

How long could she resist him?

TWICE TEMPTED *by a* ROGUE

Tessa Dare

COLECȚIA

*Tubirii
de poveste*

TESSA DARE

*Dublă
tentatie*

Bestseller
USA
Today

Tentația vieții și a dragostei poate fi salvarea
pentru un suflet pustiit...

Norocul e o sabie cu două tăișuri pentru eroul de război Rhys St. Maur, moștenitor al titlului de Lord Ashworth. Îndrăzneț și nesăbuit, acesta sfidează moartea pe câmpul de bătălie, în încăierări și oriunde altundeva crede că o poate găsi, dorindu-și să pună capăt unei vieți nefericite pe care consideră că nimic nu o poate schimba. Cum căutările sale rămân fără răspuns, lordul Asworth se întoarce la domeniul strămoșesc, în mlaștinile din Devonshire, așteptându-se la orice în afară de a găsi salvarea în brațele unei frumoase hangițe care îl provoacă să lupte cu demonii dinăuntrul său – și cu dulcea tentație a iubirii.

Spre deosebire de înneguratul lord, Meredith Maddox nu crede în soarta implacabilă, ci în munca grea, iar romantismul nu intră în planurile ei. Dar când Rhys se întoarce, plin de cicatrici, sătul de lume și periculos de atrăgător, încântătoarea hangiță văduvă se trezește sfâșiată între dorință și pragmatism.

În vreme ce un mister adânc din trecut și pericole din prezent amenință mai mult ca oricând șansa lui Rhys la o viață fericită, Meredith se vede nevoită să mizeze totul pe un pariu pe care inima sa l-a pus cu mult timp în urmă.

Tessa Dare este autoarea a 12 romane traduse în 15 limbi, care au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, și a patru nuvele. Cărțile sale s-au bucurat de o largă recunoaștere, primind prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și multe premii *RT Book Reviews Reviewers' Choice*.

Capitolul 1

Rhys St. Maur, proaspătul Lord Ashworth, era un om zdrobit. La propriu.

Înainte să împlinească douăzeci de ani, își fracturase deja brațul stâng de două ori – o dată într-o încăierare pe când era elev la Eton și apoi, din nou, în timpul unui antrenament de armată. Coaste fisurate... le pierduse șirul. Pumnii primiți în față prin fumul din cârciumi îi rupseseră cartilajul nasului de câteva ori, conferindu-i un profil neregulat, care nu era deloc îmbunătățit de nenumăratele cicatrici. Încă de când avea în jur de treizeci de ani, degetul mic de la mâna lui dreaptă refuza pur și simplu să se mai îndoaie. Și când era vreme umedă, cum era cazul acum, genunchiul stâng îi pulsa dureros, amintindu-i de perioada în care mărșăluise prin Pirinei și scăpase cu bine din bătălia de la Nivelles, pentru ca în dimineața următoare, înainte de răsăritul zorilor, când plecase din tabără ca să se ușureze, să se trezească cu săpăliga unui fermier basc în genunchi.

Genunchiul stâng al lui Rhys parcă îi luase foc în seara aceasta, trosnind dureros pe când își târșăia picioarele prin inima de piatră a Devonshire-ului, mânându-și calul în josul drumului întunecos. Umezeala din aer șovăia între ceață și ploaie, făcând noaptea densă. Vedea doar la câțiva metri în fața lui, motiv pentru care hotărâse să descalece și să își mâne calul pe jos. Ținând cont de vizibilitatea redusă și de terenul presărat cu pietre și mlaștini în care cizmele s-ar fi afundat, riscul să se rănească fatal era prea mare.

Pentru cal, bineînțeles. Rhys nu era câtuși de puțin îngrijorat pentru el însuși. De fapt, dacă ar fi crezut cât de puțin că mlaștina aceasta uitată de Dumnezeu ar fi avut vreo șansă să-i ia viața, ar fi încălecat vioi pe calul lui și-ar fi galopat cu viteză prin întuneric.

Dar n-ar fi mers. Nu mergea niciodată. Ar sfârși doar cu un cal șchiop sau mort, poate cu o altă coastă ruptă, și hărțuit de același blestem care îl bântuise încă din copilărie: un noroc nedorit, nemeritat și cu desăvârșire irosit pe el.

Indiferent ce necaz se abătea asupra lui, indiferent când, Rhys St. Maur era blestemat să îi supraviețuiască.

Geamătul jos al vântului îi cânta pe șira spinării ca pe o coardă de scrică. În spatele lui, calul se înțepeni. Rhys șuieră, să liniștească animalul, după care își continuă drumul, ridicându-și gulerul din pricina ceții.

Da, chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău...

Umblase prin această vale vreme îndelungată. Pătrunsese atât de adânc în umbra morții, încât își simțise picioarele transformându-se în praf și respirația arzându-i caustic plămâinii, ca pucioasa. Era ca o stafie ambulată. Se întorsese de la război la un titlu de baron proaspăt moștenit, și acum singura lui datorie era să bântuie aristocrația engleză.

Să stea ca un ciudat pe la colțuri la petrecerile lor, să le îngrozească pe domnișoarele lor delicate și să îi facă pe domni să se frece stângaci la tâmpile, în timp ce încercau să nu se holbeze la cicatricea diformă care îi mutila tâmpla.

Rhys luă o curbă abruptă, și un peisaj oarecum cunoscut se ivi din întuneric. Dacă citise bine reperatele, aceasta trebuia să fie. Sătucul Buckleigh-in-the-Moor. De la distanța asta, arăta ca o constelație de împunsături de ac de culoare chihlimbarie pe pânza întunecată a nopții.

Calul, simțind miros de fân și de siguranță, mări pasul. În scurt timp, grămada de clădiri din piatră și argilă amestecată cu paie se contură tot mai bine. Probabil că nu era chiar atât de târziu pe cât i se părea lui. Destul de multe căsuțe aveau încă lumină la ferestre, ca niște ochi galbeni holbându-se de sub acoperișurile de paie ca niște pălării.

Se opri în mijlocul drumului. Ștergându-și ochii de umezeală, își miji privirea în direcția hanului vechi. Fusesse plecat aproape paisprezece ani, dar văzu același semn scârțâind pe lanțurile lui, deasupra ușii. Pe el scria, cu litere aurii retușate,

Three Hounds¹. Dedesubtul cuvintelor era o pictură cu trei câini veșnic la pândă. Se auzi un hohot de răs aspru care zgudui una dintre ferestrele fără obloane ale hanului. Se părea că bătrânului Maddox încă îi mergeau bine treburile.

Chiar dacă armăsarul lui dădea nerăbdător din picior, Rhys rămase locului în fața hanului. În cele din urmă, se uită la cer. Satul era acoperit de o ceață ca de vată, aceasta ascunzând piscurile denivelate care se înălțau pe panta abruptă din apropierea lui. În lipsa umbrei lor amenințătoare, satul Buckleigh-in-the-Moor – acest loc urât pe care îl conducea de atâta amar de vreme – i se părea aproape... pitoresc. Fermecător. Primitor.

Rhys aproape că izbucni în răs din pricina acestui gând prostesc.

Nu avea să fie niciodată bine-venit în locul acesta.

Nici nu terminase bine gândul, că ușa hanului se deschise larg, azvârlind un val de lumină și căldură în curte. Hohotele aspre de răs pe care le auzise mai devreme se întesiră acum, pline de entuziasm, întrerupte de sunetul de sticlă spartă.

– Ticălos nemernic ce ești!

Așa da! Mai degrabă la o astfel de primire se așteptase. Dar, cu excepția cazului în care vechile superstiții erau adevărate și vreo vrăjitoare îi prezisese sosirea, Rhys știa că acele cuvinte nu aveau cum să îi fie menite lui. Probabil că nimeni nu putea să îl recunoască; avea doar șaptesprezece ani când fusese ultima dată acolo.

Atras de curiozitate și de mirosurile de bere și de turbă arsă, se apropie de ușa deschisă și se opri chiar lângă ea.

Cârciuma era ticsită și, în mare, așa cum și-o amintea Rhys. Îndeajuns de mare cât să adăpostească un bar mic, vreo șase mese, diverse scaune și taburete înalte neasortate, și – în cazul acesta – iadul dezlănțuit.

– Așa! Trosnește-l bine!

Două gorile fără gât stăteau față în față în centrul încăperii, scuișând și dându-și târcoale una alteia, în timp ce spectatorii dădeau la o parte mese și scaune. Cel mai înalt dintre cele două brute încercă o lovitură stângace în gol. Nimeri fără să vrea în brațele unui spectator luat prin surprindere. Bărbatul se înfurie

¹ Cei trei ogari

și-l îmbrânci la rândul lui. În câteva secunde, toți din încăperea se pocneau orbește.

Rhys rămase neobservat în umbra ușii, foindu-se. Setea de sânge îi răsună ca un ecou șoptit în ureche. În tinerețea lui, se arunca în mijlocul încăierării, dornic să iasă din ea folosindu-și ghearele și pumnii. Doar ca să își simtă inima bătându-i nebunește, sau bucata de sticlă spartă crestându-i carnea și gustul picant al sângelui în gură. Senzația aceea stranie, trecătoare, că trăiești.

Dar nu mai era tânăr. Mulțumită războiului, se săturase și de lupte, și de durere. Și renunțase de mult la ideea de-a mai simți că trăiește.

După câteva minute, înghiontirile de pe margine se potoliră. Cei doi bătărași erau din nou față în față, gâfâind și vizibil doriți să continue încăierarea. Râdeau pe înfundate în timp ce își dădeau târcoale unul altuia, de parcă ar fi fost distracția lor obișnuită de sâmbătă seara. Probabil că așa și era. Doar viața dură din mlaștină nu avea de oferit prea multe distracții în afară de băut și de încăierare.

Rhys îi privi mai bine pe cei doi și se întrebă dacă nu cumva erau frați. Sau poate verișori. Cel înalt avea trăsături stălate, iar cel scund avea un nas încovoiat, ca un cioc. Dar aveau ochii de aceeași nuanță ștearsă de albastru și expresii identice de prostie voită.

Cel scund apucă un taburet jos și începu să-și provoace adversarul cu el, ca și când ar fi ademenit un taur. „Taurul” îl atacă. Dădu o lovitură sălbatică peste taburet, dar rată cu câțiva centimetri. Pentru a-și atinge ținta, „Taurul” apucă un suport de lumânare din alamă de pe poliță și îl flutură prin aer, absorbind toate sunetele din încăperea.

Fâșș.

„Cioc” își azvârli taburetul într-o parte, iar acesta se zdrobi de vatră, frângându-se în bucăți. Întrucât îi distrăsese momentan atenția „Taurului”, „Cioc” plonjă spre o masă încă pusă. Vase pe jumătate goale și coji de pâine erau presărate pe o față de masă albă.

Rhys se încruntă. De când începuse bătrânul Maddox să își bată capul cu fețe de masă?

Nu se mai gândi însă la asta când îl văzu pe „Cioc“ mânuind un cuțit.

– Te-nvăț eu minte să mai ridici o bătă la mine, pui de lele ce ești! mârâi el.

Toți cei din încăperea înlemniră. Rhys nu se mai sprijini de tocul ușii și se gândi dacă nu cumva ar trebui totuși să intervină. Când erau implicate o bătă de alamă și un cuțit, probabil că avea să se lase cu răni grave sau chiar și mai rău. Oricât de sătul era de bătăi, era și mai sătul de văzut oameni murind.

Dar se opri înainte să apuce să facă ceva, când auzi mai multe zgomote.

Poc. O sticlă spartă.

Clic, clic, clic. Bucăți de sticlă căzând pe pardoseală.

Buf. „Cioc“ se prăbuși pe masă, inconștient, cu dăre de vin scurgându-i-se pe după urechi.

– Harold Symmonds, o să plătești pentru vinul ăla, spuse o femeie zveltă, brunetă, care stătea aplecată peste trupul inconștient al lui „Cioc“, ținând în mână ce mai rămăsese dintr-o sticlă verde. Și pentru fața de masă, mocofanule, adăugă ea. Clătină din cap și țâțâi, apoi spuse: Sângele și vinul roșu nu vor ieși niciodată din pânza albă.

– Iar în ceea ce te privește pe tine, Laurence...

Spunând asta se răsuci spre celălalt bărbat, amenințându-l cu sticla spartă ascuțită. Chiar dacă era de două ori cât ospătărița și, în plus, bărbat, Laurence își ridică mâinile, în semn de predare.

De fapt, toți bărbații din încăperea înlemniseră. De parcă s-ar fi temut cu toții de disciplina dură pe care ospătărița aceea micuță ar fi împărțit-o cu țărăita. Interesant. Lui Rhys, care fusese mai mulți ani la rând comandant în cadrul armatei, felul în care toți bărbații luaseră poziție de drepti în fața femeii îi spunea multe.

Ospătărița îl amenință pe Laurence cu sticla, iar bărbatul se dădu tot mai în spate, până se ciocni de perete.

– Chiar stăpânul tău l-a adus, să știi.

– Țsta? zise bărbatul, holbându-se la sfeșnicul pe care îl ținea strâns în pumn. E al lui Gideon?

– Nu, e al hanului. Smulse sfeșnicul de alamă din mâna brutei uluite și își îndoi brațul, ridicându-l la nivelul ochilor. Dar Gideon l-a livrat. L-a adus împreună cu perechea lui tocmai din Plymouth,

abia săptămâna trecută. A fost un set foarte scump, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai atinge toate antichitățile cu mâinile tale soioase.

Sfeșnicul ăla cântărea, probabil, mai bine de șase kilograme, dar femeia îl ridică fără pic de efort pe poliță, cu o mână, și îl împinse la locul lui.

—Așa, își spuse ea singură, aparent mulțumită de aranjamentul simetric. Se dădu în spate și aruncă restul sticlei crestate în foc, în vatră ridicându-se o flacără alimentată de vin.

Flama roșiatică îi lumină fața, așa că Rhys reuși să o vadă bine pentru prima dată.

Sfinte Sisoie! Era frumoasă.

Și tânără.

Și... și frumoasă.

Rhys nu se pricepuse niciodată prea bine la vorbe. Nu ar fi putut descrie cu exactitate ce anume făcea ca înfățișarea femeii să fie atât de izbitoare. Știa doar că se îndrăgostise lulea.

Avea pielea albă și părul închis la culoare, ieșindu-i dintr-o coadă groasă. Era zveltă și totuși feminină. Avea ochii mari și alunghiți, dar, pentru a-și da seama de culoarea lor, ar fi trebuit să stea mult mai aproape de ea.

Își dorea să stea mult mai aproape de ea.

Mai ales acum că nu mai era înarmată.

Femeia micuță era evident furioasă. Își puse mâinile în șolduri și îi dojeni pe cei prezenți.

—Același lucru, de nenumărate ori, spuse ea pe un ton tăios, deși vocea îi era profundă și caldă. În caz că nu v-ați dat seama, hanul e tot ce-avem în Buckleigh-in-the-Moor. Încerc să îi fac o reputație, să fac din el un loc respectabil pentru călători. Ia spuneți-mi, cum să fac hanul ăsta un loc de calitate, dacă niște idioti ca voi îmi distrug sala de mese la fiecare două săptămâni?

Se uită mânioasă la toți cei din încăpere, privindu-i pe toți cei vinovați, pe rând. Ajunse la Rhys, și șovăi pentru prima dată. Flutură din gene. Fu singurul semn că fusese luată prin surprindere. În rest, rămase nemișcată ca granitul în timp ce spuse:

—Și toate astea în fața unui musafir.

Rhys simți cum toți cei din încăpere își întoarseră privirile spre el. Dar nu reușea nici în ruptul capului să își ia ochii de la chelneriță. Hristoase, ce femeie!

Din pricina drumului și a umezelii, trupul îi protestase toată scara. Nu credea că vreo parte a trupului i se mai putea întări... dar era clar că se înșelase. Pantalonii de călărie i se întinseră în zona vintrei. Se întărise aproape la fel de tare ca sfeșnicul acela din alamă. Nu mai avusese o reacție atât de puternică față de o femeie din tinerețile lui zburdalnice. Poate nici atunci. Inima începu să-i bată nebunește. Sângele începu să-i curgă năvalnic prin vene, ducând ordine fiecărui mädular din trupul lui. Își simți tot corpul încordându-i-se, adunându-și puterile, pregătindu-se pentru un scop. Un scop foarte precis și foarte plăcut.

La naiba! Simțea că trăiește.

Ospătărița continuă să îl privească în ochi și spuse calm:

– Acum faceți ordine pe-aici.

Rhys amuți. Nu și-o amintea pe femeie – și cu siguranță nu ar fi putut să o uite –, dar oare ea îl recunoscuse cumva pe el? Oare îi atrăgea atenția pentru neglijența lui crasă în calitate de lord? Ar fi fost o acuzație destul de corectă. În caz că trebuia îndreptat ceva în Buckleigh-in-the-Moor, el trebuia să fie responsabil pentru asta.

Dar când bărbații din fața lui se puseră în mișcare, târșând scaunele și mesele pe podeaua din ardezie ca să așeze mobilierul la locul lui, Rhys își dădu seama că femeia nu i se adresase. Aproape că era dezamăgit. I-ar fi plăcut să pună el lucrurile în ordine pentru ea. Începând cu părul ei brunet răvășit.

Femeia își dădu, nerăbdătoare, o șuviță după ureche.

– Bine ați venit la hanul Three Hounds, zise ea. Intrați sau nu?

O, intra. Cu siguranță intra.

Rhys înaintă și închise ușa în urma lui.

Înainte să îi mulțumească pentru primire, ospătărița își întoarse privirea de la el.

– Nu acolo, Skinner. În partea stângă a vetrei.

Skinner se supuse numaidecât. Deși era un voinic care măsoara peste 1,80 m înălțime.

- Am un cal afară, spuse Rhys după ce ospătărița își întoarse din nou privirea spre el.

Ea încuviință și îl chemă pe un tânăr subțirel de la bar.

- Darryl, ocupă-te de calul domnului. Apoi îl întrebă pe Rhys: Domnule, doriți un whisky?

- Doar bere.

- Am niște tocăniță de iepure și plăcintă cu miel.

Stomacul îi chiorăi.

- Mi-ar plăcea ambele.

- Atunci luați loc.

Rhys se duse la o masă, se așeză pe un scaun care i se păru cel mai solid și primi o cană cu bere de la ea.

Sorbi din berea rece, uitându-se la ospătărița și la ceata ei de pugiliști reformati ce curățau încăperea de resturi. Nu-i de mirare că afacerile mergeau bine. Din câte își amintea Rhys, bătrânul Maddox nu avusese niciodată ospătărițe atât de frumoase sau de aprige.

Se tot uita pe furiș la el, în timp ce mătura cioburile de sticlă de pe pardoseală și rula fața de masă pătată. Avea o privire blândă care îl intriga.

Cu siguranță se înșela. Poate că se uita la altcineva. Rhys se prefăcu a se întinde și se uită încet roată prin încăpere.

Nu. Nu mai era nimeni.

Ce ciudat!

Totul la femeie - înfățișarea, vocea, reacțiile pe care le stârnea - îi arăta puterea. Dar ochii ei spuneau altceva. Îi vorbeau despre speranțe, temeri și vulnerabilitate, iar Rhys nu avea nici cea mai vagă idee de ce femeia i-ar fi dezvăluit toate acestea unui străin, cu atât mai puțin lui. Știa însă un lucru: nu avusese parte de ani întregi de atât de mult contact uman direct pe cât regăsea în privirile acelea pe care i le tot arunca femeia.

Îl emoționa. Din partea cealaltă a încăperii, chiar dacă avea mâinile ocupate cu totul altceva, îl emoționa. O simțea în adâncul ființei lui.

Rhys sorbi din bere și se gândi la cât de stranie era soarta. Credea neclintit în destin. Nu putea explica altfel faptul că inima încă îi bătea. În cei unsprezece ani petrecuți în cadrul infanteriei ușoare, în fiecare bătălie se avântase cu capul înainte în nenorocita

de încăierare, dornic să-și afle moartea. Dar fusese dezamăgit crunt de fiecare dată când soarta îl cruțase din nou. Pur și simplu nu reușea să moară. Dar poate că, în sfârșit, blestematul lui de noroc avea să-i trimită o binefacere adevărată.

O privi pe ospătăriță aplecându-se să măture bucăți de lemn dintr-un colț și îi observă arcuirea blândă a gâtului, șuvițele desprinse care îi atârnavu peste ceafă. Și-ar fi putut petrece vreun minut înfășurându-și cu plăcere șuvița aceea pe după deget, numărând de câte ori și-ar fi putut-o învârti în jurul degetului. De vreo cinci sau șase, se gândi el.

Când femeia își îndreptă spatele și privirile li se întâlniră din nou, își ridică berea într-un salut tacit. Ea zâmbi timid, după care își întoarse privirea. Ciudat, pentru că nu i se păruse a fi timidă.

Vrând parcă să-i confirme părerea, femeia strigă din partea cealaltă a încăperii:

– Laurence, pune-l pe Harry înapoi în colț, acolo unde-i e locul. Sângerează pe dalele mele și tocmai le-am frecat ieri.

– Înțele, Meredith.

„Meredith.“ Numele acela îi stârni un șir de amintiri, dar dispărură înainte ca Rhys să le priceapă clar.

Laurence își trecu un braț pe sub grămada gemândă care se numea Harry Symmonds și îl împinse cu umărul ca să se ridice pe picioare.

– Nu mă lua cu „Meredith“. Îi alungă cu mătura spre un separeu. Cât timp aveți de gând să vă purtați ca niște băieți, să-mi spuneți doamna Maddox.

Berea i se acri, parcă, pe limbă. „Doamna Maddox?“

Ah, la naiba. Femeia aceasta tânără, puternică și frumoasă era căsătorită cu bătrânul Maddox? Până la urmă, nu era ospătăriță, ci chiar hanghița. S-a zis cu binefacerea din partea sorții. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Nu avea cum să aibă parte în viață de ceva atât de frumos.

O porție de tocăniță și o felie de plăcintă cu miel apărură pe masă, în fața lui. Rhys începu numaidecât să se înfrupte din ele, holbându-se intenționat la mâncare, și nu la femeia încântătoare care îl servise. Nu își făcea de lucru cu femeii căsătorite, indiferent de privirile pe care i le aruncau acestea. Ca să nu mai pomenim că, dacă era căsătorită cu Maddox și îi făcea ochi dulci lui

Rhys, femeia nu numai că era ușuratică, dar și prostănacă și aproape chioară.

Era mai flămând decât își imaginase el, așa că dovedi ambele farfurii în doar câteva minute. Mereu mâncase rapid, eficient, mai ales în armată. În ultimul an, de când moștenise titlul Ashworth, luase parte la cine elegante în Londra și își ridicase ochii din farfuria lui, numai ca să observe că era privit intens, manierele lui la masă fiind urmărite cu atenție și groază. Era doar una dintre trăsăturile pe care le dobândise și care le făcea pe doamnele engleze să își apuce flaconul cu săruri de amoniac.

Dădu pe gât restul berii și se duse cu cana goală la bar, ca să i-o umple din nou. Doamna Maddox dispăruse momentan, iar în spatele tejghelei se afla un tânăr cu strungăreață. Rhys îl recunoscuse drept tânărul pe care îl însărcinase femeia să-i ducă bidiviul în grajd. Cum zicea că îl cheamă? Dylan? Dermott?

– Darryl Tewkes, la dispoziția dumneavoastră, domnule! Să vă mai dau o bere?

Tânărul luă cana de la Rhys și, în acest timp, colțul ochiului stâng i se încreți. Rhys nu își dădea seama dacă îi făcuse cu ochiul, sau era un fel de tic nervos. Tânărul închise din nou ochiul, iar el speră că era totuși a doua variantă. Individul ăsta, Darryl Tewkes, arăta destul de caraghios. Nas ascuțit, urechi țuguiate. Ca spiridușii în care locuitorii bătrâni din mlaștină încă mai credeau.

– Aveți un cal frumos, domnule, continuă Darryl, înmânându-i o cană cu bere proaspătă. L-am dus în grajd și m-am ocupat de el. I-am dat șaua jos și l-am adăpat. O să mă duc în câteva minute să îl și perii și să-i dau fân.

Rhys încuviință din cap și își ridică băutura.

– Cum se numește, domnule? Calul.

Rhys se șterse la gură cu manșeta.

– Nu are nume, răspunse el. Nu le mai pune nume.

– Domnul va sta mult prin zonă? întrebă Darryl.

– O singură noapte.

La început, Rhys nu fusese sigur cât avea să stea. Dar acum știa: nu putea îndura mai mult de o noapte în locul acela. În dimineața următoare avea să urce panta și să se uite îndelung și încet la ceea ce venise să vadă. După care urma să plece. Cu siguranță

că putea angaja vreun supraveghetor sau vreun administrator local care să se îngrijească de orice probleme s-ar fi ivit. La urma urmei, așa procedau gentlemenii avuți, nu? Rhys nu avea nici cea mai vagă idee unde urma să se ducă după aceea. Bănuia că oriunde avea să îl poarte soarta.

– O noapte? întrebă Darryl, iar ochiul îi zvâcni a nerăbdare. Domnule, trebuie să stați mai mult de o noapte. O singură noapte nu e nici pe departe îndeajuns ca să vedeți atracțiile locale.

Rhys se încruntă. Atracții? Existau atracții locale?

Tânărul ridică din sprânceană.

– Ofer tururi călătorilor, spuse acesta, luminându-se la față. Două ore sau jumătate de zi. Cel mai rentabil pentru buzunarul dumneavoastră este excursia mea de o zi, „Mlaștina mistică”, care include comentarii de la ghid și un prânz în stil picnic.

Rhys chicoti când își imaginează călători dichisiți stând la picnic în umbra Bell Torului. Spera că se protejau de corbi. Își dresе vocea și întrebă:

– Ce fel de atracții?

– Păi, să vedeți, este o călătorie mistică prin timp. Făcu un gest măreț, amplu, cu mâna. Voi începe prin a vă arăta vechile mormane de pietre funerare și fierăriile abandonate, vechi de sute de ani.

Rhys cunoștea foarte bine acele locuri. Aduceau uimitor de mult a grămezi de pietre obișnuite.

– Mai sunt și crucile vechi ale călugărilor. Și, bineînțeles, Bell Tor. Într-o zi senină, puteți vedea...

– Și mai multe stânci? mormăi Rhys, deloc impresionat.

– O, dar asta nu e nimic. Încă nu v-am spus cea mai bună parte a turului. Ruinele bântuite ale conacului Nethermoor.

Acum îi captase atenția.

– Ruine bântuite, zici...

Darryl se rezemă în coate pe teighea și se aplecă în față, ca și cum nu ar fi îndrăznit să vorbească cu voce tare.

– Da. Conacul Nethermoor. Casa blestemată a lui Ashworth. Generații întregi de oameni răi au crescut în casa aceea. Până într-o vară, cu paisprezece ani în urmă, când a ars din temelii într-un incendiu îngrozitor. Acolo se încheie turul, chiar spre amurg. Uneori, dacă ascuți cu atenție, se aude pârăitul flăcărilor

sau simți mirosul de pucioasă. Oamenii spun că incendiul acela a fost judecata lui Dumnezeu. După noaptea aceea, nu s-a mai auzit niciodată de acea familie.

- Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Rhys, surprins. Trebuia să recunoască faptul că tânărul Darryl știa cum să spună povești. Păi, ai zis că sunt bânuite.

- Ah, da. Păi, fantoma bătrânului Lord Ashworth nu a fost văzută. Nu s-a mai întors vreodată în Devonshire. A murit anul trecut, undeva prin Irlanda, mi se pare. Lady Ashworth a murit cu câțiva ani înainte de incendiu. Unii oameni - cei care au darul - i-au văzut stafia plutind deasupra ruinelor casei. De parcă încă s-ar plimba pe coridorul de la etaj. Dar cel mai des oamenii îl văd pe fiul lor.

Rhys se înecă cu o gură de bere.

- Pe fiul lor?

- Așa-i. Era un tânăr sălbatic, care mereu dădea de belele. Când călărea, ca un nesăbuit, întorcea mlaștina cu susul în jos. Oamenii spun că era un pui de drac.

- Și a murit în incendiu?

- Nu chiar. Aproape că a pierit, ba chiar ar fi trebuit să moară, din câte spun oamenii. Dar, cu toate că a supraviețuit, e ca și cum ar fi lăsat o urmă fantomatică asupra conacului Nethermoor. Oamenii îi mai văd stafia rătăcind pe acolo, mai ales în nopțile de vară calde. Ba chiar l-au văzut galopând prin mlaștină pe un cal fantomatic, cu flăcări la copite.

Rhys îl privi mut pe tânăr, neștiind dacă să se simtă amuzat, uluit, jignit sau... oarecum îngrijorat.

Oricât de bizară ar fi fost povestea lui Darryl, anumite părți păreau oarecum adevărate. În toți acești ani în care se simțise doar pe jumătate viu, să fi fost oare pentru că își lăsase în urmă vreo stafie a lui însuși ca adolescent? Clătină din cap, încercând să alunge o idee atât de prostească. Probabil, ceața din Dartmoor i se strecura prin urechi și îl zăpăcea.

- Deci, zise Darryl aplecându-se spre el și invitându-l din sprâncene. Turul locului. Sunteți îndeajuns de bărbat pentru el? Îndrăzniți să riscați să dați de Rhys St. Maur, fantoma vie din Bell Tor?

Lui Rhys îi venea să zâmbească. Poate că totuși avea să fie amuzant. Înainte să se hotărască ce să-i răspundă tânărului, mai apăru cineva lângă Darryl, dincolo de tejghea.

Meredith.

„Doamna Maddox”, se corectă el în gând.

– Darryl, spuse aceasta, plesnindu-l pe tânăr peste ceafă, idiotule. Dânsul e Rhys St. Maur. Lordul Ashworth acum. Vorbești chiar cu „fantoma ta vie”, în carne și oase.

Darryl păli și mai tare și se holbă la Rhys, mișcându-și maxilarul, dar fără să scoată vreun sunet. Măcar ochiul nu îi mai zvâcnea.

Tânărul înghiți în sec în timp ce Rhys își propti brațul pe bar și se aplecă în față. Fețele lor erau acum la doar câțiva centimetri distanță. Și apoi, când fu sigur că Darryl era foarte atent la el, șopti cu voce groasă:

– Bu-hu-hu.

Capitolul 2

– Eu... Sunteți... se bâlbâi Darryl. Adică, vreau să spun că nu...

– Mă ocup eu de dânsul, Darryl, spuse Meredith pe un ton hotărât și îl alungă pe grăjdarul zăpăcit de la bar. Întoarce-te la grajduri.

Rhys se holba la ea. Ca să nu se holbeze la rândul ei, Meredith își întoarse numaidecât privirea, aranjând demonstrativ niște sticle. Până acum, reușise să îl privească doar pe furiș, dar s-ar fi holbat la el toată noaptea, dacă ar fi putut, explorându-i fiecare contur și fiecare umbră. Inventariind toate felurile în care se schimbaseră și toate modurile în care rămăsese la fel.

Primul lucru pe care îl observase fu părul lui. Sau, mai bine zis, lipsa acestuia. Acum îl purta tuns scurt, ceea ce o indusese în eroare preț de o clipă, când îl văzuse în ușă. În toate amintirile ei, Rhys avea cărlionți bruneți lungi, prinși la spate cu un șnur de piele. Sau lăsați să-i cadă în șuvițe ștregărești pe frunte.

Pe atunci încerca, uneori, să își ascundă fața – vreo vânătaie nouă de sub ochi sau buza recent spartă.

S-ar părea că renunțase la a-și mai ascunde rănile. Fața lui arăta ca o hartă de cicatrici pe care nu le recunoștea, dar binecuvânta rănile acelea vindecate. Erau un semn că de data asta nu mai visa. Că cel care stătea în fața ei, pe un scaun, cu un cot proptit în tețghea, era într-adevăr Rhys St. Maur. Enorm și sfidător, și robust și – Sfinte Sisoe – chiar acolo, în fața ei. În carne și oase. După paisprezece ani.

– Te cunosc, spuse el târăgănat. Dar pe un ton care aducea mai degrabă a întrebare.

– Da? Încercând cu disperare să-și mascheze uimirea, Meredith se întinse după cana lui goală.

El strânse mai tare de mâner. Degetele îi erau mari, mai aspre. Puternice.

Ea își ridică rapid privirea spre el, iar el o prinse din nou în vraja ochilor lui minunați. În toți anii în care locuise pe moșia Nethermoor, Rhys St. Maur nu o privise niciodată așa. De fapt, nu o privise mai deloc. Acum vedea că avea ochi sălbatici și frumoși, la fel ca întreaga lui persoană, de altfel. Un câprui profund, dens, brăzdat de nuanțe chihlimbarii. Precum cel mai bun coniac sau...

– Rachieu, șopti ea fără să vrea.

El își ridică sprânceana. O cicatrice groasă o împărțea în două.

– Dorești rachieu? Își dresе vocea, apoi adăugă: Este destul de rece în noaptea asta. Un bărbat are nevoie de mai mult decât bere ca să se încălzească.

– Într-adevăr? întrebă el, iar buzele i se răsuciră într-un fel senzual.

Ea înjură în gând, dându-și seama de implicațiile jucăușe ale spuselor ei. O făcuse neintenționat. Nu că i s-ar fi părut cătuși de puțin respingătoare ideea de... a-l încălzi pe Rhys St. Maur. Ba dimpotrivă, fanteziile ei în acest sens îi încălziseră ani în șir apa în timp ce se îmbăia.

– Adică... voiam să zic...

– Știu. Mulțumesc, doamnă Maddox. Dar nu consum băuturi spirtoase.

Ei bine, poate că el nu avea nevoie de o băutură, dar Meredith avea. Se întinse după o sticlă de sub tejghea – rezerva ei privată – și își turnă o cantitate generoasă.

– Te cunosc, spuse el. De data aceasta nu pe un ton întrebător. Avea o voce mai profundă decât își amintea ea, care o atingea în diverse locuri pe dinăuntru. Nu îmi amintesc de tine, dar te cunosc.

Ea înclină încet paharul de gin, luând o gură din el ca să-și facă curaj înaintea să-i răspundă.

– Meredith Lane, spuse ea în cele din urmă, menționând numele ei dinainte de căsătorie. Probabil că nu îți amintești, dar tatăl meu...

– Se ocupa de grajdurile noastre. Bineînțeles că îmi amintesc. Își înalță capul și miși ochii. Ești fiica lui George Lane? Nu se poate. Ultima dată când am văzut-o pe fetiță, era toată numai pis-trui și oase.

Obrajii i se înfierbântară. Deci își amintea de ea. Nu chiar în felul în care și-ar fi dorit ea să fie ținută minte, dar măcar era ceva.

– Merry Lane, spuse el, pe un ton dulceag. Chicoti jos, gutural. Nu pot să cred. Ești micuța Merry Lane.

Deveni roșie ca para focului. Fusese singurul fel în care o băgase în seamă pe când era doar o fetiță, numind-o cu porecla ei prostescă. Dacă se întâlneau prin grajduri, o spunea pe un ton ironic, dând-o nerăbdător la o parte.

„Fugi acasă, Merry Lane.“

– Nu mai sunt Merry Lane, spuse ea pe un ton intenționat voios, ștergând tejgheaua cu o cârpă. În asta constă frumusețea de-a fi plecat din zonă timp de paisprezece ani, milord. Lucrurile se schimbă în absența dumitale.

– Într-adevăr, doamnă Maddox. Într-adevăr. El deveni dintr-odată serios și își dresе vocea. Tatăl dumitale... mai trăiește?

– E sus chiar acum. Are grijă de grajdurile hanului, cu ajutorul lui Darryl. Deși rareori adăpostim și altceva în afară de ponei că-răuși sau calul vreunui călător întâmplător.

– Mi-ar plăcea să îl văd.

– Va trebui să aștepți. Probabil că doarme acum, dar mâine ai putea... Se opri. Presupun că intenționezi să petreci noaptea aici. E singurul han pe o distanță de kilometri întregi.

„Te rog, rămâi“, imploră o voce prostuță în mintea ei. „Te rog nu pleca din nou; nu încă.“

– Da, rămân peste noapte.

– Doar o noapte?

Nu că ar fi contat. Indiferent că avea să stea o singură noapte sau zece, cu siguranță urma să plece din nou, la un moment dat. Nu avea de ce să rămână acolo. Pământurile pe care le moștenise erau în mare parte terenuri mlăștinoase fără valoare. Conacul Nethermoor în sine era doar o grămadă de ruine arse și așa trebuia să rămână.

– Doar o noapte. Îi zâmbi scurt, discret. Bineînțeles, asta în caz că ai o odaie disponibilă pentru o fantomă vie.

– Nu-l băga în seamă pe Darryl Tewkes, spuse ea rapid. Înflorește povestea asta de ani întregi. Le-o spune tuturor călătorilor care trec pe aici, încercând să-i ademenească să rămână în zonă o noapte în plus. Cum bine știi, asta înseamnă mai mulți bani pentru han și pentru buzunarul lui. Ba chiar i-a convins pe unii dintre țărani de pe traseul turistic să facă suvenire pe care să le vândă. Cruci din piatră în miniatură și altele de felul acesta.

– Ce spirit întreprinzător. Un angajat silitor, o soție tânără capabilă... S-ar părea că bătrânul Maddox o duce destul de bine.

– Omul e mort de șase ani. Depinde de punctul duminical de vedere dacă asta înseamnă că o duce bine sau nu.

Maxilarul i se încleștă.

– Ești văduvă.

Ea încuviință din cap.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Mânui cu stângăcie paharul pe care îl ștergea. La naiba! Era văduvă, hangiță și împlinea treizeci de ani peste două veri. Cum de reușea să o facă să se simtă din nou ca o copilă ciudată? Adică, au trecut ani de-atunci. Sunt văduvă de mai mult timp decât am fost căsătorită. Și mi-a lăsat hanul, așa că ne descurcăm destul de bine.

– Noi? Ai copii?

Simți un junghi de durere cunoscut, care trecu într-o clipită. Ea clătină din cap.

– Nu. Doar eu și tata. Și Darryl, de când i-a murit mătușa. Și toți sătenii, de fapt. A trebuit să găsim o soluție, nu-i așa? Angajatorul local principal ne-a părăsit cu paisprezece ani în urmă.

Rhys se holbă la berea lui preț de o clipă. După care o ridică și bău tăcut.

Arăta de parcă ar fi fost pedepsit, iar ea se căi pentru amărăciunea din tonul ei. Dar trebuia să afle adevărul: nu le fusese ușor. Răposatul Lord Ashworth fusese un nemernic în toată regula, dar măcar le plătise din când în când simbrii și le dăduse câte ceva de lucru negustorilor locali. După ce conacul Nethermoor a ars din temelie și familia a părăsit regiunea, satul a fost lăsat de izbeliște. Agricultură nu se prea putea practica, întrucât se aflau în mijlocul stâncos al mlaștinii. Buckleigh-in-the-Moor pierduse o întreagă generație deoarece tinerii plecaseră, rând pe rând, din târg. Noua închisoare de război de la Princetown le oferise de lucru pentru o vreme. Alții au mers și mai departe, la Exeter sau Plymouth. Cei câțiva care rămăseseră în sat se bizuiau pe salariile pe care le putea oferi hanul Three Hounds – cum era cazul lui Darryl – sau își câștigau traiul din afaceri dubioase.

Că tot veni vorba de afaceri dubioase... De parcă l-ar fi invocat cu puterea gândului, Gideon Myles intră pe ușă cu pași apăsați.

Bărbații adunați acolo îl salutară cu ovații strașnice, la care Gideon își atinse ușor și galant pălăria cu borul jos. Așa cum făcea întotdeauna, se opri preț de o clipă și își savură notorietatea, strângând viguros mâinile întinse ale câtorva bărbați. Mult prea devreme însă, o căută cu privirea-i pătrunzătoare. Meredith știa că nu trebuia să aștepte până o aborda el.

– Mă întorc într-o clipită, îi spuse ea lui Rhys, ieșind grăbită din spatele barului.

Rhys era doar în trecere, rămânea doar peste noapte. El și Gideon Myles nu aveau nimic de împărțit unul cu celălalt, dar dacă se întâlneau, cu siguranță că nu ar fi ieșit nimic bun din asta.

Gideon o întâmpină cu un zâmbet de ștregar. Era tânăr – cel puțin cu trei ani mai mic decât ea –, dar fusese mereu un arogant. De asemenea, era mult prea arătos pentru binele lui.

– Măi, măi, spuse el. Ce nerăbdătoare ești să mă vezi! Și ai și de ce: săptămâna asta ți-am adus un butoiș de Madeira.

– Bine, bine, spuse ea distrasă, aruncând o privire spre Rhys. Putem ieși să vorbim despre asta în curte?

– În curte? Tocmai ce-am intrat. E rece ca-n găoaza unei vrăjitoare afară și aproape la fel de umed. Ridică din sprânceană

și își coborî vocea, adăugând pe un ton șoptit, sugestiv: Asta, dacă nu cumva voiai mai multă intimitate, caz în care aș sugera o altă locație...

Ea oftă frustrată. Nu era momentul pentru flirturi. Îl trase la o parte și-i spuse:

- Nu poți să descarci căruța în seara asta.

- Ce vrei să spui? Știu, ceața-i cam densă, dar până termină oamenii de încărcat poneii, sunt sigur că vremea...

- Nu, nu. Nu trebuie să încarci nici poneii. Vorbesc serios, Gideon. Nu se poate în noaptea asta. Poți trage căruța în grajd și-o acoperim cu pături și alte cele. Darryl va dormi pe ea, ca s-o păzească.

Gideon scoase un sunet batjocoritor.

- Nu aș avea încredere în Darryl Tewkes nici măcar să-mi păzească băutura cât m-aș duce afară să mă ușurez. Deveni dintr-odată serios și adăugă: E un profit important în noaptea asta, Meredith. Deja am doi oameni acolo, înarmați cu pistoale și alice. E prea riscant dacă nu transportăm imediat bunurile.

Și mai rău. Doi bărbați cu pistoale? Ezită, aruncând o privire spre bar.

- Ca de obicei, spuse el, te vei alege mai mult decât cu Madeira. Știi că plătesc frumos pentru că mi se permite să mă folosesc de poneii tatălui tău.

- Știu, știu. Dar nu înțelegi.

- Înțeleg că te tot uiți la individul acela de la bar. Ce tip mare și urât, nu-i așa? De unde a mai apărut și ăsta? Adăugă pe un ton mai întunecat: Te-a înspăimântat?

- Nu, nu. E doar un călător. Sub inspirația momentului, adăugă: Sau așa zice el. Dacă mă întrebi pe mine, e trimis de magistratul din Lydford. Mai bine să nu-i dăm motive să intre la bănuială, așa-i? Așteaptă până dimineață, după ce pleacă.

- Știi că nu pot să transport marfa pe timp de zi. Iar pe magistratul din Lydford îl am la degetul mic de mai bine de un an. Gideon își dădu jos haina și i-o aruncă unui servitor. Poate că mă voi prezenta. Trece-i băaturile în contul meu, bine?

Meredith încercă să protesteze, dar Gideon străbătuse deja jumătate din încăpere.

– Sunt Gideon Myles, spuse el, aruncându-și pălăria pe tețghea, lângă cotul lui Rhys.

Rhys își ridică privirea din cana cu bere.

– Ar trebui să cunosc acest nume?

– Îndrăznesc să spun că da. Dar, pe de altă parte, modestia nu s-a numărat niciodată printre virtuțile mele.

Oftând reticent, Rhys se propti cu ambele mâini în muchia barului și se ridică în picioare. Meredith văzu o scânteie de ezitare pe chipul lui Gideon. Gideon era destul de solid, dar numai umbra lui Rhys îl făcea să pară un pitic.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Rhys, așezându-și brațele peste pieptul lui masiv. Vrei să îmi arăți peștera ta fermecată și să-mi vinzi o sticlă cu praf de zâne.

Acum Gideon părea confuz.

– Nu știu ce naiba insinuezi, spuse el târăganat, dar știu că îmi vine să te pocnesc pentru asta.

Nu mai era nici o speranță. Meredith fu nevoită să intervină:

– Îmi cer iertare pentru întrerupere, îi spuse ea lui Rhys. Domnul Myles este... transportatorul nostru local de produse. Îl ignoră pe Gideon, care afișă o mină jignită. Avea să înțeleagă curând motivul pentru care spusese un neadevăr. Gideon, acesta este Rhys St. Maur. Noul Lord Ashworth.

În încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Toate conversațiile se opriră la mijloc. Numele de Ashworth avu același efect ca sunetul sfeșnicului de alamă care sfârtecuse văzduhul mai înainte. Era un sunet periculos. O amenințare.

– Ashworth, repetă Gideon, holbându-se la Rhys cu o privire răzbunătoare.

Rhys rămase nepăsător și spuse pe un ton neutru:

– Da. Cred că am stabilit deja cum ne numim, domnule Myles.

Odaia răsună de mârâituri. Și de râcâit de scaune pe podeaua de ardezie.

– Ce cauți aici? întrebă Gideon.

– Orice vreau. Nu trebuie să-ți dau ție socoteală.

Meredith știa că trebuia să pună capăt scenei, și încă repede. Tocmai ce terminase de făcut curat după prima încăierare. Și acum Gideon avea doi oameni afară, înarmați cu pistoale, și o căruță

plină de bunuri de contrabandă pentru care fără îndoială că ar fi ucis, dacă era nevoie să le protejeze.

– Rămâne aici doar o noapte, spuse ea astfel încât să fie auzită de toți cei din încăpere. Și tocmai mă pregăteam să îl conduc în odaia sa. Domnule Myles, afacerile noastre vor aștepta până mâine-dimineață.

„Poftim“, îi spuse ea lui Gideon din priviri. „Acum înțelegi de ce nu poți descărca în noaptea asta căruța?“

Înțelegea. Dar nu era prea fericit din pricina asta. Apoi zise bosumflat:

– Darryl îl poate conduce la etaj.

– E hanul meu. Iar acesta e oaspetele meu. Se întoarse spre Rhys. Ești amabil să mă urmezi, milord?

Nu așteptă ca el să răspundă, ci se răsuci și se îndreptă spre scările dosnice sperând ca el să o urmeze. El o urmă. Scândurile vechi și îndoite gemură sub greutatea lui, iar scara i se păru dintr-odată prea îngustă.

– Îmi pare rău că ți-am creat probleme, spuse el.

– Nu e nici o problemă, răspunse ea, încetinind. Dar, dacă nu te superi că întreb, *de ce* ești aici?

Îl auzi oftând.

– Sincer, doamnă Maddox? Și eu mă întreb același lucru.

În regulă.

– Odaia dumentale este chiar aici, spuse ea, conducându-l în capătul coridorului. Se dădu la o parte, ținându-i ușa deschisă ca să intre.

El făcu câțiva pași până ajunsese în mijlocul încăperii și se roti încet, evaluând condițiile de găzduire. Meredith își ținu respirația, întrebându-se ce părere avea oare despre camera lui. Tocmai terminase de redecorat camera săptămâna aceea. Era prima misiune din campania ei de a transforma hanul Three Hounds într-un stabiliment de calitate. Un han adevărat, unde călători avuți să *plănuiască* să își întrerupă călătoriile, nu doar să se oprească cu reticență dacă li se rupe vreo roată la căruță.

Meredith oftă și se duse să facă focul. Chiar nu știa ce făcea. Chiar în după-amiaza aceea, stătuse în centrul încăperii, simțindu-se foarte mândră de noile draperii crețe și de cuvertura

lghelită. Își spusese că vaza chinezească albastră de pe polița de deasupra căminului adăuga o notă de eleganță.

Acum, că se uita la dormitor prin prisma lui Rhys, observă grinzile la vedere, peretii pătați, mirosul înecăcios al focului de turbă care venea dinspre vatră... Totul părea descurajant de sărăcăcios și de mohorât. Putea doar să își imagineze cum i se păreau toate acestea unui gentleman cu titlu nobiliar. Și oricum, pe cine încerca să păcălească?

- Darryl îți va aduce bagajele. Să-i spun să îți fie valet?

- Nu, zise Rhys repede.

Lui Meredith i se păru că îl vede înfiorându-se.

- Nu este necesar, adăugă el.

- Lavoarul e în colț. „Te rog să nu ciobești porțelanul nou.“

El încuviință.

- Dimineața se servește micul dejun la parter. Și dacă ai nevoie de ceva între timp, trebuie doar să ceri.

- Mulțumesc. Își ridică privirea spre tavan. Odaia aceasta este destul de...

- Expusă curentului, termină ea fraza în locul lui. Știu. Îmi pare rău! Îl voi trimite pe Darryl peste noapte să mai pună turbă pe foc, și ai o pătură în plus în cufăr. Doar că atunci s-ar putea să te încălzești prea tare, caz în care poți deschide fereastra. Se îngrozi când își dădu seama că trâncănea întruna ca o smintită, dar se părea că nu reușea să se oprească. Știu că este o odaie sărăcăcioasă, în comparație cu cele cu care ești obișnuit, dar sper sincer că o vei considera adecvată pentru...

El se întoarse spre ea și îi zâmbi.

Și, brusc, ea rămase fără cuvinte.

- Adecvată? zise el și clătină din cap. În armată, m-am obișnuit să dorm mai degrabă pe pământ tare. Odăile din Londra în care am stat erau plictisitoare și reci. Se uită roată prin cameră. Te pot asigura că este cea mai elegantă odaie de dormit pe care am văzut-o în ultimii ani. Un adevărat lux. Voi dormi foarte bine la noapte.

Cuvintele lui îi făcură inima să-i prindă aripi. La naiba! Nu putea să înceapă să tânjească după el. De fapt, începuse să tânjească după el pe când era fetiță, dar nu își permitea să reia obiceiul. Pleca în dimineața următoare.

— De fapt, spuse el pe un ton vesel, ducându-se la fereastră și uitându-se afară, sunt atât de mulțumit de odaia aceasta, că aș putea să te sărut pentru ea.

O, Doamne! Asta nu ar fi ajutat-o deloc să nu mai tânjească.

El își ridică brusc capul, de parcă era surprins că spusese așa ceva. Bineînțeles că era. Era o idee ridicolă. Ultima dată când o văzuse, era o schiloadă cu pistrui.

Confirmând absurditatea ideii, el zise:

— Ce ciudat!

Meredith încercă să râdă, dar nu reuși. Se apropia prea tare de ea. Inima îi bătea nebunește, în timp ce el traversă scândurile vechi din stejar, care scârțâiau sub cizmele lui mari. Scânduri pe care le curățase cu nisip, în patru labe, cu doar câteva zile în urmă. Încă o dureau umerii de la asta.

Ochii lui căprui-închis îi căutară pe ai ei, și el se opri.

— Cred că aș vrea tare mult să te sărut. Îi prinse o șuviță de păr rebelă de pe umăr, răsucind-o încet între degete. Ce spui, Merry Lane? Vrei să îmi urezi un bun venit acasă cum se cuvine?

Ar fi putut să spună o glumă sau să plece de acolo. Știa foarte bine cum să scape de avansurile unui bărbat. Jos, în tavernă, o făcea tot timpul. Pentru fiecare dintre puținii bărbați pe care îi acceptase în patul ei de la moartea soțului ei, refuzase alte zeci. Dar își petrecuse adolescența visând ca *acest* bărbat s-o privească strălucindu-i ochii de dorință ca acum, să-i spună exact cuvintele pe care i le spunea acum.

„Cred că aș vrea tare mult să te sărut.“

Era pur și simplu copleșitor. Agitată, îi trânti:

— Mai ai nevoie și de altceva, milord?

Când îi auzi tonul aspru, el se dădu numai decît înapoi.

— Nu. Se răsuci, dar ea apucă să vadă o scânteiere de durcere în ochii lui. El își trecu o palmă prin părul scurt, închis la culoare, apoi adăugă: Nu, îmi cer iertare. Am... greșit. Nu se va mai întâmpla.

Meredith rămase locului preț de o clipă, privind-l cum se întoarce la fereastră.

Fără să o privească, îi spuse:

— Mai bine ai pleca, nu-i așa?

Așa că Meredith ieși din odaie și închise ușa în urma ei. După care pocni usciorul ușii și mârâi încet.

Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Nu mai fusese atât de frustrată de sine însăși în toată viața ei. Tocmai lăsase să-i scape oportunitatea – singura șansă pe care avea să o aibă vreodată – de a-l săruta, și probabil de-a ajunge în patul bărbatului pe care îl dorise încă de când abia înțelegea ce însemna să dorești pe cineva. Ba mai mult, îi lăsase o impresie greșită prin refuzul ei. Acum el credea că ea îl considera neatrăgător și de nesărutat, când nu era cătuși de puțin adevărat.

Gideon era în continuare jos, la bar. Trebuia să se ocupe ca încărcătura lui de bunuri să fie depozitată în siguranță în grajd. Ca să nu mai pomenim că trebuia să termine de servit clienții fără să mai piardă din mobilier pe parcurs.

Dar Rhys urma să plece mâine. Nu avea să mai aibă vreodată această oportunitate. Lucra din greu pentru locul acela. În fiecare zi, toată ziua. Nu merita oare o noapte pentru ea?

Bătu ferm la ușă.

Când el o deschise, ea vorbi repede, înainte să își piardă curajul.

– Ai putea, zise ea. Ai putea să mă săruți. Nu m-ar deranja.

– Nu te-ar deranja?

– Nu.

Îi cuprinse bărbia în mână și îi înălță fața spre a lui. Abia atunci își dădu și ea seama că îi vorbise cu atâta neînfricare naturului de la haina lui.

Rhys își trecu cu tandrețe degetul mare peste obrazul ei, iar Meredith închise ochii. El repetă mișcarea, trecându-și degetul mare de la pomete spre maxilar. Doar atingerea lui blândă îi făcu trupul întreg să-i freamăte.

Nemaisuportând sentimentul de anticipație nici măcar o clipă, deschise ochii.

El nu o sărută.

– Mulțumesc pentru asta. O atinse cu vârful degetului pe colțul gurii, apoi îi dădu drumul. Noapte bună, doamnă Maddox.

El închisese deja ușa, înainte ca ea să apuce să îi ureze la fel.

Capitolul 3

De-ar putea arde și piatra.

În lumina subțire și cenușie a zorilor, Rhys stătea în fața rămășițelor eviscerate ale conacului Nethermoor. Întrucât lipsise o perioadă atât de lungă de timp, nu știuse la ce să se aștepte. Își imaginase că locul avea să fie ca o cicatrice pe chipul mlaștinii, o grămadă de cenușă și var încă fumegânde. Dar speranțele acelea nu se împliniseră. Căci, spre deosebire de grinzile de susținere, podelele și pasajele, zidurile exterioare ale conacului Nethermoor fuseseră construite din piatră. Și, fir-ar să fie, piatra nu ardea.

O mare parte din zidăria cândva măreață a casei dispăruse în negura din Dartmoor, fără îndoială luată pentru a fi folosită la construcții noi. Dar ici-colo rămăsese câte un morman ordonat de pietre – colțul unei camere, un cadru de ușă cu boltă ducând de nicăieri spre nicăieri. Paisprezece ierni necruțătoare curățaseră de cenușă pietrele rămase, părând acum tocite și permanente, la fel ca numeroasele piscuri de granit care se înalțău dintre brazdele nesfârșite de grozămă din mlaștină.

Timpul și ploaia ar fi putut să fie cât mai neîndurătoare secole la rând. Un incendiu ar fi putut mistui bărăganul din jur. Dar conacul Nethermoor nu avea să dispară niciodată în întregime, deoarece era făcut din piatră, iar pietrele rămăneau pentru totdeauna.

Rhys se întoarse și se duse spre locul în care se aflaseră cândva grajdurile. Acolo unde începuse incendiul. Nu mai rămăsese mare lucru din ele, cu excepția unei borduri joase de pietre care contura fundația. Locul fusese năpădit de mușchi și de rogoz. Lovi cu piciorul o bucată de metal înnegrită de pe pământ. Un belciug de aramă vechi de la căpăstru, poate. Sau poate o zăbală. Simți un fior ca de gheață pe gât.

În spatele lui, armăsarul necheză neliniștit. Nici calului său nu îi plăcea locul acela, așa cum nici lui nu îi plăcea. Poate că ar fi trebuit să dea mai multă crezare poveștilor lui Darryl. Poate că mirosul de carne de cal părjolită încă se simțea în adierea

vântului. Oare își ciulea urechile pentru că surprinsese ecurile slabe ale nechezatului cailor?

Rhys se cutremură. În anii care trecuseră de când plecase din Nethermoor, auzise țipetele de moarte a nenumărate creaturi, umane și neumane. Dar nici unul dintre ele nu era la fel de sinistru sau înfiorător precum sunetele pe care i le întâmpinase acest loc în minte – șfichiuitul tăios, ritmic al unui bici care sărută pielea animalelor, șuieratul flăcărilor alimentate de vânt și urletele panicate ale cailor prinși în capcană.

Darryl Tewkes avea dreptate. Rhys ar fi trebuit să moară împreună cu fiarele acelea cu paisprezece ani în urmă. De atunci, curtase moartea în fiecare zi din viața lui. Dar era echivalentul uman al unui blestemat de bolovan. Enorm, dur, indestructibil. Trecuse cu bine prin bătăile zilnice din tinerețea lui, prin nenumăratele încăierări din curtea școlii și din taverne și prin pustii-rile din bătălii. Era mai voinic, mai rău și cu multe cicatrici drept mărturie a durerilor îndurate, dar era încă aici.

Era încă aici. Stătea în fața acestei grămezi blestemate de pietre și de suferință pe care o moștenise.

De-ar arde și piatra.

Simți un gust amar. Își întoarse capul, cu intenția de a scuipa, dar se trezi îndoit de spate și îngreșat. Fir-ar să fie! În unsprezece ani de infanterie nu vomitase niciodată în lupte.

„Ridică-te”, îi spuse vocea din interiorul lui. Vocea aceea rece, poruncitoare, pe care nu reușise niciodată să o reducă la tăcere, nici măcar cu o sută de tunuri răsunându-i în urechi. „Ridică-te.” Indiferent ce îl punea la pământ – pumn, glonț, baionetă –, cumva, reușea întotdeauna să se ridice, clătănându-se, gata să îndure și mai mult. „Ridică-te. În picioare. Ridică-te, gunoi ne-trebnic ce ești.”

Rhys se ridică.

Se întoarse încet.

Și plecă, fără să privească în urma lui.

Îl ispitesea gândul să plece direct spre Lydford, lăsând Buckleigh-in-the-Moor în urma lui, fără să își ia măcar rămas-bun. Dar trebuia să se întoarcă. În primul rând, pentru că își lăsase bagajele la han. Calul lui nu mâncase încă, și nici el, de altfel.

Dar mai ales, trebuia să o vadă din nou pe Meredith.

Îi datora scuze pentru propunerea grosolană din noaptea trecută. Doar pentru că fusese singura din sat care îl întâmpinase cu amabilitate nu însemna că ar fi fost și dornică să se bage în patul lui. Nu își dădea seama ce-i trecuse prin cap de sugerase așa ceva. Fusese atât de obosit și de confuz, și puțin amețit de privirile acelea molatice, sfoase. Voise doar să se apropie de ea și să rămână acolo pentru o vreme, și să afle dacă părul ei mirosea la fel de încântător pe cât arăta. Și după aceea să doarmă. Să doarmă și să uite, în loc să petreacă noaptea foindu-se și injurând grinzile.

Evident, ea îl refuzase. Așa cum și trebuia să facă. Dar fusese îndeajuns de generoasă încât să-i bată la ușă și să-i ofere un fel de iertare, dar nu fusese îndeajuns de îndrăzneță ca să îl privească în ochi când o făcuse. Cu toate acestea, nu se putuse stăpâni să n-o atingă măcar.

Dumnezeule, se umpluse de bucurie când îi simțise pielea. Proaspătă și netedă, precum partea inferioară a unei frunze.

Se privise azi-dimineață scurt în oglinda lavoarului și își dăduse seama că era un smintit. Era o epavă de om, un măscărici hidos. Ce și-ar fi putut dori o femeie ca ea de la un bărbat ca el? Poate doar bani. Nu că ar fi fost genul de femeie care să accepte monede pentru favorurile pe care le oferea, dar nu voia nici ca ea să creadă că el era genul care plătea pentru ele. Nu se mai folosea de femei în astfel de scopuri.

Era clar: trebuia să își ceară iertare. Nu că s-ar fi priceput el în mod deosebit la a-și repara greșelile, dar avea să facă tot ce-i stătea în putință. Urma să îi ureze politicos bună dimineața, să îi mulțumească pentru ospitalitate și să-i plătească întreit ce-i datora. După care să plece din sat și să nu o mai deranjeze vreodată.

Calul înainta pe cărarea îngustă, bătătorită. Nu era calca directă spre sat, dar era cea mai sigură, lucru dovedit de marcajele de piatră în formă de cruce plasate acolo de călugări, cu secole în urmă. Cei care rătăceau de la cărarea sigură riscau să se afunde până la talie într-o baltă cu turbă și mocirlă. În copilărie, Rhys știa povârnișurile acelea mai bine decât să socotească, dar acum nu avea suficientă încredere în memoria lui, încât să riște să își înnămoalească armăsarul.

În toiul dimineții cobori în valea mică ce adăpostea satul Buckleigh-in-the-Moor. Lumina soarelui alunga ceața în adâncituri și unghere întunecoase. Ținând cont de sălbăticia terenului înconjurător, locul acesta chiar era privilegiat. Un pârâu iute sculptase acest defileu în decursul a milenii întregi și, în afară de sursa de apă aflată la îndemână, valea oferea și o oarecare protecție împotriva vânturilor brutale care suflau dinspre Dartmoor. Ba în sat mai găseai chiar și câteva zeci de copaci, care creșteau rezonabil de drepti – un lucru neobișnuit în mlaștinile bătute de vânturi.

Totuși, când ajunse la drumul principal și intră în satul propriu-zis, Rhys observă un lucru pe care nu avusese cum să îl vadă noaptea trecută. Satul se schimbase foarte puțin.

De fapt, se schimbase prea puțin. Nu existau clădiri noi. Multe case erau neglijate și necesitau reparații. Așa cum îi spusese și Meredith, satul nu prosperase în absența familiei Ashworth. Simți împunsătura unui ghimpe de vină.

Se întoarse spre han. Ca la majoritatea clădirilor din oraș, fundația era din piatră, dar zidurile erau dintr-un amestec întărit de argilă și paie.

Acoperișul din șindrile de ardezie era mai temeinic ca acoperișurile obișnuite din paie. Acoperit cu un strat lucios de lapte de var și obloane pictate cu verde, hanul era de departe structura cel mai bine întreținută și cea mai mare. Chiar și la această oră timpurie, curtea fremăta de activitate. Rhys pricepu clar că hanul nu era doar centrul fizic al satului, ci și centrul lui social și comercial. Iar micuța Merry Lane se ocupa acum de toate acestea. Incredibil.

Când ajunse în curte, descălecă și își duse calul înspre grajduri. O siluetă gârbovită îi ieși grăbită în întâmpinare, înaintând șontâc-șontâc, sprijinindu-se într-o cărjă de lemn.

– Lord Ashworth! Sfinte Sisoe, sunteți chiar dumneavoastră. Merry mi-a spus că v-ați întors, dar mai că nu am crezut-o. Bătrânul se sprijini în cărjă și își înclină pălăria, dând la iveală un smoc de păr cărunt.

– Domnule Lane, zise Rhys, tăindu-i-se brusc respirația. Mă... mă bucur să vă văd.

Doar că nu era așa. Era insuportabil să îl vadă pe George Lane așa cum arăta acum – gârbovit, îmbătrânit, schilodit

și cu cicatrici. Rhys și-l amintea ca înainte: un bărbat în floarea vârstei, un călăreț iscusit, cu o fire calmă și o mână fermă. Grajdurile de la Nethermoor fuseseră refugiul lui Rhys în tinerețea lui, iar Lane fusese mereu îngăduitor cu el. În noaptea aceea, când izbucnise incendiul în grajduri, George Lane fusese cel care îl scoșese pe Rhys, care era aproape inconștient, din flăcări. După ce Rhys fusese în siguranță, grăjdarul încercase vitejește să salveze și caii. Reușise să îi scoată pe câțiva dintre ei, dar eșuase în cazul celor mai mulți. În timpul ultimei încercări de a-i salva, o grindă în flăcări îi căzuse pe picior.

Rhys fusese trimis la niște rude din Yorkshire imediat după incendiu, iar în anii următori, nici măcar nu scrisese ca să întrebe cum se simțea vechiul lui prieten. Probabil pentru că bănuise, pe bună dreptate, care avea să fie starea prietenului lui: schilodit pe viață.

Ghimpele acela micuț de vină începea să dea rapid cărcei și lujeri, făcându-i măruntaiele să i se încolăcească, sugrumându-le.

– Duc eu calul înăuntru. Bătrânul zâmbi și se sprijini cu o mână în cârjă, iar cu cealaltă se întinse după frâie. Dumneavoastră intrați și luați micul dejun.

Rhys îi înmână reticent frâiele. Ar fi vrut ca Lane să îl lase pe el să se ocupe de dat șaua jos de pe cal și de țesălat, dar nu avea de gând să insiste. Cunoscuse mulți soldați schilodiți în lupte și învățase să nu se îndoiască de abilitățile lor.

În plus, probabil că George Lane nu era chiar atât de stânjenit de rănille lui, deoarece, din câte își dădu seama Rhys în timp ce îl urmă pe bătrân spre ușa grajdului, acesta ținea grajdul la fel de imaculat precum o făcea înainte.

– Nu aveți de ce să intrați, îi spuse Lane, întinzând mâna ca să îl țină la distanță. Știți că mă voi ocupa eu de el.

– Știu, spuse Rhys, întrebându-se de ce bărbatul părea să nu îl vrea în grajdurile lui.

Ei bine, s-ar putea să fi avut de-a face cu faptul că ultimele grajduri de care avusese grijă arseseră din temelie. De fapt, dacă se gândea mai bine, în locul lui George Lane, nici el nu ar fi avut încredere în el însuși.

Se propti în umăr pe stâlpul ușii late și rosti spre întunericul dinăuntru.

– E un grajd mare. Fiica dumitale îmi spune că ții mai mult ponei de povară.

– Așa e, îi răspunse Lane. Am început să-i cresc acum vreo zece ani, din câțiva ponei sălbatici pe care i-am adus din mlaștină. Sunt bine dresați acum și rezistenți. Îi închiriem celor care au nevoie de ei: fermierilor locali și altora ca ei.

Rhys clătină din cap. Bărbatul își irosea îndemânarea.

– Mă mir că nu ții cai de poștă.

Pentru a grăbi deplasările, diligențele private și publice schimbau frecvent caii. Dacă hanul ar fi oferit cai de poștalion de închiriat și la schimb, hanul și-ar fi putut dezvolta afacerile.

– Mi-ar plăcea, răspunse bărbatul, dar nu am animale de prăsilă potrivite. E greu de strâns atâția bani, mai ales într-un sat unde lumea își plătește datoriile mai degrabă în ouă, decât în șilingi.

– Îmi închipui. Rhys tresări când ceva îl impunse în spatelul genunchiului. Se răsuci și văzu doi ogari cu urechi lungi lângă cizmele lui. Duceți-vă, le spuse el, prefăcându-se că ar vrea să îi lovească. Nu am resturi de mâncare pentru voi.

Deși, în mod ciudat, ar fi putut să jure că simțea miros de pâine proaspăt coaptă.

– Sunt doar prietenoși, spuse o voce feminină. Pe mine mă vor.

Meredith apăru în fața lui, ținând în brațe un coș împletit. Pe sub bucata de muselină cu imprimeu se zărea o grămăjoară de chifle. Lui Rhys i se făcu brusc foame și își simți stomacul agitat.

La naiba! Întregul trup îi era agitat și infometat.

– Încă ești aici, spuse ea. Am crezut că poate ai plecat.

– Am plecat. Și apoi m-am întors.

– Nu știi de unde vine numele hanului, spuse ea, uitându-se la câinii care îi mușcau ciucurele de la cizmă. Maddox a avut tot timpul doar doi ogari. Când era beat, le spunea călătorilor care făceau pe deșteptii că al treilea ogar era în plăcintă. Îl privi scurt, după care trecu pe lângă el și intră în grajduri. Tată, ți-am spus să îl lași pe Darryl să se ocupe de treburile astea. Ar trebui să nu îți forțezi inima.

– Perii cel mai frumos armăsar din Devonshire. E o plăcere, nu o sfortare. Și Darryl s-a dus după apă.

Rhys o auzi oftând. Fruntea lui Meredith se încreți a îngrijorare.

- Tată, nu poți...

Rhys își puse o mână pe umărul ei și o trase de lângă ușă.

- Nu face asta, spuse el încet. Nu-i spune unui bărbat ce nu poate să facă. Se va îndârji și mai tare să îți demonstreze că te înșeli.

Pe chipul ei se oglindeau diferite sentimente. Pe frunte i se citea supărarea că intervenise, iar obrații i se îmbujorau a stânjenală. Dar colțurile buzelor îi zvâcneau, de parcă stătea să plângă, iar ochii...

Ochii îi erau pur și simplu frumoși. Uitându-se la ei, Rhys nu mai putu gândi nimic în continuare. Dacă nu i-ar fi despărțit un munte de pâine, ar fi îmbrățișat-o pe loc.

Auzi, să o îmbrățișeze. Ce mai idee! De unde îi veneau astfel de gânduri? Meredith Maddox era o femeie frumoasă, și era clar că el tânjea după trupul ei mai mult decât după o noapte de somn. Orice bărbat care mai avea puls ar fi simțit la fel ca el. Dar nu era vorba doar de poftă. Nu mai dorise niciodată atât de mult doar să îmbrățișeze o femeie și să o țină strâns. Noaptea trecută voise să o sărute și nu se omorâse niciodată cu sărutatul. Era un gest prea plin de romantism și inocență și de toate celălalte lucruri care nu aveau nimic de-a face cu el. Experiențele lui trecute cu femeile semănaseră uimitor de mult cu luptele lui - impulsive, animalice și niciodată prea satisfăcătoare.

De la Meredith își dorea altceva. Femeia aceasta puternică și independentă trezise în el un impuls tandru. Era responsabil de starea vieții ei. De starea întregului sat, de fapt. Era vina lui că de-abia se făcuse dimineață, iar ea lucra deja din greu de câteva ore. Era vina lui că ziua trebuia să aibă grijă de un tată invalid, iar noaptea trebuia să facă pe gardianul cu o ceată de bețivi nesupuși. Fiecare pas șontac al tatălui ei, fiecare bătătură mică de pe mâna ei, fiecare pată de sânge de pe fața ei de masă albă și drăgălașă... toate acestea erau din vina lui.

- Anul trecut, a venit un doctor pe aici, spuse ea încet, uitându-se la pâine fără s-o vadă. L-a examinat pe tata în schimbul cazării și mesei pe gratis. Ne-a spus că are inima slabă. Dacă nu o ia mai ușor...

Rhys o strânse delicat de umăr.

— Il știi pe tatăl tău de aproape la fel de mult timp ca tine, Merry. Are îngrijitul cailor în sânge. E viața lui. Ar prefera să moară, decât să o ia mai ușor.

— Știi. Știi, dar... Ea își înalță privirea spre el și ridică dintr-un umăr, de parcă el avea să o înțeleagă și dacă nu spunea nimic.

Iar el o înțelese. Brusc, Rhys înțelese *totul*. Motivul pentru care supraviețuise în ultimii paisprezece ani și se întorsese în sfârșit în acest sat. Motivul pentru care nu putea pleca acum. Modul în care își putea răscumpăra viața pe care o irosise.

Totul avea sens, cu desăvârșire, neîndoielnic.

— Nu e duminică? spuse el.

— Ba da, răspunse ea uimită.

El se uită prin curte.

— De ce nu sunt oamenii la biserică? Unde e preotul?

— Nu mai avem preot. A plecat cu doisprezece ani în urmă, când tatăl dumitale nu l-a mai plătit. Vine un ajutor de preot o dată pe lună, din Lydford, ca să țină slujbe.

El înjură încet. Asta îngreuna puțin lucrurile.

Ea îi zâmbi răutăcios.

— Ce e? Simți nevoia să-ți mărturisești păcatele?

— Ba pe naiba! Mi-ar lua ani buni. Și nu căuta iertare în mod deosebit. Voia doar să îndrepte lucrurile. Nu e nevoie de spovedanie, nu-i așa?

— Pentru ce anume?

— Pentru căsătorie.

O chiflă îi căzu din coș, iar ogarii începură să se bată pe ea, la picioarele lor.

Când vorbi, vocea lui Meredith era ciudat de tensionată.

— Ești logodit?

— Nu încă. Dar voi fi, curând.

Înainte de micul dejun, spera el. Dumnezeu, ce foame îi era! Dacă îi mai cădea vreo chiflă din coș, nu avea să ajungă la ogari.

— Și intenționezi să te căsătorești chiar *aici*? În Buckleigh-in-the-Moor?

— Știi că biserica din sat nu e grandioasă, dar e în regulă. Nu ar avea sens să mergem altundeva, nu-i așa? Tatălui dumitale i-ar fi greu să călătorească.

Ea îl privi de-a dreptul năucită.

- Vrei să te căsătorești aici. În acest sat izolat. Doar pentru ca tatăl meu să poată participa la nuntă.

- Păi, m-am gândit că ai vrea să fie prezent.

- Milord, de ce crezi că mi-ar păsa dacă tatăl meu participă la nunta dumitale sau nu?

Colțurile gurii lui Rhys zvâcniră a amuzament. Fir-ar! Bănuia că zâmbea larg, iar el nu zâmbea larg. Niciodată. Dar aștepta cu nerăbdare să afle cum era să zâmbești larg.

În ochii ei se citi că își dăduse seama de ceva.

- O, nu, spuse ea.

„O, nu?”

Chiar că o, nu. Nu era reacția pe care și-o dorea. Ar fi fost totul mult mai ușor dacă ar fi acceptat că așa era corect. Inevitabil.

Dar ea nu se uita la el, ci undeva după umărul lui stâng.

- Uite și comitetul dumitale de primire.

El se întoarse. Cele două gorile care se încăieraseră noaptea trecută - Taurul și Ciocul pentru el, întrucât nu își amintea numele lor reale - înconjurați de o duzină de bărbați. Rhys îi recunoscu pe câțiva dintre ei, pe care îi văzuse ieri la han, dar erau și chipuri noi.

Absolut toți aveau torțe la ei.

- Ashworth, spuse Taurul, am venit să te scoatem din sat. Pentru totdeauna.

În interiorul grajdurilor, Rhys auzea poneii devenind tot mai neliniștiți și mai agitați. Și el era agitat. Nu suporta să vadă flăcări deschise atât de aproape de un grajd. În schimb, ceata de proști care țineau torțele... îi trezeau doar sentimente de batjocură.

- Harold și Laurence Symmonds, ce naiba faceți cu torțele alea? întrebă Meredith. Suntem în toiul zilei, idioților!

- Du-te înăuntru, cu tatăl tău, îi șopti Rhys lui Meredith. Asigură-te că e în siguranță. Mă ocup eu de asta.

Ea dispăru în grajduri.

Rhys se îndreptă spre centrul curții.

- Prea bine. Mi-ați atras atenția. Acum spuneți ce aveți de spus.

Harold Symmonds scuiă în noroi.

– Familia Ashworth a fost ca o osândă asupra satului. Un incendiu a ars conacul Nethermoor din temelii cu paisprezece ani în urmă și i-a alungat pe ai tăi din mlaștină pentru totdeauna. Mai bine ai fi stat departe și tu. Acum am venit cu torțe ca să îți arătăm că focul te va alunga din nou din mlaștină.

– Ah, spuse Rhys, scărpinându-se pe gât. Și totuși, s-ar părea că nu mă clintesc din loc.

Se auzi o împușcătură.

Rhys se răsuci, încercând să își dea seama de unde venise. Nu trebui să se străduiască prea tare. Gideon Myles stătea în ușa grajdurilor, cu pistolul fumegând în mână.

– Idioți cu cărbuni în loc de creiere! Am o căruță plină de – se uită la Rhys – mărfuri în grajdul ăsta și-o să vă găuresc pe toți înainte să apucați să-i dați foc.

Gloata se simți stânjenită.

– A fost ideea lui, zise Laurence și arătă cu degetul mare spre tovarășul lui.

– Ba nu, javră mincinoasă ce ești!

Iar începeau.

Laurence făcu un gest amplu cu torța lui, făcându-i pe oameni să sară în spate, ca să nu fie părjoliți. Cei doi stăteau față în față și își dădeau târcoale unul altuia în centrul curții. Ceata lor de însoțitori, care evident veniseră ca să se amuze, păreau destul de fericiți să urmărească o altă încăierare în loc de o linșare.

De data asta, Rhys nu avea de gând să stea deoparte și să se uite. Se băgă între cei doi bărbați și-i prinse pe amândoi de partea din față a cămășilor. Făcu o grimasă când fumul soios al torțelor îi asaltă nările. Trebuia doar să își flexeze brațele și i-ar fi putut da cap în cap și să pună capăt întregii scene. Dar nu putea să tot rezolve fiecare problemă prin violență. Nu voia să mai trăiască mânios.

– Bine, spuse el, slăbindu-și strânsoarea. Ajunge!

– Foc! Foc! se auzi un țipăt panicat în spatele lui.

Înainte ca Rhys să își dea seama de unde venea, simți un val de apă rece ca gheața pe cap, care îl udă până la piele. Preț de o clipă, înlemni locului, șocat. O dără de apă rece i se scurse pe spate, iar el se înfioră.

- Îmi pare rău, auzi el o voce sfoasă în spatele lui. Rhys îl recunoscu pe Darryl Tewkes.

Se întoarse și îl văzu pe tânăr, cu tot cu ochiul lui care îi zvâcnea.

- Îmi pare foarte rău, se bâlbâi acesta din nou. Am vrut să nimeresc torțele.

Rhys oftă morocânos și se scutură, împroșcând totul în jur cu picături de apă. Luă torțele sfârâitoare de la cei doi bărbați, le întoarse cu susul în jos și le înfipse în noroi.

- Ascultați-mă bine, cu toții. Împuşcătura atrăsese spectatori gură-cască, așa că întregul sat îl asculta acum. La naiba! Nu-i plăcea deloc să țină discursuri. Încercă să vorbească pe un ton calm. Puteți veni cu torțe și puști, și - își dădu ochii peste cap și își flutură mâneca udă spre Darryl - cu vedrele de apă rece, și orice altceva vreți voi. Nu mă puteți intimidă. Foc, împuşcături, înec... am trecut prin toate și le-am supraviețuit. Se uită la Harold și Laurence. Credeți că știți să vă bateți? Am luptat unsprezece ani alături de Regimentul 52, cel mai decorat din armata britanică. Infanteria ușoară, prima linie de atac în orice bătălie. Am luptat în Portugalia, Spania, Franța, Belgia. Numai la Waterloo am spintecat eu singur șapte membri ai Gărzii Imperiale a lui Napoleon. Și aștia au fost doar cei pe care i-am ucis de aproape.

Se întoarse calm spre Gideon Myles.

- Vrei să te joci cu arme de foc? Mă pricep și la asta. Carabină, muschetă, pistol... alege-o pe care vrei. O pot curăța, asambla și încărca pe oricare dintre ele în mai puțin de un minut. Nu irosesc pulberea și am o țintă precisă.

Și, dacă tot îl asculta întregul sat, continuă:

- De asemenea, ar trebui să știți cu toții că nici prostia nu mă poate distruge. Doi țărani portughezi m-au găsit pe un câmp, sângărând, împuşcat în umăr într-o ambuscadă. M-au târât în cotețul lor pentru găini și m-au ținut acolo aproape o săptămână, și mă mai împungeau din când în când cu un vâtrai, printre stinghii, să vadă dacă nu am murit cumva. Se întoarse spre Darryl și adăugă: Tu de colo, cel cu găleata. Știi cum se zice „apă” în portugheză?

Darryl clătină din cap.

- Nici eu nu știam, fir-ar să fie! Și totuși, iată-mă aici! Sunt indestructibil, la naiba! Ca să nu mai pomenim că sunt Rhys

St. Maur, fantoma voastră legendară, și să fiți al dracului de siguri că nu mă puteți speria, ca să plec de pe nenorocita mea de moșie.

Tăcere.

Rhys spusese tot ce voise să spună. Se părea că nimeni nu știa ce să facă în continuare. Harold, Laurence, Gideon Myles, Darryl... stăteau pur și simplu și se holbau la Rhys, apoi unul la altul. O ccață de proști nenorociți.

O chiflă ricoșă din fruntea lui Harold Symmonds, scoțându-i pe toți din transă.

– Duceți-vă acasă, le spuse Meredith, care își făcuse brusc apariția lângă el, ținând în continuare coșul cu pâine cu ambele mâini. Vocea ei răsună în toată curtea. Duceți-vă acasă, cu toții.

Pe rând, sătenii se întoarseră și plecară. Myles dispăru din nou în grajduri, probabil ca să vegheze din nou asupra căruței lui prețioase. Rhys se gândi că bărbatul era deosebit de protector față de o încărcătură de mărfuri.

Expiră încet, simțind cum mușchii i se relaxau.

– Ești bine? întrebă Meredith, măsurându-l din cap până în picioare. Îmi pare rău pentru scena de mai devreme.

Rhys își stoarse apa din partea din față a cămășii, dându-se mai în spate, ca să nu-i ude pâinea.

– Să nu-ți pară. Nu a fost vina ta. Și aveam nevoie de o baie.

Își ridică privirea spre ea și o văzu înlemnită, cu ochii pironiți pe umerii și pieptul lui ude learcă. Nu reușea să identifice exact expresia din privirea ei, dar bănuia că era vorba de repulsie. Cu cămașa care atârna pe el și cu părul lipit de cap – ca să nu mai pomenim că tocmai ce fusese întâmpinat de o ceață de oameni cu torțe în mâini – probabil că arăta ca un fel de monstru gotic.

– O baie, spuse ea brusc, clătinând din cap, ca să își vină în fire. Da, bineînțeles. O să pun să se scoată și să se încălzească apă.

– Nu e nevoie. Mi-ajunge pompa.

– Cum dorești, în cazul acesta. Se întoarce și dădu să plece.

El o prinse de braț.

– Eu... Merry, îmi pare rău că-ți provoc atâtea necazuri. Mă voi revanșa față de tine.

Avea să se revanșeze față de ei toți. Ce-i drept, unii dintre locuitorii Buckleigh-in-the-Moor erau de-a dreptul proști, iar

el nu avea să câștige niciodată vreun concurs de popularitate acolo. Dar majoritatea sătenilor erau oameni de treabă, sinceri, și aveau motive întemeiate ca să îl privească bănuitori. Dar urmau să se dea pe brazdă în timp.

Meredith își mușcă buza. Zâmbi într-o parte, fermecător, iar pe obraz i se formă o gropiță.

— Aduci tot felul de necazuri, Rhys St. Maur, și așa ai făcut mereu. Dar nu te teme; am eu grijă de Harold și de Laurence, și de ceilalți.

— Sunt convins de asta.

Părea să se îngrijească de tot satul. De han, de călători, de tatăl ei invalid, de viețile și de averile tuturor acelor idioti.

Dar cine avea grijă de ea? O întrebă:

— Ai luat deja micul dejun?

Ea clătină din cap că nu.

— Atunci, să trecem la treabă, spuse el, dându-se în spate. Mă spâl la pompă. Tu caută ceva de-ale gurii. După care vom lua micul dejun împreună și apoi stabilim data nunții noastre.

Capitolul 4

În timp ce aranja masa pentru micul dejun, Meredith nici măcar nu voia să se gândească la ce-i spusese Rhys afară. Sigur nu auzise bine. Nu avea cum să o ceară în căsătorie după o singură noapte petrecută la han. Oferea locuri de cazare plăcute, ce-i drept, dar nici chiar așa.

Nici măcar nu avea șuncă sau costiță. Până nu ajungea doamna Ware, nu avea deloc carne, în afară de plăcintă rece cu carne de miel. Doar chifle și gem de afine. Și smântână proaspătă și ouă fierte, și cafea făcută cu apă rece de izvor. Măcar se consola cu gândul că la hanul ei găseai cea mai bună cafea din Anglia, sau cel puțin așa declarase un oaspete foarte umblat. Nu că Meredith ar fi știut din experiență. Nu fusese niciodată mai departe de Tavistock.

Tocmai terminase de aranjat masa pentru două persoane, când Rhys intră în sala de mese, proaspăt spălat și îmbrăcat într-o cămașă și pantaloni curați. Avea părul atât de scurt, că i se uscaser deja. Voia să își treacă degetele peste el, ca să vadă dacă era moale ca puful de găscă, sau aspru, ca iarba cosită.

Cerule mare, la ce-i stătea mintea? Scena din curte fusese dovada perfectă că, pentru siguranța lui Rhys și armonia satului, trebuia să îi dea să mănânce și să îl lase să își vadă de drum. Astăzi. Fără mângâieri pe păr.

– Vrei să iei loc, milord? încercă ea să spună pe un ton degajat, vioi. Vrei cafea?

– Da. Și te rog să îmi spui Rhys, zise el, așezându-se pe un scăunel de lemn. Prea puțini o fac. Luă cana de cafea pe care i-o întinse. Degetele li se atinseră, stârnindu-i o senzație electrică.

El luă fără frică o gură din băutura fierbinte.

– Deci, continuă el, punând cana pe masă, când mai vine preotul ăsta în sat? Cât de curând ne putem căsători?

Furnicăturile acelea electrice devin un șoc în toată regula.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba bineînțeles că da. Sunt serios destul de des. Crezi că m-aș căsători așa ușor?

Ea râse, uimită.

– Ce altceva aș putea gândi, ținând cont că abia ieri mi-ai trecut pragul ușii?

– Doar nu suntem străini, zise el și mai sorbi o dată din cafea. Mă știi de când erai mică.

– Până seara trecută, nu te-am mai văzut de paisprezece ani.

– Mm, îngână el și zâmbi ușor, strămb. Tocmai de aceea e mâna sorții. Suntem meniți să ne căsătorim.

Meredith se simțea de parcă ar fi fost înghesuită într-un butoi vechi de vin și i s-ar fi dat drumul să se rostogolească pe panta stâncoasă a Bell Torului. Buimăcită, dezorientată. Puțin amețită.

Își încrucișă brațele peste piept.

– Ei bine, nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Și chiar nu voia; adică nu mai voia. N-avea rost să amintească de bucățelele de hârtie pe care scrisese de nenumărate ori „Meredith St. Maur, Lady Ashworth“ pe când avea doisprezece ani. Nu vreau să mă căsătoresc deloc.

Ca văduvă, deținea hanul cu desăvârșire. Dacă se căsătorea, lucrurile s-ar fi schimbat.

El spuse calm:

– De-a lungul anilor am învățat că sorții nu îi pasă de ce vrem noi.

– Ei bine, eu nu cred în soartă. Își strânse și mai tare brațele la piept.

– Sorții nu îi pasă nici dacă noi credem în ea sau nu. Asta-i partea neplăcută. Chicoti, apoi adăugă: Meredith. Lasă jos scutul ăla pe care îl formezi cu brațele și așază-te lângă mine. Când văzu că ea ezită, el ridică din sprânceană. E doar micul dejun.

Oare chiar așa era?

În timp ce ea se așeză, el apucă un cuțit și își unse cu unt o chiflă.

– Ai înțelege ce-am zis despre soartă dacă ai fi trecut printr-un război în locul meu.

Cuvintele lui i se așezară grele în piept, ca niște pietre.

– Era adevărat? Tot ce-ai spus în curte?

– Da, și încă pe-atât. Mușcă vreo două treimi din chiflă dintr-o îmbucătură. E... *Cumplit*. Uimitor că ai supraviețuit.

Atunci își dădu seama cât de aproape fusese, de mai multe ori, de a nu-l mai vedea niciodată. Și îi venea să îl ducă sus și să îl țintuiască pe pat chiar atunci. Să facă dragoste cu el o singură dată, înainte să plece din nou.

– Mda, păi... Înghiți în sec. De fapt, nu e chiar atât de uimitor. Am făcut tot posibilul să plec de pe pământ la fiecare pas, dar Dumnezeu și Diavolul m-au tot trimis înapoi. Mă gândesc că nu m-a vrut nici unul.

„Sau poate că eu te-am vrut mai mult.“

Ca să nu rostească cu voce tare ce-i trecuse prin cap, rupse într-o manieră deloc demnă de o doamnă din chiflă și mestecă zgomotos.

Rhys își dădu la o parte ceașca de cafea și își vârî mâna în buzunar, scoțând două monede. Le așeză cu zgomot pe masă. Semănau cu două puluri de alamă pe țesătura cu pătrățele albe și albastre. Meredith le privi mai îndeaproape, dar își dădu seama că nu mai văzuse astfel de monede. Ridică una dintre ele în lumină,

râsucid-o de mai multe ori pe ambele părți între degetul mare și arătător. Era un disc neregulat și nefinisat. Pe o parte văzu un cap de cal ieșit în relief, iar pe cealaltă o coadă de cal.

Meredith râse.

– Sunt bani străini din călătoriile tale?

– Nu. Sunt jetoane care indică apartenența într-o societate de elită pentru domni, cunoscută sub numele de Clubul Armăsarilor. Dacă deții o astfel de monedă, ai drept de montă pentru Osiris, cel mai valoros armăsar din Anglia. Regulile clubului spun că jetoanele nu pot fi cumpărate, vândute sau dăruite. Pot fi câștigate sau pierdute doar într-un joc de noroc. Există doar zece astfel de jetoane în toată lumea, iar în momentul de față, două sunt la mine. Știi cum mi-au parvenit?

Ea clătină din cap că nu.

– Soarta, pur și simplu. N-am avut nici un merit propriu, am fost cruțat, în timp ce alți bărbați – mai buni – au căzut răpuși. Se propti în cot pe masă și aruncă o privire pe fereastră. Soarele strălucitor de dimineată îl făcu să mijească ochii, încrețindu-i cicatricea de pe tâmplă. Luă în mână una dintre monede și spuse: Aceasta i-a aparținut unui ofițer din batalionul meu. Maiorul Frank Brentley, din York. A fost un om bun. Soția lui călătorea alături de companie și îmi cosea cămășile. El nu bea niciodată, dar era un împătimit al jocurilor de noroc, mereu juca zaruri sau cărți. Se spunea că își câștigase jetonul într-un meci de Blackjack la care ceruse cărți fără să se uite la ele. Zicea că toată viața fusese binecuvântat să aibă noroc.

Bătu cu moneda în masă.

– Ei bine, norocul i s-a terminat la Waterloo. Noi acopeream flancul stâng al frontului, și un soldat din infanteria ușoară a apărut de nicăieri. Într-o clipă Brentley stătea chiar lângă mine, iar în clipa următoare era întins la pământ, împușcat de aproape cu o carabină, cu burta sfâșiată.

Meredith înghiți cu grijă, apoi lăsă bucata de pâine pe care o ținuse în mână.

– Scuze, spuse el. Știi că nu e un subiect de conversație adecvat pentru micul dejun. Oricum, după ce l-am ucis pe ostașul francez, l-am scos pe Brentley din focul bătăliei. Am încercat să îi alin durerea. El a scos jetonul din buzunar. Trebuie să jucăm pentru el,

mi-a zis el. Asta e regula. Cap sau pajură? După care a murit, iar moneda i s-a rostogolit din mână și era prea mânjită cu sânge ca să se mai vadă ștanța de pe vreo parte. Dar am câștigat la datul cu banul, nu-i așa? Așa e viața mea. Ca și cum aș avea o monedă ștanțată cu cuvântul „Viață” pe o parte și „Moarte” pe cealaltă, și indiferent de câte ori aș da cu banul, mereu iese cap.

Se întinse după celălalt jeton.

– Acesta i-a aparținut lui Leo Chatwick, marchizul de Harcliffe, fondatorul Clubului Armăsarilor. Un alt om bun. Le avea pe toate: tinerețe, avuție, frumusețe. Era admirat de toată lumea. Ucis cu sânge-rece cu aproape două luni în urmă, în timp ce se plimba pe unde nu trebuie în Whitechapel. Bătut și jefuit de hoți de buzunare. Sau cel puțin așa cred cei mai mulți. Ucigașii lui nu au fost prinși niciodată.

Meredith se înfioră.

– Ce îngrozitor! Erați prieteni apropiați?

– Nu, spuse el. Mi-am învățat lecția: Nu îmi fac prieteni apropiați.

Cuvintele lui o durură și empatiză cu el, dar îi și rănea mândria. Era dispus să se căsătorească, dar nu și să își facă prieteni? Complimentul aferent propunerii lui se estompa și mai mult. Oricare ar fi fost motivele lui ca să se căsătorească, se părea că aveau mai mult de-a face cu monedele acelea ciudate de alamă decât cu ea.

Rhys apucă un ou fiert cu mâna lui masivă, plină de cicatrici, și îl lovi cu marginea lingurii, până suprafața maronie pătată se acoperi de crăpături mici. O fermecară mișcările lui voit precaute. Nu își putea lua ochii de la el.

– Sunt stearpă, izbucni ea. Cel mai probabil. Am fost căsătorită timp de patru ani și nu am rămas însărcinată niciodată.

El se încruntă, curățând oul de coajă.

– Maddox era foarte bătrân. Nu înseamnă că...

– Nu a fost doar el, spuse ea, apoi adăugă mai încet: Am avut și alți iubiți de-atunci.

Chipul lui se umbri.

– Ah.

Oare ce avea să creadă acum despre ea? Își ridică bărbia, refuzând să se simtă rușinată.

- Am reușit să te fac să te răzgândești? Poate că, la urma urmei, nu ne e chiar atât de menit să fim împreună.

- Nu asta am vrut să spun. Îmi pare doar rău că ai fost atât de singură. Sunt un nesimțit că am stat departe atâta timp. Nu contează câtuși de puțin că ești stearpă. Nu îmi doresc deloc un copil. Și îți dau cuvântul meu că nu te voi grăbi spre... consumarea căsătoriei.

- Ce? spuse ea. Se jucă cu fața de masă. Păi, atunci s-a zis cu motivul principal pentru care aș fi acceptat.

El părea nedumerit.

- Întocmai?

- Întocmai.

- Deci, noaptea trecută, când te-ai oferit să mă săruți... nu era doar un act de generozitate?

Ea își simți fața încingându-i-se în timp ce înghionți solnița în direcția lui.

- Nu, Rhys. Generozitatea nu a avut nimic de-a face cu aia. Chiar deloc.

El o privi cu atenție preț de o clipă, după care ridică din umeri.

- Dacă spui tu.

Oare de ce părea atât de surprins? Cu siguranță că avea parte de multă atenție din partea femeilor, pe oriunde se ducea. Era imposibil ca femeile să nu se simtă atrase de el!

Îl privi apucând oul gol, tremurând, pe care îl decojise atât de migălos. Mușcă jumătate din el dintr-o mișcare a maxilarului. Mușchii obrazilor i se mișcau în timp ce înghițea rapid și cealaltă jumătate. Era o combinație incitantă de tandrețe și de putere. Își imaginează cum ar fi arătat goală, albă și tremurândă în fața lui. Dezvelită încet, cu grijă, și apoi... devorată. O cuprinse puțin frica numai la gândul acesta, dar se și excită nespuse de mult.

- Dacă nu vrei... să ai copii, întreabă ea, de ce ai vrea să te căsătorești?

Când bărbații deveneau interesați de ea, de obicei voiau în primul rând să se culce cu ea. Și nu avea nici bani sau influență. Oricum, nu îndeajuns ca să influențeze vreun membru al aristocrației.

- Voi avea grijă de tine.

- Am eu grijă de mine. Și chiar mă descurc.

– Da, așa e. Și ai grijă și de tatăl tău, și de han, și de întreg nenorocitul de sat. Lucruri care ar trebui să fie responsabilitatea mea, acum că le-am moștenit. Nu te pot lăsa să lucrezi din greu în continuare. Acum eu sunt stăpânul acestui loc și îmi voi asuma acest rol pe aici.

Ea râse.

– Nu ai observat gloata care te-a întâmpinat în dimineața asta? Sătenii nu îți vor ajutorul. Vor să pleci de-aici.

El clătină din cap.

– Nu era o gloată, ci o ceată de proști.

– Or fi ei proști, dar sunt proști corpolenți, puternici. Ar putea să îți facă necazuri mari, dacă vor cu adevărat. Iar Gideon Myles nu e deloc prostănac.

– Gideon Myles, pufni el. Ce înseamnă, de fapt, acest bărbat pentru tine?

Oare tonul acela ascuțit era un semn de gelozie? Nu ar fi trebuit să fie încântată de asta, dar era. Până în vârful degetelor de la picioare.

– E un partener de afaceri. Și un prieten. „Și un contrabandist care nu va ezita să se folosească de violență, dacă așa e bine pentru el.” Își drese vocca și continuă: Ce planuri ai mai exact, Rhys?

– Plănuiesc să mă căsătoresc cu tine.

Se înfioră din nou.

– În afară de asta.

– Plănuiesc să îmi asum responsabilitățile ca lord. Să ofer satului câteva mijloace de întreținere. Va dura ceva timp, dar voi reclădi moșia.

– *Vei reclădi? Vei reconstrui conacul Nethermoor? De ce-ai vrea să faci una ca asta? Știa de ce copilărie avusese parte în casa aceea. De ce ar fi vrut să o reconstruiască? Ca să nu mai pomenim că, oricât și-ar fi dorit el, Gideon Myles și asociații lui nu i-ar fi permis niciodată să o facă. Și cum crezi că o vei construi? Bărbații din sat nu vor lucra niciodată pentru tine.*

– Ba da, dacă îi plătesc îndeajuns de bine.

Ea clătină din cap.

– Cei mai în vârstă încă îl urăsc pe tatăl tău. Cei mai tineri, puținii care au mai rămas pe aici, au crescut cu tot felul de superstiții și povești. Se vor teme de tine.

– Atunci, dacă nu pot găsi mână de lucru aici, bănuiesc că va trebui să aduc muncitori din Plymouth sau Exeter.

– Te va costa foarte mult.

– Am câteva pământuri în nord pe care plănuiesc să le vând. Și de curând m-am făcut cu niște bani. Nu îndeajuns ca să reclădesc conacul Nethermoor atât de grandios ca înainte, dar, dacă îi investesc cu înțelepciune, ar fi de ajuns ca să încropesc o casă și să mai și trăiesc din ce rămâne.

Și dacă investițiile nu aveau să fie înțelepte și urmau să dea greș, atunci ce? Avea să rămână falit, fără vreo sursă de chirie sau venit. Și atunci urma să plece din nou. Cumva, fiecare variantă se termina cu el plecând din nou.

– Nu vei mai fi nevoită să faci asta după ce ne vom căsători, spuse el, uitându-se prin încâpere. Mă refer să muncești. Voi avea grijă de tine și de tatăl tău.

Când pomeni tatăl ei, Meredith simți un junghi ascuțit în piept. Fir-ar el să fie! Îngreuna lucrurile peste măsură.

– Dar îmi place să lucrez aici, protestă ea. Sunt mândră de ce-am făcut din locul acesta și am planuri să fac și mai multe lucruri.

– Ai putea face mult mai mult ca stăpână a conacului.

– Rhys... ești foarte naiv.

El ridică din sprâncene.

– Eu, acuzat de naivitate! Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată că se va întâmpla așa ceva. Intenționez să gravez data pe o placă.

– Ai uitat cum e viața aici. Acum e o dimineață plăcută de vară, dar sigur îți amintești cum sunt iernile pe aici. Sunt dure, singuratiche, mohorâte. Sunt sigură că nu îți dorești să locuiești din nou aici. Iar noi am învățat să supraviețuim fără un lord. Pleacă.

– Nu plec nicăieri.

– De ce naiba nu?

Meredith ar fi făcut-o, dacă ar fi fost în locul lui Rhys.

– Circumstanțele nu ar face decât să mă tragă înapoi. Este soarta.

Ea gemu încet și se propti în coate pe masă, acoperindu-și fața cu mâinile.

- Nu mă crezi, spuse el, aplecându-se în față. Știu. Dar când un bărbat calcă pe granița dintre lumea aceasta și cealaltă atât de des cât am făcut-o eu, începe să vadă mâna sorții peste tot. Uneori în străfulgerări luminoase, alteori în nuanțe subtile. E ca și cum ai descoperi o culoare nouă, una pe care majoritatea oamenilor pur și simplu nu o pot vedea. Dar eu o văd. Îi trase mâinile de pe față, și adăugă: Când te uiți la mine, ochii tăi strălucesc în această culoare. Ascultă-mă când îți spun că e menit să fie așa.

Inima ei zvâcni.

- Și de ce ești așa de sigur de asta?

- Din pricina asta.

Făcu un semn către micul dejun pus pe masă între ei. Câteva chifle, vase mici de lut cu unt și conserve. Două căni cu cafea și o farfurie cu smântână proaspătă. Farfuriile erau împrăștiate la întâmplare; fața de masă în carouri era presărată cu firimituri. Nu i se părea deloc că scena ar fi adus a semn al sorții, dar apoi se gândi că înțelegea totuși ce voia el să spună. Lumina caldă îi scălda creând o atmosferă intimă, și le era imposibil să își ascundă imperfecțiunile unul de celălalt. Nici măcar nu își prinsese părul cum ar fi trebuit în dimineața aceasta. Oricărui privitor întâmplător i s-ar fi părut că are de-a face cu un cuplu care a luat micul dejun împreună de o mie de ori, nu care se află în fața primului.

El o privi cu căldură.

- Pur și simplu pare un lucru foarte firesc, nu-i așa?

Așa era. Așa era. Era cel mai firesc lucru pe care îl simțise vreodată și era de-a dreptul înspăimântător.

- Nu te împotrivi, spuse el. Căsătorește-te cu mine.

Să nu se împotrivescă? Nu era corect din partea lui. Fusese plecat timp de paisprezece ani și acum se întorsese și îi promitea că avea să își îndeplinească toate responsabilitățile și să nu mai plece niciodată? Le cerea ei și tuturor sătenilor să renunțe la siguranța pe care și-o câștigaseră cu greu și să își pună din nou viitorul în mâinile lui Ashworth? Îi oferea un vis, dar o forța să renunțe la realitatea ei sigură pentru el.

Nu își permitea să riște. Nu se putea baza doar pe faptul că aproape că se sărutaseră și că așa zicea o „soartă” invizibilă.

Se forță să-i spună:

- Nu, Rhys. Nu mă pot căsători cu tine.

Ochii lui scânteiară și își strânse pumnii. Preț de o clipă, aproape că păru furios. Ciudat, ținând cont că își păstrase așa de bine calmul și stăpânirea de sine în fața sătenilor furioși. Iată că văzuse din nou o frântură din acel Rhys pe care și-l amintea ea de demult: sălbatic, furios, neîmblânzit. Irezistibil.

Câteva secunde mai târziu, acesta își înăbuși vâlvătaia aceea de emoții. Maxilarul i se relaxă, iar el netezi fața de masă cu palma.

Dintre toate motivele pentru care trebuia să plece din Buckleigh in-the-Moor, acesta era cel mai stringent. Ea n-ar fi suportat să vadă cum locul acesta îi înăbușea spiritul pentru totdeauna.

– Deci... Se ridică, clătinându-se. Te așteaptă o zi lungă.

– Așa este, doamnă Maddox. Se ridică de la masă, aparent resemnat. Așa este.

– Să îi spun lui Darryl să îți înșeuzeze calul?

– Nu, nu. Îl las să se odihnească astăzi.

Ea se încruntă, nedumerită.

– Deci... ai de gând să mai rămâi o noapte?

– Am de gând să rămân pentru totdeauna.

Meredith se așeză la loc, amețită de-a binelea acum.

– Nu m-ai auzit, milord? Îmi pare rău dacă nu am fost clară, dar... Doamne, oare avea puterea necesară să îl refuze de două ori? Îi fusese îndeajuns de greu și prima dată.

El zâmbi și se îndreptă spre ușă.

– Nu îți face griji, Merry Lane, te-am auzit. Știi că ai spus că nu te poți căsători cu mine. Dar mai știi și că o vei face. Doar că nu încă.

După ce Rhys dispăru la etaj, Meredith își făcu de lucru. Nu era greu deloc. Mereu avea câte ceva de făcut, iar în dimineața aceasta, cu cât mai stupide erau treburile pe care le avea de făcut, cu atât mai bine. Tocmai terminase de strâns masa pentru micul dejun, când intră doamna Ware, ca să se apuce de gătit pentru ziua aceea. Mai avea fețe de masă de călcat și căni cositorite de frecat. Măine după-amiază trecea diligența de poștă pe acolo și, în funcție de vreme și de starea drumurilor, uneori vizitiul se oprea la Three Hounds ca să își odihnească caii și să le permită călătorilor să ia o gustare.

Înainte de aglomerația de la prânz, se odihni puțin. Apucă unul dintre ziarele aduse de Gideon noaptea trecută și îl deschise, netezind foile șifonate pe tejghea. În aparență, gazetele erau pentru oaspeții hanului, dar Meredith era singura care le citea. Le citea pe toate, fiecare pagină. În anii cât durase războiul, le cercetase cu atenție, să vadă dacă nu cumva scria ceva despre Rhys. În săptămânile care urmau unei bătălii, găsea uneori câte un articol despre vitejia de care dăduseră dovadă cei din regimentul lui sau o listă cu victime care, din fericire, nu îl includea și pe el.

Astăzi, avea impresia că va deschide ziarul și va găsi un titlu de genul RHYS ST. MAUR S-A ÎNTORS ÎN DEVONSHIRE. Poate că dacă vedea cuvintele tipărite, avea să înceapă să creadă că era chiar așa. Deși se îndoia că reporterii ziarului *The Times* ar fi reușit să găsească o explicație logică pentru scena de azi-dimineață, de la micul dejun. Poate că titlul ar fi trebuit să spună mai degrabă: HANGIȚĂ SĂRĂCITĂ REFUZĂ CEREREA ÎN CĂSĂTORIE A UNUI LORD.

Iar dedesubt, cu litere mai mici: AMBII INTERNAȚI LA CASA DE NEBUNI.

– Ți-am lăsat butoiășul cu Madeira în magazie, zise Gideon Myles, apărând parcă de nicăieri. Puse o figurină de ceramică pe tejghea. Iar asta a fost aruncată pe țârm într-un golfuleț de lângă Plymouth.

– Nu zău? Meredith apucă păstorița din porțelan și o examină la lumină. Era foarte fin lucrată și pictată cu grijă. Superbă. Fragilă. E uimitor, spuse ea, că un astfel de lucru a supraviețuit valurilor și a ajuns pe un țârm stâncos.

– Chiar așa? spuse Gideon pe un ton nevinovat, apoi rânji.

Era diabolic de arătos și o știa foarte bine. Nu numai că o știa, dar se și folosea de asta. Fiind intermediarul dintre contrabandiștii de pe coasta Devonshire-ului și piețele din Bristol, Londra și mai departe, Gideon se folosea de farmecul acela de ștregar ca să își umfle buzunarele, să își încălzească nopțile și, în general, să se distreze scandalos de mult.

– Ba chiar un miracol, spuse ea.

– Mă gândeam că va da bine într-una din odăile tale redecorate. Știi tu, că-i va da un strop de eleganță.

- Într-adevăr. Zâmbi, uitându-se la păstoriță. E foarte drăguț din partea ta, Gideon. Ți sunt recunoscătoare.

El ridică din sprânceană.

- Cât de recunoscătoare?

Flirta cu nerușinare.

- Cât să-ți ofer o halbă de bere.

- Fir-ar! Speram mai degrabă că o să mergem direct în patul tău. Dar nu voi refuza nici băutura. Data viitoare îți aduc un afurisit de șirag de smaralde.

- Cred că alea nu ajung prea des prin golfulețe, spuse ea, împingându-i o cană cu bere.

El zâmbi viclean.

- Trebuie doar să știi unde să cauți. Dădu jumătate de bere pe gât, iar când își coborî cana de la gură, ea văzu că expresia i se schimbase. El își puse brațele pe tejghea. De ce s-a întors Ashworth în Devonshire?

- De unde vrei să știu eu?

El o privi fix, dându-i de înțeles în mod tacit că nu credea în ignoranța ei. Meredith ridică din umeri.

- Păi, a moștenit pământurile, nu? E normal să treacă pe aici să le vadă. Adăugă apoi, pe un ton voit indiferent: Poate că vrea să înceapă să își îndeplinească rolul de Lord Ashworth.

Gideon tuși.

- De ce-ar face una ca asta? E ca și când i-aș lua eu locul bătrânului preot.

Chicoti forțat, dar Meredith surprinse suferința din privirea lui. Gideon Myles rămăsese orfan de mic copil, când părinții lui fuseseră răpuși de friguri. Preotul îl luase la el și îi oferise un adăpost și educație timp de mulți ani. Dar când nu mai avusese din ce să trăiască, plecase din sat și îl lăsase pe Gideon pe cont propriu la vârsta de treisprezece ani.

- Nu ți-ar plăcea să fii preot? întrebă ea. El răsă din nou, iar ea protestă: Vorbesc serios. Cred că ți s-ar potrivi mai bine să fii preot decât crezi tu. Chiar dacă faci pe ștrengarul, ai o inimă bună. Atinse cu vârful degetului mielul de ceramică de la picioarele stăpânei lui. Și ai o minte ascuțită. Ești prea inteligent ca să te ocupi de furțișaguri mărunte.

El își întoarse privirea, iar ei i se păru că vede cum i se roșește gâtul.

– Nu prea sunt multe opțiuni prin părțile astea, nu-i așa? zise el și clătină din cap. Nu, m-am ales cu o viață amară. Dar în ultima vreme m-am obișnuit prea tare cu celibatul.

Ea râse și îi ignoră privirea sugestivă, știind că nu făcea decât să flirteze cu ea. Așa cum îi spusese lui Rhys, Gideon era un partener de afaceri și un amic. Doar atât. Ce-i drept, era un bărbat robust, instinctual, care probabil că nu ar fi refuzat-o dacă l-ar fi invitat în patul ei. Dar îl plăcea prea mult ca să riște să strice lucrurile doar pentru o noapte sau două de plăcere. Tocmai de aceea, cei câțiva iubitori pe care îi mai avusese de când murise Maddox fuseseră toți călători, aflați doar în trecere. Așa nu risca să se atașeze emoțional.

Dacă se gândea mai bine, poate că de aceea fusese mereu atrasă de Rhys. Era mereu în mișcare: alerga, călărea, se încăiera, se lupta pe tot continentul. Era genul de bărbat care nu ar fi permis niciodată să îl țină ceva într-un singur loc.

Doar că acum se întorsese și jura că avea să facă tocmai asta: să rămână într-un singur loc.

– Spunea că vrea să reconstruiască Nethermoor, îi scăpă.

Înjurând aprig, Gideon își trânti cana cu bere pe tejghea.

– De ce naiba ar vrea să facă asta? Are doar pământuri mlăștinoase acolo.

– Știi, dar Rhys spunea... Ezită când își dădu seama de scăpare. Ochii lui Gideon licăriră.

– Aha, Rhys spunea? Să înțeleg că sunteți apropiați?

– Nu cum crezi tu, răspunse ea tăios. Nu că ar fi treaba ta.

– La naiba, bineînțeles că e treaba mea. Își coborî vocea și adăugă: *Afacerea* mea. Mijloacele mele de trai. Nu îmi permit prezența lui aici, Meredith. Nici tu. Ashworth m-a dat deja cu o zi în urma graficului. Dacă rămâne în zonă, s-a terminat cu afacerea mea. Dacă rămân fără afacere, rămâi fără mărfuri ieftine pentru han. Dacă hanul are de suferit, tot satul are de suferit. Omul acela va aduce doar necazuri pentru Buckleigh-in-the-Moor.

– Știi, știi. Se încruntă, frecând o pată de pe tejghea care era acolo de ani de zile și nu părea să dispară prea curând. Și am încercat să îi spun asta, dar...

Nu reuși să termine propoziția. „Am încercat să îi spun asta, dar el a insistat că soarta vrea să mă căsătoresc cu el.”

Interpretându-i în mod greșit tăcerea drept îngrijorare, Gideon o prinse de încheietura mâinii.

— Nu îți face griji. Nu va rămâne în sat pentru mult timp. Mă voi ocupa eu de asta, într-un fel sau altul.

Ea încuviință, știind că așa avea să facă. Iar atingerea lui protectoare era un gest de bunătate, se gândi ea, dar nu o afecta cu nimic. Nu așa cum o făcuse atingerea lui Rhys de noaptea trecută. Încă mai simțea furnicăături pe obraz, unde o mângâiase el ușor.

„Pare firesc, nu-i așa?”

Se scutură, să își vină în fire.

Gideon spuse:

— Dacă nici un bărbat din zonă nu va lucra pentru el, nu va căra pentru el și nu îi va vinde nimic, va fi forțat să renunțe curând. Și dacă nu o face... ei bine, există și alte moduri de a-l convinge.

— Cum ar fi torțele de azi-dimineață?

Gideon înjură, ridicându-și capul și frecându-se pe ceafă.

— Mă refeream la moduri care implică bărbați adevărați și arme adevărate. Nu două gorile și un grăjdar prostănac cu o găleată cu apă.

Ea ignoră intenționat remarca lui despre violență și arme.

— Că tot veni vorba de Darryl, ar fi bine să-i chem pe el și pe tata să mănânce de prânz.

— Crezi că poți să strigi ca să te audă de la Nethermoor? Am știut dintotdeauna că vorbești răspicat, dar o astfel de ispravă m-ar uimi chiar și pe mine.

— Ce vrei să spui? Darryl nu e la Nethermoor. L-am văzut cu nici zece minute în urmă.

— Nu Darryl. Tatăl tău, zise el și ridică din sprânceană.

— Tata? La Nethermoor? Ce caută acolo?

Gideon ridică din umeri și înclină cana cu bere.

— Mai bine l-ai întreba pe el, nu-i așa? Sau pe amicul tău, Rhys. Sunt acolo împreună. Tocmai ce mi-a dat de veste omul meu.

Meredith lăsă din mână cârpa.

— Nu că m-ar deranja. Băieții Symmonds încarcă poneii chiar acum. O să-i ducem spre Two Oaks și apoi o luăm pe drumul lung.

Din partea mea, Ashworth și tatăl tău n-au decît să stea acolo toată ziua.

– Nu dacă am și eu ceva de spus în privința asta.

Își smuci cordonul de la șorț, neîndemânatică din pricina emoțiilor. Tatăl ei nu ar trebui să fie în mlaștină, sub soarele de amiază. Un astfel de efort i-ar fi putut periclita sănătatea. Gideon avea dreptate. Prezența lui Rhys acolo le aducea doar necazuri tuturor. Urma să se ducă să îi spună lui Rhys St. Maur să îl lase în pace pe tatăl ei, să își împacheteze propunerile prostești și să plece din sat chiar astăzi. După care avea să și-l scoată cumva din cap și să își vadă de viața ei.

Amândoi trebuiau să își vadă de viață.

Capitolul 5

Încordându-se sub soarele din miezul zilei, Rhys ridică o bucată de piatră acoperită cu licheni din stratul de grozâmă pe care era așezată. O broboană de sudoare i se scurse pe spatele gol în timp ce duse bolovanul pe panta înclinată, după care îl azvârli la pământ mârâind, împingându-l cu cizma ca să-l așeze la locul lui.

– Crezi că e destul de mare? întrebă el, ștergându-și fruntea și mijind ochii la pământ. Pietrele formau aproape trei laturi dintr-un dreptunghi. În câteva ore de muncă, va fi terminat conturul pentru fundație. Poate că ar trebui să o fac mai lată.

– E deja aproape cât hanul, spuse George Lane. Credeam că se vrea a fi o căsuță.

– Așa și este. „Cea mai frumoasă căsuță construită vreodată.”

Și când Meredith urma să o vadă, avea să știe că vorbea serios când spunea că intenționa să rămână. Să se căsătorească cu ea. Nu că ar fi putut spune că îl surprinsese reticența ei inițială. Ca pețitor, nu avea prea multe atuuri, în afară de ceva bani la bancă. Cu siguranță că nu putea să o convingă cu înfățișarea lui frumoasă și manierele elegante. Dar când avea să vadă dovada angajamentului de a reconstrui conacul și satul, urma să se răzgândească. Era o femeie isteță și înțelegea când avea de câștigat

dintr-o situație. La urma urmei, se măritase cu Bătrânul Maddox, iar Rhys nu credea nici în ruptul capului că o făcuse din dragoste.

– Unde vrei să fie ușa? întrebă Lane, înconjurând șontâc drept-unghiul aproape terminat.

– Acolo, zise Rhys și făcu un semn cu capul, în timp ce mai ridică o piatră. Cu fața spre nord-est.

– Adică să nu se vadă ruinele? Ce-i drept, nu te învinuiesc că nu vrei să vezi privescerea aia.

– Adică să nu fie în bătaia vântului, contracară Rhys.

Bătrânul ridică din sprâncene.

– Cum zici tu.

Rhys azvârli piatra lângă celelalte. Știa că superstiția era gravată mai ceva ca granitul în sufletul oamenilor din Dartmoor, dar cu siguranță că George Lane nu credea în absurdele povești cu fantome ale lui Darryl Tewkes?

– Vorbesc serios, spuse el, ștergându-și fruntea. Locul acela întins, de acolo – arată spre o suprafață nivelată din apropiere – este cea mai bună locație pentru grajduri noi. Căsuța grăjdarului ar trebui să fie cu fața spre ele, nu crezi? Și mă gândesc că ai prefera să fii apărat de vânt.

– Grajduri? Lane se sprijini în cârjă, își dădu jos căciula de pâslă moale de pe cap și începu să o răsucească între mâinile lui bătrâne, pline de cicatrici. Vrei să reconstruiești grajdurile?

– Vreau să reconstruiesc totul, îi spuse Rhys calm. Începând cu grajdurile. Vezi tu, sunt membru într-un club. Se numește Clubul Armăsarilor. Dacă ești membru ai drepturi de montă asupra unui armăsar pe nume Osiris.

– Osiris. Bătrânului începură să îi tremure mâinile. *Acel Osiris? Marele campion pursânge?*

– Deci ai auzit de el.

– Dacă am auzit de el? spuse Lane și izbucni în râs. În perioada lui de glorie, toate gazetele sportive vuiau despre armăsarul ăla. Dar am auzit că i-a fost vândut unui lord, cu ceva timp în urmă. Se scărpină pe ceafă. Cum îl chema...?

– Harcliffe. Leo Chatwick, marchizul de Harcliffe. A murit.

– Ah. Îl cunoșteai?

– Puțin.

– Atunci îmi pare rău pentru că ai pierdut un prieten.

Rhys ridică din umeri.

– Nu eram apropiati. Să îți pară rău pentru el, nu pentru mine.

Se îndepărtă puțin și își propti piciorul într-un alt bolovan, legănându-l înainte și înapoi, ca să îl disloce. Avea o formă mai degrabă pătrată, observă el, și nu era înfipt prea tare în pământ – ar fi pariat că provenea de la vechea casă. Probabil că se rostogolise acolo după incendiu.

Se hotărî să îl lase în pace. Se duse spre un alt bolovan și îl lovi rapid, desprinzându-l.

– Oricum, soarta face că dețin o cincime din armăsarul acela și intenționez să imperchez câteva iepe cu el la anul. Voi avea nevoie de grajduri. Și de un administrator al grajdurilor.

– Te... Lane se opri și pufni. Te referi la mine?

– Mai vezi vreun candidat pe aici? Rhys se uită cu prefăcătorie în jur, la peisajul pustiu.

George Lane respiră lent, șuierător, și se așeză pe cel mai mare bolovan pe care îl găsi, așezându-și cărja lângă el.

– Sunt schilodit.

– Da, știu. Bineînțeles că o știa. El era de vină pentru asta. Bineînțeles, am de gând să angajez ajutoare. Nu va trebui să faci munca grea, ci doar să supraveghezi. Nu e nimeni altcineva prin părțile astea experimentat în a întreține și a dresa cai de un asemenea calibru.

Lane injură încet pe sub mustață. Dar când Rhys se uită pe furiș la el, văzu că bătrânul zâmbea.

– Cai pentru poștă, spuse Lane dintr-odată. Mă gândesc că nu ai vrea să crești și dintr-ăia, nu? I-ar fi de mare ajutor lui Merry, cu hanul.

– Nu văd de ce nu aș face-o. Rhys lăsă bolovanul și se duse și se așeză lângă bătrân. Dar nu va trebui să îți mai faci griji nici pentru fiica ta. De aceea vreau o casă atât de mare.

Bătrânul se încruntă.

– Cred că am îmbătrânit, Rhys. Nu înțeleg unde bați.

– Casa îți va rămâne ție în cele din urmă. Dar, pe termen scurt, vom sta toți trei în ea. Până reconstruim conacul.

– Toți trei?

- Tu, eu și Meredith. Rhys se gândi că mai bine îi spunea direct. Bătrânul avea să afle oricum, în curând. Domnule Lane, mă voi căsători cu fiica dumitale.

Sigur era mâna sortii. Căsătoria cu Meredith era soluția perfectă. Frumoasă, în simplitatea ei, asemenea cerului fără nori de deasupra lor. Făcând schimb de jurăminte cu ea, Rhys avea să își asume responsabilitatea nu numai pentru bunăstarea lui Meredith, ci și pentru a tatălui ei și a întregului sat. Acum vedea totul foarte clar. În grajduri aveau să crească atât cai de curse, cât și cai de povară, pe care să îi vândă pentru a face profit. După ce termina de reclădit conacul Nethermoor, urma să poată angaja jumătate din săteni și să le aducă clienți celorlalți. Hanul putea rămâne în continuare funcțional, se gândi el... pur și simplu trebuiau să angajeze o hangiță care să aibă grijă de el.

Lui Rhys îi vuia capul de planuri - cât să îl țină ocupat ani întregi. Sau poate chiar decenii. Faptul că își făcea planuri pentru mai mult decât o zi îi crea o senzație ciudată. Se simțea bine. Îi auzise pe mai mulți gentilomi de același statut ca el, moștenitori, la fel ca el, ai nobilimii, referindu-se la responsabilitățile lor pe moșie ca la niște poveri. Ciudat, dar astăzi Rhys se simțea mai ușor.

O vreme, Lane se uită la el în tăcere. Ridică mai întâi o sprânceană stufoasă, apoi pe cealaltă.

- Să te căsătorești cu ea. Plănuiești să o iei de soție pe Meredith.

- Da. Sau, mai degrabă i se părea că asta plănuise universul pentru el, dar Rhys nu avea de gând să despice firul în patru.

- I-ai spus și lui Merry?

- Da.

- Bine, atunci. Lane își întinse gâtul și se uită în depărtare, peste umărul lui Rhys. Probabil că așa se explică de ce pare atât de buimăcită.

Rhys se răsuci și o văzu pe Meredith urcând dealul, îndreptându-se hotărâtă spre ei, cu un coșuleț pe braț. Vântul îi sufla peste șuvițele închise la culoare desprinzându-le și fluturându-le în toate părțile. Pe măsură ce se apropie de ei, își dădu nerăbdătoare la o parte șuvițele desprinse.

- Ce se petrece aici? îl întrebă ea pe Rhys.

- Construiesc o casă.

- O casă? Pentru cine?

— Pentru noi. Mă rog, una temporară. O căsuță simplă, din piatră. Va dura ceva vreme să reconstruim conacul Nethermoor. Poate chiar ani. Va trebui să angajez un arhitect, meseriași. Așa că m-am gândit să locuim aici cât timp e în construcție conacul, iar după aceea îi poate rămâne tatălui tău. Arată cu degetul mare peste umăr, înspre suprafața întinsă. Și acolo vom construi grajdurile.

Ea se uită în direcția indicată de el. După care văzu dreptunghiul din pietre neterminat.

Poate că ea nu-și inchipuia toate astea.

El spuse defensiv:

— Știu că nu pare cine știe ce încă. Lasă-mă câteva zile. După ce mă apuc de ziduri, se va vedea mult mai bine.

— Ai de gând să construiești o casă de unul singur? Cu mâinile tale?

— Păi... da. Dacă trebuie. Aș prefera să angajez bărbați din partea locului să mă ajute, dar după scena de azi-dimineață, mă gândesc că nu vor fi prea nerăbdători să accepte.

Cel puțin nu la început. Dar, ca și Meredith, după ce aveau să vadă că Rhys intenționa să rămână aici definitiv, în mai multe sensuri ale expresiei, sătenii urmau să vadă cu ochi buni prezența lui în zonă. Sau măcar salariile pe care le putea plăti.

Între timp, avea să muncească de unul singur. Așa își câștigase respectul oamenilor și pe când fusese în infanterie: nu îi ceruse niciodată unui soldat înrolat să facă ceva ce n-ar fi făcut și el. Nici să lustruiască o cataramă, nici să sape un mormânt. Și, cu siguranță, nu ezitase niciodată să îi conducă în luptă.

— Uite ce e, îi spuse el, mă bucur că ești aici. Cât de mare ai avea nevoie să fie bucătăria? Vrei să dea spre deal sau spre pantă? Ținând cont de vânturi, ar fi mai logic să punem vatra pe coastă. Așa s-ar pierde mai puțină căldură. Dar panta e mai aproape de jgheab, așa că ai fi mai aproape de sursa de apă.

Meredith își puse mâna pe brațul lui. El tăcu instantaneu. Simți apăsarea mâinii ei pe pielea lui goală... îi plăcea. Îi plăcea prea mult.

— Am spus că nu mă pot căsători cu tine, îi zise ea.

— Îmi amintesc.

— Crezi că mă vei convinge să mă răzgândesc curtându-l pe tata?

El ridică din umeri. George Lane strigă:

– Merry, o să creștem cai de curse! Și Rhys plănuiește să crească și cai de poștalion, pentru han.

– Nu, zău? Așa a zis Rhys?

Îi aruncă o privire rece, dură, care fără îndoială că se voia a fi intimidantă, dar Rhys văzuse și răsese în fața prea multor priviri intimidante, așa că nu fu deloc afectat.

În schimb, îl afecta tare strânsoarea ei fermă pe încheietura mâinii lui.

– Trebuie să vorbim, spuse ea încet, uitându-se spre tatăl ei. Singuri.

– Bineînțeles.

Meredith își simțea trupul fremătând de senzații în timp ce Rhys o conduse mai departe, ținându-și mâna în partea de jos a spatelui ei. De fapt, avea o mână atât de mare, încât îi acoperea mai mult decât partea îngustă a spatelui. Îi simți degetul mare chiar sub omoplat, iar degetul mic pe șold.

După ce se îndepărtară câțiva pași, se întoarse spre ea și întrebă:

– Deci, despre ce voiai să vorbim?

Cerule mare, cum să gândească clar când el arăta așa? Era gol până la talie, transpirat, cu mușchii încordați de la efort și pielea arsă de soare, de o culoare roșiatic-arămic. Încercă să își coboare privirea, dar fu o greșeală. Pantalonii lui gălbui îi stăteau mulați pe șolduri și pe coapse, ca o haină din lapte de var.

Se forță să își ridice privirea și să-l privească în ochi. Soarele strălucea atât de puternic, încât fu nevoită să își mijească ochii, așa că își duse mâna streășină la ochi.

– Rhys, ce faci?

– Ți-am spus: construiesc o casă. Pun fundația.

Ea se uită spre dreptunghiul de bolovani aliniați cu grijă. În spate, rămășițele conacului Nethermoor se înălțau ca o santinelă pe coama dealului. Cum de voia să construiască o casă nouă aici, în umbra aceluia loc îngrozitor?

– Nu îi face bine tatălui meu, spuse ea. E bătrân și șchiop de paisprezece ani. Nu ar trebui să facă munci care cer efort.

- Eu sunt cel care face munca grea. El doar îmi dă sfaturi.

- Nu contează: îl ții aici, în soarele arzător, toată ziua. Numai asta și e un efort. Ca să nu mai pomenim că îi umpli capul cu vorbe despre grajduri și cai de curse...

- Cred că e încântat de asta.

Ce-i drept, nu își mai văzuse tatăl atât de fericit și de sănătos de luni întregi. Părea chiar entuziasmat. Dar dacă nu le ieșea planul cu crescutul cailor, avea să fie devastat.

- Sunt convinsă că e entuziasmat, și tocmai asta e problema. Îl faci să se agite din pricina unor lucruri care s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Nu îi face bine la inimă.

„Și nu îmi face bine nici mie la inimă.“

- Nu încerc să îl conduc spre dezamăgire. Mai degrabă îl pregătesc pentru posibilități. Tu ești cea care se agită pentru lucruri care nu se vor întâmpla. O prinse de bărbie. Nu plec nicăieri, Merry Lane.

- Te rog... Când îi spunea astfel de lucruri, cu sinceritatea oglindită în ochii lui căprui și calzi, o făcea să își dorească cu disperare să îl creadă. Te rog să nu îmi spui așa.

- Nu îți place?

Nici măcar Maddox nu îi spusese Merry, nici iubiții pe care îi avusese după el. Iubiții ei nu îi spusese rănicum. Ba nu, singurul domn mai drăguț dintre ei îi spusese „iubire“. Apoi, mai fusese individul acela care părea bântuit, care îi spusese „Sally“ de nenumărate ori, după care plânsese zgomotos în brațele ei timp de o oră. Fusese un moment ciudat. Îi pierise cheful de astfel de întâlniri vreme de un an întreg.

Nu mai fusese îmbrățișată de multă vreme de un bărbat. Iar Rhys avea brațe frumoase. Probabil că ar fi reușit să o cuprindă de două ori.

„Concentrează-te, Merry Lane.“

- E prea intim, și o știi și tu, spuse ea. Nici măcar la numele de Lane nu mai răspund.

- Ai dreptate, spuse el, dând din cap a încuviințare. Ar trebui să facem lucrurile așa cum se cuvine. Nu îți voi spune pe numele mic până nu ne căsătorim. Și chiar și atunci, numai după ce apelativul de Lady Ashworth își pierde din noutate. Zâmbi, apoi adăugă: S-ar putea să dureze o lună sau două.

Cine ar fi ghicit că bărbatul acesta putea fi de-a dreptul fermecător atunci când voia?

Și cam de prea multe ori ea putea fi de-a dreptul proastă.

– D-da, dar... Adică, vreau să spun... Se bălbâi, coborându-și privirea ca să își vină în fire. Nu reuși să o facă.

O cicatrice încrețită de pe pieptul lui îi atrase atenția. Era lângă umărul lui drept, cam de mărimea unui șiling și la fel de rotundă. Trebuie să fi fost o rană de la proiectil de muschetă. Pentru o clipă, uită de sine, privind cicatricea aceea, întrebându-se oare ce se întâmplase cu glonțul. Să fi fost oare încă blocat în umărul acela tare și puternic? Sau trecuse oare prin el, sfâșiindu-l? Oricum, era un miracol că brațul nu îi fusese smuls din trup și că își mai putea folosi membrul.

Meredith își dădu brusc seama că se purta nepoliticos, așa că își ridică fața spre a lui. Ușurată, observă că nici el nu se uita la ea. Privea intens, gânditor – poate că aproape melancolic? – la ceva dincolo de ea. Ceea ce era ciudat, întrucât știa că în spatele ei erau doar stânci. Pentru o clipă, își înfrână pornirea de a se întoarce. După care cedă ispitei. Așa cum bănuise, nu era nimic de văzut, în afară de același teren mlăștinos dintotdeauna – grozamă crescută pe povârnișuri, presărată cu bolovani. Un peisaj aspru, nesfârșit, în nuanțe de gri, maroniu și verde stins, iar deasupra un cer atât de nesfârșit și de albastru, încât își imaginează că nici măcar un ocean nu ar fi putut să rivalizeze cu el la profunzime sau nuanță.

Nu că ea ar fi ajuns vreodată lângă vreun ocean.

– Ce e? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

– E frumos, răspunse el, aparent surprins. Locul acesta. De-a lungul anilor, nu mi l-am amintit niciodată așa, dar e... Oftă tare. E frumos.

Meredith se uită și ea, încercând să își imagineze priveliștea prin prisma cuiva care nu crescuse văzând-o în fiecare zi din viață. Se gândi la adjectivele pe care le foloseau călătorii: respingător, înfiorător, izolat. Chiar și unii dintre săteni evitau terenul mlăștinos înalt, ani la rând. Aici sus nu erau copaci, nu te puteai adăposti de vânt sau de soare. Un loc necruțător. Pe bună dreptate construiseră închisoarea de război la vreo treizeci de kilometri depărtare. În pofida culorilor strălucitoare și a spațiului întins,

pentru cei mai mulți, locul acesta aducea cu o închisoare în care zidurile au fost înlocuite cu spațiu gol.

Era nevoie de o anumită doză de curaj ca să te uiți la peisajul acesta și să îl numești frumos.

– Chiar *este* frumos, spuse ea, întorcându-se spre el. Și el era la fel. Aspru, cu cicatrici, sălbatic...

– Mă bucur că și tu crezi asta. Întrucât vei vedea această priveliște în majoritatea zilelor, după ce e terminată casa. Zâmbi, iar dinții îi păreau albi și strălucitori în contrast cu fața lui bronzată.

„Frumos.” Era un nechibzuit frumos, colosal, insuportabil.

– Știi, spuse el timid, dacă aș avea câțiva muncitori, nu ar fi nevoie să îl mai aduc pe tatăl tău cu mine. Sunt sigur că ai ceva influență asupra celor de pe-aici.

Așa era. Dar nu asta era ideea.

– Știu că ai intenții bune. Dar nu te poți aștepta să dai buzna înapoi în Buckleigh-in-the-Moor într-o seară și tot satul să fie de partea ta în ziua următoare. Numele Ashworth este un blestem prin părțile acestea. Oamenii încă își amintesc ticăloșiile tatălui tău, chiar dacă tu le-ai uitat.

El deveni gânditor și încordat.

– Nu le-am uitat.

Meredith se înjură în minte. Bineînțeles că nu le-ar fi uitat. Fuseseră gravate adânc în memoria lui. Chiar și acum, probabil că avea semne de la ele, undeva pe sub toate cicatricile din lupte.

Rhys îi spuse:

– Îți jur că îmi amintesc de ticăloșiile tatălui meu la fel de bine ca de ale mele. Și de aceea am fost cruțat în toți acești ani, ca să mă întorc și să îndrept lucrurile.

Brusc, se învioră. Zâmbi și se întinse. Mușchii abdominali i se încordară, atrăgând atenția spre linia de păr negru care îi separa, precum vechiul canal roman care brăzda mlaștina stâncoasă. Lui Meredith i se uscă gura.

El continuă:

– Ar trebui să muncesc. Haide, Mer... Ridică un braț, iar bicepsii i se încordară când se scărpină pe ceafă. Doamnă Maddox. Sunt sigur că...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea. Îți iei, te rog, cămașa pe tine cât vorbim?

El se înroși la față.

– Bineînțeles. Îmi cer iertare. Se îndepărtă în pas săltat în sus pe deal și se lăsă pe vine să își ia cămașa. Pe când se apleca, Meredith observă o cicatrice mai mare, neregulată, pe partea din spate a umărului. Asta îi răspundea la întrebare. Evident, proiectilul de muschetă ieșise pe partea cealaltă.

Se înfioră ușor în timp ce Rhys se întoarse la ea, trecându-și cămașa peste cap și lăsând ca materialul să îi cadă larg pe talie.

Bun, acum poate că avea să reușească să gândească. Poate. Soarele dogorea peste amândoi, dar ea știa prea bine că el era de vină pentru faptul că îi era prea cald. Trebuia să se retragă și să își vină în fire.

– Mai discutăm despre asta diseară, îi spuse ea. La han. Cina e la ora șase. Ai grijă să nu întârzii. Între timp, v-am adus un prânz la pachet. Îi înmână coșul, iar el îl luă, surprins. Să te asiguri că tata bea suficientă apă și că stă la umbră, sau te jupoi de viu. Vremea e frumoasă, dar dacă se lasă ceața sau se pornește o furtună, nu vă mișcați de aici, ai înțeles? Voi trimite oameni după voi. Ai fost plecat prea mult timp din mlaștină ca să îți mai găsești drumul prin întuneric. Asta îmi mai lipsește, să vă rătăciți prin mlaștină.

El aruncă o privire uluită spre cerul senin și luminos. Chicoti gutural.

– Ce-i? întrebă ea, simțind că începe să își piardă răbdarea. Ce mai e acum?

– Deja vorbești ca o soție.

Ea făcu un gest expeditiv.

– Ești insuportabil.

– Vezi? Ai făcut-o din nou.

Meredith mârâi încet, frustrată, și se răsuci să o pornească spre casă.

– Nu era o plângere, îi strigă el. Ba chiar îmi place.

Și ei. Și ei. Iar asta chiar că era de nesuportat.

Capitolul 6

În seara aceea, abia după ce terminase jumătate din a treia porție de tocăniță, Rhys se opri să mai și respire. Muncise din greu peste zi, așa că era hămesit și istovit, dar într-un sens bun. Într-un fel simplu, productiv.

Simțindu-se bine cu burta plină, se lăsă pe spate în scaun și se uită la Meredith care își vedea de treburile ei de hanğiță. Clătină din cap. Nu era corect. El își terminase ziua de lucru, iar pe ea o mai așteptau ore întregi de muncă. Oare mâncase măcar de cină?

În seara aceasta avea un grup mic de călători pe care să îi servească: un bărbat de vârstă mijlocie și două doamne mai tinere. Rhys bănuia că una din ele era soția bărbatului, iar cealaltă sora sau verișoara soției lui, sau ceva asemănător. Îi privea interacționând, dar să fie al naibii dacă își dădea seama care era care. Bărbatul nu părea să îi acorde în mod deosebit atenție sau considerație vreunea dintre femei. Patetic. Ce căsnicie irosită. După ce Meredith devenea soția lui, avea să se asigure că fiecare bărbat din încăperea știa că îi aparținea lui.

Totuși, în seara aceasta, trebuia să se mulțumească să își privească viitoarea soție servindu-și clienții: aducându-le farfurii aburinde cu mâncare și căni cu ceai fierbinte, pălăvrăgind scurt cu ei despre călătoria lor. Nu îi plăcea deloc faptul că fusese forțată să lucreze atât de mult, dar era clar că ea era mândră și se bucura de asta.

Îi zâmbi când trecu pe lângă masa lui în timp ce se întorcea la bar. Un zâmbet dulce, trecător și accidental, dacă ar fi fost să se ia după faptul că redevenise serioasă foarte repede.

Imediat după ce Meredith plecă de lângă călători, își făcu apariția Darryl Tewkes, asemenea unei corb care se hrănește cu stârvuri.

— Domniile voastre veți sta mult timp prin zonă? Își trase un scăunel lângă masa lor, înghesuindu-le pe doamne una într-alta. Avem tot soiul de locuri fascinante de văzut aici, în Buckleigh-in-the-Moor. Mi-ar plăcea să vă ofer un tur mâine-dimineată.

– Locuri de văzut? întrebă bărbatul cu gura plină de carne de vită. Ce locuri de văzut?

– Păi, este o călătorie mistică în timp.

Rhys luă o gură mare de bere, ca să își înăbușe suspinul. Îl ascultă pe Darryl rostindu-și discursul de-acum cunoscut: fierăriile, mormanele de pietre, crucile de piatră, piscurile stâncoase...

– Și, cel mai grozav... ruinele bântuite ale conacului Nethermoor, adăugă tânărul lălău pe un ton mai jos.

– Bântuite?! exclamă cele două doamne la unison, după care se priviră una pe cealaltă încântate și îngrozite în același timp.

Mai mult ca sigur că erau surori.

– Așa e, casa blestemată a familiei Ashworth, continuă Darryl, inclinându-se spre ele.

Rhys își dresе vocea și se împinse în spate, zgâriind lespezile de piatră cu picioarele scaunului.

Darryl înlemni. Cele două doamne pâliseră atât de tare, încât ai fi zis că și ele sunt fantome. După o clipă îndelungată, Darryl își înălță capul și se uită la Rhys măhnit, cu ochiul zvâcnindu-i, cerându-i parcă permisiunea să continue.

Rhys își întoarse brusc capul și își apucă berea, văzându-și de treabă și ignorându-i pe toți. Darryl Tewkes n-avea decât să își spună poveștile lui fantastice cât mai putea. În curând, numele de Ashworth avea să însemne ceva diferit pentru acest sat. Nu doar un blestem sau o atracție macabră pentru călătorii aflați în trecere.

O văzu pe Meredith la tejghea. Zâmbea și flirta cu un bătrân adus de spate, în timp ce îi turna un pahar de gin. Părul i se desprinsese din nou din cosiță, și bucle grele coborau și se legănau în timp ce se apleca să ia un pahar sau se întindea să pună la loc sticla pe raft.

Dumnezeule, era o bucurie să o privească. Se obișnuise foarte repede cu ideea de căsnicie, pentru un bărbat care toată viața lui de adult se înfiora doar când se gândea la acest lucru. Asta, mai mult ca orice, dovedea că așa le era merit.

Chiar și acum, în timp ce privea acele șuvițe negre desprinse din cosița ei, simțea furnicături în degete de la dorința de a-i mângâia părul. Nu simțise niciodată nevoia să facă așa ceva

unei femei. Poate că simțise șuvițele netede de păr ale vreunei târfe alunecându-i pe pielea goală o dată sau de două ori, dar nu își dorise niciodată să le atingă.

Pe Meredith voia să o atingă *peste tot*. Să o mângâie pe frunte cu dosul degetelor, deoarece vârfurile degetelor lui bătătorite erau prea aspre. Voia să își împletească degetele în părul ei, să își îngroape fața în el. Să se trezească devreme într-o zi de duminică, doar ca să stea în pat ore întregi și să numere fiecare șuviță. Un bărbat avea dreptul să facă asta cu soția lui, nu-i așa? Să se întindă pe saltea, să îi pună capul pe pieptul lui și să o mângâie pe păr doar pentru că îi place?

Trebuia doar să își țină cămașa pe el.

Se înjură în gând pentru greșeală. Oare la ce-i stătuse capul, de o lăsase să îi vadă trunchiul gol, cu toate cicatricile adunate de-a lungul anilor? Ce expresie avusese când îl rugase să își ia cămașa pe el... Probabil că fusese dezgustată. Își dăduse seama din privilegiile precaute, prudente pe care i le tot aruncase.

Meredith se aplecă în spatele teighelei și alinie patru pahare pe care să le umple. Rhys porni spre ea, dornic să îi lase o impresie mai bună în seara aceea.

– Nici să nu te gândești.

Gideon Myles i se puse în față. Rhys trebuia să recunoască faptul că omul avea tupeu, dacă încercase o asemenea mișcare cu el.

– Las-o în pace. Nu e pentru tine, spuse Myles încet. Nu e nimic în satul acesta pentru tine.

– Serios? Am un titlu și un teanc de hârtii legale care spun altceva.

– Iar eu am un pistol. Myles își duse mâna la betelie.

Rhys făcu un gest expeditiv cu mâna.

– Da, da. L-am văzut azi-dimineață. Nu m-a impresionat nici atunci.

Îl măsură din priviri, cu atenție. Înălțime medie, zvelt, și probabil cu vreo cinci ani mai tânăr decât el. În privire i se citea licărirea înfometată a ambiției și avea un mers legănat, plin de aroganță. Lui Rhys nu-i plăcea de el. Deloc.

– Ești foarte protector cu mărfurile acelea pe care le transporti, domnule Myles.

– Negoțul meu nu e treaba ta.

– Ba cred că da. Fiind lordul acestui loc, activitatea ilegală este treaba mea. Iar treaba mea... păi, asta e problema ta, nu-i așa? Transporti bunuri de contrabandă prin satul ăsta și te temi că voi pune capăt afacerii.

Spre meritul lui, Myles nici măcar nu încercă să nege acuzația. Ridică liniștit din sprâncene și spuse:

– Și...?

– Și ai dreptate. Voi pune capăt.

Maxilarul lui Myles se încleștă.

– Ba pe naiba. Nu-mi sta în cale, Ashworth, și n-o să-ți fac nici eu necazuri. E vorba de afaceri, nu e nimic personal.

– Ba e personal pentru mine. Rhys făcu un pas mic spre el, forțându-l pe Myles să se dea un pas mic în spate. Dacă ai făcut trafic cu bunuri franceze în timpul războiului, oricât de puțin, atunci chiar că devine personal. E posibil ca în „meseria” ta să fi cumpărat plumbul care mi-a sfărtecat umărul. Se lovi cu mâna peste vechea rană. La doar câțiva centimetri de inimă.

Myles își încleștă maxilarul.

– Nu poți să dai vina pe mine pentru asta. Dacă aș fi plătit eu pentru glonțul acela, și-ar fi nimerit ținta.

– Corect. Lasă-mă pe mine. Hai să vorbim despre alții, atunci. De câte butoiașe de rachiu crezi că a fost nevoie ca să se cumpere fiecare baionetă sau sabie care mi-a străpuns oamenii în luptă?

– Nu știu. Ochii lui Gideon licăriră. Probabil tot atâtea de cât a fost nevoie pentru ca sătenii de aici să nu moară de foame după ce-ai plecat din Devonshire.

Touché.

Se uitară fix unul la celălalt preț de o clipă.

– Cred că aveai dreptate, spuse Myles în cele din urmă. Chiar e personal.

Rhys încuviință.

– Prea bine, atunci. Ai la dispoziție o săptămână ca să pleci din satul meu. Sau mă voi asigura *personal* că pleci.

Rhys răsă doar și clătină din cap.

– Tu și care armată? Ah, stai așa, că am uitat. Nici armatele nu mă pot ucide.

— O săptămână. Myles se dădu în spate, până la ușa, oprindu-se chiar înainte să plece, ca să adauge: Mă întorc într-o săptămână. Să nu te mai prind pe aici.

După ce Gideon Myles plecă, Rhys și-l scoase imediat din minte. De parcă i-ar fi permis unui contrabandist mărunț să îi dicteze unde și când putea să stea pe pământul care îi aparținea. Ce glumă bună!

Se duse la bar și se așeză pe unul dintre scaune. Se uită la Meredith cum cepuia un butoiuș de vin. Avea mușchii brațelor bine definiți, în contrast puternic cu trăsăturile delicate și statura minionă.

— Nu ai o fată care să te ajute seara? întrebă el, uitându-se prin încăpere. O chelneriță?

Ea clătină din cap în timp ce turnă băutura.

— Momentan nu. Fata care lucra cu mine a născut cu câteva săptămâni în urmă. Nu știu dacă se va întoarce.

— Când mai trece poșta pe aici?

— Măine.

— Aș putea să-ți cer câteva coli de hârtie și niște cerneală?

Ea nu îi răspunse, ci doar ridică din umeri când plecă să ducă paharele cu vin. Dar câteva minute mai târziu, două foi din hârtie grea, crem, apărură pe tejghea în fața lui, împreună cu o peniță și o călimară mică cu cerneală.

— Cui îi scrii? întrebă ea, proptindu-se în coate pe tejghea. Unui prieten?

— Nu chiar.

De fapt, poate că Julian Bellamy îi era de fapt dușman.

Împreună cu Rhys și ducele de Morland, Bellamy era unul dintre cei trei membri ai Clubului Armăsarilor rămași în viață. El fusese cel mai apropiat de Leo și, din câte se părea, fusese devastat de moartea tragică a prietenului lui. De la crimă, Bellamy păruse de-a dreptul posedat, hotărât să îi vâneze pe ucigașii lui Leo și să îi aducă în fața justiției.

În ultimele săptămâni însă, apăruse o nouă martoră. Dacă târfa care fusese martoră la uciderea lui Leo putea fi crezută, era posibil ca Bellamy să fi avut de-a face cu moartea acestuia.

Rhys ar fi preferat să îi ceară lui Morland să îi trimită lucrurile în Devonshire. El și Rhys mai mult se bătuseră decât își vorbiseră

în timpul școlii, dar acum îl considera oarecum un prieten. Dar, pe moment, ducele se afla în luna de miere pe moșia lui din Cambridgeshire, așa că singura variantă pentru Rhys era să îi scrie lui Bellamy. Ucigaș sau nu, nu avea cui altcuiva din Londra să îi ceară asta.

Scrise încet; întrucât degetele îi erau țepene, trebuia să aibă grijă dacă voia să îi înțeleagă cineva caligrafia. Umplu jumătate de pagină, după care lăsă din mână până și făcu o pauză în care își scutură mâna.

— De ce nu treci la stânga?

Își ridică privirea și o văzu pe Meredith, care era din nou în spatele barului.

Ea făcu semn din cap spre mâna lui dreaptă noduroasă.

— De ce încerci în continuare să scrii cu ea? Oricum îți place mai mult cu stânga.

De unde știa asta? Ce-i drept, Rhys își folosise mai mult mâna stângă încă din tinerețe. Dar primise bătaie pentru că încercase să scrie cu ea. Așa că trecuse la dreapta, și atunci încasase bătaie pentru scrisul urât. Așa că exersase în secret: ore întregi scriind din greu pe hârtie cu pana, până când mângălelile lui îngrozitoare se transformară într-o caligrafie facilă, cursivă.

Și atunci fusese bătut pentru altceva.

— Vrei gin? întrebă Meredith, ținând sticla deasupra unui pahar gol.

— Nu, mulțumesc.

Ea ridică din umeri și înclină sticla, turnând oricum. După ce umplu paharul pe jumătate, puse deoparte sticla și duse la gură paharul.

— Te deranjează tare? întrebă ea din spatele paharului, aruncând o privire pătrunzătoare prin încăpere.

Rhys se uită detașat peste umăr, știind deja la ce să se aștepte. Avea dreptate. Toți cei din încăpere se holbau la el. În ochii lor se citea ură, fascinație, teamă sau toate trei. Îi recunosc pe câțiva bărbați care făcuseră parte din gloata înarmată cu făclii de azi-dimineață. Mai încolo, lângă vatră, Harold și Laurence Symmonds se uitau urât la el de după cămile cu bere.

— Sunt frați sau verișori? întrebă el, înclinând din cap spre bărbatul cu capul ca de taur și cel cu nasul încovoiat.

- Da. Întrucât îl văzu vădit confuz, Meredith îi explică: Mama lor s-a încurcat cu doi frați. Nimeni nu a reușit să elucideze care al cui e. Dar da, sunt frați sau verișori.

- Așa se explică niște lucruri, murmură Rhys. Se întoarse din nou spre Meredith și ridică din umeri. Nu mă deranjează că se holbează oamenii la mine. M-am obișnuit cu asta. Se vor da pe brazdă în timp.

Meredith nu era de acord cu el, dar nu îl contrazise, ci luă doar o gură din băutura ei.

- Când ne vom anunța logodna, spuse el, se vor da pe brazdă și mai rapid.

Ea se înecă cu ginul. Rhys se reapucă de scris.

- Încă te surprinde? Ți-am spus că așa e merit. Ca pretendent, știu că nu îți pot oferi prea multe momentan, dar tocmai de aceea m-am apucat de căsuță. Am făcut progrese mari cu fundația astăzi. Ar trebui să fie destul de mare pentru toți trei, dacă o să construiesc două etaje. Se scărpină pe ceafă. Dar va dura ceva vreme ca să adun atâta piatră.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Ai o grămadă mare de pietre chiar în vârful dealului.

Se referea la ruinele conacului Nethermoor, bineînțeles. Și avea dreptate: grămada de pietre prăbușite era o sursă la îndemână de material de construcții. Dar, într-un fel, Rhys nu reușea să accepte ideea de a fura pietre din trecutul lui de coșmar ca să își construiască o casă pentru viitor. Căsuța trebuia să fie un nou început.

- Aș prefera să le păstrez ca să reconstruiesc conacul, minți el. Voi aduna piatră pentru căsuță. Sau poate voi scoate granit din deal.

Ea clătină din cap.

- De ce nu folosești chirpici?

- Chirpici? Ciudat, dar nu se gândise la asta.

Jos, în sat, majoritatea clădirilor erau construite din tradiționalul pământ bătătorit.

- După ce termini cu fundația, pentru o casă din chirpici îți trebuie doar pământ și paie, spuse ea. E mai ușor și mult mai ieftin. Și, dacă o construiești cum trebuie, va rezista secole întregi.

Se uită la tavan, apoi adăugă: Asta plănuiam eu să folosesc când voi avea ocazia să extind hanul.

El o privi surprins.

– Plănuiești să extinzi hanul?

– O, am tot felul de planuri pentru hanul acesta.

El semnă scrisoarea, o împături și o vâri în buzunar.

– Spune-mi despre ele.

Ea îl privi ironic.

– Sunt uimită că întrebi de ele, ținând cont că sunt sortite să nu se împlinescă.

– Fă-mi pe plac. Mi-ar plăcea să le aud oricum.

– Prea bine.

Puse un al doilea pahar pe tejghea și îl umplu pe jumătate. Chiar dacă nu îi plăcea alcoolul tare, Rhys nu se împotrivi. Începea să se simtă ciudat că o lăsa să bea de una singură. Nu voia s-o întrerupă sau să se certe cu ea, așa că acceptă paharul și sorbi cu grijă din el.

Gâtlejul îi luă foc.

– La naiba, spuse el, tușind. Asta nu-i gin de Plymouth.

– Nu, e o băutură locală. Vindecă toate bolile.

– Vrei să spui că le provoacă, nu? Mai luă o gură, încet, și i se păru că îl arde mai puțin de data aceasta. Haide, continuă. Îmi spuneai despre planurile tale.

Ea își mai umplu o dată paharul.

– Cum ți-am spus, plănuiesc să adaug o aripă când am ocazia. Când zic „ocazia”, mă refer la fonduri, bineînțeles. Odăi pentru oaspeți la etaj, o sală de mese corespunzătoare și un salon la parter. Va fi adăugată la clădire chiar acolo, spuse ea, arătând cu bărbia în direcția dorită. Vizavi de grajduri. Așa, curtea va fi închisă pe trei laturi, în loc de două.

Rhys sorbi gânditor din băutură, în timp ce ea continua, detailiindu-și planurile referitoare la mobilier de calitate și la prețurile pentru sala de mese mai elegantă. Hanul Three Hounds era bine poziționat, îi explică ea, amplasat pe singurul drum care traversa această porțiune a mlaștinii. Hanul aflat la vreo zece kilometri mai în josul drumului acapara, momentan, majoritatea călătorilor, dar Meredith avea de gând să schimbe lucrurile.

– Acum, că s-a terminat războiul, tot mai mulți oameni vor călători de plăcere, și nu văd de ce nu s-ar bucura și hanul de treaba

asta. Deveni tot mai însuflețită, pe măsură ce continuă să își descrie planurile. Având condiții mai elegante, camere mai mari, niște cai de schimb... locul acesta ar putea deveni o *destinație reală*. Un loc de popas pentru mica nobilime în drum spre puncte de vizitare din vest. De ce nu și-ar întrerupe călătoria aici și nu ar explora și Dartmoorul? Așa cum ai spus și tu mai devreme, mlaștina ar putea fi un loc drăguț.

- Frumos. Cred că am zis frumos.

- Așa e. Îi zâmbi timid, apoi adăugă: Atunci frumos să fie.

Privirile li se întâlneau și se uitară lung unul la celălalt. Rhys sorbi lung, încet, din ochii aceia încântători. Îl făceau să se simtă înviorat. Spălat și curat, pe cât ar fi putut fi vreodată un bărbat ca el.

Totuși, cu cât o fixa mai mult, cu atât ei îi pierdea mai mult din zâmbetul de pe față.

Cu un gest nervos, își umezi buzele cu limba. După care se scutură puțin și îi anunță pe cei din încăpere:

- E vremea să mergeți acasă, domnilor.

Ultimii hoinari se ridicară de pe scaune și se împleticiră pe ușă, bombănind. Unul dintre ei căscă, iar Rhys îi urmă involuntar exemplul.

- Trebuie că ești istovit, spuse Meredith scurt, ștergându-și mâinile de șorț după ce îndreptă ultimele scaune și încuie ușa. Îmi pare rău că te-am ținut treaz până la ora asta târzie, pălăvrăgind despre planurile mele prostești.

- Nu sunt planuri prostești. Sunt chiar bine gândite.

Se duseră împreună spre scara din spate. Și chiar dacă erau planuri pe care nu avea să fie nevoită să le pună în aplicare vreodată, admira istețimea și spiritul din spatele lor. Îi admira acele calități chiar mai mult decât îi admira ochii și părul, care îl încântau, iar asta spunea multe.

- Chiar te-ai gândit la toate, nu-i așa?

- Da. Și sunt mândră de asta. Sunt mândră de ce-am realizat la han până acum, dar știu că aș putea face mai mult de-atât.

- Sunt sigur că ai putea.

— Așa că, vezi tu... Înghiți în sec când se opriră la ușa odăii lui. Satul, hanul, tatăl meu, eu... ne vom descurca cu toții fără tine. Poți să pleci, Rhys. Du-te și trăiește-ți viața și lasă-ne în pace!

El o ignoră și se sprijini cu un umăr de tocul ușii. Nu avea de gând să plece nicăieri.

— Dumnezeule, ce frumoasă ești!

O spusese pur și simplu, fără să își dea seama cum de-i ieșiseră pe gură astfel de cuvinte. Nu își amintea să îi mai fi spus vreodată așa ceva unei femei. La naiba! Cu Meredith, totul i se părea nou. Sau poate că era el ageamiu.

Ginul. Dădea vina pe gin. Alcoolul îl făcea mereu să se poarte sentimental și impulsiv.

— Măi să fie, Rhys St. Maur, spuse ea, zâmbind larg, tocmai ai flirtat cu mine?

— Nu. Nu știu să flirtez.

— Haide, fii sincer! Își puse mâna pe marginea gulerului lui de cămașă și se jucă timidă cu el. Cu voce răgușită, continuă: Toată vorbăria asta despre căsnicie, destin și soartă este doar un șiretlic ca să mă bagi în patul tău, nu-i așa?

Oare era chiar atât de beat, sau Meredith o spusese *cu speranță*?

— Nu, spuse el sincer. Nu e așa.

Deși, Sfinte Sisoe, îl atrăgea foarte tare ideea de-a se culca cu ea. Diverse imagini îi invadară mintea. Imagini sălbatice, depravate, precum desenele pe care le purtau soldații în cizme, date la troc pentru valori mai mari ca aurul. Și mulțumită flăcărilor de gin care îl frigeau pe dinăuntru, Rhys era foarte tentat să pună în aplicare acele imagini, în carne și oase. În carnea ei. Voia să îi descopere locul cel mai moale, cel mai secret și să rămână fericit acolo, toată noaptea.

În ochii ei licări vulnerabilitatea.

— Nu mă dorești?

Da, pe naiba! Bineînțeles că o dorea. O dorea atât de tare, că îl dureau urechile de la cât de încleștat își ținea maxilarul. O dorea atât de mult, că s-ar fi putut împinge în tocul ușii de care se sprijinea precum Samson și să dărâme tot blestematul acela de han.

Dar făcuse greșeala aceea ieri, când insistase prea tare, prea repede. Se forță să zâmbească degajat.

— Mă păstrez pentru noaptea nunții.

Ea izbucni în râs, surprinsă, ceea ce îi atrase atenția asupra gurii ei, unde zăbovi bucuros cu privirea. Avea buze încântătoare. O nuanță rozalie profundă, de un roșu mai bogat spre centru. Buza de jos era mai plină ca cea de sus. Avea un chip drăguț, dar nu dulce. Avea pomeții înalți și mândri. Fruntea și maxilarul aveau o tentă hotărâtă, iar bărbia îi era conică. Dar gura îi era curbată, moale și generoasă, spre deosebire de restul chipului ei puternic și hotărât.

Își dorea – ba nu, *avea nevoie* – să guste din ea.

– Nu, șopti el, desprinzându-se de tocul ușii și cuprinzându-i chipul delicat cu mâinile lui mari și noduroase. Nu mă voi culca, deocamdată, cu tine. Dar în seara aceasta voi primi sărutul acela.

Capitolul 7

Și într-adevăr, așa făcu, înainte ca Meredith să apuce măcar să respire.

El își apăsă rapid buzele pe ale ei, de parcă i-ar fi lăsat posibilitatea – ei sau lui însuși – să se răzgândească. Nu se sincronizară, așa că buzele li se împreună în unghiul greșit, iar ea încă avea ochii deschiși.

Preț de o clipă, Meredith se simți din nou ca la paisprezece ani. Ciudată, nesigură. Dureros de conștientă de toate lucrurile, *mai puțin* de bucuria de a fi sărutată.

Dar apoi el îi ridică puțin fața și își trecu buzele peste ale ei. Ea își aminti să închidă ochii.

Și, brusc, se potviră. Brusc, sărutul acela *deveni* totul. Iar ea se simți în continuare ca la paisprezece ani, dar în felul acela fericit și amețitor, ca atunci când te rostogolești pe o pantă stâncoasă, fără să îți pese de măsuri de precauție și fără vreun scop anume, doar ca să te simți euforică și bucuroasă.

Rhys St. Maur o săruta.

Și era *minunat*.

Rămaseră așa pentru o perioadă de timp neverosimil de lungă, cu gurile împreunate într-o inocență plină de tandrețe.

El nu încercă să îi despartă buzele sau să îi exploreze gura cu limba, deși i-ar fi permis cu dragă inimă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să primească totul. Dar el nici măcar nu încercă. O sărută doar blând, de mai multe ori. Pe colțurile gurii. Pe buza de sus, apoi pe cea de jos. Niște sorbituri micuțe și dulci de gin și căldură.

Când el se retrase în cele din urmă, ea își ridică instinctiv mâinile și le acoperi pe ale lui, apăsându-le tare pe fața ei și nelăsându-l să îi dea drumul. Atunci își dădu seama că l-ar fi putut atinge și până atunci. Ar fi putut să îl mângâie pe păr sau să își treacă palmele peste curbele dure ale umerilor și ale spatelui său. La naiba, ce proastă era! Dar se mulțumi să își treacă degetele mari peste dosul palmelor lui, urmărindu-i îndoiturile delicate dintre degete și, în cele din urmă, să-i cuprindă încheieturile groase, încordate ale mâinilor, în timp ce deschise ochii.

– A fost... Își coborî privirea spre ea, cu o expresie ciudat de nedumerită. A fost drăguț.

– Da. Chiar foarte drăguț.

Își luă mâinile de pe fața ei, iar ea îi dădu reticentă drumul la încheieturi.

El își drese vocea stângaci și își întinse mâna în spate, pipăind după clanță.

– Păi, e târziu. Cred că mai bine...

– Așteaptă.

La naiba cu simțitul ca la paisprezece ani. Și la naiba cu lucrurile „drăguțe“.

Rapid și hotărât, Meredith îl apucă de guler, se ridică pe vârfuri și îl sărută cu pasiune.

El se împletici spre ușă, iar momentul de șoc îl făcu să desfacă buzele. Ea profită de acea oportunitate și îi strecură limba în gură. Fu de-ajuns. Acum el îi răspunse cu adevărat la sărut. Guri deschise, dinți lovindu-se, limbi împletindu-se. Dorința era evidentă.

Da, în sfârșit. Asta își dorise: o frenezie de gusturi sălbatice și texturi aspre. Căldura umedă a limbii lui, zgârieturile favoriților lui, mirosul lui masculin amețitor. Rhys St. Maur, bărbatul. Iar trupul ei de femeie îi răspundea trupului lui.

Mărăind gutural, Rhys o cuprinse cu mâinile, și, strecurându-le prin spatetele ei, o trase în sus spre el. Trupul ei se mulă înfierbântat pe al lui. Sâniile se striviră de pieptul lui, așa că simți fiecare centimetru delicios din el.

Până când, cu un geamăt plin de regrete, el o puse jos.

– Ei bine? spuse ea cu respirația tăiată, sperând că ochii îi comunicau cu mai mult succes.

– Da, sunt bine, spuse el, dând absent din cap. Chiar foarte bine.

Ea râse încet, agățându-se de gâtul lui. Fără îndoială că Rhys St. Maur era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, dar uneori avea un chip dulce și nesigur, de băiețandru. De aceea îi era și mai drag.

Ea își mușcă buza de jos și făcu un gest ușor, a invitație.

– Mă refeream la seara asta.

– Cred că, începuse el și îi desprinsese brațele din jurul gâtului lui, strângându-i mâinile înainte să îi dea drumul, în seara aceasta voi visa foarte intens.

Spre dezamăgirea ei, găsi clanța și deschise ușa. Înainte să intre în dormitorul lui, o mai sărută o dată pe obraz.

– Și pentru prima dată, s-ar putea chiar să îmi placă visele mele.

Cinci dimineți mai târziu, Meredith stătea chiar în dormitorul acela, privindu-l pe Rhys care dormea. Primele raze ale zorilor pătrundeau prin fereastră. O lumină apoasă și gri, nu aurie încă. Lenjeria de pat albă o reflecta cu o strălucire difuză, dar restul odăii rămase cufundat în umbre de nepătruns.

Se auzi cântatul unui cocoș în curte.

Din pat, Rhys răspunse cu un sforăit jos, ușor.

Meredith lăsă aerul să-i iasă din plămâni și se mișcă în liniște pe scaun, sperând ca soarele să răsară înainte să se trezească Rhys.

Nu îi plăcea să recurgă la astfel de acte de spionaj, dar nu găsisese nici o altă modalitate de a-i evalua... sănătatea. În ultima săptămână, începuse să bănuiască foarte tare că Rhys ar fi suferit o rană în război care îi afectase anatomia bărbătească. Altminteri, de ce ar fi refuzat invitația aceea foarte clară din seara în care

se sărutaseră? Ca să nu mai pomenim de invitațiile mai subtile pe care i le făcuse în fiecare seară de atunci.

În parte, nici măcar nu îi venea să creadă că încă era acolo. În pofida tuturor argumentelor ei și a bunului-simț, el continuase cu planul lui de a-și construi o casă. În fiecare seară flirtase cu el din priviri. Era convinsă că avea să îi vină mintea la cap și să plece de-acolo într-o dimineață. Înainte de asta, voia să petreacă o noapte cu el.

Noaptea trecută se săturase de atâta umilință. Rhys se întorsese după o altă zi de muncă grea în mlaștină. Era ud din pricina efortului, dar totuși strălucea după strădania din ziua aceea. Sălbatic de atrăgător. Se așezase la masa lui obișnuită, mâncase, ca de obicei, trei porții de mâncare, îndurând privirile urâte și bănuitoare, dar și înjurăturile pe sub mustață ale sătenilor. După care venise la teighea, ca să o înștiințeze despre progresele făcute în ziua aceea.

– Azi am terminat fundația, așa că voi începe să pregătesc pământul pentru chirpici. Va trebui să închiriez ponei de la tine mâine, ca să car o încărcătură de paie. Dacă totul merge bine, mâine voi putea începe prima porțiune. Apoi căscase ca un leu, leneș și totuși mortal. Cred că astăzi mă voi culca mai devreme, dacă nu ai nevoie de mine.

O, sigur că avea nevoie de el. Îi venise să se aplece peste teighea și să sărute gura aceea somnoroasă, în fața tuturor celor prezenți. Nebunul acela dulce construia o casă din piatră și pământ cu mâinile goale. Pentru tatăl ei. Cum să nu își dorească să îl sărute? Cum să nu își dorească să facă chiar mai mult de atât?

În schimb, îi șoptise cu nerușinare:

– Să vin în camera ta după ce încui aici?

Și chiar dacă icnise și ochii i se aprinseseră de dorință, el îi urase politicos o seară plăcută și se retrăsese la etaj. Singur.

Probabil că avea probleme acolo jos. Bărbații cu sânge fierbinte – iar Rhys era genul acela de bărbat frumos cu sânge fierbinte, în floarea virilității – nu întorceau pur și simplu spatele unor invitații atât de evidente.

Camera se umplu treptat cu o lumină slabă, gălbuie. Meredith clipi, iar imaginea din fața ei deveni tot mai clară.

Trupul lui enorm se revărsa din pat, același pat care i s-ar fi părut pe jumătate gol, dacă ar fi dormit ea singură în el. El dormea pe partea lui, cu lenjeria de pat strânsă grămadă în dreptul picioarelor și taliei. Îi văzu porțiuni din pieptul dezgolit și o parte dintr-un picior gol, așa că își dădu seama că probabil era gol-goluț. Dar, fir-ar să fie, nu putea să vadă ce voia din poziția aceea.

Se ridică de pe singurul scaun din odaie și se furișă spre pat, sperând să vadă mai îndeaproape. Apoi înlemni locului când îl auzi scoțând un sunet aspru, gutural. Ca și când ar fi dat o lovitură. Sau ar fi încasat una.

Rhys începu brusc să se zvârcolească, încălcându-se în așternuturi, iar cu cotul înghionti perna.

– Nu, îl auzi ea gemând. Apoi mai tare: Nu.

Să îl trezească? Oare să îndrăznească să o facă? Dacă retrăia vreo bătălie sau vreo luptă în visele lui, poate că, în confuzie, s-ar fi năpustit asupra ei. Poate că ar fi trebuit să plece pur și simplu. Nimeni nu suferise urmări pe termen lung din pricina unui coșmar. Dacă se trezea și o vedea acolo, poate că s-ar fi simțit violat în intimitatea sa sau rușinat.

Acum respira rapid și superficial. Nu se mai lupta cu perna, însă se răsuci pe spate, cu pumnii strânși în lateral. Erau cât pietrele de moară. Avea dinții încleștați, tendoanele de-a lungul gâtului încordate și umflate. Mârâi printre dinți, jos, animalic, gutural.

Pe Meredith o durea inima. Nu știa ce formă de agonie îndura el în vis, dar știa că nu putea să mai stea nici măcar o clipă și să se uite la el cum suferă. În adolescență fusese martoră la durerea pe care o îndurase el și nu făcuse niciodată nimic în această privință. Nu ar fi putut să facă nimic atunci. Cum ar fi putut fiica slăbănoagă și oropsită a unui servitor să protesteze împotriva lordului care își abuza propriul copil?

Dar nu mai era o fetiță și acum ar fi putut să facă ceva ca să îi aline suferința lui Rhys. Se furișă lângă pat și se ghemui lângă acesta.

– Gata, spuse ea încet. Gata. Ești în siguranță, Rhys. Totul e bine.

Își stăpâni degetele să nu-i mai tremure și îl atinse pe umăr. El tresări brusc și ea mai că își retrase mâna. Dar continuă să îl liniștească cu voce domoală, ținându-și pur și simplu palma acolo,

apăsând ușor carnea lui înfierbântată, până când îi simți trupul relaxându-i-se. Când pumnii i se descleștară și respirația i se domoli, își retrase mâna și începu din nou să respire normal.

Rămase ingenucheată acolo timp de mai bine de un sfert de oră, uitându-se la el cum revine la un somn liniștit, în timp ce inima ei revenea la un ritm normal.

El scoase în somn un oftat ușor, care o făcu să se topească pe dinăuntru, iar buzele i se curbară a zâmbet. Meredith se întrebă dacă nu cumva o visa pe ea. Spera că da. El gemu încet, mai degrabă a plăcere, decât a durere.

Nu mai rezistă. Trase pe furiș de așternuturi, dezgolindu-i mijlocul. După care ridică un colț de cearceaf și își plecă ușor capul să arunce o privire dedesubt.

Nu, nici o rană de război. Cel puțin, nu una care să îi inhibe funcția bărbătească normală. Indiferent de cicatricile care îi acopereau restul trupului, aceste porțiuni ale lui erau într-adevăr sănătoase. *Perfect*. Ca și când organul lui i-ar fi simțit interesul, tresări ca să îi atragă atenția. Valul de neliniște începu să se retragă, lăsând în urma lui excitație. Simți căldura înmuindu-i genunchii numai uitându-se la el.

El făcu o mișcare bruscă, iar ea scăpă cearșaful. Își ridică privirea înapoi spre fața lui chiar când el deschise ochii: întunecați, intenși, furioși, periculoși. I se zbârli părul de pe ceafă, și inima îi bătea puternic, aproape nebunește. Meredith bănuia că mai mulți soldați de-ai lui Napoleon văzuseră aceeași privire a lui, și probabil că fusese ultimul lucru pe care îl priviseră.

– Eu sunt, spuse ea repede. Meredith.

El clipi de câteva ori. Când înțelese cine îi vorbea, orice urmă de violență îi dispăru din ochi.

– Hristoase! bombăni el, ridicându-se în cot și trecându-și palma peste față, apoi prin părul tuns. M-ai luat prin surprindere. S-a întâmplat ceva?

– Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Aproape izbucni în râs, când își aminti de ce era acolo. Totul este perfect. Îmi pare rău că te-am trezit, doar că... am auzit zgomote și m-am îngrijorat.

– Fir-ar ele să fie de coșmaruri!

– Vrei să vorbim despre ele?

– Nu. Se uită rapid la trupul lui gol și la pieptul dezvelit și injură din nou. Se ghemui în partea îndepărtată a patului, plonjând sub așternuturi și trăgându-le până sub bărbie.

Acum Meredith chiar că izbucni în râs. Nu se putea abține.

– Ți-am jignit cumva modestia?

– Nu. Nu, eu o jignesc pe a ta. Nu vreau să te dezgust.

– Să mă dezguști? Cum anume?

– Zilele trecute mi-ai cerut să-mi iau cămașa pe mine. Își strânse mai tare cearșaful în jurul pieptului. Știu că probabil e respingător... știi tu, cu toate cicatricile.

– Of, Rhys. Își ascunse fața în mâini preț de o clipă, după care le dădu la o parte și se hotărî să fie pur și simplu sinceră. Ți-am cerut să îți iei cămașa pe tine pentru că ești cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut vreodată, și asta îmi distrăgea atenția, în-cât abia mai reușeam să leg două vorbe care să aibă noimă când mă uitam la tine. Nimic la tine nu mi se pare respingător.

El continuă să clipească.

– Ah.

Meredith se așeză pe marginea patului, în locul pe care el îl lăsase gol când se dăduse la o parte.

– Iar în ceea ce privește cicatricile... Se întinse și trase de partea de sus a cearșafului. El dădu drumul așternutului, iar ea îl trase în jos, descoperindu-i pieptul, care purta semnele mai multor bătălii. Doar nu le consideri dezgustătoare, nu-i așa? Nu știi ce părere au femeile despre cicatrici, Rhys? Iubitele tale nu au fost fascinate de ele?

Respirația lui se acceleră când ea își trecu degetul peste clavicula lui.

– Nu am mai avut iubite. De ceva vreme, spuse el.

– De câtă vreme?

– De ani buni.

– Atât de mult? întrebă ea, tot mai emoționată.

Înghiți în sec, încercând să se liniștească. Rhys era unul dintre cei mai senzuali bărbați pe care îi cunoscuse vreodată. O simțise încă de pe vremea când era doar o copilă. Asta îl atrăsese la el, la o vârstă la care dorința începea să se aprindă și să se definească. Fusese mereu fascinată de el, dar sentimentele ei atinseseră apogeul în vara în care împlinise paisprezece ani. În anul acela

el plecase la Eton, un băiat care crescuse prea mare pentru vârsta lui, și se întorsese un tânăr *bărbat*. Meredith se minunase atunci de sălbăticia lui, de puterea, de trupul lui – aceiași umeri lați pe care îi mângâia acum. Își plimbă unul dintre degete peste adâncitura mică dintre mușchiul umărului și bicepsii.

Ce nedreptate uriașă că acest bărbat frumos fusese lipsit de afecțiune fizică și de plăcere timp de ani. Și totuși, nu putea nega bucuria posesivă care îi umplea pieptul la gândul că, într-un fel, acum îi aparținea. Urma să fie prima lui femeie, după atâta vreme. Avea să o țină minte pentru totdeauna. Avea să se asigure ea de asta.

Își apăsă palma pe trupul lui, trecând-o peste bicepsii, apoi își întoarse mâna și îl mângâie cu dosul degetelor, urcând din nou.

– Meredith... rosti el pe un ton în care se citea o avertizare. Dar nu își folosi mușchii aceia puternici ca să o îndepărteze.

– Șșșt, îi spuse ea, mângâindu-l din nou pe braț. Lasă-mă să te ating.

El se lăsă relaxat pe pernă și închise ochii.

Când închise ochii, Rhys văzu lalele. Un câmp nesfârșit de lalele roșii și un cer strălucitor, acvamarin. Văzuse câmpul acela într-o dimineață plăcută de primăvară, pe când mărșăluia prin Olanda cu Regimentul 52. O briză ușoară îi trecuse prin păr... aproape la fel de drăgăstos precum îi mângâia acum Meredith pielea. Câmpul acela de flori fusese cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, atât de frumos, încât îl duruseră până și rănille vindecate. Își condusesese oamenii direct prin el, neputând rezista. Traversând cu pași largi câmpul acela de un milion de flori vesele, toate îndreptate spre soarele care strălucea în spatele lui, se simțise de parcă l-ar fi primit în mijlocul lor. Înaintase prin el, îngropat până la genunchi în frumusețea florilor, scaldându-se în ea, ca și cum ar fi putut îndepărta toată urâtenia războiului. „Probabil că așa arată raiul“, se gândise el atunci. „Mai bine mă uit și mă înfrupt acum, pentru că Dumnezeu știe că nu mă voi bucura de el după moarte.“

Abia când se oprise și se uitase peste umăr, văzuse realitatea: strălucirea pătrunzătoare a o sută de baionete care înjunghiau cerul albastru la unison. Întregul lui batalion de soldați

afiați într-o stare deplorabilă, înaintând prin câmpul minunat, călcând lalele cu cizmele lor sau cu cioturile goale însângerate. Fusesse întâmpinat de frumusețea creației lui Dumnezeu și lăsa în urma lui doar o distrugere macabră.

Deoarece era o fiară violentă, și asta făcea de obicei.

Mângâierea lui Meredith... ah, chiar îl făcea să se simtă ca în rai. Și știa că, lăsând-o cât mai mult să îl atingă așa, avea să se avânte cu atât mai nepăsător spre frumusețea aceea feciorelnică, ademenitoare, insensibil la distrugerile pe care le putea provoca. Dar nu reușea să se convingă să o oprească. Nu încă.

Își ținu ochii închiși. Ea își trecu din nou mâna în jos peste brațul lui, stârnindu-l, senzația de înfierbântare strângându-i-se în vintre și cerând să fie eliberată.

– Femeilor li se par irezistibile cicatricile unui bărbat, rosti ea încet. Ne atrag, ne atrage misterul din spatele lor. Îi simți degetele pe rana rotundă, curată, lăsată de proiectilul muschetei care îi străpunsese umărul la Vitoria. Îi mângâie cicatricea încrețită și o apăsă cu degetul mare. Apoi adăugă pe un ton mai vesel. Gândește-te... gândește-te la sfârcuri.

– Sfâr... – *Cerule mare*. Ai spus cumva...

– Sfârcuri. Nu-i așa că bărbații sunt iremediabil fascinați de sfârcurile femeilor?

N-ar fi putut să vorbească în numele altor bărbați, dar, brusc, Rhys nu reuși să se gândească la altceva.

– Cicatricile unui bărbat au același efect asupra noastră. Ne întrebăm fără să vrem în legătură cu ele, ne uităm la culoarea, la textura lor. Tânjim să le explorăm, nu doar cu degetele, ci și cu buzele.

Își trecu buzele peste umărul lui, iar el deschise brusc ochii. Simți o șuviță desprinsă din părul ei cum îl mângâie pe piept în timp ce ea îi săruta rana veche și vindecată. Vru să apuce șuvița aceea de păr închis la culoare, dar nu reuși să se miște. Dacă ar fi îndrăznit să se miște, poate că ea s-ar fi oprit.

„Nu te opri! Nu te opri!”

Ea îl sărută pe piept. Dulce, tandru, feminin. Și atât de-al naibii de erotic, că era deja tare ca țeava unui pistol și pregătit.

Ea îl sărută pentru ultima dată pe cicatricea de la tâmplă, apoi își înalță capul și se îndreptă de spate. Nu își imagina expresia de pe propria-i față, dar zâmbetul ei îi dădea de înțeles că ei îi plăcea.

Își coborî privirea și își dădu brusc seama că nici măcar nu era îmbrăcată. Cămașa de noapte de pânză subțire îi alunecase pe un umăr. Contururile elegante ale gâtului și claviculei ei îi atraseră privirea încă și mai jos. Îi văzu sânii mici și fermi umflându-se sub materialul transparent.

Își drese vocea.

– Precum sfârcurile.

Ea zâmbi și mai larg.

– Da.

Rhys își duse mâna la panglica de la decolteul cămășii ei. Apucă șnurul fragil de satin și desfăcu funda dintr-o mișcare lentă, chinuitoare, apoi își coborî mâna, ca să se bucure de bucățica de carne ivită prin deschiderea din material. Apoi ea își roti umărul, și muselina coborî, descoperindu-i un sân.

El rămase uimit și nemișcat preț de o clipă, fermecat de perfecțiunea pielii ei albe ca laptele cu nuanțe rozalii. Și de sfârcul ei încântător și obraznic, cu doar câteva nuanțe mai închis la culoare ca pielea. În timp ce o privea, areola ei se încreți, transformându-i sfârcul într-un mugure încordat. Un mugure care implora să fie ciupit și supt.

El gemu încet și se propti într-un cot și întinse după ea cealaltă mână. Sânul ei era atât de mic și de delicat, iar mâna lui era atât de mare și de urâtă. Dacă îi cuprindea sânul, nu mai avea să vadă nimic. Ce-ar fi rezolvat atunci? Își trecu în schimb dosul unui deget pe sub sânul ei. Pielea i se înfioră, făcându-i-se ca de găină. Aproape se retrase, dar oftatul ei dulce, de plăcere, îl încurajă să continue. O mângâie din nou, apoi trasă cu degetul mare un cerc larg în jurul marginii areolei. Nu mai atinsese niciodată ceva atât de moale. Îi lăsă gura apă.

Ca și când i-ar fi simțit nevoia, Meredith se aplecă spre el.

– Da, îl îmboldi ea. Sărută-mă!

El o sărută pe partea inferioară a sânelui, gustându-i pielea cu o mișcare furișă a limbii. Și se simți ca în paradis. Ca visul

provocat de laudanum. O plăcere atât de intensă, încât dădea în nebunie. Mirosul dulce și condimentat al pielii ei îl intoxica. O simți rece și perfectă, precum roua. Și era un lucru foarte bun că urma să se căsătorească cu ea, pentru că își dăduse seama de cum gustase prima oară din ea că nu putea să se sature vreodată.

- Desfă-ți părul. O spusese pe un ton autoritar și poruncitor care nu se potrivea când i se adresa viitoarei lui soții, dar, la naiba!, voia ca ea să îl asculte și nu avea de gând să riște cerându-i frumos.

Ea îl ascultă, dezlegându-și în grabă panglica de la cosiță. Sânul dezgolit îi săltă într-un mod delicios în timp ce Meredith își despleti cosița și își scutură capul, ca să își desfacă părul. Șuvițele de păr groase i se revărsară peste umeri și piept, închise la culoare și senzuale precum blana de samur. Printre șuvițele care îi cădeau în cascadă peste piept se putea zări un petic de piele curbat și cremos, terminat într-un sfârc deschis la culoare și încordat. La care se adăuga zâmbetul acela jucăuș și invitația gingașă din ochii ei, și... Cerule mare! Câmpurile de lalele și cerul acvamarin nici nu se comparau cu Meredith. Era cel mai frumos, cel mai perfect lucru pe care îl văzuse vreodată.

Se ridică în șezut pe pat.

- Ar trebui să plec.

- Ce? De ce?

- Am mult de lucru astăzi. Va trebui să închiriez poneii, maiții minte?

- Rhys. Își puse mâna pe pieptul lui, oprindu-l în loc. Încă e devreme. Și ai muncit din greu toată săptămâna. Odihnește-te în dimineața aceasta, simte-te bine!

- Îmi place să lucrez la casă.

Ea îl privi sfioasă, pe sub gene.

- Mai mult decât ți-aș plăcea eu?

El se uită prin cameră, după cămașă și pantaloni. Iată-i, într-un cârlig lângă ușă. La naiba, de ce îi lăsase atât de departe? Făcu semn spre ele.

- Vrei să fii drăguță și să-mi dai hainele?

Ea râse.

- Nu, nu vreau să fiu drăguță. De fapt, încep să mă întreb de ce eu mai sunt îmbrăcată.

Începu să își dezgolească și celălalt umăr. Rhys își acoperi fața cu o mână și gemu, întrebându-se dacă ar fi fost înțelept din partea lui să-i dea exact ce merita sau să se ridice din pat, gol-goluț, cu mädularul erect. În schimb, trase de cearșaf și-l legă în jurul taliei și se ridică în picioare, aruncând coada materialului peste umeri, ca o togă grecească din Antichitate. Îl făcu să se simtă demn și filosofic, ceea ce îl ajută în lupta de a-și potoli pofta.

Străbătu camera ca să se îmbrace.

- Nici pomeneală de așa ceva. Nu în dimineața asta. Îmi cer iertare că mi-am permis anumite libertăți.

- Rhys, spuse ea în timp ce el își trăgea cămașa. Nu trebuie să îți ceri scuze. Suntem amândoi adulți. Ne dorim reciproc. Nu văd de ce nu ne-am putea distra puțin. Nu trebuie să însemne nimic mai mult.

El își smulse cearșaful din talie, se întinse după pantaloni și și-i trase nerăbdător pe el, după care se întoarse spre ea.

- Meredith. Ești viitoarea mea soție. Când voi face dragoste cu tine pentru prima dată, să fii al naibii de sigură că va însemna ceva. Cel puțin pentru mine.

Ea clipi, evident surprinsă. Își coborî apoi privirea, își trecu mâinile înapoi prin mânecile cămășii de noapte și își legă panglica cu degete tremurânde.

Rhys respiră adânc și își veni în fire. Iată. Era o fiară distructivă. Abia o atinsese puțin și deja o făcea să sufere.

- Îmi pare rău. Nu sunt furios. Își apucă cizmele și se așeză de cealaltă parte a patului. Doar că... nu mă pricep prea bine la vorbit. Vreau să îți explic, dar s-ar putea să nu-mi iasă cum trebuie. Îmi permiți să încerc?

Meredith ridică din umeri a consimțire.

El începu să își împingă piciorul drept în cizmă.

- Am distrus multe lucruri în viață. Prea multe. Am avut de-a face cu moartea ani întregi și există un singur lucru pe care nu am reușit să îl distrug. E în fața ta. Trecu apoi la piciorul stâng, mișcându-se mai încet. Îi era mai greu din pricina genunchiului

înțepenit. Trupul acesta a supraviețuit loviturilor, gloanțelor, baionetelor, grenadelor și oricărui alt lucru pe care Dumnezeu sau Napoleon l-au azvârlit în el. Pur și simplu sunt sortit să trăiesc. Nu există altă explicație. Și acum că m-am împăcat cu gândul, nu vreau să mai distrug lucruri.

Tropăind cu cizmele pe podea, se întoarse s-o privească.

– Acum vreau să construiesc ceva. Înțelegi? Ani de zile, m-am trezit în fiecare zi cu gândul că *aceasta* este ziua în care voi muri, sau îi voi ucide pe alții în încercarea de a muri. Acum mă trezesc gândindu-mă că aceasta este ziua în care mă apuc să amestec chirpiciul. Mă spetesc de mi se frâng oasele în mlaștină, asudând, adunând bolovani și săpând în noroi. În fiecare dimineață am parte de suferințe și dureri noi, îngrămadite peste o viață de răni. Dar merită. Voi construi casa cu mâinile mele, de la fundație la acoperiș. O voi face pentru noi și o voi face așa cum trebuie, ca să reziste pentru totdeauna. Nu poți să ridici pereții pe o fundație care se clatină. Nu poți să trănțești un acoperiș de paie peste grinzi atât de subțiri, încât s-ar răsturna la prima furtună de iarnă. Înțelegi ce spun?

Ea încuviință.

– Înțeleg.

El o luă de mână.

– Același lucru este valabil și pentru noi. Vreau să construiesc ceva cu tine. Ceva care să dureze. Oricât de mult te-aș dori, nu vreau să mă grăbesc și să stric totul. Suntem sortiți să fim împreună și...

– Rhys...

– Și știi că nu crezi asta încă. O strânse de mână, apoi continuă: E în regulă. Voi continua să construiesc – piatră cu piatră, scândură cu scândură, sărut cu sărut – până vei crede. Și da, mă voi trezi în fiecare dimineață înțepenit și tânjind după tine. Dar merită. Se întinse spre ea și îi ridică fața spre a lui. Tu meriți.

Meredith făcu ochii mari.

– Ești incredibil!

El se ridică și se întinse după jiletcă.

– De fapt, sunt indestructibil. Și nu plec nicăieri, Meredith. Nu mai scapi de mine.

Capitolul 8

– Poftim. Ouă înăbușite și pâine prăjită, spuse Meredith și puse farfuria în fața tatălui ei.

Aceasta se încruntă la ea.

– Parcă cerusem ouă prăjite.

– Da? Își puse mâinile pe talia fustei ei verzi din serj și se uită la farfurie. Ești sigur?

– Poate că îmbătrânesc, Merry. Dar nu în așa hal încât să nu îmi mai amintesc ce-am spus cu cinci minute în urmă.

Ea îi trânti sarea în față.

– Mănâncă-le și gata. Tot ouă sunt.

El ridică din sprânceana-i stufoasă și își luă cana de cafea.

– Ce-ai pățit în dimineața asta? Nu ești în apele tale.

Nu. Nu era. Ce mai dimineață! Slavă Domnului că Rhys nu apăruse la micul dejun. Nu ar fi știut ce să-i spună. Și, ținând cont de cât de distrasă era, probabil că l-ar fi servit cu terci ars și garnitură de săpun.

– Îmi pare rău, tată. Se duse din nou la sobă și sparse două ouă într-o tigaie unsă cu unt. Sunt doar puțin obosită, atâta tot. Poate că nu mai dorm suficient în ultima vreme.

– Nu ai mai dormit suficient de ani întregi, Merry. Mereu te spetești prea tare. Vei vedea că lucrurile se vor îmbunătăți, acum că s-a întors Rhys.

– Nu sunt logodită cu Rhys. Oare de câte ori avea să fie nevoită să o mai spună, ca să o creadă și pe ea cineva?

– Și chiar dacă nu ești. Îmi va oferi o slujbă, și te voi putea întreține eu pe tine. Așa cum ar trebui să fie. Te vei putea odihni.

Meredith clătină din cap. De parcă și-ar fi lăsat tatăl olog și bătrân să facă munci manuale, iar ea să stea locului.

– Nu vreau să mă odihnesc. Vreau să mă ocup de hanul meu.

Rhys chiar o emoționase mai devreme, cu micul lui discurs despre construirea casei în așa fel încât să reziste în timp. Fusesse minunat să vadă licărirea de entuziasm din ochii lui. Înțelegea perfect ce voia să spună, pentru că și ea simțea același lucru când

venea vorba de han. Ce-i drept, nu îl construise de la zero, dar se spetise din greu ca să îl aducă la starea lui actuală. Și era al naibii de mândră de asta.

Locul acesta reprezenta independență, siguranță, prietenie, satisfacție personală... un cămin. Tot ce își dorise de la viață, mai puțin un lucru. Rhys St. Maur.

Și acum, minunea minunilor, se părea că și Rhys o dorea pe ea. Dar doar dacă avea să fie de acord să se căsătorească cu el. Numai dacă renunța la han.

El pur și simplu nu înțelegea. Responsabilitățile ei nu însemnau doar să aibă grijă de tatăl ei. Hanul era inima financiară și socială a satului. Toți din Buckleigh-in-the-Moor depindeau de el și în același timp de ea să îl conducă.

Așeză ouăle prăjite pe o farfurie, apoi puse farfuria în fața tatălui ei, luându-le pe cele înăbușite pentru ea. După ce își umplu o cană cu cafea, se așeză în fața lui. Preț de câteva minute, mâncară în tăcere.

După ce prinse ceva putere și se simți în stare să discute despre asta, spuse:

- Tată, te rog să mă asculți. Te rog să nu te lași dus de val și să îți faci idei năstrușnice. Nu știm sigur că Rhys are de gând să rămână. E un gentleman care se distrează mutând de colo-colo pietre pe la țară. Ce se va întâmpla când nu va mai fi amuzant? S-ar putea să se decidă că „soarta” lui este în altă parte și să plece.

- De ce-ar face una ca asta?

- De ce n-ar face-o? Își cobori vocea și încercă din nou: Tată, chiar nu ai observat? Toți cei care pot să plece de aici o fac.

Fruntea tatălui ei se încreți.

- Când ai devenit atât de pesimistă, Merry?

„Cu zece ani în urmă. Când m-am căsătorit cu un bărbat cu câțiva ani mai în vârstă ca tine, doar ca să avem un acoperiș deasupra capului.”

- Nu sunt pesimistă. Sunt realistă. Cineva trebuie să fie.

Din nefericire, se părea că acel cineva era mereu ea. Cu siguranță nu avea să fie Rhys, care insista în mod straniu că așa era sortit. Oare avea să se ocupe soarta de rufele murdare?

Se ridică de la masă.

– Doamna Ware se va ocupa de orice altceva ai avea nevoie. Mai bine adun rufăria pentru Betsy.

Urcă la etaj și adună așternuturile de pat din fiecare odaie, începând cu propria cămaruță, simplă și înghesuită, continuând apoi cu camera puțin mai mare a tatălui ei și trecând apoi prin fiecare odaie pentru oaspeți, indiferent că fuseseră folosite în ultima săptămână sau nu. Meredith știa că persoanele înstărite călătoreau de obicei cu propriile cearșafuri, dar se hotărâse să pună așternuturi curate pe paturi din motive estetice și din mândrie.

Lăsase odaia în care era cazat Rhys la sfârșit, spunându-și că avea să dea buzna în camera goală, să smulgă cearșafurile de pe pat și să se retragă rapid. Dar, bineînțeles, colțul unuia dintre cearșafuri se agăță de piciorul de la pat, așa că fu nevoită să se cațere pe saltea ca să îl tragă... și, fir-ar să fie, cearșafurile erau jalnic de curate, când ar fi trebuit să poarte urmele pasiunii.

Iar ea era atât de obosită.

Preț de o clipă, se gândi să se trântescă pe pat, să se cuibărească în dâra de miros condimentat și bărbătesc lăsată de el și să se odihnească. Și-l putea imagina foarte ușor întins lângă ea. Își imaginase destul de mult scena. Doar că acum deținea mai multe informații. Știa cum i se potrivea trupul cu al ei, tare în toate locurile în care al ei era moale. Știa cum i se simțea pielea la atingere – bătătorită și încălzită de soare în partea de sus a antebrațului, și suplă, ca de căprioară, pe partea interioară a încheieturii.

Știa ce gust aveau sărutările lui.

„Of, Rhys...”

Meredith trase tare și reuși să desprindă cearșaful încăpățânat, după care se ridică, alungându-și fanteziile. Înțelegea cum era să visezi, ba uneori chiar se delecta cu această îndeletnicire. Nu era pesimistă, așa cum sugerase tatăl ei. Dar știa unde să traseze limita între visuri și realitate.

Auzi chicotul cunoscut al spălătoresei în curte. Meredith legă maldărul de rufe murdare și se duse la fereastră, strigând ca să-i atragă atenția lui Betsy. Împinse mormanul de așternuturi pe fereastră, iar Betsy se duse repede și îl prinse în coșul ei, mișcare care îi aduse câteva urale de apreciere de la câțiva bărbați aflați în apropiere.

—Ce țintă grozavă, doamnă Maddox! strigă Darryl și îi făcu semn cu mâna de lângă grajduri. Ogarii lătrau și se jucau la picioarele lui.

Meredith îi zâmbi ca răspuns, dar nu zăbovi prea mult ca să se alătore distracției. În schimb, plecă de la fereastră și coborî în grabă scările. Îl văzuse pe Robbie Brown intrând în curte, împingând roaba lui plină de turbă pentru vetre. Trebuia să îi pregătească plata în monede și pâine. După aceea, trebuia să discute cu doamna Ware despre mesele din ziua aceea, în funcție de carnea pe care o aduseseră băieții Farrell.

Avea un han de condus și un sat de întreținut.

Intră în sala mare și văzu că deja era aproape plină, chiar dacă era devreme. Câțiva călători luau o masă ușoară înainte să își continue călătoria. Câțiva săteni își dăduseră întâlnire la o cafea ca să bârfească și să discute despre afaceri. Până și Harry și Laurence erau acolo, luând micul dejun.

Înlemni. Ce căutau băieții Symmonds acolo? Cei doi nu erau niciodată treji înainte de prânz, mai puțin când stăteau treji toată noaptea ca să păzească marfa lui Gideon. Și noaptea trecută nici măcar nu fusese nevoită să îi alunge din han 'la ora de închidere. Plecaseră acasă neobișnuit de pașnic și de devreme, la zece și jumătate.

—O noapte grea, băieți? întrebă ea și se apropie de masa lor cu mâinile în șolduri.

Harry își ridică privirea dintr-o farfurie plină cu ouă, costiță, chifle și gem.

—S-ar putea spune și așa. Se uită la Larry, și începură amândoi să chicotească.

Alți câțiva meseni de la mai multe mese începură să râdă și ei. Meredith se răsuci încet, măsurându-și din priviri clientela. Acum își dădu seama că destul de mulți dintre ei nu îi treceau niciodată pragul înainte de prânz.

—Ce e? întrebă ea aspru. Ce e?

Oamenii râseră doar și mai tare.

—O noapte grea, așa e, doamnă Maddox, spuse Larry cu gura plină de ouă. Dar o dimineată grea... îl așteaptă pe prietenul dumitale, Ashworth.

Simți că o cuprinde groaza.

– Ce-ați făcut? Vocea îi tremură puțin, așa că își încleștă maxilarul. Harold și Laurence Symmonds, spuneti-mi numaidecât! Ce i-ați făcut?

– Ușurel, doamnă Maddox, spuse Skinner de la masa de lângă. Îi făcu cu ochiul, pe deasupra câinii cu cafea. Nu i-am făcut nici un rău.

Harry bombăni:

– De data asta.

Cei din încăpere izbucniră din nou în râs, dar Meredith nu mai zăbovi să își dea seama de ce. Îi spuse ceva în grabă doamnei Ware când trecu prin bucătărie, apoi deschise larg ușa din spate și urcă dealul stâncos – cea mai directă cale spre ruinele conacului Nethermoor. Dacă Rhys închiriasse poneii, ar fi trebuit să îi mâne pe cărare, care ocolea. Poate că ar fi reușit să ajungă înaintea lui și să contracareze surpriza neplăcută pe care i-o plănuseră Harold, Laurence și ceilalți, oricare ar fi fost aceasta. Oare de cât timp plecaseră? Să fi fost vreo oră, oare? Trebuia să se grăbească.

După douăzeci de minute de mers din greu și de cățarat pe teren denivelat, ajunse la Bell Tor și ocoli mormanele vechi de granit. În pofida luminii calde a soarelui, tremură când se apropie de ruinele conacului Nethermoor. Chiar dincolo de această culme, se afla porțiunea plată de pământ unde Rhys își construia căsuța. Gâfâind și ținându-se de șold, urcă ultimii câțiva metri abrupt și stâncoși... Iar de partea cealaltă găsi deznădejde.

Șase ponei pestriți hoinăreau prin mica vale, păscând fericiți rogoz și grozamă. Mormanele de paie pe care le căraseră erau aranjate frumos, gata să fie amestecate cu pământ. Iar fundația căsuței lui Rhys – bolovanii pe care, timp de o săptămână, îi cărase din împrejurimi și îi îmbinase cu migală ca să formeze un soclu uniform, de nezdruncinat – distrusă în întregime. Împrăștiată în toate direcțiile.

Parcă i se răsuci inima în piept. Așa de tare, încât uită de crampe pe care le simțea în dreptul coastelor.

Rhys era acolo, doar în cămașă și pantaloni, curățând zona. Ridicând metodic bolovanii, pe rând, apoi sortându-i în grămezi în funcție de dimensiune. Pregătindu-se să reclădească fundația.

Îl privi în tăcere preț de câteva minute. Când se apropie de el, își dădu seama că el îi simțise prezența. Totuși, nu o salută. Refuză să o privească în ochi.

– Of, Rhys. Îmi... Nu mai putu spune nimic. De fapt, ce-ar fi putut să spună? Îmi pare nespus de rău că s-a întâmplat asta. Știu că ai muncit din greu.

Multă muncă și mult suflet.

El ridică reținut din umeri și își văzu de treabă.

– Și-așa mă temeam că am făcut-o prea mică. Acum o pot face mai mare.

– Nu ești furios?

– La ce bun să mă înfurii? Mârâi încet și smulse un bolovan mic din pământ.

– Nu știi dacă ar folosi la ceva, dar cu siguranță că ar fi un lucru firesc.

El azvârli cu ușurință bolovanul într-o parte, de parcă ar fi fost un cotor de măr. Acesta ateriză cu o bufnitură.

– Mi-am irosit cea mai mare parte din viață fiind furios. Nu schimbă niciodată nimic. Doar sfârșesc prin a răni totul în jurul meu.

Meredith suferea pentru el. Îl privi în timp ce continua să adune și să sorteze bolovanii. Mișcărilor îi erau mecanice și aproape necontrolate. Probabil că nu era sănătos pentru el să țină așa totul în el. Dacă mânia lui dezlănțuită dăuna tuturor lucrurilor din jurul lui, oare ce daune îi provoca lui, când o ținea astfel în el?

– Rhys...

Ținând câte un bolovan în fiecare mână, el veni cu pași mari spre ea, sfredelind-o cu privirea.

– Spune-mi un singur lucru.

Ea încuviință din cap, fără să spună vreun cuvânt. De parcă ar fi putut să îl refuze.

– Știai că plănuiau asta? De aceea ai venit azi-dimineață la mine în odaie și ai încercat să mă ții în pat?

– Nu, spuse ea repede. Dumnezeu, nu! Din toate ideile îngrozitoare... nu era de mirare că abia de suporta să o privească. Rhys, nu e așa. N-am avut nici cea mai vagă idee. Trebuie să mă crezi.

El oftă aspru și azvârli bolovanii la o parte. Pe rând.

– Te cred. Dar trebuia să întreb.

Înainte să apuce să se întoarcă, ea îl prinse de încheietura mâinii.

– Oprește-te o clipă! Te rog?

El se opri.

Vântul sufla tare, făcând ca fusta să i se prindă de picioare și forțând-o să ridice vocea.

– Nu am avut nici cea mai vagă idee că aveau să facă asta noaptea trecută, dar am bănuit că intenționau să încerce ceva curând. Trebuie să înțelegi că sunt îngrijorați. Și eu sunt îngrijorată. Am auzit ce mi-ai spus mai devreme, despre faptul că simți nevoia să construiești ceva aici. Și înțeleg, mai mult decât îți dai tu seama. Pentru tine, acest plan de reconstruire este un fel de răscumpărare, dar pentru toți cei din sat... e o amenințare.

– O amenințare? Cum să fie o amenințare?

– Ne-am clădit un trai aici, cât de cât. În mare parte datorită hanului și micii afaceri cu tururi pentru călători a lui Darryl, și...

– Și cercului de contrabandiști al lui Gideon Myles.

Meredith amuți. Știa despre Gideon?

– Da, știu. Eu și Myles am pălăvrăgit într-un fel deloc amical săptămâna trecută, înainte să plece din oraș. Cât de implicată ești în afacerea lui?

– Nu sunt... Înghiți în sec. Ce sens avea să nege? Nu foarte.

El o privi ciudat, în timp ce se dădu în spate, întorcându-se la grămada lui de bolovani.

– Așa speram și eu. Dar am început să mă întreb, azi-dimineață.

Lui Meredith i se făcu greață. Își dădu seama că se simțea vinovată. Și de ce ar fi trebuit să se simtă vinovată, ținând cont că nu făcuse altceva decât să se asigure că satul putea să supraviețuiască?

– Rhys, încearcă să înțelegi. Traiul nostru ca sat... e ca un echilibru delicat, iar tu ameninți să îl dai peste cap.

– Să îl dau peste cap? Vreau să îl reconstruiesc, pe o bază ceva mai solidă decât poveștile cu fantome și rachiul de contrabandă. Strămoșii mei au întreținut acest oraș generații la rândul.

– Da, dar *această* generație nu înțelege. Deja se fac pariuri la cărciumă. Bărbații pariază pe cât va dura până vei pleca.

– Nu zău? Adăugă apoi pe un ton mai sumbru: Tu pe ce dată ai pariat?

– Nu îmi plac jocurile de noroc, spuse ea, sperând ca un zâmbet mic să mai înveselească atmosfera. Ai fost plecat atâta vreme, încât oamenilor le vine greu să creadă că vorbești serios când zici că ai de gând să rămâi.

– Păi, nu știi ce altceva aș putea face ca să îi conving pe oameni – privirea lui tăioasă îi dădu de înțeles că se referea de fapt la o anumită persoană, cea care se afla atunci în fața lui – că într-adevăr am de gând să rămân. În afară de a rămâne pur și simplu. Și de a continua să construiesc casa asta din piatră, indiferent de câte ori o vor dărâma.

– Vorbești serios? Vei rămâne în mlaștină indiferent de ce vor face ei?

– Ca un afurisit de bolovan. Zâmbi ironic. Își trecu o mână prin păr, după care își șterse fruntea cu mâneca. Să zicem așa: oricum nu am altceva mai bun de făcut.

Așa voia să o liniștească? Nu reușea. Poate că o convingea că nu avea de gând să plece prea curând, dar cu siguranță nu o făcea să vrea să se căsătorească cu el.

„Căsătorește-te cu mine, Meredith. Oricum nu am altceva mai bun de făcut.”

– Totuși, spuse el, prefer să nu reconstruiesc fundația de o duzină de ori. Cred că voi începe să dorm aici, ca să o păzesc. Și ție îți trebuie oricum odăile, pentru oaspeți.

– Aici, afară? Noaptea?

– Sunt soldat. Am dormit în condiții mult mai rele. Se uită în jur, la dărâmături. Mult mai rele.

Instinctul îi spunea că nu exagera. Dar chiar dacă el putea îndura așa ceva, ei nu îi plăcea ideea că avea să stea acolo, în frig, când ea dispunea de paturi calde și de mâncare fierbinte la han. Ca să nu mai pomenim că mlaștina era un loc periculos noaptea. Întunecos, umed, primejdios. Avea să apere căsuța, dar se punea pe sine în pericol. Data viitoare când susținătorii lui Gideon urmau să se pună pe rele, ținta lor nu avea să fie casa, ci Rhys.

– Trebuie să mai existe o cale, zise ea.

– Poate că da. Dacă există, sunt sigur că o vei găsi. Ești mai isteță ca mine.

Zicând acestea, se întoarse la muncă, ridicând piatră după piatră. Începu să le aranjeze pe câteva dintre ele în linie.

Oftând a înfrângere, Meredith se așează pe unul dintre cei mai mari bolovani. Nu se simțea încă în stare să se întoarcă la han. Era obosită și frustrată, și fierbea de mânie pentru Rhys. Ar fi fost bine să nu-i mai găsească pe băieții Symmonds la han la întoarcere, sau avea să le spargă sticle în cap la amândoi.

Momentan, stătea doar și se uita la Rhys, simțindu-i mânia stăpânită din mișcări, în timp ce ridica și arunca bolovani încolo și încoace. Sub cămașă, mușchii i se încordau. Pe chip i se citea o hotărâre crâncenă. Când el se lovi piatră de piatră, Meredith simți ecoul vibrându-i pe șira spinării, dar el nici măcar nu tresări.

Oare cum era să deții o astfel de putere? Dacă ar fi avut și ea puterea să construiască ziduri cu mâinile ei... și-ar fi construit deja o nouă aripă pentru oaspeți la han.

O idee începu să îi incolțească în minte.

– Dacă folosești chirpici, spuse ea gânditoare, ai mult de așteptat. Trebuie să construiești pe porțiuni. Astfel încât pereții să nu se încovoie sau să se crape. Doar câteva zeci de centimetri pe rând, și va trebui să lași pereții să se așeze între fiecare porțiune. Cel puțin o săptămână.

– Sunt sigur că voi găsi ceva cu care să îmi ocup timpul.

– Poate că da. Dar ideal ar fi să construiești două clădiri în același timp. Cât se odihnește una, adaugi un strat de chirpici la cealaltă. Și invers.

El puse un picior pe un bolovan și își ridică privirea spre ea.

– Vrei să spui că ar trebui să construiesc două case?

– Nu. Se aplecă în față, brusc entuziasmată de planul ei genial. Spun că ar trebui să devenim parteneri.

El ridică din sprânceană:

– Oare nu același lucru îl sugeram și eu?

– Parteneri de afaceri, nu... Începu să dea din mâini. Ascultă-mă până la capăt.

El tăcu și o pofti cu un gest amplu să continue.

– Tu vrei să îți construiești casa, dar nu ai muncitori. Eu vreau să extind hanul, dar nu am fonduri. Vom lucra împreună și le vom construi pe ambele în același timp. Se ridică de pe bolovan și începu să se plimbe de colo-colo. Îi voi convinge pe oameni să lucreze pentru noi și le voi asigura toate mesele în timpul construcției. Tu vei plăti salariile și costurile pentru materiale. După

ce termină o porțiune la una dintre clădiri, se vor muta la cealaltă, cât timp prima se usucă și se întărește.

El se scărpină pe gât și se uită în depărtare.

– Ce avantaj am eu dacă finanțez extinderea hanului?

– E un gest de bunăvoință. Se opri din mers și se duse în fața lui. Nu înțelegi? Sătenii se tem că le vei tulbura viețile cu planurile tale de a reclădi conacul Nethermoor, după care îi vei părăsi în condiții și mai rele ca înainte. Dacă văd că i se aduc îmbunătățiri și hanului în același timp... ei bine, nu se vor mai îngrijora așa de mult. Indiferent ce se întâmplă cu tine și casa ta, Buckleigh-in-the-Moor va fi în avantaj. Și dacă lucrăm împreună, ei nu se vor mai lupta cu tine la fiecare pas.

– Cine sunt acești ei? Rhys își înalță mândru capul și o măsură din cap până în picioare. Ar trebui să fac asta pentru ca „ei” să nu se îngrijoreze așa de tare? Sau vorbim despre tine și despre propriile tale preocupări?

Ea trase încet aer în piept.

– Nu... Nu știu. Poate că amândouă. Contează?

– Poate că nu. Se uită la murdăria de sub unghii.

– Te rog, Rhys. Vântul îi suflă o șuviță de păr în gură, pe care o scoase cu o mână. Oricum îți va lua la fel de mult să construiești o casă. Dar dacă mă lași, cred că îi pot convinge pe bărbații de aici – și pe Gideon, dacă își juca bine cărțile – să îți acorde o șansă.

– Chiar crezi că vor munci împreună cu mine?

– Dacă le vorbesc eu despre asta? Da. Satul nu se rezumă la duzina de brute care își fac tabăra în cârciumă în fiecare seară. Mai sunt și alți țărani în zonă care își duc traiul de pe-o zi pe alta în mlaștină, își întrețin familiile, mulți dintre ei sunt aici de pe vremea tatălui tău. Ar sări să accepte o ofertă de muncă, dacă le este prezentată într-un mod favorabil.

El oftă adânc.

– Prea bine, atunci. M-ai convins. Suntem parteneri.

– Parteneri de afaceri.

El nu răspunse, ci doar îi zâmbi pe jumătate, cu un aer atotștiutor și îi întinse mâna mare și puternică.

Meredith făcu la fel și își strânseseră mâinile scurt, profesional. După care, preț de o clipă îndelungată, nici unul dintre ei nu își retrase mâna.

– Hai cu mine, se auzi ea spunând, pe un ton jenant de visător. Când el își plecă bărbia, surprins, ea îi dădu drumul la mână și continuă: Adică... mă voi ocupa mâine de găsit muncitori. De ce nu te odihnești azi? Hai să ne întoarcem în sat. O vom lua pe ocolite, de-a lungul pâraiașului. E o zi frumoasă pentru o plimbare și vom putea vorbi pe drum. Despre construcție, adăugă ea repede.

– Cum rămâne cu poneii?

– Îl trimit pe Darryl după ei mai târziu. Vor fi în siguranță.

El ezită preț de o clipă, după care își șterse mâinile de pantaloni și își ridică haina. Și-o azvârli pe umăr și spuse:

– Bine, atunci. După tine.

Ea o luă din loc, cu pas molcom, peste creastă, iar el o urmă.

– Ai grijă la cărare, îi spuse ea, conducându-l pe la marginea mlaștinii.

Fusese plecat atât de mult timp, că Meredith era îngrijorată că n-ar mai ști pe unde să calce. La suprafață, părea doar un petic de pământ umed, presărat cu tufișuri și buruieni. Totuși, sub spiralele de argilă aparent inofensive, se afla sursa pâraiașului care curgea în josul povârnișurilor, trecând chiar prin mijlocul Buckleigh-in-the-Moor. Turba și noroiul acopereau pâraiașul adânc de doi metri, iar în această mlaștină își găsiseră sfârșitul trist multe creaturi nebănuitoare care avuseseră nenorocul să calce greșit și să se înnămolească.

Pe măsură ce coborau povârnișul, apele se adunau ca să se verse într-un șiroi constant, lasând să se usuce straturile de turbă din jur. Terenul era ferm și mai sigur acum, și mergeau alături, urmând cursul pâraiașului șerpuitor, tot mai lat.

Din pasul lui lejer, Meredith își dădu seama că o mare parte din încordarea aceea furioasă dispăruse. Ce bine. La amplasamentul casei, fusese atât de încordat și de evident rănit, încât Meredith se temuse pentru el. Sau pentru bolovani.

– De ani întregi n-am mai trecut pe aici, spuse ea. Dar arată la fel ca întotdeauna. Tu ce zici, ți se pare că s-ar fi schimbat ceva?

– La peisaj? Nu. O privi jucăuș. Dar companionul meu e mult mai încântător ca înainte.

Obrajii i se făcură roșii ca para focului și i se încinseră atât de tare, că nici măcar briza umedă de la pârâiaș nu îi putea răcori. Ar fi fost puțin spus că avusese parte de o adolescență ciudată, și totuși... faptul că el își amintea îi rănea mândria.

— Știu, știu. Pe atunci, eram o sfrijită pistruiată.

El râse.

— Ce-i drept, dar nu la asta mă refeream. Chiar și sfrijită și pistruiată, sunt convins că erai mai încântătoare decât calul meu.

— Ah! Te refereai la alt companion. Am înțeles. Râse forțat, ca să își mascheze jena. Dar era un cal chiar frumos. Tatăl meu încă își amintește de armăsarul acela. Spune că a fost cel mai frumos animal de care a avut grijă.

Rhys nu mai spuse nimic.

Meredith răsuflă ușurată. Se părea că secretul ei era în siguranță. În adolescența ei, îl urmărise de multe ori pe acest drum, străduindu-se mereu, din răputeri, să nu fie văzută. Nu fusese prea dificil: era destul de slăbuță, cu părul vâlvoi, și purta mereu haine spălăcite, țesute în casă. Probabil că se camuflase bine printre pâlcurile de grozămă.

Chiar și acum, în timp ce înaintau pe cărare, măsura distanța parcursă după vechile repere care fuseseră ascunzătorile ei. Bolovanul care părea o santinelă în vârful culmii; depresiunea ca un castron unde râul cotea brusc, păducelul răsucit, înconjurat de iarbă-neagră plină de flori violete.

Ciocârliile zburau în spirală deasupra lor. Cu cât înaintau, cu atât se apropiau mai mult de un loc pe care îl cunoșteau bine amândoi: cascada care se revărsa într-un defileu abrupt, formând un lac izolat dedesubt. Lacul acela fusese scăparea lui Rhys în tinerețea lui, în timpul vacanțelor școlare. Fusese și scăparea lui Meredith, chiar dacă el habar nu avea. Îl urmărise în multe după-amiezi de vară, privindu-l pe furiș cum se dezbrăca la piele și plonja în apa rece și limpede. Pe vremea aceea, o mânase doar pasiunea ei de fată și curiozitatea. Dar de atunci devenise femeie. Pe măsură ce se apropiau de lac, dorința începu să îi clocotească în vine.

— Am vorbit destul despre mine, spuse el. Zi-mi despre tine.

Și asta era o schimbare, bineînțeles. Era logic ca pe un tânăr energetic de șaptesprezece ani să nu îl intereseze deloc o pacoste de fetișcană, slabă și pricăjită. Dar acum Rhys îi acorda atenție.

Își văzură de drum, iar el o întrebă despre tatăl ei, despre han, despre viața ei din ultimii paisprezece ani. Meredith nu era obișnuită să vorbească despre sine. Când servea la bar, de obicei îi asculta pe ceilalți. Ar fi crezut că nu avea prea multe de povestit, dar emoțiile îi dezlegară limba și pălăvrăgi mult. Rhys mergea lângă ea, tăcut și atent, purtându-i de grijă prin gesturi mărunte: conducând-o pe lângă o stâncă, ajutând-o să traverseze când primul mal deveni prea abrupt.

- Și Maddox? întrebă el.

- Ce-i cu el?

Rhys lovi cu piciorul o piatră mică, îndepărtând-o din calea lor.

- Cum s-a întâmplat?

- Vrei să spui, cum de m-am măritat cu el?

El încuviință.

- După... Se opri, apoi se hotărî că nu avea sens să o ia pe ocolite. După incendiu, convalescența tatălui meu s-a prelungit. Ani întregi, moșia Ashworth i-a plătit o pensie. L-am îngrijit și am trăit destul de bine din suma anuală primită. Dar după aceea n-am mai primit bani, cam în același timp în care a rămas și parohul fără mijloace de trai. Aveam optsprezece ani și eram înnebunită de grijă. Nu știam ce să fac, dar trebuia să găsec o modalitate de a pune mâncare pe masă, sau urma să murim de foame.

Lui Meredith nu îi plăcea să își amintească de acele vremuri de disperare. I se puse un nod în gât, ca o bucată de terci sleit - cam asta mâncau pe atunci, chiar și de două ori pe zi. Distrasă, nu mai fu atentă pe unde călca, făcu un pas greșit și se împiedică.

Rhys întinse mâna să o prindă de cot.

- Sunt bine, îi spuse ea, recăpătându-și echilibrul. Mulțumesc.

Totuși, el nu îi dădu drumul. Dimpotrivă, își coborî mâna și o luă de mână. Ea îl privi întrebătoare, dar el spuse doar:

- Continuă.

Așa că își continuară drumul ținându-se de mână, înaintând cu greu printr-un pâlț de ferigi. Întreaga mlaștină se înverzea în jurul pârauului, iar malurile explodau de culori intense și erau lunecoase de la mușchi. Izul fertil al pământului umed se simțea atât de puternic aici, că nici măcar vântul nu îl putea alunga.

– M-am dus la Maddox, spuse ea, ca să mă ofer să lucrez la grajduri. Bineînțeles, mă descurcam cu treburile de grăjdar. Doar știi că, practic, am crescut în grajdurile Nethermoor, și tata m-a învățat totul. Ca să-i demonstrez lui Maddox că pot să muncesc ca un bărbat, m-am dus la el îmbrăcată în straie bărbătești: pantaloni, cizme.

Rhys chicoti.

– Și cum a ieșit treaba asta?

– Nu așa cum sperasem.

Zâmbi în sinea ei, amintindu-și cum se uitase Maddox la ea cu ochii lui albaștri, cu urdori. De parcă ar fi încercat să dea timpul înapoi, traversând zeci de ani de viață de bărbat, ca să își aducă aminte cum era să fii un bărbat viril în floarea vârstei.

– Nu m-a luat să lucrez la grajduri, continuă ea, dar mi-a oferit un post de chelneriță. S-a gândit că fața mea drăguță l-ar ajuta să vândă bere.

Poate că ar fi trebuit să se simtă jignită, dar nu fusese. Gustase pentru prima dată din puterea de a fi femeie. Își aminti că se simțise ciudat de satisfăcută să își dea seama că își putea folosi la ceva sânii și soldurile.

– Și...?

– Și i-am spus că aș prefera să nu fiu chelneriță, dar că m-aș fi măritat cu el dacă voia.

Rhys tuși.

– Tu l-ai cerut pe el?

– Da, răspunse ea simplu. Eu și tata aveam nevoie de mai multă siguranță decât cea pe care o oferea un salariu de chelneriță. Și nu am regretat niciodată. Maddox s-a purtat bine cu mine, iar eu i-am fost de ajutor.

– Și când a murit, ți-a lăsat hanul.

– Da. Și în cei șase ani care au trecut de atunci, mi l-am însușit. La urma urmei, a ieșit bine pentru toată lumea.

Auziră cascada înainte să vadă creasta. Meredith nu numai că o auzi, dar o și simți: iureșul jos, dramatic de sunete. Nu era ca scurgerea melodioasă a pârâului, ci mai degrabă o piesă de percuție amenințătoare. Sunetul apei aduse la un punct de răscruce, forțate să se prăbușească în necunoscut.

Rhys scoase un sunet meditativ.

– Presupun că asta ți-a fost soarta.

– Soarta? râse Meredith. Zici că ești unul dintre bătrânii din mlaștini, așa de superstițios. Cum poți să crezi asemenea prostii?

– Cum să nu cred? Atunci, tu crezi că toate lucrurile sunt la întâmplare? Că lumea asta n-are nici o noimă?

– Nu. Cred în munca grea și în alegerile dificile. Cred că oamenii culeg ceea ce seamănă.

Se opriră când se apropiară de cascadă. Căderea de apă era atât de abruptă și de neașteptată. Din poziția lor, în amonte, părea că pârâul dădea pur și simplu de un perete de sticlă. Încă ținându-se de mână, înaintară pe marginea stâncoasă a cascadei.

– Arată cam așa cum îmi aminteam, spuse el, uitându-se în jos peste margine.

Înaintând cu pași mici, până ajunse cu vârfurile degetelor lângă muchia stâncii, Meredith îi urmă privirea. Apa cădea drept, strângându-se într-o piscină circulară la vreo trei metri mai jos. O oază bogată de verdeață înconjura apa: copaci, arbuști, ferigi. Ramuri încărcate cu frunze atârnav deasupra lacului, umbrindu-l în totalitate, mai puțin centrul lui întunecos, străpuns de o coloană de lumină a soarelui.

Chiar și în plină zi... chiar și pentru o femeie care se apropia de treizeci de ani, pe care o așteptau o duzină de treburi gospodărești acasă și nu prea avea multă energie ca să viseze cu ochii deschiși... părea un loc fermecat. Lacul acesta era ca o piatră prețioasă sclipitoare, cusută în tivul veșmintelor pământului. Încă din copilărie, ori de câte ori îl vedea, îi stârnea imaginația și emoțiile. Inima începu să îi bată puțin mai repede.

Și Rhys părea sensibil la frumusețea locului. Îi spuse pe o voce răgușită:

– Spui că tu crezi că oamenii culeg ceea ce seamănă?

Ea încuviință.

– Păi, uită-te la locul acesta, spuse el, arătând spre lacul izolat. Se întoarse spre ea și îi cuprinse obrazul cu mâna liberă. Uită-te la *tine*.

Înainte ca ea să apuce să protesteze cum că i-ar fi fost chiar imposibil să facă așa ceva, el o sărută ușor pe buze. Apoi din nou.

Când vorbi iarăși, vocea lui părea să vină dintr-un loc profund. Bine ascuns.

– Însuși momentul acesta trebuie să fie lucrarea sorții. Pentru că, îți jur, nu am făcut nimic în viață care să îl merite.

O sărută din nou, iar ea se agăță de el, amețită de înălțimea căderii de apă, de bubuitul cascadei, și de buzele lui moi, delicioase și calde. Cum de reușea să aibă un asemenea efect asupra ei? Fusese înnebunită după el în adolescență, dar o pusese pe seama unei pasiuni tinerești. Timp de un deceniu, urmărise cu religiozitate evenimentele din viața lui, dar își spusese că era doar curiozitate. Și acum... acum îl dorea atât de tare, că abia mai reușea să se țină pe picioare, dar cu siguranță că era vorba doar de dorință trupească. Nu?

– Nu există soartă, Rhys.

– Ba da, spuse el. Îmi aparții. Și eu îți aparțin ție.

Lumea începu să se învârtă în jurul ei și se retrase din îmbrățișare.

– Doar nu vorbești serios când spui că trăiești cu o astfel de credință. Stai pur și simplu și aștepti să vezi ce îți aduce destinul?

El ridică din umeri și apucă o pietricică de la picioare, apoi o aruncă în lac.

– Asta am învățat de-a lungul vieții. Soarta e soartă. Lucrurile se vor întâmpla așa cum sunt menite să se întâmple. Nu are sens să te opui.

– Nu are sens?

Meredith clipi privindul. Teoria lui începea să îi provoace mândria. Nu prea aprecia insinuarea că toată munca și sacrificiile pe care le făcuse în ultimii zece ani nu aveau nici un sens. Că, indiferent dacă s-ar fi măritat cu un hangiu suferind de artrită sau dacă și-ar fi petrecut zilele căutând rădăcini și melci, tot aici ar fi ajuns: cu Rhys, împărțășind acest moment. Voia ca el să recunoască efortul pe care îl făcuse ca satul să nu se destrame. Nu numai să îl recunoască, ci și să îl respecte. Și voia ca el să vadă că își putea croi propria soartă oriunde. Cu puterea, hotărârea, rangul și avuția lui, ar fi putut avea mult mai mult decât viața rurală pe care și-o imagina el în locul acela.

Într-un fel, trebuia să îl scuture și să îl scoată din credința asta orbească, perseverentă, în destin.

Aruncă o privire scurtă în lateral, peste marginea stâncoasă.

– Poate că destinul meu e să cad în lac.

- Nu fi ridicolă.

- De ce ar fi ridicol? Ai spus-o chiar tu: dacă este menit să se întâmple, atunci se va întâmpla. Voi cădea în lac. Și apoi?

El făcu un pas în spate, trecându-și o mână prin păr.

- Nu asta voiam să spun.

- Atunci, ce, Rhys? zise ea și își ridică sprâncenele. La fel și tonul. Ar trebui să stau locului și să îmi aștept destinul? Ai sta frumos la o parte și ai aștepta să vezi dacă sunt sortită înecului? Se îndepărtă de el, apropiindu-se de margine. La urma urmei, nu are sens să te împotrivesți.

Ochii lui scânteiară când își dădu seama ce voia să facă.

- Merry Lane, să nu care cumva...

- Soarta e soartă, spuse ea.

După care făcu un pas mare în spate... în nimic.

Capitolul 9

Meredith dispăru.

Rhys avu impresia că la fel se întâmplase și cu oasele lui.

Și ceea ce știa în mod rațional că trebuia să se fi întâmplat într-o clipă părea să fi fost o nenorocită de veșnicie. O veșnicie în care, de-a dreptul absurd, se trezi gândindu-se la știință.

Nu avea să priceapă niciodată principiul gravitației. Cum de inima îi ajunsese până în gât, în același timp în care pământul trăgea corpul ei în jos?

De fapt, pământul o trăgea în jos al naibii de încet.

Pleosc.

În sfârșit. Slavă Domnului! *Pleosc* era de bine. *Pleosc* era mult, mult mai bine ca *buf*. Sau *trosc*.

Se mișcă. În mod înnebunitor, prima lui mișcare fu să cadă în genunchi, ușurat. Dar o jumătate de secundă mai târziu, se târâse deja până la marginea stâncoasă și se uita în jos, căutând să o zărească în apele întunecate. Dacă plutise spre stânga și fusese prinsă sub cascadă... ar fi fost prinsă și învărtită de apele involburate și puternice ale cascadei, fără cale de scăpare.

Dar nu era așa. O zări spre dreapta. Materialul subțire al rochiei se umfla sub suprafața limpede, precum reflexia unui nor. Fusesse scutită de stânci și de căderile de apă. Dar acolo lacul era adânc.

A naibii femeie! De ce îl săcâia? Doar știa să înoate.

Sau nu?

Fără să își mute privirea de pe suprafața lacului, își aruncă haina la o parte și începu să își scoată cizmele. Cu siguranță că avea să o vadă numaidecât ieșind la suprafață. Urma să îi zâmbească, sarcastică și triumfătoare, cu ochii ei argintii licărindu-i precum cremenea.

Din clipă în clipă.

– Meredith, urlă el, scoțându-și cizma dreaptă. Ajunge! Te-ai făcut înțeleasă. Nu e amuzant.

Șovăi la cizma stângă. Al naibii genunchi amortit îngreuna lucrurile. Ea tot nu ieșise la suprafață. Poate că se încâlcise în buruieni. Sau poate se lovise la cap în coborâre.

Îi veni să înjure, dar se abținu. Nu avea timp de pierdut. Până să își scoată în sfârșit ambele cizme, efortul și panica îl lăsaseră deja fără respirație. Trase aer în piept, să își înnoiască proviziile, și plonjă după ea.

Mai întâi simți frigul. Apoi umezeala. Se împotrivi impulsului de-a da frenetic din mâini și din picioare, ca să ajungă la suprafață, și se lăsă, în schimb, tras tot mai în jos de greutatea propriului trup.

În întuneric.

Deschise ochii în apa care îl înțepa, chinându-se să deslușească măcar ceva din umbrele întunecoase din jurul lui. Cu un efort herculean, se forță să stea nemișcat și să se rotească pe loc.

Stânci.

Alte stânci.

Raze de soare, bule de la cascadă.

Întuneric pustiu.

„Meredith.“

Ajunse lângă ea dintr-o mișcare. O cuprinse cu brațul pe după talie și înotă dând din celălalt, până străpunseră suprafața sticloasă a apei. De când atinsese ea apa și până ieșiseră la suprafață, întregul chin probabil că durase vreo treizeci de secunde. Rhys se simțea cu treizeci de ani mai bătrân.

Dând viguros din picioare, înotă până la marginea lacului, unde apa era îndeajuns de mică și putea sta în picioare. O așeză pe Meredith pe un bolovan scufundat chiar sub suprafața apei, ținându-i capul și umerii în brațe, în timp ce apa îi tot umfla rochia.

Nu se mișca. Avea ochii închiși.

Scuipă și îi dădu părul la o parte de pe față și își înclină capul, să audă dacă respiră. Îi simți suflarea caldă pe obraz.

– Meredith. O scutură. Meredith, trezește-te!

O rămășiță a mentalității lui din timpul luptelor preluă controlul. Cândva, fusese calm și liniștit în astfel de situații. Se uită după urme evidente de rană, căutând în zadar semne de umflături sau sângerări.

Întrucât nu descoperi nimic, începu să o scuture din nou frenetic.

– Hristoase, Meredith. Nu-mi face una ca asta.

Ea deschise ochii. Își întinse brațele și se ridică în șezut pe bolovan. Picioarele îi atârnavă în apă.

Colțurile gurii îi zvâcniră, conturându-i un zâmbet vag pe chip.

– Dacă acesta a fost un test al credinței, spuse ea calm, cred că l-ai picat.

– Tu... Tu... Rhys o amenință cu degetul. La naiba, știi că a fost...

– Soarta?

Acum injură. Violent, grosolan, lovind în același timp apa. Rhys știa ce înseamnă să fii furios. Își trăise aproape toată viața mâniaș, într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar nu se mai simțise niciodată atât de furios și de ușurat în același timp. Combinația aceasta de emoții era atât de amețitoare, de derutantă... încât nici măcar nu putea să vorbească sau să gândească.

Doar să acționeze.

Când ea răsă de mânia lui, el se așeză între picioarele ei, o trase și o lipi de trupul lui mare și furios și îi închise gura cu a lui. Fără tandrețe. Fără precauție. Doar emoție și nevoie pură.

„Bun, atunci, Merry Lane“, se gândi el în timp ce se străduia să o posede cu buzele, cu limba și cu dinții, „încearcă să râzi și de asta“.

Ea nu răsce. În schimb, gemu de plăcere și se agăță tremurând de el. Îi întoarse sărutul cu aceeași măsură, prinzându-i limba și trăgându-l mai adânc în sărut. Se luptară cu buzele și cu dinții, fiecare încercând să se impună în fața celuilalt. În cele din urmă, cearta se mai domoli, se adânci, deveni mai degrabă o discuție cugetată, și apoi... apoi ajunseră la un acord delicios. Se mișcau în același ritm, limba lui mângâind-o pe a ei, iar ea se agăță de el, punându-și brațele în jurul gâtului lui și înfășurându-și picioarele în jurul șoldurilor lui. Se potriveau perfect, de parcă fuseseră croiți pentru asta. Nici măcar ea nu o putea nega.

El o lăsă să respire scurt, ca test.

– *Rhys*, spuse ea șopti. Da.

Apoi o sărută din nou, un val de triumf năpădindu-i trupul și acumulându-i-se în vintre. Nu știa să vorbească frumos și habar n-avea să cânte. Până și felul în care mânca le pune pe fugă pe femei. Dar când o sărută, ea se topi în brațele lui. Măcar gura asta folosea totuși la *ceva*.

Veșmintele le erau ude learcă, lipite de piele. Îi simțea fiecare contur al trupului, fiecare coastă, sfârc și vârf de deget. Și din felul în care își împingea pelvisul în al lui, presupunea că și ea îi simțea fiecare mușchi întărit. În pofida apei reci, între trupurile lor se simțea o căldură înăbușită. Fusta ei din muselină subțire și juponul se roteau în jurul lor pe suprafața apei, lăsând-o goală pe dedesubt.

Ea își încolăci piciorul în jurul piciorului lui, iar el își vârî mâna pe sub apă și o prinse de coapsă. Încurajat de geamătul ei ușor, își trecu palma în sus pe partea inferioară a piciorului ei și îi cuprinse fesele. Și dacă ajunsese atât de departe... nu se putu opri. Își întinse mâna ca să ajungă între coapsele ei și îi atinse sexul.

Începură să se sărute mai lent. Nu se grăbi deloc, ci îi exploră tandru gura cu limba. Îi atinse ușor pliurile cu vârfurile degetelor. Ea se mișcă în brațele lui, ca să îi ofere mai mult acces, iar el își introduse un deget în căldura dinăuntrul ei.

Dumnezeule, un alt lucru demn de științe misterioase. Cum de putea să fie mai udă ca apa? Dar așa era. Udă, caldă, alunecoasă, îmbietoare. Pentru el.

Pentru *el*.

Ea icni și se desprinse din sărut.

– Simți? șopti ea, sărutându-l pe maxilar și pe ureche. Simți cât de mult te doresc? Te doresc de-atâta vreme.

Dacă nu ar fi simțit dovada, nu i-ar fi venit să creadă că îl dorea. Dar ce voia să spună prin „de-atâta vreme”? Abia trecuse vreo săptămână de când se întorsese în oraș. Deși, ce-i drept, fusese o săptămână al naibii de lungă.

Ea își strecură o mână în spațiul dintre ei, trăgându-i betelia pantalonilor de pe abdomenul rece. Materialul ud nu cedă prea mult, dar ea își vârî degetele agile și subțiri în deschizătură, tot mai jos. El înlemni, cu degetul încă în interiorul ei. Îi simțea respirația fierbinte pe ureche. În sfârșit, ea își trecu vârful degetelor peste capul umflat al penisului lui.

– Dumnezeule!

Ea făcu o mișcare cu degetul în jurul vârfului, declanșând o explozie de plăcere în interiorul lui. O mușcă de umăr, ca să se abțină.

– Te doresc, spuse ea și îl linse pe obraz. Te doresc.

– Merry... Cuvântul acela atinse un punct sensibil în el. Spune-mi că vrei să te măriți cu mine.

Știa că era mai reticentă, dar măcar avea un avantaj: îl dorea. În pofida faptului că nu avea nici un sens, că era un lucru irațional și împotriva legilor firii, îl dorea. Voise să aștepte până la căsătorie, dar s-ar fi mulțumit și cu logodna. La naibal! În momentul de față, s-ar fi mulțumit cu aproape orice silabă rostită de ea care ar fi semănat cu „da”.

Își scoase degetul din teaca ei, după care îl înfipse mai adânc.

– Spune da. Spune-o acum.

„Acum. Te rog, să o spună acum.” Și apoi ar fi putut să o ia, chiar aici. Să alunece în căldura ei umedă și îmbietoare. Și pentru prima dată în viața lui, poate că avea să se simtă bine.

– Spune da. Mai adăugă un deget, apoi împinse și mai adânc.

– Eu... Gâfâind, Meredith își lăsă capul să-i cadă pe umărul lui. Nu mă pot mărita cu nimeni. Tata. Hanul. Satul... Toți depind de mine.

– Lasă-i să depindă de mine. O prinse cu brațul liber pe după talie. Mă voi ocupa de toate. Vă voi proteja pe tine, pe tatăl tău și satul. Nu aș permite niciodată să ți se întâmple ceva rău.

– Rhys...

El se dădu în spate, forțând-o să își ridice capul. În ochii ei se citea vădit îndoiala. Oare de ce nu putea avea încredere în el? Poate că îi cerea prea mult, după numai o săptămână, dar, fir-ar să fie! Tot îl durea.

Și apoi îi veni în minte un gând îngrozitor. Poate că nu îl credea pentru că știa că era o minciună. El *permisese*, de fapt, ca ei, tatălui ei și întregului sat să li se întâmple lucruri rele, cu mult timp în urmă. Îi lăsase să sufere vreme de paisprezece ani de atunci.

Oare știa ceva despre ce se întâmplase cu adevărat? Nu vorbise niciodată despre noaptea aceea, cu nimeni.

Regretând profund, el își retrase degetele din trupul ei, o apucă pe după talie și o puse înapoi pe bolovan. Ea își mușcă buza care îi tremura, iar el o frecă în sus și în jos pe brațe, să o încălzească. Încercă din răspuțeri să îi ignore sfârcurile încordate care îi ieșeau în relief din pricina rochiei ude.

– Merry...

– Nu mă uit! se auzi o voce de undeva, de sus.

Rhys tresări.

– Ce? Cine nai...

– Salut! se auzi din nou. Salut, acolo jos! Sunt aici, sus. Dar nu vă temeți, nu voi trage cu ochiul!

– E Darryl, bombăni ea printre dinții care îi clănțăneau. I-aș recunoaște oricând vocea.

Chiar așa, Rhys își ridică privirea și îl văzu pe Darryl Tewkes pe marginea stâncoasă, cu mâinile la ochi.

– Nu mă uit! repetă el. Știi că s-ar putea să fiți indecenți, așa că nu mă uit. Jur.

Tânărul mai făcu un pas spre margine.

– Uită-te! strigară Meredith și Rhys la unison.

Darryl înlemni.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Darryl, spuse ea. Deschide ochii. Suntem îmbrăcați, doar că am avut un... Îi zâmbi confuz lui Rhys. Un ghinion.

Se putea spune și așa.

– Ah. Bine, atunci. Tânărul își luă mâinile de la ochi. Se uită la picioare și când văzu că se afla la doar câțiva centimetri de margine, țipă și sări în spate.

Rhys clătină din cap, chicotind. Prostului ăluia avea să-i zvâcnească ochiul toată ziua acum.

Se apucă de o stâncă acoperită de mușchi și ieși din lac. Din pricina apei reci, erecția lui scăzu destul de repede, dacă se gădea bine.

Îi întinse mâna lui Meredith, iar ea i-o apucă. Nu îi fu deloc ușor să o tragă din apă, ținând cont de juponul și de rochia ei ude și grele care complicau lucrurile, dar reușiră împreună, și în scurt timp Meredith se afla pe pământ tare. Rochia ei din muselină cu cren-guțe era aproape transparentă, îmbrățișându-i fiecare umflătură și curbă.

Când o văzu, bietul Darryl Tewkes pur și simplu nu știu cum să se comporte. Își duse din nou o mână la ochi, după care se răzgândi și se forță să o coboare din nou. În cele din urmă, se mulțumi să se holbeze la cer.

– Haina mea e acolo, pe pietre, îi strigă Rhys. Vrei să mi-o dai?

– Ah. Bineînțeles.

Darryl făcu cum i se ceruse. Dar mai că nu îi aruncă haina direct în lac. Rhys reuși să o prindă doar cu un hop rapid și acrobatic.

Respiră adânc și încercă să se stăpânească.

– Tewkes, presupun că ne întoarcem toți la han. Ce-ar fi să ocoleşti cascada și să ne întâlnim aici jos? Și adu-mi și cizmele.

– Desigur, milord.

Tânărul dispăru din nou, iar Rhys profită de oportunitate ca să pună bine haina pe umerii lui Meredith.

Când Darryl apăru dintre copaci, ea îl întrebă:

– Deci, ce s-a întâmplat? De ce-ai venit după noi? Într-o clipă, se făcu cenușie la față. S-a întâmplat ceva cu tata?

– Nu, o liniști Darryl. Nu. Dar, cerule, am străbătut mlaștina în lung și în lat, căutându-vă. A venit un bărbat la han. Genul ăla sofisticat, proaspăt sosit din Londra. Se uită cu ochiul lui zvâcnind la Rhys. Vă caută pe dumneavoastră, Lord Ashworth.

Când ajunseră la Three Hounds, după încă un sfert de oră de mers, Rhys știa destul de sigur cu cine aveau să se întâlnească. Așa că nu fu deloc uimit când intră în cârciumă și îl văzu pe Julian Bellamy la masa din colț.

Îl surprinse în schimb insoțitoarea lui Bellamy. O fată. O fată foarte drăguță, care probabil că nu avea mai mult de douăzeci

de ani. Avea cârlionți blonzi și o îmbujorare inocentă care părea nepotrivită cu silueta ei voluptuoasă. Când se uită mai atent, Rhys își dădu seama că, de fapt, era fardată.

Ce ciudat. Rhys nu și l-ar fi închipuit pe Bellamy călătorind însoțit de o târfă. Din câte văzuse el cu câteva săptămâni în urmă, bărbatul era complet îndrăgostit de Lady Lily Chatwick, sora îndurerată a fondatorului Clubului Armăsarilor, chit că aceasta nu îi împărțase sentimentele.

Când Bellamy îl văzu pe Rhys, se ridică de la masă și îl întâmpină în mijlocul odăii, spunându-i prietenei lui să rămână așezată. De la masă, fata îl privi neliniștită pe Rhys.

Era obișnuit ca oamenii să îl privească așa. Și, ținând cont că pantalonii încă îi erau umezi, cizmele pline de noroi și haina plină de bucăți de mușchi, probabil că arăta înspăimântător. Mai mult ca de obicei.

– Știu că te-am rugat să îmi trimiți lucrurile din Londra, spuse el și îl salută pe Bellamy cu o înclinare din cap. Dar nu m-am așteptat să le livrezi în persoană.

– Și se pare că am ajuns exact la timp. Bellamy se uită dezaprobat la Rhys. Ca de obicei, bărbatul era îmbrăcat în haine de catifea la modă, croite la comandă. Dumnezeule mare, ce ți-au făcut aici?

– Am muncit. Asta facem noi, oamenii simpli de la țară. Nu ne permitem toți să ne perindăm prin Londra îmbrăcați după ultima modă.

– Bine ați venit la Three Hounds, domnule, spuse Meredith care își făcu apariția lângă Rhys, surprinzându-l cu viteza ei.

Intrase pe ușa din spate, ca să se schimbe discret în haine uscate și o făcuse cu multă grabă. Își împletise părul umed într-o singură coadă care îi atârna la spate și era îmbrăcată cu o rochie simplă de culoarea scorțișoarei.

Probabil că pe sub rochie pielea îi era încă rece. Probabil că avea gust de apă de părau: proaspătă și dulce. Poate că încă era udă pentru el, chiar și acum.

Ca și când ar fi putut auzi gândurile lascive ale lui Rhys, Meredith își dresе vocea a dojană. Apoi i se adresă lui Bellamy:

– Vreți să vă aduc ceva de băut dumneavoastră și prietenei dumneavoastră?

— Brandy pentru mine, spuse Bellamy. Apoi întrebă peste umăr: Tu ce vrei să bei?

— Ah! icni fata cu păr bălai, oprindu-se din examinat unghiile. Un cocteil de zmeură ar fi încântător.

Meredith tuși, ca să nu izbucnească în râs.

— De obicei, nu preparăm băuturi roz și spumoase în acest local, dar cred că am o sticlă de sirop pe undeva. E în regulă?

— Da, vă rog.

Meredith îl privi amuzată pe Rhys și se îndreptă spre tejghea.

— Vă rog să vă așezați, toți trei.

Până să se așeze Rhys și Bellamy la masă, ea se și întoarce, cu o tavă pe care avea un pahar de brandy, un pahar mai îngust cu sirop și o halbă de bere, pe care o așeză în fața lui Rhys. Lui îi plăcea foarte mult faptul că ea știa ce voia să bea fără să îl întrebe. Dar nu îi plăcea deloc faptul că îi servea, când ar fi trebuit să fie o doamnă, cu o armată de servitori la dispoziția ei.

Și, la naiba, ce fel de gentleman era el, dacă îi permitea să îl servească așa? Cu întârziere, își împinse scaunul în spate și se ridică. Era un gest neînsemnat de respect, dar măcar era ceva. Ea zăbovi împărțindu-le băuturile, așa că Rhys își dădu seama că era curioasă în legătură cu întâlnirea lor. Și el la fel, de fapt.

— Stai cu noi. Rhys îi oferi un scaun de lângă al lui. Domnul Julian Bellamy, aceasta este doamna Meredith Maddox. Proprietara hanului Three Hounds.

— Trebuie să vorbim între patru ochi, spuse Bellamy. O privi scurt pe Meredith. Cu tot respectul.

— De asemenea, este și viitoarea mea soție, spuse Rhys și trase scaunul. Și dacă are de-a face cu uciderea lui Leo Chatwick, știe deja tot ce știu eu.

Îi aruncă o privire scurtă lui Meredith. Ochii ei căpătaseră nuanța gri-închis a norilor de furtună și erau de două ori mai agitați. El ridică din umeri, știind că nu juca deloc corect. Acum avea de ales între a accepta eticheta de viitoare soție a lui sau de a-și abandona curiozitatea privind conversația lor.

Stătea în picioare, lângă scaunul gol, așteptând-o să se hotărască.

— E hanul meu, spuse ea în cele din urmă, apucând scaunul pe care îl ținea Rhys. Voi sta unde vreau.

Și se așeză.

— În regulă, spuse Bellamy. Ea e Cora Dunn. Ea l-a găsit pe Leo după atac și l-a adus la mine acasă.

Aha, deci ea era prostituata care fusese martoră la crimă. Și descoperise mai mult decât trupul neînsuflețit al lui Leo, dacă își amintea bine Rhys povestea despre noaptea aceea. Când aflaseră despre crimă, se presupusese că Leo era singur când fusese atacat. Totuși, faptul nu putuse fi confirmat, întrucât târfa care îi descoperise trupul dispăruse.

Dar, cu doar două săptămâni în urmă, când membrii Clubului Armăsarilor rămași în viață se strânseseră cu toții în Gloucestershire, fusese descoperit ceva uimitor: Nu numai că prostituata fusese găsită, dar aceasta spunea că Leo fusese cu un alt bărbat în timpul atacului, iar descrierea însoțitorului lui se potrivea îndeaproape cu cea a lui Julian Bellamy.

— Deci, îi spuse Rhys fetei. Cu cine a fost Leo în noaptea aceea?

Ea răsuci paharul cu sirop, ținându-l de piciorul lung și subțire.

— Păi, n-am cum să știu, nu? Un bărbat care aducea foarte mult cu domnul Bellamy.

— Dar nu eram eu, interveni Bellamy.

— Ați fi putut fi, spuse Cora sorbind din sirop. L-am văzut pe o alee întunecoasă, și avea fața mânjită cu sânge. Nu știu dacă l-aș recunoaște acum nici dacă am sta față în față.

Bellamy înjură pe sub mustață.

— Am mai discutat despre asta. Marțafoii tineri și fără minte din lumea bună mă iau drept model când vine vorba de modă. Îmi copiază frizura, îmbrăcămintea, gesturile. Mulți tineri seamănă cu mine. Cel despre care vorbești tu nu eram eu.

— Păi, bineînțeles că nu cred că ați fost dumneavoastră. Fata își mușcă buza. Dar semănați foarte bine. Și avea haine frumoase. Își sprijini bărbia în mână și continuă cu nostalgie: Avea o vestă din catifea cu cusături aurii. Cusăturile alea sclipeau, chiar și în întuneric. Ce n-aș da să am ceva brodat pe jumătate așa de frumos.

Pe Meredith o apucă un acces de tuse. Se întinse după berea lui Rhys și sorbi lung din ea.

Când încercă să i-o înapoieze, el îi spuse să o păstreze. Iar Corei, îi zise:

– Ce-ar fi să o iei de la capăt? Spune-ne tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, de la început.

– Păi, eram în Covent Garden, la locul meu obișnuit. Știți, fiecare doamnă are locul ei obișnuit. O birjă s-a oprit chiar în fața mea și un domn care arăta superb mi-a spus să urc. Păr blond, ochi strălucitori, trăsături frumoase. Ascultați-mă pe mine, spuse ea, uitându-se spre Meredith, rareori avem parte de bărbați atât de arătoși.

Meredith nu părea foarte încântată de referința la plural pe care o făcuse fata, dar înclină doar din cap și-i spuse:

– Haide, continuă.

– Oricum, mi-a complimentat boneta, de care chiar eram mândră. Tocmai îi înlocuisem panglicile cu o zi înainte. Eu i-am spus: „Mulțumesc, domnule“, iar el mi-a zis să-i spun Leo. Și apoi m-a întrebat dacă aş vrea să văd un meci de box în Whitechapel. Își făcuse planuri să meargă cu un prieten, dar acesta se răzgândise.

Bellamy gemu încet, a vină.

– Despre mine e vorba.

– În mod normal, i-am spus eu, mă țin departe de East End. Acolo stau fetele de clasă joasă, care lucrează pe docuri. Dar era așa de frumos și m-a rugat așa de politicos. Și nu fusesem niciodată la un meci de box, nu la unul adevărat, așa că... Ridică din sprâncene. Am acceptat. Pe drum, s-a purtat foarte drăguț cu mine. M-a lăsat să beau brandy din ploscă. Pe atunci nici măcar nu știam că e lord, dar mi-am dat seama că era de neam bun. Nu după haine sau după accent, ci după maniere. Cora își plecă privirea și își trecu degetul peste o creștătură de pe suprafața mesei. M-a tratat ca pe o persoană. Leo, mă refer. Ba chiar ca pe o iubită, nu doar ca pe o târfă. Uneori, parcă tot nu-mi vine să cred că a murit. Adică, mi-a frânt inima, chiar dacă l-am cunoscut doar câteva ore și nici măcar nu am...

Nu își termină ideea. Pentru nimeni dintre cei aflați la masă nu era necesar.

Bellamy își drese vocea.

— Da, așa era Leo. Era mereu atent cu ceilalți, indiferent de poziția lor socială. Cel mai corect bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Așa că te-ai dus în Whitechapel, o îmboldi Rhys.

— Ah, da, continuă Cora. Și meciul acela de box a fost o chestie plină de sudoare și urât mirositoare. Toți bărbații urlau și se înghionteau și se dădeau în spectacol. Nu mi-a plăcut defel, dar măcar s-a terminat repede. După aceea, toți se plimbau pe-acolo. Leo era beat de la brandy și amețit de la luptă. Se întoarse din nou spre Meredith și șopti: Știi cum sunt bărbații. Se înfierbântă când au de-a face cu violența. Îi ațâță.

Meredith îi zâmbi răbdătoare fetei. În spatele zâmbetului ei însă, Rhys își dădu seama că se ascundeau câteva remarci ne-spuse. Rhys își dori să se ducă la culcare împreună în seara asta, doar ca să audă toate gândurile pe care era evident că le ținea pentru sine.

Bineînțeles, nu era singurul motiv pentru care își dorea să fi împărțit patul cu ea în seara aceea. Și nici motivul principal.

— Leo m-a dus după colț. A început să-mi spună tot felu' de drăgălășenii. Ce fată încântătoare sunt, și cât de norocos era bărbatul care s-ar fi bucurat de favorurile mele. Râse puțin. I-am spus că nu avea nevoie de noroc cu mine, doar de un șiling sau doi. El a râs și m-a sărutat pe obraz și mi-a promis că îmi dă trei. Ei bine, am crezut că voia doar să mă ducă într-un colț întunecat și să-mi ridice fustele, cum fac cei mai mulți, dar nu și el. Mi-a spus că vrea să mă ia la el acasă și m-a întrebat dacă aveam să fiu iubitoare cu el acolo. Voia un pat adevărat!

— Ca să vezi, murmură Meredith.

— Leo a trimis un băiat să cheme birja. În timp ce așteptam acolo, l-a strigat un domn din întuneric. Leo a părut că l-a recunoscut. Mi-a spus să îl aștept chiar sub felinar, și că el avea să fie doar câțiva pași mai încolo. Cei doi s-au dus după colț să discute.

— Să discute despre ce anume? întrebă Bellamy.

— De unde să știu eu? Nu înțelegeam ce zic. Dar mi-am dat seama că erau furioși. După care s-a făcut foarte liniște, iar mie mi s-a făcut pielea de găină. M-am gândit că poate uitaseră de mine, și aveam să mă pierd, singură-singurică, în Whitechapel. Nu aveam decât jumătatea de coroană cusută în corset pentru

urgente. Dădu pe gât ce-i mai rămăsese din băutură, parcă pentru a-și face curaj. Mi s-a părut că am stat acolo o veșnicie, neștiind dacă să mă duc după ei sau nu. Pe urmă, dintr-odată, am auzit zgomote îngrozitoare. Lovituri de pumn, izbituri, strigăte. Mai rău ca meciul ăla de box. Se înfioră ușor. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, aș fi fugit acasă chiar atunci. Dar îl îndrăgisem așa de mult pe Leo și eram atât de speriată... am intrat pe străduță și am țipat din toți rărunchii.

Toți tăcură. Rhys bănuia că, asemenea lui, și ceilalți așteptau să vadă dacă fata avea de gând să le facă o demonstrație.

Din fericire pentru paharul gingaș cu sirop al lui Meredith, fata nu o făcu.

– Abia după câteva momente am reușit să văd câte ceva, din pricina întunericului și a umbrelor. Și am văzut doi bărbați bine făcuți, care păreau neciopliți. Iar la picioarele lor, întinși la pământ, gemeau Leo și prietenul lui. Am țipat din nou. Cei doi bărbați au luat-o la sănătoasa în cealaltă direcție și au dispărut la capătul străduței.

– I-ai recunoaște dacă i-ai vedea din nou?

Ea clătină din cap că nu, și un cărlionț bălai îi căzu peste obraz.

– Au luat-o la fugă așa de repede. Știu doar că erau mari și păreau niște brute, și fioroși ca... Privirea i se întoarse spre Rhys, dar și-o întoarse repede în altă parte. Își dresе vocea. Ah, și unul dintre ei era chel. Îmi amintesc că îi strălucea capul în lumina lunii. Iar celălalt... l-am auzit strigându-i ceva celuilalt când fugeau. Mi s-a părut a fi scoțian. Asta-i tot ce știu. În plus, îmi păsa doar de Leo. M-am dus la el. Era fără simțire. Nici prietenul lui nu părea s-o ducă prea bine, dar putea vorbi. Mi-a spus să iau o birjă și apoi mi-a dat o adresă. Se uită spre Bellamy. *A dormitale.*

Rhys și Bellamy se uitară unul la celălalt.

Ea își trase nasul.

– Așa că am fugit din nou în stradă și, spre norocul meu, băia-tul lui Leo tocmai se întorsese cu birja. L-am pus pe vizitiu să mă ajute. I-am spus că doi domni aveau nevoie urgentă de un doctor. Dar până să ajungem noi înapoi pe străduța întunecată, bărbatul cu părul închis la culoare dispăruse. Doar Leo mai era acolo.

Își trase din nou nasul și o lacrimă i se prelinse pe obraz, lăsând o urmă pe stratul fin de pudră. Bellamy scoase o batistă albă de in din buzunar, iar ea o acceptă tăcută.

-L-am adus la birjă și am încercat să îl încălzesc. Tremura și era atât de palid. Respira horcăit. „Nu muri“, i-am spus, de ne-numărate ori. „Nu muri, Leo, te rog, nu încă.“ Își duse batista la față și plânse cu sughituri. Dar a murit. Chiar acolo, în brațele mele. Și l-am sărutat. Nu m-am putut stăpâni. Sincer vă spun, mi s-a frânt inima. După doar câteva ore, eram pe jumătate îndrăgostită de el.

Izbucni într-un plâns zgomotos.

Rhys își mută privirea de la ea. Poate că era din pricina efectului prelungit al excitației și al emoției pe care le simțise mai devreme în lac, dar îl impresiona ciudat de mult povestea Corei. Se bucura că Leo avusese parte de ceva tandrețe înainte să moară, chiar dacă din partea unei străine. Farmecul și înfățișarea lui frumoasă îl ajutaseră până la capăt. Majoritatea bărbaților care mureau într-un mod violent nu erau la fel de norocoși. Oare de câte ori nu fusese târât chiar el, rănit și frânt, de pe podeaua vreunei cârciumi sau de pe vreun câmp de luptă? Și nici măcar o dată nu se trezise lângă un îngerăș cu păr bălai. La naiba, Cora nici măcar nu se putea uita la el fără să tresară. Când și-o imagină plângând peste el, lovit tot... îi veni să rătă.

Râsul i se blocă însă în gât, și tuși ca să îl mascheze.

Îi aruncă o privire lui Meredith. Ea îl surprinse privind-o și își frecă genunchiul de al lui pe sub masă, apoi rămase așa, cu piciorul sprijinit ușor de al lui.

Poate că accidental. Dar el nu credea în accidente.

-Ah, da, spuse Bellamy. Expresia lui bănuitoare contrasta cu ochii roșii. Erăi așa de îndrăgostită de Leo. Și totuși, nu ai uitat să îi golești buzunarele, nu-i așa?

Cora se șterse la nas.

-Păi, aveam nevoie de bani pentru birjă. Și îmi promisese trei șilingi, și... Ridică din umeri, renunțând la o mare parte din sentimentalismul afișat până atunci. Sunt doar o târfă, nu-i așa? Viu sau mort, se putea lipsi de câteva monede.

-Doar că, spuse Rhys, vârându-și mâna în buzunarul de la piept al hainei, una dintre acele monede nu era de fapt monedă.

Scoase din buzunar unul dintre jetoanele de alamă care îi atestau calitatea de membru al Clubului Armăsarilor. Îl puse pe masă și îl împinse spre Cora cu vârful degetului.

- Îl recunoști?

- Bineînțeles. Fata îl ridică, se uită la el și râse ușor. Ce lucrător ciudat, așa-i? La început, nu știam ce să cred despre el. Nu m-am gândit că ar fi valorat ceva. L-am ținut în poșetă până Jack mi-a oferit o guinee pe el. Am profitat de ocazie și am luat prima diligență spre casă, să-mi văd mama, în Dover. Acolo m-a găsit prietenul vostru.

Jack d'Orsay nu era chiar un prieten de-al lor, dar nici Rhys, nici Bellamy n-o contraziseră.

- După noaptea aia cu Leo... Își coborî privirea spre jeton și spuse încet: Am vrut o schimbare, să plec din lumea aceea, știi ce zic? Nu asta am plănuit să fac în viață... să lucrez în Covent Garden.

Toți patru se uitau țintă la masă, într-o tăcere ciudată. În cele din urmă, Rhys spuse:

- Așa merg lucrurile. Soarta râde de toate planurile pe care ni le facem noi.

Bellamy pocni masa cu pumnul.

- Trebuie să îl găsim pe bărbatul care l-a dus pe Leo pe străduță. E clar că a fost ademenit într-o ambuscadă.

- Nu ai de unde să știi asta. Mi se pare mai degrabă că străinul și amicul tău au fost ambii victime, zise Meredith. Amândoi au fost răniți.

- E evident că se prefăcea, spuse Bellamy. Și e vinovat într-o oarecare măsură. Altminteri, de ce-ar fi dispărut?

- Nu știu, răspunse Meredith fără să se lase intimidată. De acord, cel mai bine ar fi să îl găsiți și să îl întrebați. Dar mă îndoiesc că îl veți găsi aici, în Dartmoor.

- Și eu mă îndoiesc de asta. Nu de aceea am venit. Se întoarse spre Rhys și continuă: Mă întorc la Londra, să văd ce mai pot afla. Am nevoie de un loc în care să stea Cora. Un loc sigur.

- Adică aici? întrebă Rhys.

Bellamy încuviință din cap.

- Stai puțin, spuse Meredith. Conduc un local respectabil. Three Hounds nu e genul acela de han.

- Voi plăti eu pentru ea, spuse Bellamy. Nu va trebui să recurgă la meseria ei. Are nevoie doar de un loc în care să stea. Dacă uci-gașii lui Leo știi că e martoră, ar putea fi în pericol. Se întoarse spre Rhys. M-am gândit că hanul ar fi locul ideal, doar dacă nu te gândești tu la altul. Ai o locuință personală?

- Va sta aici, zise Meredith și se ridică în picioare, devenind dintr-odată o hangiță cât se poate de primitoare. Haide, Cora! Probabil că ești obosită. Să-ți găsim o odaie și să-i lăsăm pe bărbați să discute.

Cora se ridică de la masă, iar Meredith îi făcu semn mămoasă.

- Domnule Bellamy, veți avea nevoie și dumneavoastră de cazare?

- Doar în noaptea asta.

- Prea bine, atunci. Suntem încântați să vă urăm bun venit la hanul Three Hounds. Totuși, din tonul ei nu s-ar fi spus că era chiar atât de încântată. Voi pregăti o odaie și pentru dumneavoastră.

- Poate sta în a mea, spuse Rhys. Când ea se încruntă, fără să înțeleagă, el adăugă încet: Eu voi dormi afară, la mlaștină, de acum înainte. Ca să nu se mai repete evenimentele de azi-dimineață.

- Care evenimente? șopti ea. Cele de la locul construcției sau cele... Privi scurt în sus, spre dormitoare.

- Ambele, spuse el simplu.

Ea se încruntă și mai tare.

După ce plecară doamnele, Bellamy se uită ciudat la Rhys.

- Te însori? După moartea lui Leo... când vorbeam despre viitorul lui Lily, ai spus că nu vrei să te căsătorești.

- Nu voiam. Pe atunci.

Și nici acum nu îl interesa să se însoare cu sora geamănă îndurerată a lui Leo Chatwick. Lily era o doamnă rafinată, elegantă, de viță regală, dacă își amintea el bine. Rhys nu era potrivit pentru ea.

Nici Julian Bellamy nu era, ceea ce explica dispoziția proastă constantă a acestuia. Bellamy era singurul om care vorbea și mai puțin ca Rhys despre copilăria lui. Nimeni nu știa de unde venea, iar lui Rhys nici că-i păsa. Dar când venea vorba de o doamnă de rangul lui Lily Chatwick... până și Rhys știa că astfel de lucruri contau. Mult.

- Vrei să spui că, în decurs de o săptămână, hangița aceasta văduvă te-a făcut cumva să te răzgândești?

- Mda.

Bellamy își trecu mâna prin părul neîngrijit.

- Nu mă înțelege greșit. E frumușică, dar... puțin cam necioplită, nu crezi?

- De ce zici asta? Pentru că te-a provocat? chicoti Rhys. Este o femeie puternică. „Și dulce, și moale, și vulnerabilă, și precum mătasea fierbinte între coapse.” Dar prefera să nu divulge altora aceste laturi ale lui Meredith. Muncește din greu și nu suportă prostiile.

- Mi-am dat seama.

Rhys își flexă mâna până îi pocniră încheieturile degetelor.

- Un bărbat ca mine nu are nevoie de femei delicate, ca porțelanul.

- Am înțeles.

- Ce mai face Lily?

Bellamy oftă apăsător.

- Delicată. Ca porțelanul. Moștenitorul lui Leo va veni din Egipt în câteva luni și va trebui să elibereze casa. Nu știu ce se așteaptă Lily să facă atunci, dar refuză să vorbească despre asta. Spune că se va descurca singură. Își termină nervos băutura. Singură. Ce se va întâmpla cu lumea asta, cu femeile astea moderne? Un bărbat nu le mai poate spune ce să facă.

- Mie-mi zici?! bombăni Rhys, încă gândindu-se la cum se încruntase Meredith.

Dacă nu era mulțumită de hotărârea lui de a dormi la mlaștină, ar fi putut să i-o schimbe ușor, căsătorindu-se cu el. După incidentul de la lac, știa că nu ar fi rezistat încă o noapte sub același acoperiș cu ea, fără să se culce cu ea.

- Lily mă tot bate la cap să nu-i mai vânez pe ucigașii lui Leo. Spune că e inutil. Bellamy clătină din cap. Nu mă opresc nici în ruptul capului. Până nu-i găsesc pe vinovați și nu mă asigur că vor fi spânzurați. Sau mai rău. Se uită la Rhys, apoi adăugă: Aici intri tu în scenă.

- Lasă-mă să ghicesc. Eu mă voi ocupa de partea cu „mai rău”.

Bellamy încuviință.

- Recunosc că ultimele săptămâni nu au dat roade. Am tot căutat două matahale fără nume și fără chip... Un lucru deloc ușor.

Povestea Corei mi-a dat noi speranțe. E mult mai ușor să găsești un dandy, decât doi huligani obișnuiți. În primul rând, sunt mai puțini, iar broderiile aurii chiar că ies în evidență în mulțime. Ascultă-mă bine când îți zic că-l voi găsi. Și atunci îți voi da de veste. Va trebui să scoatem adevărul de la el. Și, dacă îți amintești, ai promis să mă ajuți cu forță brută la nevoie.

– Îmi amintesc. Bătu cu degetul înțepenit în halba de bere. Când făcuse oferta respectivă, s-ar fi luat la bătaie cu orice creatură mare și furioasă, cu speranța că poate-poate așa ar fi pierdut și el. Dar lucrurile s-au schimbat, continuă el. Am responsabilități aici. Și cred că am terminat-o cu încăierările.

Bellamy se aplecă peste masă și îl sfredeli cu privirea.

– Ei bine, vei renunța la pensionare pentru asta. Ești membru al Clubului, iar Leo a fost fondatorul lui. Îi datorezi măcar atât, ca să-i răzbuni moartea.

Colțul gurii lui Rhys se strâmbă a nesiguranță. Mai exact, ce anume îi datora el lui Leo Chatwick? Clubul acesta al lui nu făcuse nimic pentru el. Dar uciderea lui Leo îl convinsese în cele din urmă pe Rhys de inutilitatea de-a urmări moartea. Dacă Leo n-ar fi fost ucis, poate că Rhys nu s-ar fi întors ani întregi în Buckleigh-in-the-Moor. Poate că ar fi trecut mult timp înainte să aibă parte de această șansă la mântuire.

Poate că într-adevăr îi datora foarte multe lui Leo.

– Găsește-l mai întâi, spuse Rhys. Și-apoi vorbim.

Capitolul 10

În timpul scurtei lui șederi la han, Julian Bellamy făcu exact un singur lucru pentru care Meredith îl îndrăgi.

Plecă înainte de ivirea zorilor.

Pe de altă parte, se așteptase de la Cora să doarmă până la prânz, așa cum probabil făceau doamnele nopții. Așa că o surprinse într-adevăr când fata își făcu apariția în timpul dimineții, în timp ce ea cocea chiflele.

– Bună dimineața, doamnă Maddox.

Meredith ridică o scândură plină cu chifle cu drojdie crescute și strănută din pricina făinii.

– Domnul Bellamy a plecat deja către Londra.

– Da, doamnă. M-am gândit eu.

Cora arăta înviorată și inocentă în dimineața aceasta. Fără vopsea sau pudră care să îi ascundă pielea palidă, și își prinsese părul blond într-un coc simplu. Rochia ei de zi din muselină albastră ca porțelanul avea decolteu adânc și i-ar fi trebuit un șal, dar, altminteri, nu era deloc remarcabilă ca stil sau calitate.

Și totuși, era în continuare o fată foarte drăguță. Poate chiar mai drăguță ca ieri. Ceea ce o făcu pe Meredith să creadă că fata avea să îi aducă necazuri.

Nu îi plăcea să o țină pe Cora la han, dar alternativele îi plăceau și mai puțin. Nici vorbă ca târfa asta să stea în vreo reședință privată – indiferent că era vorba de o casă în Londra sau de o bojdeucă din mlaștină – care îi aparținea lui Rhys. Poate că Meredith îi refuzase de vreo două ori cererea în căsătorie, dar asta nu însemna că nu mai era deloc interesată de el. Mai ales după ceea ce se întâmplase ieri la lac, când fusese pe punctul de a-și îndeplini fanteziile pe care le avusese ani la rândul.

Deschise ușa de la cuptor, și o năpădi un val de căldură. Broboane de sudoare îi apărură instantaneu pe frunte și pe gât. Pentru o clipă, rămase fără apărare. Amintirile o copleșiră.

Brațele lui puternice care o țineau locului în lac. Limbile lor care se împreunau cu un abandon sălbatic. Vârful fierbinte, umflat al erecției lui alunecând sub atingerea ei, mătăsos precum făina măcinată de două ori.

Degetele lui, atât de groase, înlăuntrul ei...

Vări pâinea în cuptor și trânti ușa tare. „Concentrează-te, Meredith.” Din pricina reveriilor ei toride arsese deja primul rând de chifle.

– Micul dejun s-a terminat, îi spuse ea Corei, ștergându-și mâinile de șorț. Și mai durează până la masa de prânz. Dar vom avea pâine proaspătă în câteva minute. Bei cafea sau ceai?

– Nu avem ciocolată, nu?

O față drăguță și iubitoare de dulciuri? Necazuri.

– Mă tem că nu.

– Atunci ceai, vă rog.

Când Meredith se duse să pună ibricul pe foc, fata interveni:

– Ah, lăsați-mă pe mine, doamnă. Când am locuit în Londra, mereu pregăteam eu ceaiul pentru fetele din casă. Mă pricep la asta.

Meredith îi cedă ceainicul. O privi pe fată umplându-l cu apă și punându-l pe plită, după care își dresc vocea și spuse pe un ton cât mai sever:

– Uite ce e, Cora. Știm amândouă că va trebui să discutăm despre asta la un moment dat, așa că mai bine o facem acum.

Fata își ridică sprâncenele, surprinsă, de parcă n-avea habar de ce avea să spună Meredith în continuare.

– Da, doamnă?

– E hanul meu și e un local respectabil. Bărbații din partea locului care vin aici seara vor fi foarte interesați de tine. Dar, chiar dacă ești prietenă cu Lord Ashworth, te avertizez de pe acum, nu voi permite să te ții de prostii.

– Ah, da, doamnă. Nu vreau prostii. Știu că domnul Bellamy a spus că va plăti pentru mine, dar aș prefera să muncesc ca să plătesc singură.

Meredith miji ochii la ea.

– Parcă tocmai ți-am spus...

– Ah, nu la munca *aia* mă refeream. Ceainicul bolborosea. Cora apucă un prosop de pe masă și și-l înfășură în jurul mâinii înainte să ia ibricul de pe plită. Nu mi-am dorit niciodată o astfel de viață. Nici măcar nu îmi dau seama cum de-am ajuns acolo. Locuiam în Dover, acolo am crescut. Mama era croitoreasă și, într-o zi, m-a trimis la piață. Glumeam cu niște prietene pe drum spre casă, și un domn elegant a trecut pe lângă noi într-o trăsură superbă. Era foarte frumos. A deschis portiera și mi-a spus că sunt drăguță și m-a întrebat dacă vreau să merg la Londra cu el. Bineînțeles că da. Mereu dorisem să văd Londra. Ce fată nu vrea? Se încruntă, apoi adăugă: Unde-i ceaiul?

Meredith arătă spre cutia cu ceai.

Mușcându-și buza, Cora măsură frunzele de ceai puse în ceainic cu o concentrare de copil. Era un amestec așa ciudat de fată și femeie. Meredith nu își dădea seama care dintre ele era o prefăcătorie: inocența sau experiența.

– Așa că te-ai dus la Londra cu el... o îmboldi ea, întrebându-se oarecum de ce o interesa povestea.

– M-am dus cu el la Londra. Și când am ajuns acolo, eram o curvă. Domnul cel frumos mi-a făcut vânt în Covent Garden și mi-a aruncat un șiling. Ridică resemnată din umeri și acoperi frunzele de ceai cu apă clocotită și le lăsă la infuzat.

– Câți ani aveai?

– Treisprezece.

Meredith icni.

– Vai, nu.

– Vai, da. Treisprezece, și eram singură pe lume, fără vreun alt mijloc de a-mi câștiga traiul, fără bani să mă întorc acasă... Credeam că mama nici nu m-ar mai fi vrut înapoi. Zâmbi vag în timp ce se uita la ceai. Dar m-a vrut. Luna trecută când m-am dus să o văd, mi-a spus că s-a rugat pentru mine în fiecare zi.

– Bineînțeles că da.

Meredith ațâță focul cu vătraul. O usturau ochii de la fum, așa că avu un pretext bun ca să își ștergă o lacrimă. Povestea fetei era, fără îndoială, emoționantă. Îndeajuns cât să-i reînvie instinctele materne. Poate că era ea stearpă, dar hanul era ca un magnet pentru adolescenți nedoriți care aveau nevoie de un prieten. Mai întâi Gideon, apoi Darryl. Și acum fata asta.

Luă prosopul de la Cora și se pregăti să scoată chiflele din cuptor.

– Și câți ani ai acum?

– Optsprezece, doamnă. Și nu mai vreau să mă întorc la viața aceea, nu mai vreau. Vă rog să mă lăsați să lucrez pentru dumneavoastră, doamnă Maddox. Poate că până voi pleca de aici voi avea șansa să găsesc o slujbă mai bună. Poate că domnul Bellamy sau lordul Ashworth ar găsi de cuviință să îmi dea niște recomandări, și aș găsi un post. Aș putea să-i trimit niște bani mamei, din când în când, și n-ar trebui să îmi facă griji de unde provin.

– Păi, văd că te-ai gândit bine la toate.

– N-am dormit jumătate din nopțe, doamnă. Cred că de-aia am dormit până târziu.

Meredith îi oferi o chiflă proaspătă, iar Cora o primi cu nerăbdare, ținând când îi arse vârful degetelor.

Meredith zâmbi când o văzu cum jonglează cu chifla și când o auzi râzând plină de viață, ca o fetiță.

– Gem este cumva? întrebă ea plină de speranță, îmbujorată.

– Da. Da, este. Și miere. Și data viitoare când avea să se întâlnească cu Gideon, Meredith avea să-l roage să aducă și niște ciocolată.

În timp ce aducea borcanele cu gem și miere, Meredith se gândi cum fusese ea pe la vârsta Corei. Pe atunci îi purta deja de grijă tatălui ei invalid și era singura care ar fi putut să aducă un ban în familie. Toate astea, plus faptul că era disperată și infometată. Din fericire, mulțumită tatălui ei și iubitei ei mame, pe atunci în viață, avea ceva aptitudini și educație. Uneori bănuia că Maddox se căsătorise cu ea din milă. Sau poate din cauză că știa să citească, să scrie și să socotească mai bine ca majoritatea din sat. Cu siguranță mai bine ca Maddox.

Fusese norocoasă. Spre deosebire de ea, Cora se trezise fără prieteni, fără bani, fără educație și aruncată într-un oraș necunoscut la vârsta de treisprezece ani... după ce fusese inițiată fără milă în tainele femeiești de un „gentleman” aflat în trecere, cu o trăsură rapidă. Simplul fapt că supraviețuise era uimitor în sine, iar povestea ei explica, în mod cert, de ce se purta ca o fată de treisprezece ani care mergea pe treizeci.

Era de înțeles atunci, într-un fel tragic, faptul că un copil privat de inocență ar fi cultivat un alt tip de naivitate, mai voită, ca să o înlocuiască. Se gândi la Rhys și la increderea lui încăpățânată în soartă. Oare ce minciuni își spunea un băiat maltratat ca să nu creadă că merita, într-un fel, un tratament atât de îngrozitor?

Cora umplu două căni cu ceai, iar Meredith sorbi cu precauție din a ei.

– Nu-i rău deloc, spuse ea, savurând lichidul cald și aromat. Data viitoare te învăț să faci cafea. Găsești un șorț agățat în cui, de partea cealaltă a lăzii cu ceapă.

Fata își împreună mâinile.

– Mă lăsați să lucrez pentru dumneavoastră?

Meredith incuviință și mai sorbi o dată din ceai. Voia să-i dea o șansă fetei și categoric avea nevoie de o mână de ajutor. După ce începea noua construcție, urma să aibă o echipă de bărbați infomețați de hrănit. Și bărbații aceia infomețați aveau să câștige

niște bănuți, iar o parte din bănuți urmau să se rostogolească, la sfârșitul zilei, pe tejgheaua ei.

— Vei fi noua mea ospătăriță, spuse ea. Începi la micul dejun, după care o vei ajuta pe doamna Ware la gătit, până la masa de prânz. După-amiezile vei fi liberă, de la două la cinci, după care servești la tejghea până la închidere. Cum ți se pare?

— Ah, mi se pare încântător.

— Încântător? chicoti Meredith. Vom considera prima săptămână de probă. Să ții un han e greu. S-ar putea să nu faci față.

— Ah, ba da. Cora zâmbi larg, și în obraji îi apăruă două gropițe, apoi își puse șorțul. Sunt mai puternică decât par.

— Nu mă îndoiesc de asta. De obicei așa e cu noi, femeile. Împinse un castron cu aluat crescut către fată și îi arătă cum să modeleze chifle. Dar ține minte că nu ești în Londra. Unii bărbați de pe aici sunt mai duri de felul lor. Să-mi spui dacă îți fac necazuri.

— Da, doamnă.

— Și nu te aventura prin împrejurimi de una singură. Mlaștina poate fi periculoasă dacă nu cunoști drumul. Dacă trebuie să te duci undeva, te va duce băiatul de la grajduri.

— Dar nu acum, le întrerupse o voce profundă. Darryl e ocupat să-mi pregătească iapa.

Meredith se întoarse și îl văzu pe Gideon în pragul ușii dintre bucătărie și cârciumă. Lăsă chiflele pe mâna Corei și îl întâmpină grăbită. Dumnezeule, spera că nu...

— Nu. Fără căruță astăzi, spuse el, răspunzându-i întrebării nerostite. Am venit călare, doar ca să văd cum stau lucrurile. Dar ți-am adus ziare. Le ridică deasupra capului. E o sticlă de vin de Porto foarte bun în desaga mea, și... Privirea îi fugi peste umărul ei. Și cine Dumnezeu e ea?

Meredith se uită peste umăr la Cora. Fata era murdară de făină până la încheieturile mâinii, rupea cu hârnicie din aluat și îl modela în chifle. Bucățile de aluat crescut semănau foarte bine cu sâniile ei palizi care se revărsau peste corsaj, ca niște cupe zdravene, în timp ce se apleca peste masă.

— Ea e Cora, spuse ea, întorcându-se din nou spre Gideon.

Îi văzu gâtul nebărbierit mișcându-i-se.

— Arată ca o târfă.

Meredith îl trase dincolo de pragul ușii, ca să nu îi audă fata.

– Ei bine, chiar a fost. Până de curând. Acum este noua mea ospătăriță.

El se încruntă.

– Adăpostești curve? Credeam că nu e genul ăla de han. Mereu zici că vrei să faci din han un local respectabil.

– Chiar e respectabil. Așa cum ți-am spus, nu mai practică acea meserie.

– Ah, am înțeles. Deci e noul tău proiect de caritate, să reabilitezi femeii decăzute?

– Nu. E o prietenă a lordului Ashworth și are nevoie de un loc în care să stea.

Maxilarul lui se încleștă.

– Ashworth e încă aici?

– Aici, la han? Nu. Aici, în zonă? Da.

Gideon înjură.

– Deci își mută propria târfă la han. Ce mai urmează? Nu-l lăsa să se simtă prea bine aici, Meredith.

– Nu e târfa *lui*. Oftă. Nu așa sperase să îi dea vestea despre parteneriatul în construcții. Du-te la bar, îi spuse ea. Îți voi aduce ceva de mâncare și vorbim.

Se întoarse în bucătărie, o lăudă pe Cora pentru progresele făcute, apoi umplu o cană cu ceai și o farfurie cu chifle fierbinți și o pulpă de pui rece rămasă de noaptea trecută. Așeză cana și farfuria în fața lui Gideon, pe tejghea. Așa cum se întâmpla în cazul celor mai mulți bărbați, dispoziția i se îmbunătățea, de obicei, după ce mânca.

– Ascultă-mă bine, spuse ea când el tăbări asupra mâncării, nu voi permite nimănui să vorbească așa despre Cora. A avut mult ghinion când era mai tânără și circumstanțele au forțat-o să practice o meserie mai puțin onorabilă. Adică seamănă mult cu niște traficanți pe care îi cunosc eu. Oricum, nu va primi clienți aici.

– Ești sigură? Luă o gură de ceai ca să înghită mai bine a treia chiflă. Își înalță capul și se uită pe lângă Meredith, prin ușa de la bucătărie. Știi tu, obiceiurile vechi se uită greu. La cum arată, nu-i vor lipsi ofertele. Și dacă se plictisește? Dacă i se pune pata pe vreun călător care îi face câteva complimente și îl duce în pat?

— Atunci, nu ar fi foarte diferită de mine, nu-i așa? Se dădu într-o parte, ca să-i blocheze vederea și spuse pe un ton glacial: Pentru un tip care nu aspiră la preoție, ești foarte critic astăzi.

— Pur și simplu nu îmi place. Aduce necazuri.

— E valabil pentru majoritatea persoanelor care îmi plac cel mai mult.

El nu îi răspunse, așa că Meredith îl privi îndeaproape. Dăduse pe gât patru chifle și carnea de pui, și tot avea o licărire de foamete în privire. Așa că starea lui proastă se explica altfel: o voia pe Cora. O dorea pe fată, și asta îl enerva.

Sinceră să fie, și Meredith era puținel supărată pe el. Se obișnuise ca Gideon să îi facă ochi dulci *ei* peste cana de ceai. Dar Cora era mai tânără, mai drăguță și, în mod evident, mai voluptuoasă. Se gândi că un bărbat nu avea cum să se uite la ea fără să îi lase gura apă, așa cum nu puteau să rămână cu gura uscată în fața unei fripturi de vită suculente și bine condimentate.

Dar tot îi rănea puțin mândria.

— Bărbații se vor încăiera din pricina ei în fiecare seară, spuse el, încleștându-și încâpățânat maxilarul. Aș fi șocat dacă ambii băieți Symmonds trec de săptămâna asta cu viață.

— Vor fi prea istoviți ca să se bată.

— Ce vrei să spui?

— Vor munci.

El pufni neinteresat.

— Nu prea cred. Cât timp Ashworth este încă în zonă, nu pot să-ncep iar cu căruțele. Le-am dat liber oamenilor.

— Vor munci pentru mine. Și pentru lordul Ashworth.

— Meredith, mârâi el. Spune-mi că glumești. Și repede.

— E adevărat.

Îi spuse despre schema de construcție, îndurându-i privirea rece în tot acest timp, privire care îi devenea tot mai rece, cu cât îi explica mai mult din planul lor. Când termină, ar fi putut jura că i se formase gheață pe gene.

— Trebuie să înțelegi, îl imploră ea. Am economisit bani ani și ani, bănuț cu bănuț, și mi-ar mai fi luat zece ani ca să strâng fondurile pe care lordul Ashworth le poate scoate din căptușeala hainei. Nu înțelegi că trebuie să profit de această șansă? Este singura oportunitate de a îmbunătăți hanul.

– Reconstruiește conacul Nethermoor, pentru numele lui Dumnezeu. Ce se va întâmpla cu bunurile mele de acolo?

– Nu reconstruiește conacul. Își construiește o căsuță în apropiere. În timpul construcției, îți vom putea da de lucru cinstit: să transporti bunuri legitim. Cât despre cealaltă treabă... ei bine, omul nu poate fi în mai multe locuri deodată. Cât timp sunt ocupați cu hanul, vei putea să te miști prin mlaștină cum vrei.

– Cu cine? Mi-ai furat forța de muncă.

– Știu că va fi nevoie de puțin efort, dar vei găsi tu o soluție. Gideon, nu ai de ales. Lord Ashworth nu va pleca așa de ușor. E hotărât să își ridice casa. Răsuci șnurul de la șorț în jurul degetului. O construiește pentru tata. Nu pot refuza.

Nu voia să îi spună că, aparent, Rhys construia căsuța și pentru ea, ca mireasă a lui. Nu avea sens să menționeze asta. Partea asta, cel puțin, o refuzase deja.

– Și ce se va întâmpla după ce se finalizează aceste mici proiecte de construcție?

– Va pleca. Adevărul acelor cuvinte i se prăbuși în stomac și o apăsă rău. Sunt sigură de asta.

– Bine. Pentru că e un lucru cert. A lipsit paisprezece ani. S-a întors dintr-un moft și următoarea briză capricioasă îl va izgoni din nou. Sper doar să termine clădirea înainte să se întâmple.

– Așa va fi, spuse ea, foindu-se neliniștită. La câți bani cheltuiește, nu știi dacă e doar un moft.

– E un aristocrat. Poate că mofturile lor sunt scumpe, dar tot mofturi sunt.

Meredith pufni și se întinse după farfuria lui, punând tacâmurile și cana pe ea. Nu auzea nimic nou. Își spusese aceleași lucruri încă de când Rhys intrase în hanul ei. Dar el i-o spunea într-un mod foarte convingător, și abia acum își dădea seama cât de mult își dorea să se înșele amândoi.

Gideon se aplecă încet peste bar și îi spuse pe un ton jos și pătrunzător:

– Există două feluri de oameni, Meredith. Cei făcuți să rămână într-un singur loc și cei care nu sunt făcuți pentru asta. Noi facem parte din prima categorie, noi doi. Dumnezeu știe că am fi putut lăsa în urmă satul ăsta și ne-am fi putut ocupa de lucruri mai mărețe, mai bune. Dar nu am făcut-o, nici unul. Deoarece ne pasă de locul ăsta uitat de lume, chiar dacă lui nu i-a păsat niciodată

de noi. Ne-am agățat de pieptul care ne-a întărcat, încercând să stoarcem lapte dintr-o țâță de granit, și degeaba ne-ar zice oricine că e în zadar, pentru că știm deja. Dar iată-ne tot aici.

Ea înghiți în sec.

– Cât despre Ashworth... Scoase un sunet răgușit, gutural. El face parte din celălalt fel de oameni, Merry. Cei care pleacă. Ai face bine să nu uiți asta. Se uită peste umăr la cărciumă, de la grinzile de acoperiș la vatră. Ai investit ani în acest loc. Muncă, sudoare, sânge, lacrimi. Ce-ai face ca să îl protejezi?

– Orice. O spusese fără să se gândească. Orice mi-ar sta în putere.

– Așa e, zise el pe un ton prevestitor de rău, știi că așa ai face. Și știi că și eu cred la fel despre comerțul meu. Ca să-mi apăr mijloacele de trai, aș face orice mi-ar sta în putere. Singura diferență dintre noi doi este că eu sunt mereu înarmat.

Ușa se deschise cu un scârțâit.

– Măi să fie, e chiar faimosul Gideon Myles. Și pistolul lui mult trâmbițat.

Rhys stătea în pragul ușii de la intrarea în cărciumă. Ocupa atât de mult din cadrul ușii, încât doar câteva raze de soare slabe îi încadrau silueta impunătoare. Înaintă în odaie cu pași înceți și grei, iar inima lui Meredith îi sărea în piept la fiecare dintre ei.

– Știi, Myles, spuse el, proptindu-se în cot pe teighea, din propria experiență, aș spune că bărbații care se laudă mereu cu mărirea armelor lor de foc compensează de fapt pentru alte – îl privi pe Gideon batjocoritor – lipsuri. Se întoarse apoi spre Meredith. Bună dimineața, doamnă Maddox.

– Da, răspunse ea prostește.

Da. Acum chiar că era o dimineață bună.

Rhys arăta superb. Proaspăt spălat, proaspăt ras și îmbrăcat ca un gentleman din cap până în picioare – manta, lavalieră, vestă, pantaloni, cizme. Cum de reușise, ținând cont că dormise în mlaștină? Și-l imaginează – ce imagini delicioase – scaldându-se în pârau, bărbierindu-se în suprafața sticloasă a lacului. Dar de ce? Cu ce scop?

Chiar dacă mintea ei încerca să descifreze acest mister, o parte din ea nu se îndoia cătuși de puțin. Știa în adâncul sufletului el făcuse acest efort pentru ea. Și asta îl făcea cea mai excitantă

priveliște de care avusese parte vreodată. Mirosea a săpun și a salvie sălbatică, și a piele masculină curată. Se uită la materialul alb ca zăpada de la gâtul lui. O mâncau degetele de dorința de-a ajunge la nodul acela, de-a se chinui să îl desfacă și de a-și vârî mâna în cămașa lui ca să revendice tot ce ascundea aceasta. Era ca un dar mare, cu un ambalaj complicat pe care tânjea să îl desfacă.

Răse în sinea ei din pricina ironiei. El se îmbrăcase cu atâta grijă, iar ea și-l dorea numaidecât gol-goluț.

Degetele lui înăuntrul ei..

– Ești gata să mergem la biserică? întrebă el.

Cuvântul o trezi la realitate.

– Bi-biserică? Ai spus cumva biserică? Și nu. Era gata pentru ceva, dar nicidecum pentru biserică.

– Este prima duminică din lună, nu-i așa?

Ea încuviință, nevenindu-i a crede. Pentru *asta* se îmbrăcase așa de elegant? Pentru biserică?

Ca o confirmare, clopotul bisericii începu să bată.

– Dacă ești gata, spuse el, mă gândeam că ai vrea să mergem împreună.

Meredith trase aer în piept cu un șuierat audibil.

Un zâmbet superior, leneș și strâmb începu să se contureze pe chipul lui Rhys.

Ah, chiar că era un diavol șiret. Se îmbrăcase ca să o seducă și acum o ispitea cu singura activitate castă care i-ar fi făcut, în mod oficial, un cuplu în ochii sătenilor. Cuplurile care se curtau mergeau uneori la biserică și apoi se întorceau împreună. Prin locurile acestea, era echivalent cu a anunța o logodnă.

– Nu ai nevoie de mine, protestă ea. Se vede biserică de la ușă. Este la doar câțiva pași distanță, chiar peste drum. N-ai cum să te pierzi.

Gideon spuse tare:

– Ai auzit-o pe doamna. Nu merge nicăieri cu tine. De ce nu pleci din târg?

Perfect. Exact asta îi trebuia: un concurs între Rhys și Gideon, ca să vadă care din ei arunca jetul de urină mai departe.

– Cred că nu voi merge în dimineața asta. Mă... Își duse o mână la tâmplă. Mă cam doare capul.

Rhys nu îi răspunse, ci trecu doar, încet, pe partea ei de tețghea. Meredith își propti mâinile pe lemnul lustruit când el veni în spatele ei, puțin prea aproape ca să fie un gest doar prietenesc. Trecu o clipă îndelungată, tăcută, timp în care inima ajunse să îi bată de două ori mai repede. Oare ce voia să facă?

La început, nici măcar nu a fost sigură că simțise ceva. Senzația era mai ușoară ca o șoptă, mai subtilă ca insinuarea. Doar umbra unei mângâieri pe coasta cea mai de jos din partea stângă. Sentimentul se intensifică când el ajunse la adâncitura vulnerabilă dintre talie și șold. După care îi cuprinse partea de jos a spatelui, ca o ispită perfidă.

Dintr-odată, își dădu seama ce se întâmpla de fapt. Furtuna aceasta de senzații păcătoase era rezultatul unui gest simplu, înșelător de nevinovat. Rhys prinsese de șnurul șorțului și trăgea de el.

Încet, cu mână sigură... cu un scop neînduplecat pe care îl simțea din vârful degetelor de la picioare, până la rădăcina firelor de păr... îi desfăcea șnurul.

Urmă un moment de încordare. Bucata de muselină opunea rezistență. Tremura, se împotrivea. În cele din urmă, nodul cedă.

Iar ea era pe de-a-ntregul răvășită.

Îi simți mâinile-i încrezătoare pe umeri. Prinse de fiecare bretea cu câte un deget, ca un cârlig, și îi trase șorțul desfăcut în jos peste brațe. Când ajunse la coate, ea începu să tremure. Ca să mascheze momentul, preluă sarcina de la el, și își trecu șorțul peste încheieturile mâinilor.

Își simți limba încărcată când înghiți în sec. Simți furnicături pe fiecare centimetru de carne.

– Meredith, spuse el, iar ea îi simți vocea profundă și insistentă pe ceafă. Hai să mergem împreună.

– Doamnă Maddox? se auzi vocea vioaie a Corci, din bucătărie, străbătând pâcla dorinței. Am auzit cumva clopotul de la biserică?

Meredith își duse șorțul la piept, de parcă ar fi trebuit să se acopere, rușinată. Îi dăduse jos doar bucata aceasta de muselină murdară de făină, dar se simțea de parcă ar fi dezbrăcat-o până la piele.

Cora veni din bucătărie și se opri brusc când îl văzu pe Rhys. Înghiți în sec.

– Bună dimineața, milord, spuse ea cu capul plecat, aparent incapabilă să îl privească în față. Nu... voiam să vă întrerup.

Rhys, Domnul să-l binecuvânteze, încercă să nu pară jignit. Dar lui Meredith – care ar fi putut să îl privească fără probleme în față ore în șir – i se păru că îl vede tresărind.

– Bună dimineața, domnișoară Dunn, spuse el blând. Într-adevăr, ai auzit clopotul de la biserică. Tocmai mă pregăteam să mă duc într-acolo. Dacă doamna Maddox mi se va alătura.

Meredith răsuci șorțul în mâini.

– Dar trebuie coapte...

– Am terminat, doamnă. Cora zâmbi.

– Serios? Ce convenabil! Rhys ridică din sprânceană. Domnișoara Dunn cea descurcăreață a terminat de copt. Ești liberă.

Îi intinse brațul lui Meredith.

Ea se uită țintă la el.

O tăcere încordată se lăsă în odaie, crescând precum un balon, până îi cuprinse pe toți: Meredith, Rhys, Gideon, Cora. Nici unul dintre ei nu părea dispus să spargă liniștea.

– Sunt nouă în sat, spuse Cora în cele din urmă, pe un ton ezitant. V-aș fi recunoscatoare dacă mi-ați arăta cum se ajunge la biserică, milord. Adică... dacă credeți că ar lăsa o fată ca mine să intre.

Lui Meredith îi veni să își ascundă fața de rușine. O târfă care acum lucra ca ospătăriță o învăța bunele maniere.

– Ei bine, spuse Rhys și își drese vocea. Îi oferi Corei același braț pe care îl refuzase Meredith. Uite cum facem, domnișoară Dunn. Voi trece eu primul pragul. Dacă nu se surpă pământul și nu mă înghite direct iadul, înseamnă că vei fi în siguranță.

Cu un zâmbet îndrăzneț, Cora îl prinse cu grijă de braț.

– Mulțumesc, milord. Frumos din partea dumneavoastră.

Cei doi se îndreptară spre ușă.

– Mergem toți împreună, strigă Meredith. Dădu fuga de după tejghea și îl înghionti pe Gideon de pe scaunul lui, prinzându-l rapid de braț. Toți patru.

Gideon încercă să își tragă brațul, dar ea își înfipse unghiile în mâneca lui. Știa că nu mai călcuse pragul bisericii de când plecase fostul paroh, dar astăzi avea să se lase în genunchi, în rugăciune. Chiar de trebuia să-l lovească peste picioare.

Îl trase pe Gideon înainte și închise cârciuma, după care se grăbi să îi ajungă pe Rhys și Cora, care intrau deja în curtea bisericii. Ce mai grup: un lord, o curvă, un traficant și o văduvă, toți îndreptându-se spre biserică. Era ca un preludiu la o glumă ciudată, plină de blasfemie, care ar fi părut tot mai amuzantă după mai multe halbe cu cidru.

De fapt, Meredith abia se abținea să nu chicotească chiar ea ca la beție, când intrară în biserică. Destul de surprinzător, dar pământul nu se deschise ca să îi înghită pe toți dintr-o singură înfulecare eficientă. Conform obiceiului existent în Buckleigh-in-the-Moor cu mult înainte să se nască Meredith, bărbații stăteau într-o parte a bisericii, iar femeile în cealaltă parte. Așa că o luă pe Cora de la brațul lui Rhys și o duse spre o strană din lemn îngustă. De partea cealaltă a culoarului, tatăl ei și Darryl stăteau într-unul din primele rânduri. Tatăl ei o văzu și dădu din cap, aprobator.

Când Rhys se așeză la capătul aceluiași rând, Meredith se temu preț de o clipă că, din pricina staturii sale, avea să acționeze banca de lemn ca o catapultă, azvârlindu-i pe tatăl ei și pe Darryl în aer.

Nu se întâmplă așa, dar banca scârțâi scurt, îngrijorător. Gideon nu li se alătură bărbaților. Se strecură în rândul din spatel lor, încrucișându-și brațele peste piept. Expresia lui ursuză se potrivea cu postura lui lipsită de respect.

Meredith avu o senzație ciudată adânc înăuntrul ei, când îi văzu pe toți așezați atât de aproape unii de alții. În pofida diferențelor și a relațiilor problematice dintre ei, ținea la toți cei patru bărbați, în diverse feluri. Îi plăcea că îi putea vedea pe toți odată.

Darryl îi atrase atenția făcându-i frenetic din mână. Apoi făcu ochii mari de tot și arătă spre Cora.

„Cine-i?” întrebă el fără sunet.

„Cora”, îi răspunse ea. „Noua ospătăriță.”

Tânărul se holbă la fată, rămase gură-cască, încercat de sentimente care nu aveau ce căuta în casa Domnului.

Iar Darryl nu era singurul care se holba la Cora. Toți bărbații din biserică o priveau fascinați. Și toate femeile o priveau cu invidie. Punea pariu că prezența la biserică și la cârciumă avea să sporească în timpul șederii Corei în sat.

Când preotul merse la amvon, observă că el și Rhys se salutară scurt din cap, de parcă deja ar fi fost prezentați. Poate că Rhys îl întâmpinase mai devreme, cel puțin ar fi fost logic să o facă dacă era hotărât să înceapă să își asume rolul de lord local.

Poate că într-adevăr avea de gând să rămână.

Vorbele lui Gideon îi răsunară în ureche. „El face parte din celălalt fel de oameni, Merry. Cei care pleacă.”

În pofida agitației și a confuziei din dimineața aceea, când începu slujba își aminti de ce mergea atât de rar la biserică în ultima vreme; din același motiv pentru care citea ziarele în picioare. La cât de mult muncea în fiecare zi, dacă stătea locului mai mult de trei minute legate, trupul ei interpreta gestul ca pe o invitație la somn. În timpul primei citiri, undeva între „a creat” și „a spus”, bărbia ei parcă se acoperise cu un strat gros de plumb. Mușchii gâtului refuzau, pur și simplu, să o susțină.

– Meredith Maddox.

Tresări din somn. Oare chiar își auzise numele? Doar nu începuse preotul să-i dojenească de la amvon pe enoriașii somnoroși.

– Și Rhys St. Maur, continuă preotul, ambii din Buckleigh-in-the-Moor. Dacă știe careva dintre voi vreun motiv sau vreo piedică în calea unirii acestor doi oameni în sfânta căsătorie, să o spună acum. Am întrebat prima dată.

Capitolul 11

Toți cei prezenți amuțiră. Nimeni nu mai dormea. Și Meredith nu fusese nicidecum mai trează ca acum.

Anunțuri. Îi spusese preotului să anunțe intenția lor de a se căsători în fața întregului sat. În fața tatălui ei. În fața lui Gideon Myles. Dintre toți încrezuții... Preotul își dresese tare glasul, apoi întoarse pagina liturghiei și începu să intoneze psalmul cu voce joasă și sonoră. Nu se ridică nimeni. Nu cântă nimeni. Când se opri preotul, nu îi răspunse nimeni.

Și, din moment ce era evident că toată lumea se aștepta ca ea să facă o scenă, Meredith se hotărî să le facă pe plac. Se ridică

din strana ei și îl confruntă pe Rhys, care era de partea cealaltă a culoarului.

– L-ai pus să citească anunțurile? De ce naiba ai făcut asta?

Oare avea de gând să treacă pur și simplu peste voia ei? Una era ca un pretendent să insiste. Cu totul altceva era să nu țină deloc seama de acceptul dat de bună voie de o doamnă.

– Trebuie citite de trei ori, spuse Rhys, de parcă ar fi dat cel mai evident răspuns posibil. Vine aici doar o dată pe lună. Dacă vrem să ne căsătorim cât de cât repede, m-am gândit că...

– Despre ce tot vorbești acolo? Nu suntem logodiți!

– Poate că nu, spuse el calm. Dar ne vom căsători. Spune-i soartă.

– Ești... Meredith își strânse pumnii pe lângă corp. Ești aproape imposibil.

El arătă spre cartea de rugăciuni și citi cu un calm pios:

– „Cu Dumnezeu, nimic nu va fi imposibil.“

Meredith ieși pe culoar. Nu mai putea rămâne nici măcar o clipă acolo, dacă voia să nu profaneze locul.

Ieși valvârtej din capelă, și întreaga congregație o urmă, tro-păind la unison. Deloc surprinzător. Slujba la biserică se ținea o dată pe lună, dar melodrame de genul acela aveau loc numai pe la târgul anual.

– Meredith! o strigă Rhys în timp ce ea cobora scările bisericii și o cotea pe drum. Din nefericire, un pas de-al lui era cât trei de-ai ei. O prinse de braț și o răsuci spre el. Nu poți fugi de asta.

– Despre ce vorbește? întrebă Gideon, făcându-și apariția lângă ea, cu respirația tăiată. Ai fost de acord să te căsătorești cu bărbatul ăsta?

– Nu, insistă ea și își trase mâna din strânsoarea lui Rhys.

– Vrei să îlucid pentru tine?

– Nu! Odată ce reuși să își stăpânească vocea, repetă: Nu, nu e nevoie să recurgem la violență. Și nu, *nu* am fost de acord să mă căsătoresc cu el.

– Ah, dar o va face, spuse Rhys cu o expresie de sfânt. Așa a fost scris. Își coborî privirea spre cartea de rugăciune pe care încă o avea în mână și dădu o pagină.

– Dacă îmi mai citezi o dată din cartea aia, îi spuse Meredith, ridicând degetul spre el, mă inviți să o pângăresc.

Rhys își închise gura. Și cartea.

Tot satul – cei care frecventau biserica și nu numai – se strânsese în drum și privea agitația.

– O-la-la! exclamă Cora, care privea de la câțiva pași depărtare. E așa de romantic!

– Asta nu-i nimic, îi șopti Darryl. Stai să vezi când o să te duc într-un tur al mlaștinii. Avem pietre funerare antice și ruine bântuite... E o călătorie mistică prin timp.

Fata gânguri încet:

– Nu mai spune.

– Nu e nimic romantic în asta! strigă Meredith, trecându-și o mână prin păr. E un lucru grosolan și... și tiranic. Ca să nu mai pomenim de insultător.

– Insultător? repetă Rhys. Cum așa?

– Să fiu cerută în căsătorie ca o probabilitate a sorții, indiferent de ce simt eu în legătură cu această idee? Doar pentru că bărbatul respectiv nu are altceva mai bun de făcut cu timpul lui? Se întoarce spre Cora și adăugă: Poate că asta înțelegi tu prin romantism, dar sigur nu se potrivește cu ce cred eu.

Rhys își înalță capul și spuse:

– Deci asta-i problema, spuse el gânditor. Te păstrezi pentru romantism.

– Nu asta am spus.

– Asta ai vrut să spui. Vrei romantism. Vrei să fii curtată. Se uită în depărtare, fluieră ușor și bombăni o înjurătură care cu siguranță nu se găsea pe paginile cărții lui de rugăciuni. Nu mă pricep la asta.

Gideon ridică dintr-o sprânceană.

– Ai încurcat-o.

Exasperată de-a dreptul, Meredith se uită când la unul, când la celălalt.

– Ascultați-mă bine, amândoi. Nu am de gând să mă mărit cu nimeni. Hanul de peste drum este inima acestui sat. Iar inima mea e în hanul acela.

– Știu asta, spuse Rhys. De aceea m-am angajat să finanțez îmbunătățirile aduse hanului. Ba chiar o aripă nouă cu camere pentru oaspeți. Și, cu timpul, un grajd cu cai de poștă de închiriat.

Un murmur de interes străbătu mulțimea.

Rhys continuă astfel încât să audă toți:

– Vor fi locuri de muncă și lefuri de câștigat. Cu ajutorul doamnei Maddox, intenționez să asigur bunăstarea hanului și a satului.

– Scuză-mă, interveni Gideon fierbând de mânie, dar eu fac asta de ceva timp. Am grijă de han și de sat. Cu ajutorul doamnei Maddox. Își umflă pieptul, apoi adăugă: Nimeni nu te vrea aici.

– Poate că nu mă vor, dar s-au ales cu mine. Ceea ce înseamnă că satul nu mai are nevoie de *tine*.

Mulțimea amuți. Gideon se înroși, începând cu gâtul, apoi toată fața, până la linia părului.

– Nu care cumva...

– Poți pleca, domnule Myles, spuse Rhys.

„Ba nu putea“, voi Meredith să protesteze. Nu conta dacă locul acela avea nevoie de el; Gideon avea nevoie de locul acela. Afacerea cu contrabanda era doar un lucru minor. Chiar dacă devenise bărbat, băiatul acela abandonat încă trăia în interiorul lui, tânjind după o familie, după prietenie și acceptare. Iar el credea că nu le-ar fi găsit nicăieri altundeva. Dacă Rhys îl încolțea așa... nu se știa ce-ar fi fost în stare să facă.

Gideon își duse mâna la pistolul prins în betelia pantalonilor. Bătea un ritm rău prevestitor cu degetul arătător.

– Gideon, nu. Ești mai bun de-atât.

– Oare? întrebă el, aruncându-i o privire scurtă lui Meredith. Ce-ar fi să o lăsăm pe ea să hotărască? Știe cel mai bine de ce – sau de cine – are nevoie satul acesta. Pe cine alegi, Meredith? Pe Lord Ashworth sau pe mine? S-ar părea că locul acesta nu e destul de mare pentru amândoi.

Minunat. Cum de putuse să o pună în poziția asta? Tot satul se holba la ea. Nu era momentul potrivit să pară ezitantă sau nesigură. Trase aer în piept tremurând și își împreună mâinile, ca să nu îi tremure și ele.

– Satul acesta are nevoie de un han, spuse ea, adresându-se mulțimii. Un local respectabil, potrivit pentru oaspeți de calitate. Oamenii s-ar putea să vină și să plece. Dar drumul pe care stăm chiar acum va fi mereu aici. Este singura noastră resursă

și ne va aduce un șir de călători stabil cu monede de cheltuit. Trebuie doar să fim pregătiți să îi servim.

Mulți dintre sătenii de față începură să încuviințeze din cap.

Meredith își înclină capul spre Rhys.

– Avem nevoie de Lord Ashworth ca să finanțeze îmbunătățirile. Făcu un semn spre Gideon și adăugă: Avem nevoie de domnul Myles ca să transporte proviziile și materialele. Și avem nevoie de toți bărbații dornici și capabili să lucreze. Își coborî vocea, apoi se întoarse spre Rhys și Gideon și le spuse: Domnilor, dacă satul acesta nu e îndeajuns de mare pentru amândoi... vă sugerez să începeți să îl lărgiți.

Se răsuci și o porni cu pași repezi spre han.

– Cât? Gideon o ajunse din urmă și o prinse de cot. Cât va dura treaba asta cu construcția?

Ea își ridică privirea spre cer, încercând să găsească un răspuns.

– Nu știu... două luni?

– Două luni.

– Mai mult sau mai puțin.

– Prea bine, atunci, spuse el printre dinți. Deoarece știu că este important pentru tine, îți acord două luni. După aceea, asigură-te că Ashworth va pleca. Sau, jur pe Dumnezeu, Meredith... Ochii îi deveniră de culoarea metalului. Îl voi ucide.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă țănoș spre grajduri, lăsând-o cu senzația rece a certitudinii că vorbise serios. Când ajunse la ușa grajdului, se opri o clipă înainte să intre și mai spuse o dată:

– Două luni.

Rhys veni lângă ea și își puse mâna pe partea de jos a spatelui ei.

– Ei bine, mă bucur că s-a rezolvat. Bine. Va fi prezent la nuntă.

– Ce? Meredith începea să se întrebe serios dacă nu cumva îl nimerise o grenadă în cap când fusese în Peninsula.

– Două luni. Așa a spus Myles, nu? Peste două luni vom fi deja căsătoriți. Luna viitoare se vor citi anunțurile a doua oară, și o lună după aceea, a treia oară. Ne-am putea căsători chiar în duminica aceea.

Meredith îl privi cu gura căscată.

– Pentru a zecea oară, nu am fost de acord să mă căsătoresc cu tine. Și nu l-ai auzit pe Gideon? Te va ucide.

El râse ironic.

– Poate că *va încerca*.

– Ești imposibil.

– Mi-ai mai spus.

– Și... și enervant!

– Nu uita de indestructibil. Și să-ți mai spun ceva: sunt viitorul tău soț. Aruncă o privire la mulțimea adunată în curte. Toți cei din Buckleigh-in-the-Moor o știu acum, așa că ai putea să te obișnuiești cu ideea. Între timp, voi încerca să mă descurc cât mai bine cu romantismul.

Îi ridică mâna și i-o duse la buze, sărutând-o cald pe încheieturile degetelor. Și, în pofida încercărilor ei de a păstra o mină dezaprobatore, se topi de la gât în jos.

– Nu vreau să fiu curtată, spuse ea slab. Și deloc convingător, nici măcar pentru ea însăși. Pleacă, fir-ai să fii!

– Ah, voi pleca, spuse el și se retrase zâmbind cu gura până la urechi. Voi pleca. Dar mă voi întoarce. Cu flori.

Capitolul 12

După trei săptămâni de dormit în mlaștină, Rhys învățase să se bucure de solitudinea din timpul nopții.

În armată, mereu avusese bărbați prin preajmă. Chiar dacă ofițerii dormeau în corturi, îi auzea mereu pe cei care dormeau în jurul cortului și zgomotele pe care le scoteau cei care sforăiau, tușeau sau se masturbau până adormeau. Sincer să fie, nu îl deranjase. Alternativa ar fi fost să rămână singur cu amintirile lui, care erau mult mai puțin plăcute ca orice sunete rudimentare scoase de bărbați sau de război.

Dar acum stătea treaz gândindu-se și la altceva în afară de amintiri: planuri pentru viitor. Și, prin urmare, nu îl deranja să fie singur.

Încă se auzeau suficiente zgomote ca să îi umple noaptea. Vuietul blând al vântului, țipetele corbilor și ale bufnițelor, șuieratul înăbușit al focului de turbă. După ce adormea, probabil că se adăugau la corul de sunete și urletele lui provocate de coșmaruri, dar acesta era un alt beneficiu al izolării: nu mai era nimeni prin jur care să îl audă.

Împreună cu muncitorii, terminase deja două porțiuni din căsuță. Până acum, zidurile aveau o grosime de vreo șaizeci de centimetri și o înălțime de vreun metru și cincizeci. Formau o cutie solidă fără intrare sau fereastră. Avea să decupeze găurile pentru uși și ferestre după ce termina construcția. După ce terminau următoarea porțiune, Rhys nu avea să mai poată sări în și din casă, ci urma să fie nevoit să facă rost de o scară, se gândi el, sau să își aștearnă culcușul pe pământ, undeva în apropiere.

Dar, momentan, dormea în casa lui. În noaptea aceea stătea întins pe patul lui de pături, uitându-se la cei patru pereți care se înălțau în jurul lui și la cerul gri de deasupra. Era o noapte din acelea ciudate, cu negură, în care o ceață subțire ținea captivă lumina lunii aproape de pământ, dar stelele nu se vedeau.

Se gândea că pentru alții, probabil, clădirea neterminată semăna cu un mausoleu, dar Rhys se simțea mai viu ca niciodată. Abia de reușea să doarmă noaptea de câte planuri i se învălmășeau în minte. Planuri de finisaje pentru casă și planuri pentru noile grajduri, și, de câteva ori, întrebări despre cum ar fi dacă ducele de Morland i-ar fi vândut o iapă potrivită pentru Osiris. Și tot felul de planuri legate de Meredith.

Ce părți din trupul ei i-ar fi plăcut să mângâie și pe care să le sărute. Care părți ar răspunde mai bine dacă le linge... Chiar pe când imaginea aceea plăcută îl făcea să adoarmă, Rhys fu trezit din somn de un sunet puternic. Un sunet nou.

Se auzi din nou. Ca niște pietre lovite una de alta sau zornăit de lanțuri. Prea stângaci ca să fie opera vreunei creaturi nocturne.

Se ridică de pe patul de pături și se duse spre colț, unde lăsase o ladă veche. Își propti un picior pe ladă, se prinse cu mâinile de partea de sus a zidului și sări pe peretele din pământ bătătorit. Se uită prin întuneric. Nu văzu nimic, dar auzi din nou sunetul

acela. De data aceasta, mai mult ca un pocnet distant. Și oare acela fusese un urlet neomenesc sau un șiretlic al vântului?

În cele din urmă, se întoarse spre coasta de deal și își ridică privirea spre povârnișul unde încă se zăreau ruinele conacului Nethermoor, tronând în întuneric. Zări o lumină albă ciudată, care tresări scurt pe coama dealului, după care dispăru din nou.

Rhys scoase un mormăit și sări de pe zid. Ateriză cu o bufnitură și o apucă imediat pe cărăruie. Probabil că avea să găsească doar vânt și ceață, sau poate lilieci care se țineau de pozne. Dar știa că n-ar fi putut să mai doarmă până nu investiga.

Înaintă rapid, cu pași mari, înfulecând parcă panta stâncoasă, și ajunse curând în vârful povârnișului. Acum putea vedea ruinele fără nici un obstacol în cale – sau, cel puțin, fără stânci. O ceață spumoasă încă roia în jurul locului, pătrunzând printre arcade și înălțându-se ca o spirală pe singurul coș de fum rămas.

– Hei! strigă el când ajunse la capătul holului ars. Este cineva acolo?

Nici un răspuns. Nu că s-ar fi așteptat la vreunul.

Apoi iarăși – lumina. Țâșnind și dansând în ceață, ca o zână mică și zvăpăiată. Priveliștea aceea ar fi fost de-ajuns ca majoritatea localnicilor să o ia la sănătoasa spre casele lor tihnite cu acoperișuri de paie. Legendele locale vorbeau despre mulți indivizi nebănuitori care fuseseră „conduși de zâne” în pericol.

Dar Rhys nu credea nici în zâne, nici în stafii. Dacă ceva chiar îi juca feste, atunci asta era ceața. Sau poate memoria lui. Multe amintiri urâte sălășluiau acolo.

Se aplecă și înaintă prin rămășițele unei ferestre, apoi intră printre ruine. În pofida luminii lunii, își dori să fi adus o torță. Era mai întuneric aici, printre zidurile vechi. Ca și când pietrele absorbau și devorau lumina lunii.

Intrigat de o altă strălucire, intră pe un coridor în mare parte intact. Încercă în zadar să își aducă aminte ceva despre locul acesta: era lung și îngust, fără uși, mai puțin cele două de la capete. Cel mai probabil că făcuse legătura între casa principală și locuințele servitorilor. Nu dăduse niciodată pe acolo, nu fusese niciodată prietenos cu servitorii. Cu excepția lui George Lane, vorbise cât mai puțin posibil cu aceștia, în afară de câte o vorbă necioplită atunci când era absolut necesar. Logica lui de băiat era că, dacă

nu îl cunoșteau sau nu îl plăceau, nu aveau să pună întrebări nepotrivite sau să intervină.

Brusc, vântul se înteeți și vui prin tunelul îngust cu un urlet aproape uman. Rhys își iuți pasul, îmboldit de mușcătura ca de gheață a vântului pe ceafă.

Se împiedică de o piatră și injură. Oare de ce lăsa locul acesta să îl înspăimânte? La urma urmei, oare nu se spunea că era chiar spiritul *lui* acela care bântuia locul? Nu ar fi trebuit să îl mai sperie nimic legat de locul acela.

Dar, fără să vrea, începu să se simtă amețit. Se sprijini cu o mână de zid, ca să își revină, și închise ochii.

Cu cât vântul sufla și vuia mai tare pe coridorul acela, cu atât i se ridica mai tare părul în cap. Auzi ecourile urletelor tatălui lui, plânsetele ascuțite ale mamei lui și chiar și strigătele lui înspăimântate. Și caii... Dumnezeu, caii care scoteau nechezături semănând a urlete. I se făcu greață.

De-ajuns cu toate astea. De-ajuns! La naiba cu luminițele și zânele misterioase.

Rhys se răsuci pe călcăie și-o apucă înapoi pe unde venise. La un moment dat, pasul lui hotărât se transformă în fugă. Se împiedică de aceeași nenorocită de piatră ca înainte, și de data asta căzu la pământ. Genunchiul îi alunecă pe pietriș și unghiile i se înfipseră în pământ.

„Ridică-te”, spuse o voce din interiorul lui. „În picioare, obraznicule!”

Așa cum făcuse întotdeauna, ascultă și de data asta, și se ridică împleticindu-se, luând-o la fugă spre intrarea coridorului. Încetini doar când ajunse în aer liber. Stătea aplecat, cu mâinile pe genunchi, respirând adânc ceața mlaștinii. Oarc de ce se întorsese în locul acesta blestemat?

Auzi un zângănit puternic în spatele lui și tresări.

– Cine-i acolo? întrebă el, răsucindu-se. Cine-i acolo?

Nici un răspuns. Nu mai văzu lumini. Și se părea că se oprise și vântul.

Apoi simți o lovitură bruscă, ascuțită, în ceafă.

Văzu brusc stele.

Iar nenorocitul ăla bătrân se ținea scai de el, chiar și când se prăbuși la pământ. „Sus! Ridică-te! Ridică-te și mai încasează una, fiu de târfă smiorcăit ce ești!”

În timp ce își pierdea cunoștința, se estompa și vocea. Și chiar și stelele pe care le vedea doar el se stinseră.

Hanul se bucura de o altă seară profitabilă. Meredith zâmbi satisfăcută când văzu sala mare plină de oameni. Bărbații terminaseră astăzi a doua porțiune a noii aripi a hanului, Rhys le plăti-se lefurile săptămânale, iar a doua zi era duminică, zi de odihnă. Toți erau bine-dispuși. Și, ținând cont că îi servea Cora, băutura curgea gârlă.

Iar Cora râdea de ceva ce spusese unul dintre bărbați. Era cu spatele la Meredith, și era prea mult zgomot în jur ca să audă ceva, dar cârlionții aceia blonzi care îi atârnau din coada prinsă sus tremurau vioi.

Toate bune, toate bune. Meredith era mulțumită de felul în care muncea Cora. Poate că fata era puțin copilăroasă și visătoare, dar dovedise, spre surprinderea ei, că se pricepea foarte bine la socoteli și avea un fel vioi și prietenos de-a se purta cu călătorii.

Și bineînțeles, știa cum să se poarte cu bărbații.

Cora avea o alură dulce, feminină, care acționa ca un magnet pentru fiecare mascul din zonă. Chiar și Meredith era captivată de ea în încercarea de-a o înțelege. Nu era doar fața ei drăguță. Ci și aerul acela de mirare pe care îl avea. Asculta orice îi spunea un bărbat de parcă ar fi fost cea mai fascinantă informație oferită omenirii de la cele zece porunci încoace, primind veștile cu ochii mari, rotunzi și cu sprâncenele acelea subțiri de culoarea bronzului arcuite, și – cel mai important – cu un gângurit moale, feminin, de interes.

Era un talent. Pe care Meredith nu îl stăpânise niciodată. Iar Cora părea fericită să descopere că un astfel de talent avea și aplicații mai cinstite ca prostituția. Sala de mese se umplu de câteva acorduri muzicale ascuțite. În drum spre bar, Meredith îl văzu pe Darryl într-un colț, cântând la scripca lui cu mai mult entuziasm decât talent.

Muzică, prietenie, veselie, băutură, flirt – hanul părea a fi, mai nou, un loc de petrecere. Dispoziția oamenilor o mulțimea mult pe Meredith; la fel și monedele încasate. Singurul lucru care lipsea din această scenă era Rhys.

Fidel vorbelor pe care le spusese după biserică, cu trei săptămâni în urmă, Rhys o curtase într-adevăr. În felul lui grosolan și aspru. Chiar dacă noaptea dormea la locul viitoare case, cobora în fiecare seară la han să ia cina, aducându-i mereu câte o comoară mică din mlaștină. Nu prea găseai flori sălbatice în septembrie, dar reușise cumva să facă rost de câteva. Îi mai adusese o pană de corb lucioasă sau o piatră netedă din pârâu. O dată, în timp ce întorceau pământul pentru chirpici, găsisese o agrafă mică din bronz care părea veche de secole întregi. Din vremurile romane, hotărârea ei, aplecați asupra ei la lumină, întorcând-o pe toate părțile. Sau poate chiar mai veche.

Apoi, într-o seară, venise târziu, mult după lăsarea întinericului, de-a dreptul extenuat după o zi lungă de muncă. O apucase de umeri și o sărutase cald și ferm pe frunte.

„Îmi pare rău“, spusese el. „Asta e tot ce am astăzi.“

Sărutul acela fusese darul ei preferat.

Și o făcuse să tânjească după mai mult. Dar oricât i-ar mai fi fărâmat munca lui asiduă și gesturile lui drăguțe din reticența ei, Meredith mai avea mult de lucru ca să o slăbească pe a lui. Indiferent cum îl ispitea, în mod direct sau indirect, după ce lua cina, pleca mereu și se retrăgea în mlaștină. Era dezamăgită, și nu doar pentru că ar fi preferat ca el să doarmă în patul ei. Rhys rata toată această camaraderie din fiecare noapte. Nu avea să devină niciodată cu adevărat parte din satul acesta și să fie acceptat de localnici dacă nu se amesteca printre ei și în afara lucrului, dacă nu le oferea posibilitatea să îl cântărească și pe el, ca persoană, nu doar monedele lui.

Oare îi dădea măcar ei această posibilitate? Chiar și în conversațiile lor intime, își dădu seama Meredith, mereu o încuraja pe ea să vorbească mai mult. Începea să devină clar faptul că, indiferent cât știa *despre* el, era greu să îl cunoască într-adevăr. Cum spusese el că era?

Ca un nenorocit de bolovan.

Încă nu îi descoperise fisurile.

– Cum ești? o întrebă pe Cora când ajunse la bar. Ce-ar fi să bei o cană cu ceai în bucătărie? Mă ocup eu de servit o vreme.

– Sigur? zise Cora și își suflă de pe față o șuviță desprinsă. Să fac și pentru dumneavoastră?

Meredith clătină din cap.

– Nu, dar s-ar putea ca tata să se bucure dacă i se duce niște ceai în cameră. Și poate o felie de pâine prăjită, cu unt.

– Cu drag, doamnă Maddox.

Cineva deschise ușa și se simți o suflare de vânt rece. Meredith se gândi, din nou, la faptul că Rhys dormea singur în mlaștina pustie. Oare îi era frig? Sau foame? Oare era în siguranță? Nu putea să nu-și facă griji pentru el.

– O, Doamne, bombăni Cora. *E el.*

Cei prezenți aclamară. Meredith se uită la Gideon, care stătea la intrare, în timp ce mulțimea se dădea la o parte din fața lui. Se ținuse de cuvânt și nu se amestecase în planurile de construcție – ba chiar și ajutase de câteva ori, transportând lemn și paie cu căruța, precum și cantități mari de bere și alimente pentru muncitori. Dar Meredith bănuia că era tot mai prezent în zonă mai degrabă din motive egoiste. Gideon voia să fie cu ochii pe bunurile lui de contrabandă și pe dușmanul lui.

În seara asta totuși, i se părea că era acolo ca să se distreze. Zâmbea nepăsător și salută mulțimea cu farmecul lui obișnuit.

– Nu îți place de domnul Myles? o întrebă ea pe Cora.

– Nu contează ce cred eu despre el. Îmi dau seama că el nu mă place pe mine. Își șterse mâinile de șorț. Umblă țațoș, îmi dă ordine.

– Hei, fato, strigă Gideon din partea cealaltă a încăperii. Ia fi vioaie și toarnă-mi un rachiu.

– Vedeți? șopti Cora. Și felul în care se holbează la mine...

– Toți se holbează la tine.

– Nu ca el. Cred că știe ce-am fost. Știți dumneavoastră, înainte.

Meredith își mușcă buza, dorindu-și să nu-i fi spus nimic lui Gideon despre trecutul Corei.

– Crede-mă, spuse ea liniștitor, nu e din cauză că nu te place. Doar că te place prea mult. L-ai întors cu susul în jos pe bietul om, așa că se chinuie să pretindă că are controlul, încă.

Gideon veni spre bar, privind-o pe Cora cu ochi plini de dorință.

– Ce te aduce aici în seara asta? întrebă Meredith.

– Din cine știe ce motiv, îmi vine să sărbătoresc, spuse el, fără să își ia privirea de la chelneriță. Parcă am comandat un rachiu.

– Ți-l torn eu, interveni Meredith. Cora tocmai lua o pauză.

– Chiar așa? spuse el, mișcându-și gânditor bărbia, de parcă se chinuia să ia o decizie. În cazul acesta...

Se răsuci, se duse spre cea mai mare masă din centrul încăperii și o răsturnă cu o bufnitură spectaculoasă. Meredith gemu, iar Cora țipă ușor. Bărbații care stătuseră pe scaune în jurul mesei săriră toți în picioare. Bineînțeles, fiind vorba de Gideon, nu se împotrivară. Dar nimeni din cârciumă – nici măcar Meredith – nu știa ce avea de gând să facă. Gideon împinse masa, acum verticală, spre capătul îndepărtat al odăii, dând scaunele goale la o parte cu piciorul, în timp ce înainta. După care se duse înapoi la bar. Zgomotul cizmelor răsuna pe dalele de piatră la fiecare pas țanțoș al lui. Meredith îl știa din copilărie, dar nu mai văzuse niciodată atâta hotărâre în ochii lui sau atâta dorință brută, fățișă.

– Dacă domnișoara Dunn nu servește la bar – zise el, sărind cu forță și agilitate peste tejghea și alunecând în partea cealaltă, între Meredith și Cora – atunci poate dansa. O luă în brațe.

– Oh! Cora se îmbujoră.

Păi, se gândi Meredith, parcă fata își dorise romantism.

– Tewkes! strigă Gideon, fără să își ia privirea de la Cora.

În colțul lui, Darryl tresări.

– Da, domnule Myles?

– Ce-ar fi să cânti la scripca aia pe care o ții în mână?

Și băiatul cântă o melodie sălbatică, amețitoare și ciudată.

– Bun, hai să vedem dacă poți să ții ritmul. Zâmbi larg, încurajator, și începu să danseze cu Cora chiar în spatele barului, spre locul pe care îl eliberase în centrul odăii.

Bărbații care se înghesuiau pe-acolo răcniră în semn de aprobare, ascunzându-și, mai bine sau mai puțin bine, invidia. Meredith știa că probabil se întrebau cu toții de ce nu se gândiseră chiar ei la asta. Pentru că nu erau ca Gideon, bineînțeles. Și chiar dacă s-ar fi gândit la asta, nici unul dintre ei nu era atât de inventiv, de șiret sau de diabolic de arogant încât să încerce.

Gideon și Cora abia se învărtiră de câteva ori prin încăpere, că inteligența colectivă a bărbaților din încăpere dădu la iveală un fapt evident: Cora avea deja partener de dans, dar mai era o femeie în încăpere.

Mai mulți bărbați se întoarseră simultan spre Meredith, cu priviri vesele de la atâta bere consumată.

— O, nu, râse ea, în timp ce Skinner veni spre ea, cu mâinile enorme întinse. Nu, nu dansez.

Dar gestul neobișnuit al lui Gideon le dăduse tuturor curaj. În pofida protestelor ei, Meredith se trezi luată pe sus de după bar și învărtită de la partener la partener, în timp ce Darryl continua să scârțâie frenetic la scripcă. Cu cât o învărteau mai rapid, cu atât râdea mai jovial. În mijloc, Cora părea la fel de îmbujorată și cu respirația tăiată de plăcere. Cei care nu dansau băteau din palme și din picioare. Meredith începu să se teamă că avea să se prăbușească acoperișul de atâta zarvă.

Dar apoi Darryl se opri rapid și cu regret din cântat, și încă o pală de vânt nocturn rece îi făcu pe toți să înlemnească locului.

Rhys stătea în ușa cârciumii. Meredith se întrebă fugitiv dacă omul acesta putea să își facă apariția și în moduri mai puțin dramatice. Să fi fost oare din pricina mărimii lui, sau a forței pe care o emana? Nu era doar imaginația ei. Toți cei din încăperea încremeniseră.

Meredith se bucură. Nici că și-ar fi putut alege mai bine momentul. Rhys se putea alătura petrecerii, putea socializa cu sătenii și poate chiar să-și îmbunătățească relația cu Gideon. Mulțumită Corei, traficantul era bine dispus în seara aceea.

— Bună seara, milord. Chiar dacă ceilalți din încăperea rămaseră în continuare nemișcați, Meredith îi întinse mâna și își îndoi degetul a invitație. Vrei să dansezi cu mine?

— Poate altă dată.

Întră clătinându-se, desprins din noapte, cu o expresie ciudată. Era neobișnuit de palid. Acum chiar că aducea cu fantoma vie din poveștile lui Darryl.

Cu o mână apăsată pe ceafă, se opri clătinându-se. Se uită cu ochi sticloși când la Meredith, când la Cora.

— Doamnelor, vă pricepeți careva la cusut?

— De ce? întrebă Meredith.

— Am ceva ce trebuie cusut. Își luă mâna de la cap și le arătă bucata de material îmbibată de sânge.

Când o văzu, Cora țipă. Gideon o prinse pe după talie, protector.

Rhys se holbă pur și simplu la cărpa plină de sânge.

Meredith se duse spre el. Cunoștea expresia aceea. Orice cârciumar o cunoștea.

Avea să leșine, și-ncă în curând.

Și așa și făcu, înainte să ajungă Meredith la el. Ochii i se dădură peste cap și se prăbuși pe podea cu o bufnitură puternică ce făcu sfeșnicele să se clatine.

Capitolul 13

Când Rhys își veni în simțiri a doua oară în seara aceea, se trezi pe un scaun. Scaunul era pus invers. Stătea încălecat pe el, cu pieptul gol rezemat de spătar.

Mai trecu o clipă, după care își dădu seama că se afla în bucătăria hanului. Își coborî privirea și văzu doi câini incolăciți la picioarele lui.

Clipi și aceștia deveniră patru.

- Ah.

Câinii ciuliră urechile la geamătul lui de durere. Toți opt.

Cineva îi înfigea un ac în scalp. Nu putea fi Meredith, întrucât vedea deja două Meredith care puneau turbă pe foc.

Căldura emanată de flăcări se ridică în fața ochilor lui și îi încălzi oasele, dar fumul îl făcu să-i vină să vomite. Rhys înghiți în sec. Chiar nu voia să vomite în fața ei.

- O, Rhys. Slavă Domnului că te-ai trezit, spuse ea, văzându-l tresărind a doua oară din pricina durerii. Luă o cană de pe masă și i-o flutură pe sub nas. Gin din partea locului? Vindecă toate bolile.

I se puse un nod în stomac când simți mirosul. Refuză clătî-nând cu grijă din cap.

- Doar un strop de apă, te rog.

Ea îi oferii o cană de cositor uzată, iar el reuși să o ia cu o mână tremurândă și să o ducă la buze.

- Îmi pare rău că v-am întrerupt petrecerea.

Meredith își trase un scăunel și se așeză lângă el.

– Ne-ai speriat pe toți. Ce s-a întâmplat?

– Mi s-a părut că am văzut o lumină la ruine. M-am dus să văd despre ce e vorba.

– Singur? Neînarmat?

El încuviință și mai luă o înghițitură.

– Și... ce-ai descoperit?

Oare îi juca feste creierul lui lovit sau deslușise în tonul ei o notă ciudată? De parcă știa deja răspunsul.

Simți o împunsătură în cap care îl făcu să uite gândul.

– Încă una, milord, spuse Cora concentrată, cu vocea slabă. Vă rog să stați perfect nemișcat.

Rhys scrâșni din dinți de durere. Cunoscuse multă durere în viață, așa că era ca și cum s-ar fi întâlnit cu o cunoștință veche. Durerea venea, el o saluta cu o ușoară mișcare din cap, după care se despărteau.

– Am văzut doar umbre și am primit o piatră peste ceafă pentru că m-am sinchisit.

– Ai văzut cine a fost?

El râse scurt. Scurt, pentru că îl durea ca naiba când râdea.

– Poate un om să vadă vântul? Aș putea să apuc ceața? Probabil că s-a desprins vreo piatră de la o rafală de vânt. Zidurile alea vechi se prăbușesc tot mai mult la fiecare rafală.

– Ești sigur că nu era nimeni acolo? Cineva care voia să îți facă rău?

– La cine te referi?

– Nu știi, spuse ea, evitându-i privirea. Buzele i se strâmbară. Poate o stafie? Oamenii din mlaștină au bănuielile lor, să știi.

– Da, și Gideon Myles își dorește cu ardoare să mă vadă mort. Știi că la asta te gândești.

Meredith se duse în spatele lui.

– Chiar te pricepi la cusut, îi spuse ea Corei.

Cu o urmă de mândrie în voce, Cora răspunse:

– Mama era croitoreasă.

– Sângerarea s-a oprit. Bravo. Cora, poți să te duci să închizi cărciuma.

– Da, doamnă Maddox.

După ce plecă Cora, Rhys auzi picuratul apei, după care simți o cârpă rece pe creștetul dureros al capului. Îi simți degetele pe frunte și un val de plăcere contracară durerea.

– De ce te tunzi așa de scurt? întrebă ea. Înainte purtai părul lung.

– Am început să îl tund scurt în armată. Din cauza păduchilor. Acum m-am obișnuit pur și simplu.

– Oh, exclamă ea. Se opri. Păi, i-a fost mai ușor Corei să te coasă. Din păcate, cămașa ta n-a mai putut fi cusută la loc. Am aruncat-o direct în foc. Luă cârpa umedă și îi puse alta, proaspătă. Când s-a întâmplat asta? Gideon a venit în seara asta cu puțin timp înaintea ta și era într-o dispoziție neobișnuit de bună. Adică, până să te împleticești tu pe ușă. Iar acum se pare că a dispărut.

– Nu știu cât timp am fost inconștient. Poate secunde, poate ore întregi. Dar nu cred că Myles a avut ceva de-a face cu asta. Dacă el ar fi fost responsabil pentru asta – își ridică mâna și își atinse ușor rana –, nu știu de ce, dar cred că s-ar fi străduit să ducă la bun sfârșit treaba. Și nu am văzut pe nimeni. A fost un accident.

– Credeam că nu crezi în accidente.

Înainte să apuce să o contrazică, își simți scalpul învăluit de un foc lichid. Urlă de durere.

– Ce naiba a fost asta?

– Gin de la noi. Ți-am spus că vindecă toate bolile.

– Hristoase! Ar fi trebuit măcar să mă avertizezi.

Ea își dresc glasul.

– Ah, te avertizez eu, fii fără grijă, Rhys St. Maur. Vânt, ceață, fantomă sau om... nu contează. Nu ar trebui să dormi singur în mlaștină. Nu ești în siguranță.

Rhys își sprijini bărbia pe spătarul scaunului, în timp ce durerea se retrase, și camera deveni mai clară. Îi plăcea că Meredith se agita din pricina lui și îngrijorarea din vocea ei.

– Aș spune că nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Dar chiar îmi place că o faci.

– Bineînțeles că îmi fac griji. Îi curăță gâtul și umerii, după care se duse la lavoar și începu să își clătească mâinile. Așa cum mi-aș face griji și pentru Darryl sau Cora, sau tata, sau...

– Într-adevăr? Așa cum ți-ai face griji pentru oricare dintre ei? Se întoarse spre ea și observă că mâinile îi tremurau în timp ce se spăla. Sau te îngrijorezi pentru mine într-un mod diferit?

Meredith scâpă săpunul din mână, care ateriză în lighean, im-proșcând apă.

– Rhys...

După o lună în care învățase să o înțeleagă pe Meredith Mad-dox, Rhys știa că mai bine nu insista acum pe subiectul acesta. Se ridică de pe scaun, luă un prosop din cui și îi șterse el mâinile.

– Tremuri, spuse el. Vino lângă foc! Lasă-mă să am și eu grijă de tine.

– Nu poți sta în picioare.

– Nu prea pot face mare lucru în general. Zâmbi cât putu de cavalerește. Dar asta nu m-a oprit până acum.

Meredith se așeză lângă foc, iar el apucă ibricul încă aburind.

– Văd că a făcut Cora ceai. Îi umplu o cană.

Ea luă cana oferită și o duse la gură.

– Aș prefera niște gin.

– Știu. Iar eu aș prefera să nu mai bei chiar atât de mult gin.

Ea îl sfredeli cu privirea pe deasupra cării de ceai.

– Ce-i? întrebă el. Tu îți faci griji pentru mine. Eu nu am voie să mă îngrijorez din pricina ta?

Ea înghiți ceaiul.

– Ar trebui să rămâi aici în noaptea asta. Cu mine.

Dumnezeule! Nu credea că vreo parte a corpului lui ar fi putut zvâcni mai puternic decât creștetul capului unde fusese rănit. Dar se înșelase. Oftă apăsător, își trase un scaun și se așeză în fața ei.

– Ce suntem noi doi?

Ea clipi nedumerită.

– Vrei să discuți despre starea relației noastre?

El încuviință.

– Ce bărbat începe din proprie inițiativă o astfel de conversație?

– Un bărbat care s-a săturat să mai doarmă afară, în mlaști-nă, de unul singur. Și nu pentru că ar fi îngrozit de pietre care cad sau de fantome, sau de Gideon Myles, ci pentru că o dorește. O dorește mai mult decât și-a dorit vreodată ceva, și nu mai știe cât se va putea ține la distanță.

— Suntem prieteni, Rhys. Și cred că am fost clară când ți-am spus că am putea fi... prieteni mai apropiați, oricând ai vrea.

— Prieteni mai apropiați, repetă el gânditor, apucând o șuviță desprinsă din părul ei. Cât de apropiați?

Ea lăsă la o parte ceaiul și se dădu mai în față pe scaun. Inima lui începu să bată mai tare doar pentru că ea se apropiase de el.

— Foarte apropiați, șopti ea, aplecându-se spre el. Își trecu buzele peste ale lui. Corp pe corp. Îl sărută din nou. Piele pe piele.

Rhys nu se putu abține; o cuprinse cu ambele mâini de talie și o trase la el în poală. Ea îi încălecă șoldurile și îl cuprinse cu brațele pe după gât. Gurile li se împreunară, deschise, doritoare și gata să se contopească.

Și chiar dacă avea ochii închiși, preț de o clipă, Rhys avu impresia că vedea din nou dublu – deoarece îi simțea mâinile *peste tot*. Cu siguranță trebuie să fi fost mai multe Meredith. O simți apucându-l de umeri, cuprinzându-i fața, ținându-se de gâtul lui. Ca să nu se lase mai prejos, o înșfăcă și o trase la pieptul lui gol, prinzând-o acolo și mângâind-o pe păr.

Ah, părul ei. Atât de des, de moale. Își vârî mâna în coama aceea groasă, închisă la culoare, cernându-i șuvițele printre degete; apoi apucă mănunchiuri groase din el, și le răsuci, doar puțin, ca să-i întoarcă șmecheria cu ginul.

Ea gemu, se prinse cu mâinile de umerii lui și își legănă șoldurile.

Acum gemu el.

Ea făcu o mișcare lentă, circulară cu pelvisul, frecându-se de erecția lui. Chiar dacă n-ar fi vrut să dea drumul aceluia păr superb, își cobori mâinile spre șoldurile ei și o apucă strâns, trăgând-o din nou peste mădularul lui tare. Avea nevoie de asta, avea nevoie de mai mult din asta... Pur și simplu avea nevoie atât de mult de asta. Să se simtă și el bine o dată în viață. Să o facă și pe ea să se simtă bine.

El tocmai fusese lovit la cap, iar ea lucrase din greu din zori până la lăsarea serii și inclusiv după aceea – dar Rhys se gândea doar să i se vâre pe sub fuste și să o muncească toată noaptea.

Meredith se zvârcoli și se împinse în el în timp ce se sărutau, cu mișcări tot mai frenetice. El îi îndrumă șoldurile cu mâinile,

apăsând-o tot mai tare, frecând-o tot mai intens, impunând un ritm ferm și rapid.

Prieteni apropiați, îi spusese ea? Ei bine, Rhys avea parte de tot felul de apropieri. Și, judecând după scâncetele ei guturale, la fel și ea. Acum devenise doar o cursă până la linia de sosire, și, pentru numele lui Dumnezeu, își dorea ca ea să câștige. Voia să îi ofere ei plăcere cu mai multă disperare decât tânjea după propria eliberare. Și tânjea după propria eliberare mai mult decât după aer. Ea icni brusc și se retrase.

– Nu putem, nu aici, spuse ea, gâfâind. Să mergem sus.

El rămase locului, cu gura căscată, cu plămâni blocați și cu vintrele tânjind în mod dureros după contact.

– Haide, zise ea, trăgându-l.

După o clipă, Rhys înjură și oftă. Cu zece secunde în urmă, dacă și-ar fi dat la o parte juponul și și-ar fi ridicat fustele, s-ar fi adâncit în trupul ei cald și umed fără să ezite. Dar câteva secunde în care fuseseră separați, și rana de la cap, care îi pulsa din nou, precum și gândul că avea de urcat atâtea scări... Erau obstacole suficiente în calea poștei lui limitate pe care inteligența care funcționa cu viteza unei țestoase reuși în cele din urmă să le priceapă.

– Nu e îndeajuns.

– Știu, spuse ea. Știu. Avem prea multe haine pe noi. Să mergem sus. Îl sărută pe gât.

El o prinse de umeri.

– Nu, repetă el, împingând-o în spate. Tot nu va fi îndeajuns. Trup pe trup, piele pe piele. Nu e îndeajuns. Nu vreau... prietenie fără haine. Am nevoie de căsnicie.

Ea îl mângâie pe linia maxilarului.

– De ce trebuie să te gândești mereu la viitor? Gândește-te doar la noaptea aceasta.

La naiba, ce ironie! Ani la rând nu se gândise niciodată la viitor. Nici măcar o dată. De fapt, depusese mari eforturi și vărsase mult sânge – al lui și al altora – încercând să se asigure că *nu* va exista un viitor, nu pentru el. Iar acum... acum avea planuri și dorințe, și o casă pe jumătate construită pe panta dealului. Un viitor. Nu putea să renunțe pur și simplu la asta, să strice totul pentru o singură noapte trecătoare de plăcere, fără promisiunea că după aceea îl aștepta mai mult de-atât.

– Chiar *mă gândesc* la noaptea asta, șopti el încet și aspru. Mă gândesc – cu detalii nerușinate – să te duc sus, să te dezbrac și să îți fac lucruri de nerostit toată noaptea. Să te ating peste tot. Să te gust în întregime. Și știi, așa cum știi cum mă cheamă, că nu va fi îndeajuns. Te voi vrea din nou și mâine, și apoi în ziua următoare, și din nou, și din nou, și din nou. De aceea am nevoie de jurămintc. Am nevoie să te aud spunând că ești a mea pentru totdeauna înainte să te am în vreun fel. Pentru că știi că nu îmi va fi niciodată îndeajuns.

Ea se uită la el. O întreagă pleiadă de emoții se derulără în ochii ei argintii. Surpriză, dorință, vulnerabilitate, dezamăgire... și, spera el, afecțiune reală.

– Cum îi poți spune așa ceva unei femei și să n-o duci direct în pat? întrebă ea. E crud, sincer. E crud.

– E o lume foarte crudă, o tachină el. Apoi adăugă pe un ton serios: Nu vreau doar să mă culc cu tine, sper că știi asta. Vreau să am grijă de tine. Nu suport să te văd muncind atât de mult. Se uită la bucătăria umilă. După ce ne căsătorim, te voi salva de toate astea.

– Dar nu vreau să fiu salvată de toate astea. Asta e viața mea. Îmi place să muncesc aici, așa cum ție ți-a plăcut să construiești casa. Își duse mâna la rana de la capul lui. Tu ești cel care are nevoie să fie salvat. Cu cât rămâi mai mult aici, cu atât ești mai mult în pericol.

– Îți tot spun...

– Îmi tot spui că ești indestructibil. Iar eu îți spun ție că tocmai te-am ridicat, inconștient, de la podea. Își cuprinse ceafa cu degetele, adăugând: Nu te întoarce în mlaștină singur. Rămâi cu mine în noaptea asta.

– Nu pot. Se ridică, trăgând-o și pe ea în picioare. Ar trebui să plec.

Era sigur că nu ar fi putut rămâne sub același acoperiș cu ea fără să se culce împreună. Și noaptea aceasta nu avea să fie prima lor noapte. Prea bine. La cât de tare îl durea capul, oricum nu ar fi fost în cea mai bună formă de făcut amor.

– E în regulă acolo, afară, o asigură el. Încă două săptămâni, încă două porțiuni, și zidurile vor fi gata. Tăiatul ușilor și geamurilor și tâmplăria... poate încă o săptămână. Apoi va mai fi nevoie

de un acoperiș de paie și de câteva straturi de var. Ei bine, și de ferestre, uși, obloane. Și mobilier. Voi face câteva drumuri la Plymouth în următoarele câteva săptămâni, să plasez comenzi.

Liniștindu-se, se uită roată prin încăpere.

– Voi avea și eu nevoie de câteva lucruri pentru noile camere de oaspeți. Își netezi părul cu mâinile. Când te duci, îți pot da și eu o listă?

– Cred că da.

Începu să numere pe degete.

– Bătrânul domn Farrell îmi va face mobila, dar voi avea nevoie de saltele. Și de lavoare, oale de noapte, material pentru lenjeria de pat și draperii...

– Stai așa. Nu știi nimic despre materiale.

– Iar eu nu știi nimic despre Plymouth. Nu am fost niciodată mai departe de Tavistock. Și... Se mușcă de buză. Și oricum nu știi exact la ce se așteaptă un oaspete de calitate. Adică, încerc să întreb prin jur, când trec călători pe aici. Dar tu ești lord. Ai călătorit prin toată Anglia și, în plus, și pe Continent. Vei ști mult mai bine ca mine cum să alegi lucruri de calitate.

Îi veni o idee genială, atât de rapid încât îi stârni durerea de cap. Zâmbi ușor și își masă tâmpla care îi zvâcnea.

– Va trebui să vii cu mine, spuse el.

– La Plymouth?

– Nu, nu la Plymouth. Dacă vrei camere de oaspeți pentru oameni de calitate, ar trebui să te duci unde se duc ei, să cumperi de unde cumpără ei. Vei veni cu mine la Bath.

Văzu o licărire de entuziasm în privirea ei, așa de frumoasă, înainte ca felul ei practic de a fi să o înăbușe.

– Ai înnebunit? Nu pot să mă duc la Bath. Sunt vreo două zile pe drum, dus-întors.

– Voi angaja o diligență care să ne ducă direct acolo. Dacă plecăm înainte de ivirea zorilor, am ajunge într-o singură zi.

– Și cum rămâne cu hanul? Cine va avea grijă de han?

Rhys se uită spre bar.

– Cine se ocupă de el chiar acum? Ai spus chiar tu cât de bine muncește Cora. Ea, Darryl și tatăl tău se vor descurca și fără tine câteva zile.

Ea își încrucișă brațele și spuse:

- Nu putem călători împreună. Nu se cuvine.

- Cui din sat i-ar păsa? Dar dacă te neliniștește ce vor crede străinii despre noi, la hotel ne putem da drept căsătoriți. De dragul aparențelor.

- Doar de dragul aparențelor? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

- Voi fi un gentleman desăvârșit. Doar ai vrut romantism.

O, da. Așa avea să obțină tot ce își dorea - trupul lui Meredith și angajamentul ei: făcând-o să vadă cum ar fi viața ei ca viitoare Lady Ashworth.

- Un gentleman desăvârșit? Într-adevăr? Își propti un șold de tejghea. Chiar crezi că vei reuși să petreci toată ziua cu mine într-o diligență privată, după care mai multe nopți în aceeași cameră, cu un singur pat, și să rezști în continuare ispitei?

El se prefăcu a se gândi la asta, după care spuse:

- Nu.

Ea dădu din cap și râse.

- Deci vii cu mine? întrebă el.

- Da. Da, vin cu tine. Ca o nesăbuită. Dar mi-ar plăcea să văd Bath măcar o dată în viață.

- E doar începutul, îi spuse el. Sunt atât de multe locuri în care am putea merge împreună. Am putea vedea toată țara, Merry. Chiar și Continentul, dacă vrei. Avem o lume întreagă de descoperit.

- Ce amuzant! Ne așteaptă o lume întreagă. Și singurul loc pe care vreau să îl descopăr împreună cu tine este interiorul unui așternut de pat.

- Am înțeles că au așternuturi de pat în Bath.

Ea zâmbi.

- O singură noapte, Rhys. Nu vei rezista să faci pe gentlemanul desăvârșit. Vei împărți patul cu mine înainte să se termine noaptea.

- Așa și sper. Pentru că știi că aspirațiile tale de hangiță nu vor supraviețui o singură zi dincolo de granițele acestui sat. Înainte să se termine noaptea, vom fi logodiți oficial.

Iată. Se trasaseră liniile de bătaie. Rămaseră locului o clipă, privindu-se, lăsând ca senzualitatea înăbușită dintre ei să răspândească furnicături pretutindeni, precum impulsul electric dintr-un nor de furtună.

– E distractiv, spuse el.

– Ce anume?

– Asta. Făcu un semn în spațiul dintre ei. Pur și simplu asta.

Chiar *era* distractiv. Tensiunea dintre ei doi era aproape de nesuportat, dar era și minunat, și ceva ce nu mai trăise până atunci. Ea îl dorea, el o dorea, iar aerul dintre ei scânteia de dorința lor. Era o forță care îl făcea să se simtă viu, ambiționat, concentrat pe un scop.

Pentru că ea *era* viitorul lui. Și undeva, în adâncul ființei ei, în pofida tuturor împotrivițiilor ei, o știa și ea.

Zâmbi sec și o salută scurt, după care dădu să plece.

– Rhys?

Se opri. O speranță absurdă îi zvâcni în piept, cum că poate, în sfârșit, își dăduse și ea seama și cedase. Călătoria spre Bath ar fi putut fi luna lor de miere.

– Iei câinii cu tine? întrebă ea. Voi dormi mai bine știind că nu ești singur.

El încuviință și fluieră după câini. Nu era chiar ceea ce sperase el, dar primea și asta. Momentan.

Capitolul 14

– Ah, doamnă. Chiar arată bine pe dumneavoastră. Nici nu s-ar zice că a fost rochia unei stricate.

– Ești sigură? întrebă Meredith și se fățai în întunericul de dinainte de ivirea zorilor, răsucindu-se și întorcându-se în fața oglinzii. Era cea mai mare oglindă din han – din cea mai elegantă cameră pentru oaspeți – și tot nu se putea vedea suficient de bine ca să se liniștească.

„Oglinzi de mărimi potrivite“, adăugă ea, mintal, pe lista de cumpărături.

Trecuseră două săptămâni de când Rhys o invitase să meargă la Bath cu el. Oare de ce așteptase până în ultimul moment posibil ca să împacheteze?

- Culoarea e încântătoare, spuse ea, trecându-și mâinile peste mătasea rubinie. Oare femeile din lumea bună chiar purtau astfel de culori? Ești sigură că nu voi părea o târfă? Nu mi-ar conveni deloc. O privi vinovată pe Cora. Adică... îmi cer iertare, dragă.

Cora zâmbi și spuse:

- Nu aveți de ce, doamnă Maddox. Înțeleg perfect.

Oare? Ei bine, în cazul acela, Meredith ar fi vrut ca fata să o lumineze și pe ea. Pentru că ea nu mai pricepea nimic. Măine-dimineață avea să călătorească singură cu un gentleman timp de câteva zile, cu scopul precis de a face dragoste cu el de câteva ori și fără cea mai mică intenție de a permite ca respectivele activități să ducă la căsătorie. Și era îngrijorată că o rochie roșie ar face-o să pară o stricată?

Trase de decolteu.

- Am nevoie de o eșarfă.

- Nu cred, doamnă. Nu e foarte decoltată și... Fata se opri și își drese glasul.

- Și nu prea am ce arăta. Meredith zâmbi, bătându-se ușor peste pieptul modest. Bineînțeles, ai dreptate. Și ai modificat-o foarte bine.

- Nu prea am modificat multe, în afară de tiv. Dumneavoastră și stăpâna rochiei aveți măsuri similare.

- Deci nu a fost a ta?

- Oh, nu. Nu am avut niciodată ceva nici pe jumătate atât de elegant.

- Și atunci de unde a apărut?

- Când domnul Bellamy m-a cazat la Blue Turtle în Hounslow, un lord și amanta lui s-au oprit acolo. Ei bine, cei doi s-au certat zgomotos chiar în mijlocul curții, dimineața de tot. El o aruncase afară, în frig, după care îi azvârlise și rochiile pe fereastră. Cora clătină din cap, apoi continuă: Atunci mi-am dat seama că nu mai voiam să fiu târfa nimănui. Stăpâna rochiilor avea ceea ce toate fetele ca noi își doreau: un protector bogat care să îi cumpere lucruri frumoase și să se poarte bine cu ea. Și totuși, când nu a mai avut trebuință de ea, a aruncat-o ca pe-un gunoi. Mi-am dorit să nu ajung niciodată așa.

Cora zâmbi ușor, după care adăugă:

— Evident, doamna cea elegantă era prea mândră ca să își cuie leagă veșmintele din noroi. Le-a lăsat pur și simplu acolo și a poruncit să i se aducă trăsura, și cu asta, basta! Așa că le-am strâns eu, le-am periat cât am putut de bine. Mă gândisem să le modific pentru mine cândva, dar vi se potrivesc mai bine dumneavoastră. Împachetă cu grijă un jerseu de muselină de un verde crud cu margini de dantelă de culoare ecru și îl așeză în cufărul lui Meredith. Și acesta, să îl purtați ziua. Și o manta de călătorie.

Emoționată, Meredith o îmbrățișă cu căldură.

— Mulțumesc. Îți promit că ți le voi aduce înapoi.

— Sincer, am lăsat material în plus în interiorul tivurilor, pentru orice eventualitate, recunosc Cora și se întinse să desfacă șirul de închizători de la spatele rochiei.

În timp ce Cora o ajuta să se schimbe din rochia de mătase roșie în costumul ei de călătorie simplu și practic, Meredith îi dădu fetei instrucțiuni cu privire la toate detaliile referitoare la han. Unde se aflau proviziile de vin de Madeira, dacă se întâmpla să treacă oaspeți înstăriți pe acolo, cum să înceapă să subțieze băuturile cu apă cu mai bine de o oră înainte să închidă și unde o găsea pe mama lui Skinner, dacă se întâmpla să aibă o noapte proastă.

— Nu fiți atât de neliniștită, doamnă, spuse Cora, împachetând rochia de mătase. Cu ajutorul domnului Lane, al lui Darryl și al doamnei Ware, mă voi descurca.

Meredith voia să îi poată spune să îl cheme pe Gideon Myles în caz de urgență, dar nu mai putea avea încredere în el. Abia mai schimbaseră două cuvinte în săptămânile care trecuseră de la „accidentul“ lui Rhys de la ruine. Chiar dacă Meredith nu voia să creadă că Gideon era responsabil pentru asta, era singura explicație care se potrivea.

Așa cum spusese și Rhys, atacatorul lui ar fi putut duce la bun sfârșit treaba, așa că era clar că incidentul respectiv se voise a fi un avertisment. Nu doar pentru Rhys, ci și pentru ea. Mai rămăseseră doar câteva săptămâni din cele două luni de grație acordate de Gideon. Noaptea trecută, îi spusese lui Rhys că era îngrijorată că Gideon chiar avea să își pună în practică amenințarea și să îlucidă dacă nu pleca din sat curând.

Rhys doar răsese, spre disperarea ei. Refuza să îl considere pe Gideon o amenințare. Chiar dacă Meredith nu se îndoia că Rhys

ar fi ieșit victorios într-o luptă dreaptă între ei doi, aici nu mai era vorba de o încăierare ca în armată sau de un meci de box. Gideon avea timp să aștepte, cunoștea terenul și avea oameni loiali care să îl ajute. Ambuscada de la ruine dovedise foarte bine că Rhys nu era chiar atât de indestructibil precum pretindea. Știa din experiență că nu suporta să stea neajutorată și să se uite cum el provoacă moartea.

Se auzi o bătaie în ușă chiar când Meredith își termină de legat mantia de călătorie. Înainte să îi strige măcar să intre, tatăl ei păși în odaie.

– Tată, spuse ea și îl sărută pe obraz. Te-ai trezit devreme.

– Sigur că da. Credeai că n-o să-mi iau rămas-bun de la tine? O bătu ușor pe braț, apoi adăugă: Și mai voiam să vorbesc puțin cu tine, înainte să pleci.

Ea își mușcă buza, străduindu-se din răspuțeri să nu se crispeze vădit. Spera că nu voia să discute despre implicațiile – morale sau de orice alt fel – ale faptului că urma să călătorească singură cu Rhys. Nu discutaseră niciodată despre Maddox, cel puțin nu în contextul marital, și chiar dacă Meredith bănuia că tatăl ei știa că mai avusese câțiva iubiți de la moartea soțului ei, din fericire, nu discutaseră niciodată nici despre ei.

– Vă duc valiza jos, doamnă Maddox, spuse Cora și îi lăsă singuri.

– Hai să ne așezăm, spuse ea, ducându-l spre pat.

El se așeză lângă ea, pe marginea saltelei, greoi. Își ținea piciorul olog întins într-un unghi ciudat. De la incendiu, când piciorul îi fusese zdrobit de o grindă în flăcări, nu își mai recăpătase capacitatea de a-l îndoi normal, din genunchi. I se strânse inima în piept. După atâția ani, bănuia că tatăl ei învățase să își ignore rănile mai bine decât o făcuse ea.

Bătrânul avea o expresie foarte serioasă.

– Meredith...

– Rămân, spuse ea, prinzându-l de mână. Dacă vrei să nu mă duc, spune-mi doar, și...

– Nu, nu. Chicoti hârâit. Du-te, copilă. Simte-te bine. Îmi doresc să fi putut face eu asta pentru tine, pentru mama ta. Meriți o vacanță mult mai grandioasă decât asta. Voiam doar să-ți spun că... O strânse de mână, apoi adăugă: Rhys e un bărbat bun, Merry.

A trecut prin momente grele, dar are o inimă bună. Acordă-i o șansă, te rog.

– Of, tată, șopti ea. Un zâmbet dulce-amărui i se contură pe buze. Crede-mă, mi-ar plăcea să o fac. Dar Rhys nu crede în șansă. Îl strânse de mână și șopti: Îți pot cere o favoare?

– Orice.

– Dacă se întâmplă să te întâlnești cu Gideon cât sunt plecată, spune-i și lui ce mi-ai spus mie.

– Ești gata de plecare? întrebă Rhys, care se ivi în pragul ușii, îmbrăcat pentru călătorie.

Tatăl ei se ridică și îl întâmpină cu căldură. Între timp, Meredith profită de diversiune și se șterse discret la ochi. Dacă Rhys urma să plece din Buckleigh-in-the-Moor, tatăl ei avea să fie dezamăgit.

Cu Rhys, Gideon, tatăl ei, hanul, satul, Meredith simțea că atașamentul ei se împrăștia în prea multe direcții în ultima vreme. Noaptea, stătea istovită și neliniștită în pat, încercând să găsească o soluție. Un mod prin care toți să fie fericiți și în siguranță. Încă nu găsise vreun răspuns.

Își luară rămas-bun chiar când se crăpa de ziuă. Rhys îi dădu mâna, ca să urce în trăsură, și o așeză pe scaunul cu fața în direcția de mers. Îi spuse ceva vizitiului, se așeză pe bancheta opusă, bătu de câteva ori în acoperișul trăsurii... și o porniră la drum. Ogarii lătrară după ei, urmărindu-i până ieșiră din sat. Bietele animale, probabil că aveau să îi ducă mai mult lipsa lui Rhys decât ei. În ultimele săptămâni se atașaseră destul de tare de el.

Meredith își simți stomacul dansând cu fiecare legănat al trăsurii și entuziasmul curgându-i prin vene. Își puse mânușile de călătorie, iar cusăturile îi gâdilară mâinile înăsprite de muncă.

„Am pornit”, își spuse ea, după ce trecură de ultimul acoperiș de paie al satului. „E aievea.” Chiar pleca din Buckleigh-in-the-Moor, și nu doar pentru o jumătate de zi la Tavistock, pentru cumpărături, ci pentru o ședere relaxantă în Bath. Și cel mai bine era că se ducea acolo cu Rhys. Se hotărî să își lase toate grijile în sat, acolo unde le era locul, și să se bucure, pur și simplu, de aceste zile prețioase. Zâmbi amețită și își luă privirea de la geamul mic, ca să împărtășească zâmbetul cu el.

El dormea. Cu brațele încrucișate, cu bărbia în piept. Cu cizmele proptite în mod posesiv pe bancheta ei, dar ținute cu atenție la distanță de fustele ei. Trăsura coti și un sforăit jos și molatic îi hurui din piept.

Meredith își duse încheietura mâinii la gură, ca să nu izbucnească în râs.

Ce-i drept, doar era soldat. Bănuia că putea adormi oriunde. Și întrucât știa că somnul îi era mult prea des deranjat de vise neplăcute, nu voia să îl priveze de odihna binemeritată. Oricum, nu acum. Dacă era după ea, Rhys nu avea să doarmă prea mult în Bath.

Cât despre ea, Meredith abia de se îndura să clipească. În timp ce zorii zilei încălzeau peisajul rural, ea își ținea fața lipită de gemulețul de sticlă, ca să absoarbă cu lăcomie fiecare detaliu. Nu mai trecuse niciodată pe acolo, și era foarte posibil să nu mai treacă niciodată pe ruta aceea.

După o vreme, trăsura se opri cu o hurducătură. Rhys tresări din somn. Cizmele îi căzură pe podeaua trăsurii cu o bufnitură stridentă.

– E în regulă, îl liniști ea imediat. Cred că ne oprim să schimbăm caii.

El se uită pe geam și spuse:

– Ne apropiem de Exeter. E bine. Vrei să ieșim să ne dezmorțim puțin?

Se plimbară puțin, îndepărtându-se de han, pe marginea unei vâlcele împădurite care mărginea drumul. O surprinse că, deși străbătuseră o distanță destul de scurtă, totuși acolo erau numeroase plante pe care nu le știa pe nume.

– Nu vorbim niciodată despre tine, spuse ea, luându-l de braț.

Și era posibil ca ocaziile lor de-a face asta să se împuțineze în fiecare zi.

– Nu prea avem ce vorbi.

– Ba bineînțeles că avem. Ai călătorit peste tot. Care e cel mai frumos loc în care ai fost vreodată?

– Oriunde ești tu.

Ea roși fără să vrea, ca o fetișcană.

— Asta vine de la bărbatul care pretinde că nu se pricepe la romantism. Dar haide, fii serios. Chiar vreau să știu. Culmi muntoase în Franța? O catedrală în Belgia? Marea nesfârșită?

— Lalele. Își ridică bărbia și se uită în gol spre copacii deși.

Făcu o pauză atât de lungă, că Meredith se întrebă dacă mai avea să spună ceva sau nu. Poate că îi plăceau pur și simplu lalelele.

— Un câmp întreg, spuse el în sfârșit. În Olanda. Valuri nesfârșite de lalele roșii. Și un cer senin și albastru deasupra.

— Pare încântător.

— Chiar a fost. Rostise a fost pe un ton mohorât. Se uită peste umăr și spuse: Cred că au înhămat alți cai.

Și așa se încheie totul.

În timp ce trăsura se urni din loc a doua oară, el își puse brațele peste piept și își propti cizmele lângă ea, de parcă avea de gând să adoarmă din nou. Dar de data asta, ea îl întrerupse fără ezitare.

— Lalele, spuse ea. Deci ele au fost cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut. Dar cel mai urât?

El clătină din cap.

— Și de-aș putea alege între numeroasele lucruri candidate la această onoare... nu ți-aș răspunde niciodată.

— Niciodată? De ce nu?

— Pentru că nu ar trebui să fii niciodată martora iadului din timpul unui război. Nici măcar nu ar trebui să auzi de la altcineva despre el. Tocmai de aceea am luptat noi, ca să îi scutim pe oamenii inocenți ca tine de o asemenea urâțenie. Să fiu al naibii dacă ți-o voi descrie eu acum.

Își întoarse capul spre geam. Discuția lor se încheiase.

Meredith oftă, dorindu-și ca el să nu se închidă așa față de ea. Dacă ar fi știut el cât de multă suferință văzuse ea deja...

— Mulțumesc, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru că ai servit în armată. Pentru că ai luptat. Mă gândesc că nu ți se spune asta prea des. Sau, cel puțin, probabil că nu o auzise de la nimeni din sat, nici măcar de la ea. Am înțeles că regimentul tău a fost cel mai decorat din Anglia.

— Cine ți-a spus asta?

– Am citit o dată în ziar. Sau de vreo două ori. „Sau de câteva zeci de ori”, adăugă ea în gând.

– Am avut onoarea de a servi împreună cu mulți bărbați buni, curajoși.

– Și tu te-ai numărat printre acei bărbați buni, curajoși. I-ai condus.

El ridică din umeri.

– Eu sunt aici. Prea mulți dintre ei nu mai sunt.

Meredith nu voia să recunoască, dar cunoștea fiecare panglică, medalie și elogiu care îi fuseseră atribuite. Erau aproape la fel de numeroase precum cicatricile lui. Și când te gândești că le primise pe toate cu ideea vagă că astfel îi scutea pe ea și pe alții de puțină urâțenie...

– Te admir, spuse ea.

Bietul de el. Părea de-a dreptul panicat. Ca și când i-ar fi spus că e un laș nenorocit, în loc să-l fi complimentat cu sinceritate. De fapt, probabil că s-ar fi descurcat mai bine dacă l-ar fi făcut laș.

– Sincer, Rhys. Te admir. Și îmi doresc să-ți recunoști mai mult meritele pentru tot ce-ai realizat, în loc să arunci, de fiecare dată, totul în cărucia sorții. Îl privi șireată. Și, în acest sens, cred că te voi onora atârând o plăcuță în tavernă, gravată cu numele și rangul tău. Eroul nostru de război.

El răsă doar și se frecă la ochi.

– Sunt multe feluri de-a fi curajos în viață, și majoritatea se întâmplă departe de câmpurile de luptă. O privi cu căldură și sinceritate. Tot hanul e un monument în cinstea curajului tău, Meredith Lane Maddox. Și îți voi cumpăra toate panglicile din Bath.

Ooh. I se puse un nod în gât. Iar inima... inima i se topi pur și simplu. Însemna atât de mult pentru ea ca el să îi recunoască munca asiduă și dragostea pe care le investise în locul acela.

– Ce e? zise el și se aplecă în față, până genunchii li se atinseră. Ce te îngrijorează?

– Sunt doar puțin obosită, minți ea.

Rhys se duse lângă ea, o cuprinse cu brațul pe după umăr și îi trase capul pe pieptul lui. Ea respiră adânc, bucurându-se de mirosul lui masculin confortabil.

– Gata, gata, spuse el. Te simți bine?

Ea incuviință.

— Atunci, dormi. Ai toată ziua la dispoziție să te odihnești.

Se lăsă apoi o tăcere naturală, ca între doi tovarăși, care, într-un fel, spunea mai multe ca oricare dintre conversațiile lor. Din impuls, îl luă de mâna liberă. Degetele li se întrepătrunseră. Degetul lui mare poposi pe incheietura ei, simțindu-i pulsul puternic. Sprijinindu-se pe el, Meredith se cuibări în căldura brațelor lui, prefăcându-se că vrea să doarmă. Dar nici vorbă de așa ceva. Era cât se poate de trează, nevrând să piardă nici măcar o clipă. În afara trăsorii, se derula un peisaj în cu totul alte nuanțe de verde, și poate că nu avea să mai aibă vreodată ocazia să îl vadă din nou, dar nici prin gând nu îi trecea să își ridice obrazul de pe reverul lui. În schimb, închise ochii, memorând cu meticulozitate fiecare senzație pe care i-o stârnea. Fiecare sentiment de dorință, de încântare, de durere.

Și aceasta era o experiență de o viață.

Capitolul 15

Întrucât avură noroc ca drumurile să fie uscate, ajunseră la Bath chiar pe când soarele de vară târzie săruta orizontul. Rhys era mulțumit de vremea bună și de compania plăcută.

Meredith rămase lipită de geam în timp ce traversară orașul, cu ochii mari și buzele desfăcute. De parcă nu ar fi fost de ajuns să privească la priveliștea din jurul ei, ci trebuia și să o bea și să o inspire.

El o privi la fel de absorbit precum era ea de priveliștea care se perinda pe lângă ei, zâmbind în tot acest timp în sinea lui.

Când ajunseră la hotel, fu forțat să renunțe la ocupația plăcută de a-i observa fiecare icnet de uimire și fiecare privire neîncrezătoare. După ce obținut cele mai frumoase odăi, așa cum stabilise dinainte, le dădu ordine lacheilor să descarce valizele. Își rezervă pentru sine plăcerea de a o ajuta pe Meredith să coboare din trăsură.

-Cerule mare, șopti ea, privind la fațada în stil romanic a hotelului, cu coloanele din piatră de Bath și balustradele sculptate.

-Arată și mai bine pe dinăuntru.

Nu scoase nici un cuvânt în timp ce un slujitor îi conduse prin holul de la intrare, apoi pe o scară acoperită cu covor și după aceea până la capătul coridorului. Rhys o lăsă să intre prima, după care o urmă în cameră. Intrară și servitorii, iar el schimbă câteva cuvinte cu ei, în timp ce depozitau bagajele.

După ce aceștia plecară, se întoarse spre Meredith. O văzu în mijlocul salonului, ca o pată de lână gri și păr negru pe fundalul creat de pereții și covorul de culoare crem. Rămăsese pur și simplu acolo, nemișcată, cu mâinile împreunate și ochii mari. Tăcută.

Rhys se încruntă. Uimirea ei îl amuzase mai devreme, dar tăcerea aceasta neîntreruptă începea să îl îngrijoreze.

-Merry? Ești bine?

Ea clătină din cap.

-S-ar putea să plâng.

El ezită, apoi întrebă:

-Asta-i de bine sau de rău?

-E îngrozitor. Înghiți în sec, după care își apăsă mâinile pe obraji și își lăsă capul pe spate ca să vadă tavanul cu o sculptură elaborată.

El făcu un pas spre ea.

-E ceva în neregulă cu camerele?

-Oh, nu, spuse ea. Nimic. Asta-i problema.

Acum era nedumerit de-a binelea.

Ei i se făcu în sfârșit milă de el și îi explică:

-Rhys, camera asta este... uluitoare. Elegantă. Regală. Cât să mă arunce într-o disperare cruntă. Dacă oamenii de rang înalt sunt obișnuiți cu astfel de condiții de cazare, nu pot nici măcar să sper că îi voi mulțumi la Three Hounds! De fapt, una dintre noile odăi de dormit ale hanului probabil că ar încăpea în dulapul acela!

-Nu e adevărat.

— Nu asta e ideea. Ea pufni și se întoarse spre el. Uită-te puțin la locul acesta. Cum să sper eu că hanul ar putea concura vreodată cu așa ceva?

Deci se supărase din pricina calității superioare, nu a vreunei deficiențe. Zâmbi ușurat, se duse lângă ea și își trecu un braț pe după umerii ei.

— Nu te îngrijora. Nu concurezi cu locuri ca acesta. E unul dintre cele mai grandioase hoteluri din toată Anglia. Un loc frecventat de cei mai avuți lorzi și doamne din țară. Three Hounds este un han pentru cei aflați în trecere. Până și nobilimea are așteptări modeste când vine vorba despre astfel de hanuri.

— Ah, spuse ea. Pricep. Să înțeleg că am șanse să mă ridic la astfel de așteptări modeste?

El țâțâi încet și o strânse de umeri.

— Deja le-ai depășit. Deoarece îi simți mușchii umerilor în continuare încordați, adăugă: Am poruncit să ni se pregătească o baie fierbinte și să ni se trimită ceva de mâncare. Știi că odaia asta ți se pare teribil de rafinată, dar încearcă să nu te arunci de la balcon.

Ea râse și se înveseli.

— Îmi pare rău. Știi că mă port ridicol. Se răsuci, lăsându-se îmbrățișată, și îl sărută pe obraz. Mulțumesc. Este pur și simplu superb.

— Așa e mai bine.

Îi dădu drumul, mângâind-o cu afecțiune pe spate. Meredith se îndepărtă și începu să inspecteze mai bine un alcov decorativ.

— Să chem o servitoare să te ajute să despachetezi? întrebă el, ducându-se spre bagajele lor aflate lângă un dulap mare. Sau crezi că mă descurc ca doamnă de companie?

— Cum vrei tu, murmură ea distrasă, ridicându-și capul ca să se uite la un raft mai înalt și verificând cu vârful degetului dacă era curat.

Rhys se îndoaia că auzise vreun cuvânt din ce-i spusese, dar se apucă să despacheteze singur valizele. După armată, se mândrea cu o experiență de ani în a împacheta și despacheta rapid. Își dădu jos haina și se apucă de treabă. Scutură și reîmpachetă veșmintele, după care își atarnă hainele lângă rochiile ei. Bineînțeles, pentru casa lor se gândise la dulapuri separate, dar trebuia

să admită că îi plăcea să vadă hainele lor amestecate așa în același dulap: ciorapii ei cuibăriți lângă lavalierele lui. I se părea potrivit, și – dacă o brută mătăhăloasă ca el putea spune așa ceva – părea drăguț.

Îl și ațâța înspăimântător de tare.

În timp ce el își vedea de treabă, Meredith străbătu încet tot salonul. Se opri să se uite la fiecare obiect micuț, inspectă fiecare piesă de mobilier și fiecare detaliu decorativ. O simți cum își face notițe în gând, cum strânge idei și inspirație pe care să le ducă acasă, la Three Hounds.

– N-aș putea să pun niciodată draperii la han, se plânse ea, pipăind marginea unei draperii de un albastru-închis. Ar fi un praf îngrozitor. Își lăsă capul pe spate și adăugă: Dar îmi place cum le-au prins aproape de tavan și le-au lăsat să cadă aproape până la pământ. Așa, fereastra pare mai mare decât e de fapt. Va trebui să țin minte asta.

Mușcându-și buza de concentrare, se duse în odaia de dormit.

Rhys oftă. Oare când avea să își dea seama că întoarcerea la rolul de hangiță nu era scris în viitorul ei? Trase nerăbdător de un material pal, subțire, din valiza ei. Ar fi vrut ca ea să nu mai acorde atâta atenție mobilierului și să se gândească și la el.

– Vai! exclamă ea, surprinsă, ceea ce îl făcu să se ducă în partea cealaltă a camerei.

Din dreptul arcadei care separa salonul de dormitor, o văzu lângă pat.

Lângă patul *enorm*. De stâlpii din mahon sculptat atârnav draperii grele, iar patul în sine aducea cu un nor umflat de perne și cuverturi albe ca zăpada.

– Măiculiță, spuse ea. Ce mai pat! N-am mai văzut așa ceva.

Își puse amândouă mâinile pe saltea și se lăsă în față, probând să vadă cât de moale și de elastică era. În timp ce își mișca brațele în sus și în jos, pieptul și posteriorul i se clătinară obraznice, într-un fel de invitație.

Rhys își strânse mâinile pumn în muselina subțire, șifonând-o. Își drese vocea și spuse:

– Da.

Meredith se răsuci spre el și își ridică sprâncenele negre, de parcă s-ar fi așteptat ca el să mai spună ceva.

El nu avea absolut nimic de spus. Singurul cuvânt din creierul lui era *da. Da, da, da.*

Și poate și *acum.*

Iar ea o știa. Își arcui amuzată sprâncenele subțiri.

– Da, spuse ea, ridicându-și fusta de călătorie grea și așezându-se cu o coapsă pe saltea. Chiar este un pat remarcabil.

Își mută greutatea pe coapsa aceea cocoțată pe marginea patului și se lăsă încet pe o parte, întinzându-și brațele. Fu o mișcare lentă, șerpuită, precum cea a unei pisici care se lungeste într-un petic de soare. Se sprijini în cot, iar corpul i se alungi precum o panglică feminină lungă și închisă la culoare, răsfirată peste pernele albe cu franjuri.

În sfârșit. Acum el avea întreaga ei atenție.

Inima lui bătea atât de puternic, că amenința să-i rupă oasele bătrâne, imperfect vindecate. Alte părți ale lui deveniră tari ca fierul.

Ea îi zâmbi timid, seducător.

– Nu vrei să vii lângă mine?

Lui Rhys i se uscă gura. Chiar dacă intenționase să aștepte, să o tachineze ispitind-o fără îndurare, ca într-un final să o seducă astfel încât ea să accepte o logodnă formală... nu trecuseră nici cinci minute de când ajunseseră acolo, și el era cel cu *da* pe buze. *Da, da, da.* Nu ar fi putut să spună altceva nici să vrea.

– Nu are sens să te împotrivești, spuse ea cu o voce erotică, deschizându-și nasturele de sus al hainei. Știm amândoi că vei ceda. Își încovoie degetul sub al doilea nasture și trase jucăuș de el. Sunt femeie, Rhys. Când vine vorba de dormitor, am o voință mai puternică decât a ta.

El râse slab. Dar cuvintele ei îl puseră pe gânduri.

Din instinct, ar fi trebuit să respingă ideea din start. Nimeni nu avea o voință mai puternică decât a lui. De aceea supraviețuise atâtor lupte. Oare nu își petrecuse unsprezece ani în infanterie, atacând mereu în primul val, sperând să dea de un adversar mai puternic ca el? De un bărbat care să îl trântescă la pământ și să pună în sfârșit capăt tuturor chinurilor?

Nu se întâmplase niciodată.

Până acum. Și nu era vorba de un bărbat care amenința să îl înfrângă cu sabia sau cu muscheta, ci de o femeie. O femeie cu curbe de satin și o șiră a spinării din oțel pur. „Cedează“, îi spunea ea. „Voința mea este mai puternică decât a ta.“

În acel moment, bănuia că femeia avea dreptate. Hotărârea i se înmuia rapid, în timp ce mädularul i se întărea ca piatra. Oare nu asta urmărise toată viața? O înfrângere dulce, binecuvântată?

Și iată că o găsisese pe un câmp de luptă atât de luxuriant, de mätăsos... Destinul îi șoptea în ureche. Era frumoasă și o putea avea oricând. Indiferent că urma să se întâmple astăzi sau anul viitor, așa era sortit să fie.

Avea să fie a lui. Astăzi. Da.

Da, da, da. Și acum.

Se duse spre ea, oftând adânc, sonor.

Expresia ei se schimbă rapid dintr-una seducătoare într-una surprinsă. Chiar dacă îl tachinase, nu se așteptase ca el să cedeze.

El se opri. Nu-și închipuisese că ea ar putea să fie surprinsă.

Avea ochii calzi și plini de tandrețe. Cu o mișcare generoasă, fluidă, întinse mâna spre el și îl chemă:

– Oh, Rhys, șopti ea, cu o voce atât de moale, încât păru mai degrabă o mângâiere. Vino.

O bătaie tăioasă la ușa îl făcu să se oprească. Fir-ar să fie! Soarta se juca prea crud cu el în seara aceea.

– Probabil că e cina noastră, spuse el. Bombăni apoi ca pentru sine: La naiba!

– Cina noastră. Și baia noastră? întrebă ea și se ridică în picioare.

Baia noastră. Ce-i drept, era un gând care îl făcea mai fericit.

Rhys răsuci bucata de muselină pe care o ținea în mâini, întrebându-se ce-ar fi fost mai rău: să răspundă la ușa cu o bucată de muselină cu volănașe în fața membrului? Sau să îi întâmpine de servitori cu o crecție evidentă?

Zâmbind de necazul lui, Meredith îl salvă și deschise chiar ea ușa. Rhys se întoarse spre draperii și le studie cu atenție, în timp ce o pleiadă de servitoare cu urcioare pline cu apă fierbințe trecură prin odaie, adăugând fiecare încărcătura în cada care

se umplea rapid. Se prefăcu că admiră parcul care se vedea de pe fereastră, în timp ce un slujitor împinse o măsuță în salon, ridicând mai multe capace de argint, pe rând, și dând la iveală festinul care îi aștepta.

– Mulțumesc, asta e tot, spuse Meredith.

După care auzi ușa închizându-se rapid.

Rhys răsufală ușurat și se întoarse spre ea. Zâmbi larg, prostește, și îi arătă cămașa de noapte torturată și răsucită, după care o aruncă la o parte.

– Oricum nu vei avea nevoie de ea.

Ei i se tăie respirația.

– Nu?

– Nu.

– Bine. Inspiră adânc, apoi adăugă: Deci cum facem? Mâncăm mai întâi? Facem baie? Îl privi cu ochi strălucitori. Nici una?

– Mai întâi cina, spuse el, aducând două scaune la masă. Apoi baie. După ce ajungem în pat, nu te mai las să pleci de acolo.

– Oh, îmi place ce aud. Se îmbujoră în timp ce se așeză pe scaun și ridică un pahar cu vin. Un toast?

Rhys ridică paharul cu vin roșu.

– Pentru încântătoarea doamnă St. Maur, Lady Ashworth. Și pentru cea mai plăcută lună de miere.

Ea chicoti.

– Fii serios, Rhys.

– Sunt foarte serios. Așteptă ca ea să nu mai râdă defensiv, apoi adăugă: Din punctul de vedere al societății, ești cazată în această odaie drept soția mea. Din punctul meu de vedere, noaptea aceasta este începutul veșniciei.

Ea scoase un sunet ciudat, gutural, în timp ce își studia vinul. După o vreme, îl puse jos. Paharul atinse suprafața mesei cu un clinchet.

– Meredith, ce s-a întâmplat?

Ea își ridică cuțitul și furculița și se apucă să mănânce.

– Vorbesc serios, insistă el. Spune-mi.

– Nu știu, doar că... Nu sunt soția ta.

– Dar vei fi. Înfipse furculița într-o bucată de carne. Ascultă-mă, Meredith. Știi că viața te-a făcut să fii precaută. Și mai știu că am fost plecat timp de paisprezece ani și m-am întors doar

de câteva săptămâni. E de înțeles să fii puțin reticentă, și m-am pregătit să aștept până îți trece. Dar sunt convins că ți-ai dat seama până acum că nu sunt doar un călător în călduri aflat în trecere pe la han.

– Știi asta, spuse ea, jucându-se cu un bob de mazăre.

– Oare? Am cerut să se citească anunțurile, de două ori, în fața întregului sat. Amenințări, vandalism, pietre în cap – le-am suportat pe toate în ultimele câteva săptămâni și nici una dintre ele nu mi-a schimbat planurile de a reconstrui conacul Nethermoor, sau credința că suntem sortiți să ne căsătorim. Dar tu încă nu ai încredere în mine în privința asta.

– În ce privință anume? A căsătoriei? spuse ea pe un ton ridicat, arcuindu-și sprâncenele. Nici tu nu ai încredere în mine în privința asta. Altminteri, mi-ai fi oferit o alegere reală. Nu îmi amintesc să fi fost *întrebată* dacă vreau să mă mărit cu tine, ci doar mi s-a spus că este ceva inevitabil. În loc să fiu cerută, m-am ales cu... porunci autocratice și afirmații profetice. Cum denotă toate acestea încredere?

Rhys clătină din cap.

– Mănâncă, îi spuse el. Se răcește apa pentru baie.

– Ai dreptate. Să nu ne certăm. Îi zâmbi modest, apoi adăugă: Măine-dimineață vom râde de asta.

El se încruntă. Asta credea ea? Că totul avea să se schimbe până dimineață? Poate că de aceea era atât de reticentă. Credea că nu avea să mai fie atât de hotărât să se însoare cu ea după ce îi va satisface pofta.

Bine, atunci. Trebuia doar să îi dovedească faptul că temerile îi erau neîntemeiate. Făcând dragoste cu ea în seara aceea, iar în dimineața următoare arătându-i că intențiile lui nu se schimbaseră.

Nu era chiar așa greu de făcut.

Măncă repede, așa cum făcea mereu. Își ridică privirea din farfurie și o văzu privind-l, plimbându-și degetul pe gura paharului de vin.

– Ai terminat? întrebă el, ștergându-se la gură cu un șervet de pânză.

– Ah, da, răspunse ea și se ridică de pe scaun.

– Bun. Putem face astfel încât și baia să dureze la fel de puțin ca masa?

– Da, dacă ne îmbăiem împreună.

Lui Rhys îi plăcu sugestia. Anumitor părți ale lui le plăcu chiar foarte mult ideea.

O conduse spre zona de îmbăiere, unde ea rămase în extaz uitându-se la plăcile de ceramică lucioase și lavoarul pictat, în timp ce își scotea agrafele de păr la măsuța de toaletă.

Cât Meredith era distrasă, Rhys profită de oportunitate ca să se dezbrace rapid și discret. Chiar dacă ea îl asigurase de nenumărate ori că nu îi considera cicatricile respingătoare, ci credea că are un corp – chiar dacă lui i se părea irațional – atrăgător, se simțea în continuare temător când trebuia să i se arate în întregime. Îl văzuse fără cămașă, dar era cu totul altceva să fii gol-goluț. Cu toate lămpile, oglinzile și ceramica albă sclipitoare, era, pur și simplu, prea multă lumină în jur care aștepta cu nerăbdare să îi lumineze fiecare defect și imperfecțiune.

Și avea multe defecte și imperfecțiuni.

După ce se dezbracă, se duse în tăcere în spatele ei, la masa de toaletă. Era și o oglindă acolo, iar ea nu tresări. Probabil că îl văzuse apropiindu-se. Își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse cu spatele la oglindă, ca să nu fie nevoit să își vadă fața cu cicatrici holbându-se la el. Ea se sprijini de el, pe pieptul lui gol.

Rhys respiră scurt. O cuprinse cu brațele și, cu degetele lui înțepenite și neîndemânaticе, trase de închizătorile hainei ei de călătorie.

Ea oftă și se aplecă în față, coborându-și brațele, ca el să-i poată da jos haina. El o aruncă la o parte și se apucă să îi desfacă nasturii de la cămașa cu guler înalt. Începu să respire sacadat. El îi deschise cămașa, tot mai jos, tot mai jos, în timp ce pieptul ei se înălța și cobora, de parcă ar fi fost la fel de nerăbdător să fie expus, pe cât era el să îl vadă.

După ce îi desfăcu și ultimul nasture micuț, îi trase fiecare parte a cămășii într-o parte, dezgolindu-i gâtul și pieptul catifelat, dându-i la iveală sânii mici acoperiți de un strat subțire de muselină și susținuți de un corset din dantelă. Valea adâncă dintre sânii ei ascundea secrete și sugestii.

– Încântătoare, șopti el, ducându-și mâna spre spatele ei, ca să-i desfacă panglicile corsetului.

Își dorea de atâta amar de vreme să o facă. Stătuse treaz multe nopți visând la asta: mai întâi pe pământul stâncos, apoi pe fundația de piatră și după aceea pe podeaua de lemn. În fiecare noapte încercase să ignore suprafața neconfortabilă de sub oasele lui istovite umplându-și mintea cu gânduri la ea. Curbele suave ale trupului ei, pielea ei moale și delicioasă.

Și acum, iat-o în fața lui, pe jumătate dezbrăcată și în întregime dornică, iar el nu reușea să-i desfacă nenorocitele de panglici. Nu era vorba că ar fi fost prea strânse sau că nu l-ar fi ajutat mâinile deformate. Era doar al naibii de emoționat. Nu reușea să își controleze degetele, și totuși, era nerăbdător să guste din ea, așa că își înclină capul și o sărută pe lateralul gâtului.

Ea gemu și își lăsă capul într-o parte.

Rhys îi primi oferta și îi sărută gâtul lung și curbat. O linse și mușcă ușor pielea delicată, sugându-i lobul urechii ca o perlă mică, neîmpodobit.

– Ah, Rhys, oftă ea, dându-și capul pe spate.

Felul în care gemea pentru el... îi încingea sângele.

– Dumnezeule mare, spuse ea, lăsându-se și mai mult pe spate.

Uite ce lucrătură la tavan!

El înlemni. De-ajuns! Tocmai ce reușise să îl vindece de emoții.

– La naiba cu nenorocitul ăla de tavan, mârâi el, trăgând nervos de capetele șnururilor.

Ea icni scurt căci, pentru o clipă, le strânse mai tare. Nodul cedă de data asta, iar corsetul alunecă de pe ea.

– La naiba cu ceramica și cu draperiile, spuse el, întorcând-o cu fața spre el.

Îi trase de cămășuța, sfâșiind-o în efortul lui de a-i dezveli sânii.

Ea înghiți în sec, apoi gemu. Făcu ochii mari când își văzu cămășuța distrusă și sânul expus. Apoi pe el, gol și excitat.

– Închide ochii, îi spuse el, vârându-și mâna în cămășuța ei și cuprinzându-i sânul cu palma. Strânse. Închide ochii. Nu mai examina totul. Simte doar.

Ea îl ascultă.

El îi desfăcu fusta și i-o trase în jos pe șolduri. După care o dezbracă de jupon. Și de jartiere și de ciorapi, rulând cu atenție și plăcere materialul de flanel pe picioarele ei subțiri, frumoase.

Iat-o în fața lui, doar în cămășuță, cu ochii în continuare închiși. O lăsă așa preț de o clipă. Se duse roată prin încăpere și stinse aproape toate lumânările.

Așa, mult mai bine.

— Rhys? spuse ea, iar genele ei lungi și negre îi tremurară pe obraji. Pot să deschid ochii acum? Promit să nu vorbesc despre plăci de ceramică sau tavane.

— Nu încă.

Cu o smucitură rapidă, îi desfăcu și mai mult cămășuța, până reuși să i-o scoată peste umeri și să o tragă în jos, până la podea.

— E a doua ținută pe care mi-o strici, glumi ea, strângându-se în brațe, ca să își acopere goliciunea.

— Îți voi cumpăra o duzină mâine, dar în noaptea asta... Îi desprinse încet brațele de lângă corp. E rândul meu să admir cel mai frumos și mai măiestru lucru din această odaie.

Și așa făcu. Dădu la o parte o șuviță groasă de păr brunet care îi căzuse peste sân, împingând-o peste umeri, ca să vadă mai bine. Apoi se dădu un pas în spate și se uită lung și fără grabă la trupul ei, de la degetele de la picioare elegant curbate, la părul brunet și lucios. Limbi de lumină de la lumânări îi lingeau pielea palidă. Brațele subțiri îi atârnav pe lângă corp, îmbrățișând curbele senzuale ale sânilor și ale șoldurilor. În timp ce o privea, vârfurile rozalii ale sfârcurilor ei se strânseseră ca niște muguri încordați. Între coapse, un triunghi de cărlionți închiși la culoare și umbre îi ascundeau sexul.

Nu mai văzuse niciodată o femeie așa de frumoasă. Și nu exagera. Doar că Rhys nu văzuse prea multe femei dezbrăcate, iar pe majoritatea celor pe care le văzuse, încercase voit să nu le examineze prea îndeaproape. Chiar și așa, ar fi pariat că nu erau multe femei la fel de încântătoare precum Mcredith.

La naiba, și de-ar fi fost cu miile, ea era singura pentru el.

În timp ce se uita la ea, mädularul lui deja țeapăn se întări și mai tare. Până când îl duru efectiv să o mai privească. Din fericire, viața îi dăruise o toleranță incredibilă la durere.

– Rhys, te rog, spuse ea, foindu-se nerăbdătoare. Probabil că apa s-a răcit de tot deja.

Așa spera și el. Chiar avea nevoie de o baie rece, dacă voia să nu își verse sămânța peste tot pe podea.

– Prea bine. O prinse cu blândețe de mână. Haide, atunci.

– Deschid ochii.

– Bineînțeles.

O ajută să intre în cada de cupru adâncă, probând mai întâi apa cu mâna. Se răcise puțin, dar temperatura călduță era plăcută, ținând cont de seara încinsă de care aveau parte.

Rămase în spatele ei în timp ce ea intră în cadă.

– Nu vii și tu? întrebă ea, scufundându-se rapid până la gât în apa călduță.

– Tu prima, spuse el, ghemuindu-se lângă cadă și întinzându-i un burete. Nu e destul de mare pentru amândoi.

Colțul gurii îi zvâcni.

– Ba este, dacă stăm aproape. Credeam că asta era ideea. Voiam să terminăm rapid.

Rhys se temea că avea să se termine totul înainte să înceapă măcar. Ea îl atinse pe obraz și îl sărută dulce pe buze.

– Te rog, vreau să facem baie împreună.

El gemu încet. Cum să refuze? Se ridică în picioare, își trecu piciorul mare de partea cealaltă a marginii de cupru a căzii, în apa în curs de răcire. Un val improșcă apă pe podea.

– Nu băga în seamă, spuse ea.

Așa că reuși să își pună și celălalt picior în cadă, încălecându-i picioarele, în timp ce erecția lui se legăna chiar în fața ei. Nu păru să o deranjeze, dar, ca să fie sigur, se puse imediat jos în apă, improșcând din nou cu apă.

– Rhys, ai uitat că sunt văduvă? Nu e ca și cum n-aș mai fi văzut nici un bărbat gol înainte. Se întinse după săpun și după burete și le frecă unul de celălalt, până se formă o spumă groasă și aromată. Deși aș minți dacă nu aș spune că ești de departe cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Trecu buretele peste fluierul piciorului lui. El tresări, surprins.

– Îmi pare rău. Te gâdili?

- Nu, răspunse el scurt, de parcă l-ar fi acuzat de o lașitate sau o slăbiciune.

Ea îl săpuni din nou pe picior, iar genunchiul îi tresări din nou. Meredith râse:

- Cred că te gădili.

- Poate că da, recunosc el.

- Poate că da? Se lăsă pe spate și se frecă pe braț cu buretele, de la umăr până la încheietura mâinii. Nu știi?

- Bănuiesc... Se opri când ea își inclină capul și își săpuni gâtul. Se uită, fermecat, în timp ce o dără de spumă i se prelinse între sâni. Sub apă, mădularul îi zvâcni. Bănuiesc că nu am avut niciodată ocazia să descopăr.

Ea înlemni, cu buretele pe piept.

- Nu ai avut niciodată ocazia să descoperi? Mi-e greu să cred așa ceva.

El ridică din umeri.

- Nu am mai făcut baie cu o femeie până acum.

- În regulă, dar sunt sigură că nu trebuie să faci baie cu o femeie ca să - se ridică brusc, împrășcând la rândul ei cu apă. Ai spus că a trecut ceva vreme la tine.

- Da, reuși să îngâne el.

- Ai spus că ani de zile.

El incuviință.

- Câți ani?

Rhys fu nevoit să se gândească bine.

- Unsprezece? Da, cam așa.

Ea îl privi fix.

- Unsprezece ani. Nu ai mai făcut dragoste cu o femeie de unsprezece ani.

- Nu știu dacă am făcut vreodată „dragoste” cu o femeie, de fapt. Dar m-am culcat cu câteva când am fost tânăr. Majoritatea, târfe.

- Majoritatea, repetă ea și începu să își săpunească și celălalt braț.

Părea prea distrasă acum ca să facă din săpuneală un spectacol, dar Rhys tot se bucură de priveliște.

- Da, majoritatea. Spera că nu o deranja că era sincer cu ea, dar nu vedea altă variantă. Era viitoarea lui soție. Dacă avea să îl întrebe ceva, el urma să-i spună adevărul.

Despre majoritatea lucrurilor.

Își drese glasul, apoi continuă:

- Prima dată am fost cu o localnică, când eram la Eton. Ea era curioasă, iar eu... aveam șaisprezece ani. Dar a fost o experiență atât de îngrozitoare pentru amândoi, că după aceea m-am rezumat la târfe. Fără virgine.

- Dar cum de „fără virgine” s-a transformat în „fără femei”?

El își înclină capul, luă apă în mâini și se stropi pe față și pe gât. Apoi, scutură din cap și spuse:

- M-am înrolat în armată.

- Aveam oarecum impresia că până și soldații au timp de femei. Știi ce vreau să zic: măcar o oră sau două din când în când, de-a lungul unui deceniu.

- Majoritatea au.

- Dar tu nu ai avut.

- Nu. Își dădu brusc seama că s-ar putea să îi lase impresia că era destul de jalnic. Sau mai rău, nu prea viril. Adăugă grăbit: Nu că nu mi-aș mai fi dorit femei. Nu mă înțelege greșit. Doar că majoritatea anilor i-am petrecut luptând sau vindecându-mi rănilile, așa că circumstanțele mi-au limitat destul de mult opțiunile. Ba mai mult... cred că m-am hotărât pur și simplu să nu mă culc cu femei care nu mă doreau cu adevărat.

Ea îl privi uimită.

- Ce femeie întreagă la minte nu te-ar dori?

Rhys clătină din cap, neștiind cum să-i explice. Ce-i drept, primise oferte. Din partea femeilor nepotrivite, din motive nepotrivite. Văduvele soldaților care căutau un cort cald și un protector puternic. Femei măritate din înalta societate, care voiau să se culce cu o brută mare, robustă și înfricoșătoare, dar care erau îndeajuns de snoabe ca să se ferească de lachei. Târfe care nu își permiteau să fie mofturoase.

Se gândi la Leo Chatwick, care putea agăța o târfă în Covent Garden și să o facă să se îndrăgostească de el în mai puțin de o oră. Poate că dacă Rhys ar fi avut același talent, ar fi suportat să plătească pentru plăceri sexuale. Dar curvele rareori veneau

la el de bunăvoic, și, când o făceau, nu le plăcea să zăbovească prea mult.

– După ce nu m-am mai culcat atât amar de vreme cu o femeie, mi s-a părut că ar merita să aștept până să mă culc cu femeia potrivit. În caz că mai era nevoie, adăugă: Cu tine adică.

– Într-adevăr? spuse ea, trăsăturile feței indulcindu-i-se în lumina lumânării. Rhys, e foarte drăguț din partea ta.

Drăguț? Ei bine, avea să accepte epitetul. Mai bine decât „jalnic”.

Ea își scoase un picior din apă și îl puse pe genunchiul lui îndoit. În pofida temperaturii scăzute a apei, Rhys ar fi putut să jure că picăturile de apă dintre ei sfârâiau. Se aplecă apoi să își săpunească glezna, dar el îi luă buretele din mână.

– Lasă-mă pe mine.

– Credeam că nu mi-o mai ceri.

Cu mișcări lente, ca să se bucure de moment, el o dădu cu săpun pe fiecare centimetru din gamba și coapsa ei moi și suplă. După ce termină cu primul picior, ea îl coborî sub apă și îl ridică pe celălalt. În timp ce o mângâia, ea murmură gutural.

Prinzând curaj, el împinse buretele pe interiorul coapsei ei. Meredith îl prinse de incheietură și i-o trase și mai sus. Peste pantalinetă a stomacului ei, până la sâni.

– Spală-i și pe ei, îl îndemnă ea.

El o ascultă, mut de dorință, în timp ce făcea vârtejuri de spumă pe fiecare sân alb ca laptele și pe fiecare sfârc roz pal. Îi tachină sfârcurile cu buretele aspru până când acestea se întăriră, după care o dădu cu săpun de-a lungul curbei vulnerabile ascunse sub fiecare sân.

Apoi aruncă buretele la o parte și îi cuprinse sânii cu mâinile. Degetele îi alunecară peste pielea ei plină de săpun, iar el își apăsă tare degetele mari peste sfârcurile ei încrețite, ca să le ațâțe. Ea gemu, în semn de aprobare, în timp ce el îi mângâia și frământa sânii, dar când își coborî mâinile spre sexul ei, ea îl opri.

La naiba. Greșise cu ceva. Devenise prea lacom. Ea nu voia ca el să...

– E rândul tău, spuse ea, zâmbindu-i seducător. Se întinse după burete și săpun.

Rândul lui? Vorbea serios? Era pe punctul de-a termina în apa de baie, doar pentru că o spălase *pe ea*. Nu credea că ar fi fost în stare să reziste dacă beneficia și el de astfel de servicii.

Dar se părea că ea nu avea de gând să îi ceară permisiunea.

Strânse buretele, făcând să înflorească bule de spumă albe și parfumate. Începu cu brațele lui, spălându-le pe rând, de la încheietura mâinii, până la umăr. Aroma de iasomie îl liniști. Senzațiile îl străbăteau precum mici unde sub piele. Dumnezeu-le, se simțea atât de... bine. Nu exista alt cuvânt care să descrie senzația care îl încerca. Pur și simplu, *bine*. Al naibii de bine. Îl relaxase atât de tare, încât se temea că avea să se dizolve în apa din cadă.

Până când, întinzându-se în față, ea îl frecă sub braț. El tresări și sări în sus.

– Știam eu. Chiar *te gădili*.

– Cred că da.

Aparent mulțumită de sine, Meredith își văzu de treabă, dându-l cu spumă pe piept, gât, umeri, picioare. Iar el savura fiecare moment, chiar și atunci când îi tachină talpa piciorului, iar el se scutură șocat și râse, improșcând jumătate din apa din cadă pe podea.

– Vino aici.

O prinse de talie cu ambele mâini și o trase spre el. Picioarele ei se îndoiră, formând un zid între pieptul lui și al ei. El își înfășură picioarele lui mari în jurul ei, cu călcâiele la baza șirei spinării ei. După care o sărută lung, și tare, și adânc. Îi gustă fiecare buză pe rând și îi exploră gura cu limba. Avea gust de vin și de condimente, și, vag, de săpun. Atât îmbătătoare, cât și inocentă. Ameți când se gândi că în seara aceea nu trebuia să se mai abțină de la nimic.

Meredith îl apucă de umeri și își schimbă poziția, îngenunchind. El o sărută din nou și, o, Doamne! Sâni ei fermi și plini de săpun se apăsau acum de pieptul lui, alunecând și frecându-se de pielea lui plină de cicatrici.

Ea își vârî mâna printre ei și Rhys îi simți degetele subțiri închizându-se peste mädularul lui. Se cutremură de plăcere când ea îl mângâie încet. Sus, apoi jos.

— Oprește-te, spuse el răgușit, îndepărtându-și buzele de ale ei. Oprește-te. Au trecut unsprezece ani. Dacă continui așa, nu voi rezista nici unsprezece secunde.

— Știi, spuse ea, sărutându-l ușor, de mai multe ori, pe gură și pe maxilar. Știi. E în regulă. Lasă-mă să îți fac mai întâi asta, după care o să avem tot timpul din lume. Se lăsă pe genunchi, mângâindu-l. Lasă-mă să te ating, Rhys. Mi-am dorit să te ating. E atât de bine când o fac.

El gemu în timp ce degetele ei îi explorau lungimea, urmărind fiecare venă și încrețitură, atingându-l ușor peste capul umflat, sensibil. Rhys căută în adâncul lui voința necesară să o apuce de mână, ca să o oprească. Dar căută în zadar.

— Merry... La naiba, credea că terminase cu contactele sexuale unilaterale, când numai el se distra. Vreau să îți ofer plăcere.

— Ah, o vei face. În ochii ei dansară unde argintii. Își strânse pumnul în jurul lui și începu să miște mâna mai rapid. Crede-mă. Îmi face și mie plăcere, nu numai ție.

Rhys se îndoia de asta. Nici măcar nu putea descrie în cuvinte senzațiile care îi cotopeau trupul în timp ce ea îl masa dulce. Nu, fără cuvinte. Doar suspine răgușite și gemete aspre. Mâna ei avea un ritm constant, iar el se desfăta cu noutatea acestui lucru. Ce diferență față de felul în care își oferea singur plăcere. Ea avea palma mai mică și mult mai moale ca a lui. Nu îl strângea la fel de tare și avea un ritm mai lent decât ar fi fost al lui. Totuși, se împotrivi instinctului de a își împinge șoldurile sau de-a o îmboldi să iuțească ritmul. În schimb, închise ochii și se forță să fie răbdător, să se supună ritmului ei și urcușului constant, lent spre extaz.

Încă o capitulare a lui, atât de chinuitoare și de dulce în același timp.

— Dumnezeule. Se apucă de marginile căzii și fiecare mușchi din corp i se întări de la efortul de a se abține. Trebuie să te oprești, spuse el cu dinții încheștați. Trebuie să te oprești chiar acum sau nu voi putea...

— Șșșt. Lasă să se întâmple.

Nu mai avea de ales. Liberul arbitru nu mai exista. Criza care se acumula în vintrele lui era la fel de inevitabilă precum destinul și de două ori mai puternică.

Mârâi animalic o ultimă dată, după care se lăsă cuprins de orgasm. Șoldurile i se ridicară de pe baza de cupru a căzii, iar el se cutremură în pumnul ei strâns, improșcând jet după jet în apa călduță.

După ce valurile de plăcere se potoliră, rămase cu privirea ațintită în tavan, încercând să își tragă răsufierea. În tot acest timp, ea continuă să îl mângâie și să îl atingă, trecându-și ușor degetele acelea pricepute peste trupul lui istovit. Nu îi venea să creadă acest mic miracol: că ea nu numai că *voia* să îl atingă, ci și continua să o facă, după ce faptul era consumat.

Iar el simțea același lucru pentru ea. Nu era scârbit de sine însuși și nu simțea imboldul brusc și irezistibil de a se îmbrăca, de-a arunca o monedă pe masă, de-a sări pe cal și de-a goni ca nebunul, atât de rapid încât poate că, în sfârșit, ar fi reușit să se întrecă pe sine. Nu, de data asta, *voia* să rămână chiar acolo, și nici măcar o herghelie de cai de povară nu l-ar fi putut urni. Avea să o atingă și să o mângâie, și să o sărute, și să o dezmierde și să o lingă, și să-i provoace plăcere toată noaptea. Imediat ce i se întremau puțin membrele.

– Aveai dreptate, spuse el după câteva momente, încă uitându-se la tavan. Chiar că este o experiență pe cinste.

Ea râse, se aplecă în față și îl sărută pe obraz.

El se ridică, brusc mânat de un scop.

– Să ieșim din cadă.

Alături erau două urcioare cu apă curată pentru clătit. Rhys se ridică și apucă unul dintre ele și și-l vărsă în cap, clătindu-se astfel rapid, după care se scutură ca un câine ud.

– Rhys! chițăi ea, ridicându-și mâinile ca un scut.

– Ce e? Și-așa ești udă. Ieși din cadă și îi spuse să se ducă în mijlocul căzii. Ridică al doilea urcior cu o mână și îi spuse: Acum, întoarce-te cu spatele la mine, ridică-ți părul și nu te mișca.

Ea făcu așa cum îi ceru, iar el o clăti lent, lăsând ca apa să se prelingă doar într-o dără în timp ce plimba urciorul pe deasupra umerilor și gâtului ei. Când apa i se prelinse peste curba elegantă

a șirei spinării, ea se înfioră și râse. Rhys turnă apă peste posteriorul ei alb și tare și urmări cum i se făcea pielea de găină.

— Întoarce-te.

Ea zâmbi și se întoarse spre el. Foarte concentrat, lăsă să se prelingă câte o dără subțire pe fiecare sân. Ghidând jetul cu grijă, îi turnă apă chiar peste sfârc. Din pricina apei reci din cadă și a acestei noi stimulări, mugurele rotund se încreți și mai tare. Bineînțeles, tocmai asta sperase și el să obțină.

Încă ținând urciorul pe jumătate gol, Rhys se aplecă și îi supse sfârcul acela roz încântător. Ea tresări, surprinsă, dar el o cuprinse cu brațul liber de după talie, ca să o susțină.

La naiba! Așteptase o veșnicie să o facă. Și, mulțumită eforturilor ei altruiste din cadă, acum putea zăbovi cât voia. Supse și linse pe rând mugurii aceia încântători, apăsându-și fața în ei, ca să simtă mirosul proaspăt și curat al pielii ei.

Ea îl prinse de umeri și gemu încet, tremurat. Și chiar dacă avusese parte de un orgasm devastator cu nici cinci minute în urmă, Rhys își simți mădularul cum începea din nou să îi zvâcnească.

Reticent, se retrase de lângă sâni ei. Sfârcurile ei erau mai întunecate și mai tari ca niciodată. Păreau o pereche de boboci de trandafir închiși, strălucind de la rouă. Mișcă urciorul deasupra abdomenului ei și îi turnă un fir de apă chiar peste buric. Apa se revărsă repede din adâncitura mică și se strecură spre pelvisul ei și între picioare.

Ea gemu și se încordă, înfigându-și involuntar unghiile în umerii lui.

Era clar că îi plăcuse.

El apăsă atent gura curbată a urciorului peste movilița ei, chiar deasupra triumphiului de cărlionți închiși la culoare care îi ascundeau sexul. Încet, înclină urciorul, până când o dără de apă se prelinse chiar peste carnea ei fierbinte.

De data asta, ea țipă.

Înclină puțin mai mult urciorul, sporind fluxul de apă. Ea își arcui șoldurile și își depărtă picioarele, până când firul de apă i se scurse printre pliurile sexului. Sunetele ei guturale de încântare reverberară din plăcile de ceramică.

- Îți place? întrebă el. Știa răspunsul, dar voia să o audă spunând-o. De mai multe ori, nu o singură dată.

- E atât de... Gemu când el înclină și mai mult urciorul. Nici măcar nu pot descrie.

Pieptul lui Rhys se umflă, căci se simțea mândru, într-un fel primitiv și masculin.

- Nu mai este apă, spuse el, ghemuindu-se să pună urciorul la o parte.

- Oh, scânci ea scurt, dezamăgită. Poate că e mai bine așa. Începe să mi se facă frig. Cred că sunt prosoape în...

- Nu încă.

El îngenunche în fața ei și își apăsă gura pe miezul ei.

Capitolul 16

Meredith țipă.

Și mai să se prăbușească. Din fericire, avea unghiile înfipite în umerii lui. Totuși, el fu nevoit să o apuce de după mijloc cu amândouă mâinile, ca să nu se dezechilibreze complet.

După ce o stabilizează, se reîntoarce la treabă, mângâindu-i cu limba carnea cea mai intimă. Încet... foarte încet, stârnindu-i o senzație asemănătoare cu cea pe care i-o provocase apa. Mișcări calde, subtile, pline de tandrețe.

Își luă mâinile de pe talia ei și le coborî până la sexul ei. Cu degetele mari îi desfăcu pliurile feminine.

- Rhys, spuse ea slab, până acum nu am...

- Șșst. Nici eu, suflă el cald și delicios peste pielea ei. Așa că nici unul dintre noi n-o să știe dacă greșesc.

Își roti limba peste mugurele umflat și sensibil, iar lui Meredith aproape că i se tăiară picioarele.

- Oh, zise ea printre găfâituri, sunt sigură că o faci cum trebuie.

Gata cu gluma. Rhys deveni tăcut, concentrându-se să o exploreze amănunțit cu buzele și cu limba. Meredith gemea și ofta. Nu mai simțise niciodată o plăcere atât de acută, de intensă, mai

să-i topească oasele. Și i se părea atât de potrivit că tocmai el avea să îi ofere această senzație. Rhys fusese mereu singurul bărbat care stărnise în ea senzații încinse, chiar și pe vremea când era doar o copilă.

Cu răbdare, cu grijă și cu blândețe, el continuă să o aducă din ce în ce mai aproape de climax. Mușchii coapselor ei începură să tremure, iar cada de cupru păru să se legene sub picioarele ei.

Meredith își dresе glasul:

– Ăăă... Îi simți limba tremurând pe carnea ei și, preț de o clipă, nu putu vorbi. Rhys, nu știu cât mai rezist.

El nu-i răspunse, ci își băgă pur și simplu un braț pe sub coapsa ei, până când piciorul ei se sprijini pe umărul lui. Apoi îi prinse bine talia cu ambele brațe, sprijinindu-i greutatea.

În poziția aceasta, cu un picior în puțina apă rămasă în cadă și cu celălalt aruncat peste umărul iubitului ei, Meredith se simțea oarecum ca o barză. Se mai simțea și foarte expusă. Această postură îi dezvăluia locurile cele mai intime, expunându-le larg în fața lui, spre privire și examinare. Rhys se trase înapoi preț de o clipă, iar ea simți că se uită la ea. În sânge i se zvârcolea o senzație de anticipare, ce i se concentrează apoi între picioare, pulsând imperios, rapid.

După o clipă care i se păruse o veșnicie, el îi acoperi sexul cu gura deschisă, făcând cercuri cu limba, și totul explodează într-o senzație de plăcere pură, imensă.

El o ținu bine în timp ce ea termina, nelăsând-o să alunece sau să cadă, în tot timpul acesta mângâind-o ușor, încet, cu limba, provocându-i valuri de extaz.

Ulterior, Meredith cu greu își aminti cum ajunseseră în pat. Probabil că o dusesse el în brațe, ținând cont că picioarele nu o mai ajuțau. Își amintea numai că se ghemuise într-un prosop moale când ajunse pe saltea și felul în care imediat după aceea o învălui căldura corpului lui, ca un cocon. Se pare că și dormiseră așa o vreme. Era o bucurie de nedescris doar să stea, în sfârșit, întinsă lângă el, cuibărită la pieptul lui lat și țintuită sub brațul lui vânjos și greu.

Simțea atât de multă plăcere, și de-abia începuseră.

Nu era prea clar dacă el o trezise pe ea sau ea pe el, însă Meredith își veni în fire ca dintr-o ceață deasă ca bumbacul. Membrele lor erau atât de încolăcite, încât îi luă ceva timp să-și dea seama care îi aparțineau ei și care lui. Apoi se gândi că, de fapt, nu prea conta.

În timp ce clipea des, ca să-și vină în fire, el îi acoperi buzele cu ale lui. Oh, ce minunat era să fie sărutată ca să se trezească! Închise ochii la loc, dorind să prelungească încețoșarea aceea somnoroasă. El începu ușor, cu săruturi tandre pe gură, pe obraji, pe tâmplă și pe frunte. Blândețea săruturilor lui contrasta într-un mod delicios cu tăria mădularului, care o apăsa insistent pe coapsă.

Ea se zvârcoli în îmbrățișarea lui și își revendică dreptul de a-și folosi din nou brațele. Îi întoarse sărutul – mai întâi ușor, apoi apăsat – și în timp ce se sărutau, ea își plimbă mâinile peste fiecare centimetru din trupul lui la care putea ajunge: prin părul lui tuns scurt, pe ceafă, mai jos, pe suprafețele sculptate ale umerilor și spatelui lui. El gemu jos, gutural, când ea își trecu unghia de la degetul mare peste sfârcul lui. Încurajată de reacția lui, ea repetă gestul.

Cum de putea un bărbat să ajungă la vârsta de treizeci și unu de ani fără să știe dacă se gădilă sau nu? Chiar nimeni – nici dădaca, nici vreun prieten, nici vreo iubită, nici măcar *un părinte*, pentru numele lui Dumnezeu! – nu-l atinsese în joacă? Faptul că știa că el avusese parte doar de violență fizică constantă și nici o umbră de afecțiune fizică... îi frânse din nou inima pentru el, ca pe vremea când era o copilă.

Dar acum era femeie în toată firea și era hotărâtă să se revanșeze pentru timpul pierdut. Înainte să se dea jos din pat, avea să îl atingă *peste tot*. Tandru, fierbinte. Și nu numai cu degetele, ci și cu buzele și cu limba. Era ca un tărâm neexplorat – practic, un teritoriu virgin, se gândi ea în sinea ei. Dar toate până în noaptea asta. Avea de gând să îi exploreze fiecare centimetru din corp și să îi găsească toate locurile care i-ar fi provocat râsete, oftături sau gemete.

Și, cumva, avea să îl facă și pe el să înțeleagă și că o *merita*. Merita să fie sărutat, mângâiat, ținut în brațe și să i se ofere plăcere.

Merita să fie iubit.

Complet treji acum, stăteau întinși unul lângă celălalt, față în față. Meredith își propti capul într-un cot, iar cealaltă mână o întinse între ei. Nu îi luă mult să găsească ce căuta. În fond, era o țintă destul de mare, nu chiar proverbialul ac în carul cu fân. Fusese încântată să afle că amintirile ei despre corpul lui nu erau doar o combinație de informații distorsionate de timp și de lipsa ei de experiență din tinerețe. De-a lungul anilor, îi comparase pe toți bărbații din viața ei cu Rhys. Ceilalți fuseseră deficitari și la acest capitol.

Îl mângâie încet, urmărindu-i pălpăirile de plăcere pe sub pleoapele închise.

– Doamne, ce bine e! spuse el.

– Pari surprins, îl tachină ea. Apoi îl întrebă pe un ton mai blând: Chiar a fost atât de rău înainte?

– Prima dată? O, da. Deschise ochii. Îi dădu după ureche o șuviță de păr și adăugă: Mai rău pentru ea, decât pentru mine. Săraca de ea, țipa de parcă o schingiuiam. Nici măcar n-am terminat. A fost totul... aiurea.

– Ești sigur că nu-i făcea plăcere? zămbi Meredith. Poate că doar era genul care țipă. Așa-s unele.

Rhys se încruntă.

– Și tu ești genul care țipă?

– Nu, zise ea repede, aruncându-i o privire fugară. Nu.

– Atunci de unde știi cum sunt alte femei?

– Conduc un han, Rhys. Pereții nu-s foarte groși.

Își coborî mâna și mai mult, apucându-i săculețul greu și bucurându-se de gemetele lui joase de plăcere. El o apucă de șold și o trase înspre el, frecându-și membrul gros de pântecul ei, iar ea își trecu un picior peste șoldurile lui înguste. Invitație clară.

El încă ezita.

– Sunt pregătită, îl asigură ea. Și nu sunt nici virgină, nici o urlătoare. O să fie totul bine.

– Trebuie să fie mai bine decât „bine”. Își plimbă mâna peste șoldul ei și o coborî mult, mângâindu-i despicătura, testând-o cu degetele dacă e pregătită și mormăind de satisfacție când constată că, într-adevăr, era. Atunci își duse degetul spre perla

ei și o masă ușor. Trebuie să fie incredibil de bine, încât să vrei s-o facem din nou și din nou, în fiecare zi, tot restul vieții noastre.

– În fiecare zi? îl tachină ea. Câtă rezistență!

– Ne vom revanșa pentru o grămadă de timp pierdut. Făcu o pauză, lăsându-i impresia că analizează serios lucrurile. În fiecare zi din următorii zece ani, cel puțin. După aceea, în funcție de starea articulațiilor mele.

Ea își dădu capul pe spate și râse.

Când Rhys începu s-o sărute pe adâncitura dintre clavicule, Meredith hotări că acum era momentul. Îi prinse ferm mădularul erect și îl ghidă spre deschizătura ei umedă, doritoare.

Apoi o pătrunse puțin. Traseră amândoi adânc aer în piept.

Încă puțin.

Ea își mușcă buza, ca să nu geamă. La drept vorbind, chiar era mare, iar ea atât de lipsită de practică. Și nici nu născuse vreodată. Sigur era strâmtă ca o văduvă. O durea, dar într-un mod delicios.

Se uitară lung unul la celălalt în timp ce el mai înaintă un pic și apoi încă un pic.

– Te simți bine? întrebă el.

Ea dădu din cap că da, însă fără suflare.

– Lasă-mă o clipă. Oprește-te puțin.

– O să încerc. Scrâșni din dinți timp de câteva bătăi de inimă. Dumnezeu, nu mai pot aștepta... Vreau mai mult.

– Eu...

Restul răspunsului ei se pierdu într-un geamăt, când el o apucă de șold și se împinse în ea.

Meredith își îngropă fața în umărul lui. „N-o să țip. Chiar n-o să țip.”

– Te simți bine?

– Da.

– Ești sigură?

– O, da, zise ea printre dinții încleștați.

După un moment, Meredith trase adânc aer în piept, iar apoi îi dădu drumul ușor. El începu să se împingă ușor în ea, cât mai blând cu putință. Umezeala lor naturală ușura calea. Când se împinse din nou, ea simți că alunecase mai mult decât intenționase. El gemu tare, făcând ca mușchii ei încordați să se mai relaxeze.

Și deodată nu mai era dureros. Dimpotrivă, era foarte, foarte plăcut.

Începu să se miște și ea, forțându-l să pătrundă mai adânc, tot mai adânc. Mai multă fierbințeală, mai multă frecare. Partea lui tare aluneca pe carnea ei sensibilă, încordată.

Ea își ridică ușor capul și deschise ochii, ca să vadă expresia lui în timp ce stabileau ritmul. Încet. Constant. Devastator. De fiecare dată când se împingea, se adâncea și mai mult, deschizându-i și mai mult corpul, ducând-o cu fiecare pas mai aproape de pragul extazului.

Era foarte concentrat: ochii ațintiți, sprâncenele încruntate, buza de jos prinsă între dinți. Părea că fi măsoară reacțiile la fel de atent pe cât i le pândea ea pe ale lui.

- E bine? întrebă ea fără suflare.

- O, da... Te descurci... Și scrâșni din dinți în timp ce mușchii ei intimi i se strânsură. Mult mai bine ca mâna mea.

- Mie îmi place ce fac mâinile tale.

Își puse o mână peste a lui și i-o trase de pe șold pe sân. El îl apucă ușor, frământându-l tandru. Plăcerea îi cotropi trupul, în timp ce el îi freca sfârcul întărit cu degetul mare. Oftă gutural, plină de dorință.

- Îți place? spuse el frecându-i din nou sfârcul cu degetul.

- O, da, răspunse ea.

Îi strânse mai tare șoldurile cu piciorul și își flexă coapsa, trăgându-l și mai adânc în ea.

Își sprijini capul de braț și se uită pur și simplu lung în ochii lui frumoși, în timp ce amândoi își mișcau șoldurile înainte și înapoi. Înăuntru și afară.

- E minunat, Rhys. Mă bucur tare mult că o facem.

- Și eu, crede-mă. Încă o săptămână de mă mai abțineam, cred că aș fi făcut implozie. Ridică dintr-o sprânceană și adăugă: O fi ciudat că vorbim atât de mult ?

- Ciudat? Poate că nu se obișnuiește, dar mie, una, nu mi se pare ciudat. Mi se pare...

- Că e cum trebuie, spuse el, respirând șuierat când își împinse șoldurile și se afundă mai adânc ca niciodată. Pur și simplu pare a fi așa cum trebuie. Se împinse din nou. Nu-i așa?

O, Doamne, da. Bineînțeles că da.

O sfredeli cu privirea-i cercetătoare și intensă. Chiar dacă era adâncit în pântecul ei, ea se simți pătrunsă mai adânc de privirea lui. În acea privire era dorință și nevoie... și o urmă vagă de frică.

El își împinse încă o dată șoldurile cu putere.

- Recunoaște. Așa trebuie să fim: amândoi. Așa suntem meniți să fim.

O voce din interiorul ei îi strigă să fie prudentă, îmboldind-o să ridice un zid de apărare. „Nu, îi spuse vocea. Te-ai deschide prea mult și ai risca să ți se frângă inima, sau chiar mai rău.“ „Du-te naibii!“ îi răspunse ea.

Rhys era în ea și lângă ea, și o înconjura cu îmbrățișările lui, de care avea atâta nevoie. Omul acesta îndurase o viață întreagă de lipsă de afecțiune, așa că se agăța de prostia asta a lui cu destinul pentru că, fiind un suflet nesigur și rănit, nu îndrăznea să i-o ceară ei. De aceea nu-i dăduse de ales. Se temea că avea să îl refuze.

Iar ea nu avea să îl forțeze să i-o ceară. Nu atâta timp cât și ea tânjea să îi ofere totul: afecțiune, plăcere, atingeri tandre de iubită.

- Da, respiră ea, încolăcindu-și brațul pe după umerii lui. Își întinse gâtul și îl sărută pe buze. Da, Rhys. Pare că așa trebuie să fie, continuă ea. Îi sărută din nou buzele puternice și senzuale, apoi încă o dată, trecându-și degetele prin părul lui moale. De-a dreptul... perfect... întocmai... cum trebuie să fie. Așa trebuie să fim, adăugă ea.

El o sărută pe gură, apăsător, cu o pasiune febrilă, dezlănțuită. Gemu și o rostogoli pe spate, afundându-se adânc.

Foarte adânc. Atât de adânc, încât ea îl apucă de umeri, șocată. Așezați unul lângă celălalt, firește că n-o penetrase complet. Era clar că Rhys avea și mai mult de oferit. Iar acum îi dăruia totul, împingându-se tare, din ce în ce mai adânc, până când șoldurile li se atinseră, iar ea rămase fără aer.

- Te simți bine ? întrebă el, sprijinindu-se pe coate.

Ea reuși să dea din cap că da.

- Bun. Fiindcă nu mă pot opri. Martor mi-e Domnul că nu mă pot opri.

Se împinse din nou, frecându-și pelvisul de-al ei. Iar ea termină. Pur și simplu. Senzația trupului lui puternic, nevoia tăioasă

din vocea lui, întreaga emoție din inima ei... Era copleșită; din toate punctele de vedere. Plăcerea o cuprinsese rapid, fierbinte, de neoprit, iar ea se agăță de el, lăsându-se dusă de val.

— Doamne! Mormăitul lui încordat îi spuse că și el era aproape. *Doamne!* Și se lăsă peste ea cu toată greutatea. Ține-mă, îi șopti el în ureche. Ține-mă strâns.

Ea făcu întocmai, fiindcă și ea dorea să-l țină în brațe. Își înfășură brațele în jurul gâtului său și picioarele peste coapsele lui ca niște trunchiuri de copac. Își încordă mușchii intimi, strângându-l și acolo.

Și atunci, după ce ea îl cuprinsese în toate modurile imaginabile, el își dădu drumul, împingându-se mai puternic și mai rapid. Îi acoperi gura cu a lui, pătrunzând-o sălbatic cu limba, în timp ce o posedă din ce în ce mai repede, mai tare și mai adânc, ca și când ar fi avut nevoie disperată de ceva anume, ceva care se găsea numai în centrul ființei ei, iar pentru a obține acel lucru trebuia s-o sfârâme.

Își smulse gura dintr-a ei și se dădu puțin în spate. Doar cât ea să-i poată vedea chipul. Privirea îi era pierdută, iar buzele contonșionate de plăcere. Și, pe când se apropia inevitabilul, din pieptul lui ieși un iureș incoerent de cuvinte:

— E atât de... La naiba, c... Merry... Dumnezeule!

Pieptul i se umflă de bucurie și aproape că răsese, fiindcă știa că următoarele treizeci de secunde aveau să fie cele mai bune din ultimii zece ani ai lui Rhys St. Maur, iar ea se bucura, pur și simplu, că era parte din asta.

El mârâi când termină, prăbușindu-se peste ea și îngropându-și fața în gâtul ei. Ea își slăbi strânsoarea brațelor și-l mângâie pe spate, pe șira spinării. Degetele îi alunecară pe sudoarea lucioasă, în timp ce el tremura după ce se eliberase.

În cele din urmă, îi simți, lângă urechea ei, respirația revenindu-i ușor la normal. Erectia i se înmuiase în interiorul ei, dar tremurul din mușchii lui nu se potolise.

— Ah, Rhys, murmură ea. Îl strânse tare în brațe, când își dădu seama. Ah, Rhys, repetă ea.

Rhys tremura. Războinicul acela masiv, puternic, indestructibil tremura în brațele ei. Dacă sperase cumva că și-ar fi putut proteja inima, speranța aceea dispăruse de îndată.

Era topită după el. Așa fusese întotdeauna.

– Mulțumesc, murmură el, oftând adânc, satisfăcut.

Meredith îi cuprinse capul cu palmele și îl sărută pe ureche.

– A fost...?

– Perfect, îl asigură ea. În toate privințele.

El se rostogoli pe-o parte, iar ea îi mângâie maxilarul cu vârful degetelor. Își arcui cu impertinență o sprânceană și întreabă:

– Deci... în fiecare zi? Într-adevăr?

– De două ori pe zi. În primul an de două ori pe zi. Cel puțin...

Ea își mușcă buza și îi aruncă o privire gânditoare.

– Ce-i? întreabă el, apoi se întinse și îi ciufuli părul în joacă.

– Mă întreb dacă e inclusă și ziua de azi. Fiindcă dacă da...

Se ridică în cot și se uită la ceas. Cât mai e până la miezul nopții?

El râse făcând patul să se cutremure. Brațul îi zvâcni, trântind-o pe saltea. O rostogoli aproape de el, făcându-i culcuș lipită de el.

– E timp destul, Merry, nu-ți face griji. O mângâie pe păr cu mâna lui mare. Avem tot timpul din lume.

Pentru prima dată în viață, ea își dori să-i fie și ei atât de ușor să aibă o credință oarbă.

Cu o izbucnire subită de energie, se urcă pe el, întinzându-și corpul peste al lui. Cu brațele sprijinite pe pieptul lui, îi ajungea cu degetele de la picioare pe la jumătatea tibiei. Părul de pe picioarele lui îi gădila tălpile.

– Tocmai mi-am dat seama de ceva.

– De ce anume?

– Am pierdut șocant de mult timp neexplorând zona de aici – îl mângâie cu degetul pe mărunul lui Adam – până aici – trasă o linie până la punctul moale chiar de sub urechea lui. Dacă nu ai nimic împotriva, intenționez să remediez numaidecât situația.

El zâmbi larg:

– N-am nimic de obiectat.

– Foarte bine.

Meredith își lăsă capul spre gâtul lui și-l atinse cu limba dedesubtul maxilarului. Dacă era să fie după ea, acesta avea să fie începutul unei nopți albe în care avea să exploreze fiecare centimetru din corpul lui.

N-or fi avut ei tot timpul din lume, dar cu siguranță aveau noaptea aceea. Iar Meredith era hotărâtă să profite de fiecare secundă din ea.

Capitolul 17

Se trezi alene, după ce se crăpă de ziuă. Când văzu lumina puternică a soarelui, care i se prelingea printre gene, Meredith sărută brațul care îi învăluia protector pieptul. Meritase timpul pierdut doar ca să se trezească în brațele lui. Nici măcar nu-și mai aducea aminte când se trezise ultima oară după răsăritul soarelui. Era chiar un lux. Unul cu care s-ar fi putut obișnui mult prea ușor.

Rhys se foi, adulmecându-i părul. Amândoi stăteau pe-o parte, cuibăriți ca lingurile într-un sertar. Cel puțin o parte din trupul lui era trează și dornică să întâmpine ziua. Mădularul tare o împungea în sold.

Ea își mișcă puțin fundul, tachinându-l. Din felul în care i se tăie respirația, ea bănuie că se trezise și el. De fapt, poate că stătuse așa ore în șir, tare și tânjind răbdător după ea.

În acest caz, mai putea aștepta câteva minute. Ținându-și ochii închiși și prefăcându-se că încă doarme, se întinse „întâmplător” și se cuibări și mai adânc în contururile tari ale trupului lui. El o sărută ușor pe ceafă, ca și când ar fi vrut să testeze dacă se trezise. Meredith făcu eforturi mari să rămână nemișcată, dar reuși. El își mișcă mâna care îi atârname până atunci „întâmplător” pe sânul ei. Trasă leneș un cerc în jurul sfărcului ei, după care îl ciupi un pic. Ea nu se putu stăpâni să nu geamă.

El știa că e trează. Și ea știa de el. Dar continuă să se joace. Cumva, stabiliseră tacit regulile: ochii rămăneau închiși. Fără cuvinte. Numai atingeri și înaintări constante, irevocabile, înspre unire. Era un joc pe care amândoi aveau să îl câștige.

Meredith își depărtă puțin picioarele, iar mădularul lui alunecă între coapsele ei. Rămaseră amândoi o clipă așa, savurând acel ultim moment de anticipare. Ea era umedă pentru el, iar el era impresionant de tare. Fu de-ajuns ca ea să își incline ușor pelvisul,

pentru ca Rhys să alunece înăuntru, împingându-se o singură dată, lin.

Chiar dacă respira sacadat, Meredith se strădui să stea cât mai nemișcată, cât mai pasivă, în speranța că tensiunea crescândă a jocului lor avea să îl facă să treacă de punctul de tandrețe. Cât fusese noaptea de lungă, se ghidaseră unul pe celălalt explorând poziții diferite și făcând tururi amănunțite ale trupului fiecăruia. El o iubise într-un fel voit tandru, care o emoționase. Însă, în dimineața aceasta voia ca el să fie agresiv. Voia să simtă întreaga putere din corpul acela mare și tare. Voia să fie copleșită.

Când așteptarea deveni de nesuportat, ea încalcă regulile și șopti:

– Ia-mă.

Dinții lui îi zgâriară umărul. Mârâi încet și o întoarse cu burta în jos, depărtându-i picioarele cu coapsele. Îi dădu exact ce voise ea, pătrunzând-o cu putere. Atât de tare, încât ea apucă perna ca să-și înăbușe țipătul. Patul scârțâia și se zguduia la fiecare smucitură.

Da, da. Exact după asta tânjise: să se simtă lipsită de putere sub el, în întregime la mila lui. Își petrecuse prea multă vreme din viața ei nevoită să fie puternică. Își pusese la bătaie întreaga tărie de caracter pe care o avea ca să administreze hanul, să aibă grijă de tatăl ei și să se îngrijească de sat. Și își clădise niște scuturi formidabile ca să se protejeze atât pe sine, cât și pe cei din jurul ei. Era o ușurare și o bucurie pentru ea să fie dominată, să renunțe la întreaga ei forță și să simtă toate acele bariere pe care și le construise pulberate de cineva pe care îl cunoștea și în care avea încredere.

Cineva pe care îl iubea.

El se ridică între picioarele ei, apucând-o de șolduri cu mâinile lui masive și ridicând-o în genunchi. Îi cuprinse fesele, ghidându-i mișcările, deschizând-o și împingându-se tot mai adânc în ea. După plesniturile ușoare ale coapselor lui pe ale ei și după respirația lui sacadată, ea bănuia că el se uita la trupurile lor unindu-se. I-ar fi plăcut și ei să vadă.

El o apucă și mai tare de șolduri, izbindu-i-le mai alert.

– Termină pentru mine. Acum.

Ea dădu drumul pernei și își duse o mână pe sub pântec, între picioare. Își apăsă movilița cu podul palmei, apoi își îndoi degetele, mângâindu-i organul la fiecare mișcare. Presiunea palmei ei exact acolo unde avea nevoie, dovada vie a propriei lui nevoi, pe care o simți tare și fierbinte pe vârfurile degetelor o făcură să se prăvălească într-un climax zguduitor și să țipe în pernă.

El o urmă câteva secunde mai târziu și se prăbușiră împreună pe saltea, el pe jumătate peste ea și jumătate într-o parte. Respirația lui era ca un hârșăit la urechea ei. Ei îi plăceau nespus fierbințele și greutatea lui, care îi țintuiau trupul epuizat pe pat, incapabilă să se miște. S-ar fi putut obișnui cu asta. Chiar ar fi putut.

Pentru prima dată de când Rhys adusesse vorba despre căsătorie când băuseră cafea și mâncaseră ouă fierte, Meredith își permise să se gândească, o clipă doar, că poate chiar era în siguranță dacă se obișnuia cu acest gând.

– Știi ce, zise el după câteva minute, rostogolindu-se pe spate, cred că m-am răzgândit.

– Te-ai răzgândit? Meredith își propti bărbia cu o mână, încercând să pară nonșalantă, chiar dacă, între timp, inima-i bătea să-i sară din piept.

– Va trebui să găsim un episcop, zise el. Să obținem o licență specială. În nici un caz n-o să mai așteptăm încă două săptămâni până se întoarce parohul.

Ea se prăbuși pe pat, ușurată.

– Vorbesc serios, zise el. Luăm trăsura și pornim chiar azi spre Londra.

– Rhys, nu putem face asta. Tata mă așteaptă să mă întorc așa cum am stabilit. Și mai avem și toate lucrurile alea de cumpărat pentru han...

– Pentru casa noastră.

– Da, și asta.

Rhys ridică din sprâncene:

– Nu înțeleg. De ce nu putem...?

Meredith îl sărută doar ca să-i reteze întrebarea.

Ce ciudat! Cu zece minute în urmă, își dorise doar ca Rhys să preia controlul, să nu-i dea de ales, să-i copleșească de tot

simțurile. Și în timp ce făceau dragoste, se simțise mereu prețuită și în siguranță. Dar să fugă așa pe ascuns...?

– Mi s-a promis un tur al orașului Bath, spuse ea vioaie. Și cineva zicea ceva despre panglici și romantism.

– Așa este, îi zâmbi el, iar Meredith simți adânc în suflet căldura din el.

Îl iubea. După noaptea trecută, nu mai era chip de tăgadă, nici măcar pentru ea însăși. Și nimic n-ar fi făcut-o mai fericită decât să se mărite cu el. Într-adevăr, existau obstacole. Viitorul hanului, amenințările lui Gideon... Însă, de la o asemenea depărtare, obstacolele păreau acum mai mici. Puteau fi trecute. Împreună, ea și Rhys aveau forța și istețimea necesare ca să descurce ițele.

Mai rămânea de clarificat doar un singur aspect: oare căsătoria lor l-ar fi făcut fericit pe Rhys? Nu numai satisfăcut în pat sau împăcat cu obligațiile lui, ci cu adevărat *fericit*? Chiar merita să fie mulțumit. Însă, chiar dacă el credea orbește în conceptul de destin, ea nu era sigură că Rhys mai știa cu adevărat ce își dorește. Dacă ar fi putut alege, oare chiar ar fi preferat o casă la țară în Devonshire, față de traiul opulent pe care l-ar fi putut duce în altă parte? Oare ar fi preferat-o sincer pe ea, în locul doamnelor elegante pe care le-ar fi putut avea?

Cuvintele lui îi răsuna mereu în minte: „Nu că aș avea ceva mai bun de făcut“.

Dar avea. La rangul și averea lui, avea atât de multe variante, iar vacanța aceasta probabil că urma să-i reamintească de ele. Înainte să se mărite cu el, avea nevoie de timp ca să observe, să-i măsoare gândurile și sentimentele în afara satului.

– Vreau doar să petrec timp cu tine, zise ea cu sinceritate. Apropo, ce face lumea bună în Bath?

El își țuguie buzele.

– Sincer să fiu, nu mai știu. Pe când eram copil, am petrecut numai o vară aici, când a venit mama la băi. Că doar de-aia vine lumea la Bath. Să facă cure de apă minerală. Și dacă-mi aduc aminte bine, obiceiul e să-ți începi ziua cu un purgativ bun, iar apoi să mergi cu lectica la Pump Room, ca să te iscălești în registrul cu oaspeți și să bei un pahar, două din chestia aia cu gust de rugină și urât mirositoare.

Pentru Dumnezeu! *De-asta se înghesuiau cei bogați la Bath?* Oamenii de seamă dădeau banii pe lucruri absolut ciudate. Însă nu voia să-l jignească pe Rhys punându-i la îndoială ideea respectivă.

– Tu vrei să bei apă din aia specială? întrebă ea.

Rhys chicoti.

– Tu ce crezi? Nu, ne vom limita la magazine în timpul zilei. Poate că o să dăm o raită și pe la circ și la Royal Crescent. Iar mai târziu, în seara asta... și-ar plăcea să mergi la teatru?

– Da, chiar te rog. Se bucură în sinea ei. În sfârșit avea să aibă unde să poarte rochia aceea roșie. Mi se pare că vom avea parte de o zi de-a dreptul încântătoare. Fără să avem nevoie de purgative sau lectici.

Rhys nu fusese niciodată genul care să cutureiere magazinele. Dar, pe de altă parte, nici nu mai avusese până atunci o doamnă la braț pe care să o răsfețe. Descoperi că, astfel, experiența era mai tolerabilă.

Ieșiră din apartament doar târziu, mult după prânz, dar începură cu lucrurile practice. El se interesă la hotel de proveniența lavoarului vopsit din apartamentul lor, care o fermecase atât de mult pe Meredith, și prima oprire în după-amiaza aceea o făcură la depozitul importatorului respectiv. Acolo comandară seturi complete de lavoare, urcioare, oale de noapte și oglinzi.

– Patru seturi, îi spuse Meredith neguțătorului.

– Cinci, o corectă Rhys.

– Dar de ce? se încruntă la el. Ah, da, înțeleg. Ca să avem de rezervă, în caz că se sparge vreunul?

– Șase seturi să fie atunci, îi strigă el neguțătorului. Patru pentru camerele de oaspeți, îi spuse ei apoi, unul de rezervă, și unul pentru casa noastră.

– Ah, murmură ea, încruntându-se și mai tare. Dar setul pentru casa de la țară nu trebuie să fie atât de elegant.

– Ba da.

Și, interzicându-i din priviri să mai continue discuția, îi dădu neguțătorului adresa lor de la hotel, după ce suplimentă comanda cu un set complet de vase de porțelan și tacâmuri pentru noua sală de mese a hanului.

- Te voi răsplăti cumva, murmură ea.

- Nici nu vreau să aud! Așa a fost înțelegerea: eu suport toate cheltuielile de construcție în schimbul muncii.

- Da, dar cei mai mulți nu ar considera lavoarele și argintăria cheltuieli de construcție.

- Ba bineînțeles că se încadrează. Cum să consideri o cameră de oaspeți terminată fără lavoar? Și ce sufragerie este aceea fără argintărie?

- Prea bine, încuviință ea pe când plecau de la importator. Dar insist ca prețul țesăturilor să-l suport eu.

Rhys scutură din cap în timp ce dădeau să iasă pe ușă. De ce oare se crampona de cheltuielile astea mărunte? Oricum, odată căsătorii, banii ar fi fost puși la comun.

Se plimbară un timp, oprindu-se la Sally Lunn's să ia băuturi răcoritoare și chifle din acelea faimoase. Rhys le declară destul de gustoase, dar mult inferioare celor coapte de Meredith, compliment care îi aduse o scuturare a părului ei brunet și o îmbujorare de-a dreptul încântătoare. Una peste alta, era mulțumit de progresele pe care le făcea în materie de romantism.

Apoi urmă neguțătorul de țesături. Acolo, Meredith preluă comanda: un munte de țesături se adună pe tejghea, dat fiind că Meredith ceru metri întregi de așternuturi de pat simple, dar de foarte bună calitate, iar apoi rips imprimat pentru perdele. Și insistă să le plătească din propriul buzunar, spre frustrarea lui Rhys.

- Dar pentru casă? întrebă el.

- O, acolo sunt destule așternuturi.

- Și perdele? înclină el din cap spre un cupon de dantelă ca fildeşul. Nu seamănă cu dantela care ți-a plăcut atât de mult la hotel?

Ea țâțâi și-i spuse:

- Perdelele ar fi total nepractice la țară: s-ar îmbâcsi foarte tare și s-ar ponosi rapid.

Rhys bătu ușor cu degetul în tejghea.

- De câți metri ai avea nevoie ca să faci un set? Sunt opt geamuri în total.

Ea ridică din umeri și-i spuse un număr. El îl triplă în minte și-l rugă pe neguțător să taie cantitatea respectivă și să întocmească o altă factură.

– E destul pentru trei seturi, îi spuse ei. Când devin soioase, le vom înlocui cu altele noi. Iar când o să rămânem și fără rezerve, dăm din nou o fugă până la Bath.

Ca să scape de gura ei, care se strămbase într-un mod dezaprobat, se duse puțin mai departe, la o vitrină cu pene, panglici, evantaie și alte nimicuri. Alese aproape la întâmplare un mănunchi de lucrșoare mătășoase și lucioase, în tot felul de culori. Neguțătorul le împachetă cu conștiinciozitate și le marcă, în timp ce Meredith rezolva cu factura pentru șesături.

Când în sfârșit termină de încheiat socotelile și se duse și îl prinse de cot, Meredith se uită la stiva încântătoare de lucrșoare.

– Îi cumperi suvenire Corei? întrebă ea. Ce-o să se mai bucure! Pana aia ca levănțica o să arate foarte bine în părul ei.

Pentru Cora? Rhys înghiți cu greu un nod de frustrare. De ce nu-l lăsa femeia asta să-i ofere ocazia să guste puțin din lux?

– Nu sunt pentru...

Se opri când observă că și ea tăcuse și se uita lung, cu gura întredeschisă, la un set de toaletă de argint din vitrină. Setul conținea o perie cu păr scurt de porc mistreț și o oglindă de mână gravată, aranjate cu gust pe o tăviță cu margini aurii.

Îi indică tacit fetei din spatele tejghelei să scoată setul din vitrină.

– E splendidă, oftă Meredith, ridicând oglinda de mână și întorcând-o cu partea de sticlă în sus.

Rhys se duse în spatele umărului ei. Privi în ochii reflexiei ei și spuse:

– Și de-ar fi din aur masiv și încrustată cu perle, tot nu ar fi la fel de frumoasă ca femeia reflectată în ea. Dar bine că în sfârșit ți-au picat ochii pe ceva. Iar vânzătoarei îi zise: Cumpărăm setul.

– Rhys, nu. E prea scump.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Nu și pentru mine.

– Sunt splendide, dar zău că nu sunt genul de lucruri pe care le-aș folosi. S-ar aduna praful pe ele.

– Atunci îi spunem slujnicei să le șteargă de praful.

– Nu poți să...

– Ba da, pot.

Chiar dacă încerca din răspuțeri să nu-și trădeze emoțiile, sângele începu să-i fiarbă, și își simți lavaliera ca lipită de gât. Își coborî vocea și mormăi:

– E o perie de păr, o tavă și o nenorocită de oglindă. Și ți le cumpăr, oricât ai protesta. Așa că nu mă mai contrazice.

Ea își întoarse privirea, strângându-și buzele până a deveni o linie subțire.

– Dacă insiști...

Și rămaseră așa, într-o tăcere stranie, în timp ce vânzătoarea termină de împachetat cumpărăturile, iar Rhys le achită. După ce organizează ca majoritatea pachetelor să fie livrate la hotel, Rhys se întoarse spre Meredith și-i întinse pachetul cu setul de toaletă. Ea îi mulțumi fără să obiecteze, apoi se întoarse către ușă.

Dar se stricase totul, fir-ar să fie! Adio fanteziilor lui de a trece peria aia de argint prin părul ei, aranjându-i-l pe umerii și sânii goi. De-acum înainte, de fiecare dată când avea să se uite în oglindă, avea să-și aducă aminte de un moment stânjenitor, când el își pierduse cumpătul și se rățoie la ea într-o prăvălie. Încă un lucru frumos, strălucitor, pe care reușise să-l întineze.

Dar avea să se revanșeze cumva față de ea. De fapt, de ce să nu înceapă chiar acum, cerându-i scuze?

O ajunsese din urmă, oprind-o pe stradă.

– Merry, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te forțez să accepți un cadou pe care nu-l voiai. Dacă vrei, returnăm chiar acum afurisitul ăla de set.

Ea strânse mai tare pachetul.

– Rhys, nu-i vorba de asta. Nu înțelegi...

– Dar vreau să înțeleg. Explică-mi. Gesticulă nedumerit, de-abia știind cum să formuleze întrebarea. Nu te deranjează să cumperi lucruri frumoase pentru oaspeții tăi. Eu de ce nu pot să-ți dăruiesc lucruri frumoase?

Meredith oftă.

– Mi-e greu să le accept.

– Greu? Tu termini de făcut șase treburi grele înainte de micul dejun.

– Dar tu? Nu te văd cumpărându-ți nimic de lux.

Bărbia lui Rhys tresări.

– Dar la mine e diferit.

– Nu prea cred. Și tu meriți lucruri frumoase, să știi. Privirea i se opri pe o vitrină din spatele lui, iar el o văzu cum se uită atent la ceva anume. Chiar acum mă duc înăuntru și-ți cumpăr chestia aia. Și dacă nu vrei să fii numit un ipocrit nesuferit, o să mă aștepti chiar aici, iar după ce o să ies din magazin, singurul lucru pe care îl vei spune va fi „Mulțumesc”.

Rhys rămase acolo, uluit, în timp ce ea plecă de lângă el și intră în magazin. Cu întârziere, se uită în vitrină chiar în timp ce vânzătorul lua din vitrină un set de bărbierit. Era unul de calitate. Mănerul briciului și cel al pământului erau amândouă din corn, cu accente aurii. N-o putea lăsa să-i cumpere așa ceva... A avea să ajungă la fundul portofelului.

Dar dacă ar fi încercat s-o împiedice... ea s-ar fi infuriat. Sărăcia era mai ușor de remediat decât nemulțumirea unei femei.

După un minut, ea ieși din magazin și îi înmână pachetul. Rhys se tot uita la el, clipind.

Ea își ridică bărbia și îl privi în ochi, provocator.

– Deci?

El se forță să spună:

– Mulțumesc.

– Vezi? Nu-i chiar așa ușor de spus.

– Se pare că nu prea am experiență.

– Cu recunoștința?

Rhys își dresе glasul de emoție.

– Cu darurile.

– Hm, murmură ea, privindu-l cu subînțeles. Îl luă de braț și îi spuse: Dacă te ajută cu ceva, am făcut-o mai mult pentru mine însămi. În dimineața asta mi-am dat seama cât de mult îmi place să mă uit la tine când te bărbierești.

Rhys izbucni într-un hohot de râs când își aminti cum aproape îl târâse în pat după ce terminase de bărbierit. Doamne, îi simțise interiorul coapsei ca mătasea pe obrazul lui proaspăt bărbierit. Gata! La naiba cu cumpărăturile! Rhys abia aștepta să se afunde din nou în ea.

Fără să ezite, o răsuci și o apucară înapoi spre hotel.

– Cred c-am făcut destule cumpărături pe ziua de azi.

– Mda.

Câteva ore plăcute mai târziu, Meredith își drese glasul când ieși din încăperea cu garderoba. Una dintre fetele de la hotel o ajutase să-și tragă pe ea rochia din mătase roșie și să-și facă o coafură înaltă, elegantă. Era nerăbdătoare să-i vadă reacția lui Rhys.

El stătea în fața dulapului, uitându-se în oglinjoara atârnată pe partea interioară a ușii, în timp ce-și lega lavaliera. Cum nu sesizase când ea își drese glasul, Meredith tuși. Tare, de data aceasta.

Rhys înjură drept răspuns: își smuci lavaliera pe jumătate legată și o luă de la capăt.

Era clar că intrarea ei teatrală se dusese pe apa sâmbetei... Pluti pe covor în condurii ei noi, apropiindu-se de el. El îi aruncă o privire scurtă, după care se concentrează din nou asupra lavalierii.

– Ei bine...? îl îndemnă ea.

– Da? Ce e? Se încruntă în oglindă la nodul făcut.

– Cum arăt?

– Ești frumoasă.

– Rhys! De-abia te-ai uitat la mine...

– Nici nu trebuie să fac mai mult de-atât, spuse el, concentrat, în timp ce era la a treia încercare de a-și face nodul. Ești mereu frumoasă.

– Dar... „Dar asta va fi prima mea seară în înalta societate și mi-e groaznic de teamă că toată lumea de la Theatre Royal se va uita la mine și își va da numaidecât seama că sunt doar o țărăncuță care poartă o rochie aruncată de o curtezană.“

El mârâi dezgustat și desfăcu din nou lavaliera.

– Degete blestemate! Le-am avut rupte de prea multe ori!

– Potolește-te, îi spuse ea și îi puse o mână pe braț, întorcându-l de la oglindă înspre ea. Mă lași pe mine? Dacă e vorba de un nod simplu, știi să-l fac. I l-am făcut tatei mulți ani.

Rhys închise ochii și răsufflă greu, în timp ce ea înfășură și legă lavaliera, ascunzând capetele.

– Gata.

– Mulțumesc. Deschise ochii și o privi spăsit. Apropo, adăugă el, chiar arăți minunat.

– La fel de minunat ca lălelele? întrebă ea și își plimbă mâinile peste umerii și reverul lui.

Chiar dacă trebuia să-i dea ea complimente mură în gură, tot avea să le accepte de la el, atât de disperată era după asigurări.

– De o mie de ori mai minunată, spuse el, sărutând-o pe frunte, după care îi oferi brațul. Mergem?

Când ieșiră pe stradă, Meredith simți cum începe să pălească și-i păru rău că nu se gândise să-și facă un pic de curaj cu ceva de băut.

– Ashworth? se auzi o voce groasă din spatele lor. Ashworth, tu ești?

Capitolul 18

Meredith înlemni. Tocmai dădea primul ei test în societate. Vocea aceea domoală, cultă, nu putea cu nici un chip să aparțină vreunui servitor sau vreunui patron de magazin. Știa că avea să fie prezentată. Că avea să fie nevoită să vorbească. Iar, înainte de toate astea, trebuia să găsească o cale de-a se întoarce în rochia aceea roșie voluminoasă fără să se încurce și să se împiedice.

Urmând exemplul lui Rhys, făcu o piruetă și se întoarse cu fața spre nou-venit. Bărbatul înalt și slab făcu o plecăciune în semn de salut.

Rhys îi răspunse la rândul lui cu o plecăciune, mult mai reușită decât s-ar fi așteptat Meredith.

– Corning, spuse el. Ce surpriză plăcută!

Ciudat că nu-l văzuse până atunci pe Rhys făcând plecăciuni. Pe tot parcursul zilei petrecute în Bath, observase o grație aristocratică în mișcările lui pe care nu o afișa prea des în Buckleigh-in-the-Moor. Ce-i drept, în fața cui să se plece acolo? Doar el era lordul. Toți cei din Buckleigh-in-the-Moor ar fi trebuit să se încline în fața lui.

Chiar atunci – cu câteva secunde prea târziu, conform etichetei –, Meredith își aminti că trebuia să facă o reverență. La naiba, la naiba, la naiba!

– Chiar că e o surpriză, afirmă Corning. Nu știam că ești în Bath.

– Nu am fost, până aseară, îi răspunse Rhys.

Rămaseră toți locului, stânjeniți, preț de un moment, uitându-se unii la alții. Meredith observă luxul de nedescris al veșmintelor bărbatului. În dimineața aceea fuseseră la postăvarie. Știa cât costa un material atât de elegant. Și mai știa și că o croială de o asemenea calitate avea un preț chiar și mai piperat.

La rândul lui, nou-venitul aruncă o privire curioasă și ușor ori-pilată la rochia din mătase roșie pe care o purta Meredith.

Oh, Doamne! Știa, pur și simplu, că probabil arăta ca o prostituată.

Rhys își puse un braț protector pe partea de jos a spatelui ei.

– Doamnă Maddox din Devonshire, permiteți-mi să vi-l prezint pe lordul Henry Twill, viconte de Corning. Am luptat alături de fratele lui mai mic în Portugalia.

Sfinte Dumnezeule! Probabil că era fiul vreunui duce. Bărbatul își înclină ușor capul, iar Meredith făcu încă o reverență, de data aceasta mai adâncă. O cuprinse panica și gândurile i se învălmășiră în minte. Cuvintele îi rămaseră blocate pe limbă. Oare cum trebuia să i se adreseze unui fiu de duce? Cu „Excelență” sau cu „milord”?

Până la urmă, nu mai fu în stare să rostească nici un cuvânt. În schimb, se forță să afișeze un zâmbet palid.

– Doamna Maddox, da?

Ea confirmă tăcută, înclinând din cap. Era o proastă. I se părea că orice ar fi spus ar fi dat-o de gol, iar ceilalți și-ar fi dat seama că e o impoastore – dar, în cele din urmă, până și tăcerea ei mărturisea același lucru.

– Încântat. Din tonului lui însă, reieșea cu totul altceva.

Orice urmă de interes pe care ar fi arătat-o bărbatul față de ea la început dispăruse instantaneu. Individul își întoarse ostentativ privirea de la ea, ca și cum ar fi încetat să mai existe. Printr-un acord reciproc tacit, se despărțiră la scurt timp după aceea de lordul Corning.

Ce dezastru! Meredith se întrebă dacă ar fi putut vreodată să se plimbe printre astfel de oameni fără să se simtă ca o impostoare. Dacă voia să se mărite cu Rhys și să devină Lady Ashworth, exact asta trebuia să învețe. Dar nu era pregătită pentru o astfel de provocare în seara aceasta.

— Știi, nu sunt sigură că vreau cu adevărat să merg la teatru, spuse ea. Te-ai supăra foarte tare dacă nu mergem?

El o privi ca și cum încerca să își dea seama cât de sinceră era.

— Chiar deloc, spuse el în cele din urmă. Vrei să ne întoarcem la hotel?

— Ce-ar fi să ne plimbăm puțin? Sunt multe locuri în Bath pe care nu le-am văzut încă.

— Prea bine. Vrei să mergem spre râu?

Ea încuviință cu o mișcare a capului și îl luă de braț, pornind amândoi la plimbare pe bulevard. Foarte încet, ținând cont de fustele lui Meredith.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, cu lordul Corning.

— Ah, nu trebuie să-ți pară rău, răspunse ea. Își mușcă buza, rușinată să constate că și el observase cum o tratase viconte. Nu a fost vina ta.

El rămase tăcut preț de o clipă, ca și cum încerca să își dea seama dacă ar fi trebuit să ia comentariul ei ca pe un semn de iertare sau ca pe o invitație la continuarea discuției.

— E greu uneori pentru oamenii ca el să mă salute. Înțeleg asta. Nu am ce face în privința asta. Când ne întâlnim, evident că Lord Corning își amintește fără să vrea de fratele pe care l-a pierdut. Văd asta în ochii lui, când mă privește. Se întrebă de ce unul ca mine a supraviețuit și fratele lui nu. Rhys oftă adânc. E o întrebare la care încă n-am găsit răspuns. La care nu există nici un răspuns satisfăcător.

— Stai așa! spuse Meredith, încetinind pasul și trăgându-l de braț. În cele din urmă, se opriră amândoi. Tu crezi că purtarea ciudată a lordului Corning a avut legătură cu tine?

— Bineînțeles! Cu cine altcineva să fi avut legătură?

— Cu mine, prostuțule! răspunse ea și începu să râdă. Credea că te-a întrerupt pe când îți făceai de cap cu o damă de companie.

El se holbă la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Nu-i adevărat!

– Rhys, am văzut cum s-a uitat la mine. Mi-a arătat același dispreț pe care i l-ar fi arătat unei servitoare.

El scutură doar din cap și se întoarse, reluându-și plimbarea.

După câteva minute, îi spuse:

– Tu credeai că te respinge pe tine, iar eu că mă respinge pe mine. E amuzant, nu-i așa?

Nu era doar amuzant, ci îi aducea și o senzație ciudată de ușurare. Oare de ce nu își dăduse seama până acum? Și Rhys se simțea ca un impostor acolo. Ar fi trebuit să observe asta mai devreme, din felul în care se luptase cu lavaliera. Fusesse emoționat, ca și ea.

Își înalță capul spre cerul la amurg și spuse gânditoare:

– Știi ce cred eu? Cred că privirea aceea acră a lordului Corning n-avea nici o legătură cu vreunul dintre noi doi. Poate doar mâncase ceva stricat înainte. Sau, și mai probabil că purgativul lui își făcea efectul în cel mai nepotrivit moment.

Chicotiră amândoi și își continuară plimbarea pe strada plină de magazine.

– Încotro vrei s-o luăm? întrebă el. Ai vrea să vezi Orange Grove?¹

– Ah, da, să mergem acolo! Ador portocalele!

– Nu e nici o portocală acolo. Parcul a fost botezat după Wilhelm de Orania, nu după fruct. Nu găsești nici o portocală acolo. Sincer să fiu, nici crâng n-aș putea spune că e.

– Of, evident.

Ea tăcu, simțindu-se nemaipomenit de proastă.

– Dar, continuă el, sigur găsim portocale pe undeva. Și, dacă zici că le adori, le vei și primi. Să mergem spre Grădinile Sydney.

– Și acolo chiar sunt grădini? Sau sunt pe cale să-mi scot din nou la iveală ignoranța?

– Da, chiar sunt grădini. Își înclină capul și îi spuse încet: Grădini ale plăcerii.

Pulsul i se accelerează prompt la promisiunea lui și continuă să i se accelereze pe măsură ce își continuară plimbarea peste podul Pulteney, înțesat de vânzători ambulanți și de magazine.

¹ Crângul de portocali

Așa cum anticipase el, dădură curând peste o fată care vindea portocale. Rhys cumpără trei, băgând câte una în fiecare buzunar, pe cea de-a treia aruncându-i-o ei. Meredith o ținu în mâini cât se plimbară, ridicând-o din când în când la nas și mirosind-o adânc.

Ținu portocala în mâinile ei înmănușate cât traversară podul și se opriră să se uite la locuințele grandioase din Laura Place. Puțin mai încolo, ajunseră la grădini. Aici îi întâmpină și mai multă grandoare. Ruinele antice ale unui castel, despre care Rhys îi spusese că nu erau de fapt deloc antice, ci mai degrabă o construcție modernă. Un teren pentru jocul de bile, un labirint și, evident, toți oamenii în vogă ai momentului, plimbându-se încolo și înapoi. Un grup de matroane se apropiau de ei, iar penele le săltau în briza parfumată. Mai multe dintre ele îi priviră curioase pe Meredith și Rhys și începură să bârfească vioaie după ce trecură pe lângă ei.

Urmă un alt moment de stânjenală, în care rămaseră amândoi tăcuți. Meredith presupunea că și ea și Rhys credeau că dezaprobarea doamnelor li se adresase în mod individual.

– Aud muzică, spuse ea, deoarece, chiar dacă nu își vorbiseră până atunci, un alt subiect de conversație părea a fi bine-venit.

– Se organizează concerte aproape în fiecare seară. Făcu o scurtă pauză, apoi o întrebă: Ai fi vrut să mergi la vreunul?

– Nu, răspunse ea repede. Nu, hai doar să ne mai plimbăm puțin.

Rătăciră fără vreo destinație precisă, până găsiră un pod liniștit, pitoresc, cu vedere spre un canal. Aici se opriră, ascultând acordurile slabe ale orchestrei purtate de vânt. Când era singură cu Rhys se simțea mai în siguranță.

El se uită la portocala pe care Meredith încă o ținea în mână.

– Nu vrei să o mănânci? Ea ezită, așa că el făcu un gest spre ea și adăugă: Dă-o înapoi să îți-o curăț de coajă.

Ea îi înmână portocala, iar el mușcă din coajă ca să facă o gaură în ea. Meredith îl privi decojind cu grijă fructul secționat din interior, îndepărtând fiecare părticică de coajă și membrană și aruncându-le în canal. Îi aduse aminte de primul mic dejun pe care îl mâncaseră împreună și de felul în care ținuse un ou între degetele lui mari și puternice.

Îi lăsa gura apă, așteptând cu nerăbdare să guste din fruct. Își dădu jos mânușile. Mirosul de portocală deveni tot mai puternic și poate că era doar imaginația ei, dar acordurile muzicale îndepărtate începură să i se pară și ele tot mai melodioase, tot mai dulci. Grădinile plăcerii începeau să își merite numele.

El rupse portocala și îi oferi ei jumătate. Ea primi, rupând o felie din ea și îndesând-o rapid în gură. Aroma suculentă îi învălui limba, făcând-o să geamă fără să vrea.

Rămaseră o vreme acolo, unul lângă celălalt, cu coatele sprijinite pe balustradă. Doi oameni care nu ar fi aparținut niciodată mulțimii, dar care erau fericiți să își aparțină unul altuia. Mâncând toată portocala cu degetele lipicioase, într-o tăcere binecuvântată.

Meredith se linse pe buze. Aveau un gust dulce și înțepător, cu o urmă ușoară de crustă amăruie. Se întrebă dacă buzele lui aveau același gust. Dar, chiar dacă era îmbrăcată într-o rochie de curtezană, nu era indeajuns de îndrăzneță ca să-l sărute într-un parc public.

-Mai vrei una? întrebă el, scoțând a doua portocală din buzunar.

Ea dădu afirmativ din cap și întinse mâna.

-Lasă-mă pe mine să o decojesc de data asta.

Duse portocala la gură, dar se răzgândi. Poate că ar fi fost un gest nedemn de o doamnă să muște din coajă așa cum făcuse el. Își înfipse în schimb unghia de la degetul mare în coajă, ca să o desprindă de fruct. Estimă greșit și apăsă prea adânc. Din portocală țâșni un jet de suc care o stropi pe mână. Scăpă fructul, iar acesta ateriză în canal, sfârșind poetic într-o împrăscare de apă generoasă.

-Ah! Cu mâinile-i lipicioase întinse, Meredith se sprijini cu abdomenul de balustradă. Îmi pare foarte rău, spuse ea. Ce risipă!

-Ba chiar deloc! El îi luă mâna stropită cu suc de portocală și i-o ridică spre buze.

Pentru un spectator întâmplător, gestul ar fi părut probabil cel mai nevinovat lucru din lume: un domn care sărută cast mâna doamnei lui.

Spectatorul acela întâmplător s-ar fi înșelat. În cel mai grosolan mod posibil.

Rhys își apăsă buzele întredeschise de încheieturile degetelor ei, lingându-le pe fiecare în parte. După care își trecu limba peste pielea sensibilă dintre degetele ei. După fiecare mișcare furișă, Meredith se simțea ca străfulgerată în coapse, fulgere care apoi păreau să se cuibărească în spațiul dintre ele.

După ce termină cu încheieturile degetelor, el îi întoarse mâna cu palma în sus și își lăsă capul spre ea.

– Rhys, șopti ea, sunt oameni în jur.

El o ignoră, ridicându-i mâna spre fața lui și așezându-i degetele peste obrazul lui, astfel încât, pentru trecători, să pară că îl mângâie pe față. În tot acest timp, făcu lucruri năstrușnice cu limba, urmărindu-i liniile palmei și oprindu-se asupra pulsului ei delicat de la încheietura mâinii. Sfârcurile lui Meredith se întărită, iar sexul i se înmuie.

Și tocmai când se gândea că un sărut pe mâini nu avea cum să o excite mai mult de atât, el îi demonștră că se înșela.

Îi supse degetul mare.

Meredith aproape că țipă; fu cât pe ce. Dar el o fixă cu privirea, interzicându-i să scoată vreun sunet, mișcându-și limba în cercuri subtile, după care îl supse într-un mod delicios care îi făcu oasele să se topească. Meredith respira accelerat. Aproape că i se tăiară brusc picioarele, ceea ce o făcu să apuce balustrada cu cealaltă mână și să își sprijine greutatea pe ea.

În cele din urmă, el îi eliberă mâna și îi spuse simplu:

– Poftim. Nu s-a irosit nimic. Vrei să ne întoarcem?

Îi oferi brațul.

Încă amețită de la sărutul lui, ea îl acceptă recunoscătoare.

– Nu sunt sigură că mai știi să merg, spuse ea, lingându-se pe buze. Mai avem o portocală, nu-i așa? adăugă ea.

– O, da! O păstrez pentru mai târziu. Se aplecă spre ea și-i șopti la ureche: O să te termin mai târziu.

Ei bine, atunci chiar că își pierdu complet simțul coordonării.

Din fericire, el era înalt, puternic și stabil și o ținu aproape de el.

– Dacă tot suntem în Bath, spuse el pe când traversau râul Avon, cred că ar trebui măcar să trecem pe lângă băi și pe lângă Pump Room. Oricum sunt în drumul nostru de întoarcere la hotel.

– Dacă tu vrei, spuse Meredith, care nu înțelegea de ce-ar fi vrut să prelungească plimbarea la întoarcere.

Mai merseră câteva străzi de-a lungul țărmului. Meredith simți mirosul slab de sulf, pe măsură ce se apropiau de o clădire din piatră măreață, cu fațada ornată cu ferestre plate și foarte multe trepte.

– Pump Room, o anunță el. Nu se văd din stradă, dar băile sunt chiar acolo, în lateral.

– Ce maiestuos! Dar presupun că sunt închise seara.

– Așa este, sunt închise, spuse el. Îi aruncă o privire conspirativă, după care adăugă: Pentru majoritatea oamenilor.

Capitolul 19

Paznicul de noapte era soldat. Rhys își dădu numaidacă seama de asta, după felul în care patrula, mărșăluind cu mișcări rigide și răsucindu-se scurt la finalul fiecărei tușe. Rhys se prezentă drept locotenent-colonel St. Maur, proăspăt devenit Lord Ashworth, și fu tratat numaidacă cu tot respectul cuvenit. După câteva minute de depănat amintiri și întrebări politicoase despre sănătatea familiei fostului soldat, fu nevoie ca Rhys să facă o simplă aluzie.

– Doamna mea – spuse Rhys, făcând un semn cu capul în direcția lui Meredith – vrea de mult timp să vadă băile, dar plănuim să plecăm din oraș mâine la prima oră. Presupun că nu ai putea fi înduplecat să...

O clipire din ochi, un zâmbet, un zornăit de chei, și Rhys și Meredith intrară.

Singuri.

– E un loc destul de misterios noaptea, nu-i așa? spuse ea, eco-ul vocii ei răsunând din colonada de piatră pe când străbătură marginea piscinei dreptunghiulare.

Colonada era acoperită, însă bazinul era plasat în aer liber, chiar sub cerul nopții. Deasupra lor, luna și stelele luminau în tandem spațiul din jur, nestingherite de nori și ușor difuze din pricina aburilor emanați de izvorul cald.

Deși nu se zărea nimic dincolo de piscină, de partea cealaltă a colonadei, Rhys o vedea destul de bine pe Meredith, și asta era tot ce conta. Aburii îi încrețiseră șuvițele de păr de la tâmples și îi descrețiră cutele rochiei. De asemenea, îi încețoșau pielea albă, iar trăsăturile ei puternice luceau ca alabastrul sculptat și lustruit.

Ea făcu ocolul sălii, atingând, în trecere, fiecare coloană cu degetele goale.

– Deci acesta este centrul orașului Bath.

– Însuși *raison d'être*, îi confirmă el.

– Oameni cu bani din toată Anglia vin aici și cheltuiesc sume exorbitante pe camere închiriate la hotel și pe alte distracții, doar ca să fie aproape de acest bazin cu apă urât mirositoare. Incredibil!

– Nu e vorba doar de apă.

– Evident că nu. E vorba și de modă. De societate. De promisiunea de a avea parte de sănătate și de ispita unei legende păgâne. Am citit că romanii aveau un templu al zeiței Minerva în acest loc.

– Vrei să faci o baie? întrebă el.

Ea strâmbă din nas.

– Aici?

El dădu afirmativ din cap, trecându-și vârful degetului de-a lungul umărului ei.

– Nu te vede nimeni.

O baie intimă la lumina lunii, într-un izvor antic. Dacă nici asta nu era romantic, Rhys nu știa ce altceva ar fi putut fi.

– Nu, mulțumesc, spuse ea cu hotărâre. Nu avem prosoape la noi și miroase oribil. Nu vreau să mă întorc în Devonshire mirosind a ouă stricate. În plus, nu sunt invalizi care stau în apa asta toată ziua? E... ca o supă plină de boli.

Ei bine, dacă priveai lucrurile așa, ce-i drept, nu mai era un loc chiar atât de romantic.

Rhys își dresc glasul.

– Vrei să plecăm?

Pe când plecau de la băi, ea îi zise:

– Te rog să nu te simți jignit. Îți mulțumesc mult că mi-ai arătat acest loc. Mă bucur că l-am văzut. Și îmi place la nebunie să fac baie cu tine, după cum bine știi. Doar că prefer să o fac în cada de

la hotel. Sau în lacul de acasă. Trase adânc aer în piept și se opri ca paralizată în mijlocul străzii. Asta era! Lacul! Bineînțeles, acesta e răspunsul!

Rhys habar n-avea la ce se referea mica ei epifanie, dar când ea tăcu din gură, ca să-și pună ordine în gânduri, el profită de ocazie ca să o admire. Fruntea i se încrunta într-un fel adorabil când se concentra. Își frământa ușor degetele când făcea calcule rapide. Entuziasmul o lăsa fără răsufare. Rhys cunoștea toate aceste semne. Indiferent ce încerca să rezolve, avea legătură cu hanul.

Atunci își dădu seama de un lucru, care îl lovi direct în măruntaie. Întotdeauna era vorba de han! Meredith trăia pentru locul acela. E adevărat că îi crea probleme și o forța să muncească din greu. Dar îi aducea și multe bucurii. În tot acest timp, presupusese că, după ce avea să depășească precauția inițială, Meredith avea să accepte până la urmă, bucuroasă, avantajele de-a se căsători cu el. Dar acum se întreba... dacă i-ar fi dat posibilitatea să aleagă între el și han, oare el ar fi avut măcar o șansă?

Ea străbătu strada lângă el și, când vorbi din nou, fața îi radia din interior, ca o lună micuță care plutea în întuneric.

- E vorba de lac, nu înțelegi? Avem propriul nostru izvor în Buckleigh-in-the-Moor. Unul cu apă rece și curgătoare, nu urât mirositoare și scârboasă. Și avem un loc natural perfect pentru îmbăiat, mult mai pitoresc ca o baie romană. Dumnezeuule, avem chiar și propriile noastre ruine *veritabile*. Nu trebuie să le construim, cum au făcut ei cu grădinile.

Îl luă de braț și îl trase după ea, continuând să-și expună planurile, într-un flux neîntrerupt de idei.

- Evident, satul nu poate spera să reprezinte o atracție la modă sau culturală ca Bath, dar poate că am reuși să îl amenajăm ca pe un fel de stațiune balneară. Trebuie doar să promovăm apele și efectele lor benefice asupra sănătății. Și să inventăm o legendă păgână pe care să o povestească Darryl.

- Nu există deja una? Credeam că ficcare ungher și crăpătură din satul acela are o poveste în spate.

- Așa e, spuse ea. Dar cele mai multe dintre ele sunt înspăimântătoare. Toate sunt pline de vrăjitoare, și blesteme, și...

– Fantome vii? O ciupi în joacă de talie, șoptind: Bu-hu-hu!
Ea zâmbi.

– Vorbesc serios. Trebuie să începem cu o poveste clasică, pe care să o adaptăm ca să se potrivească scopurilor noastre. Tu ai mers la Eton. Spune-mi niște legende care au legătură cu lacurile. Romantice, nu morbide.

El rămase o clipă pe gânduri.

– Vrei ceva medieval, care să aibă legătură cu regele Arthur? Te poți folosi oricând de legenda Doamnei Lacului.

– Nu e bună. De ce ar vrea cineva să facă baie într-un lac cu o femeie zbârcită și buhăită care îi privește de pe fundul apei? Dacă îi prinde de glezne?

– Echo și Narcis, sugeră el.

– Despre ce e vorba în ea?

– Nu mă pricep la povestit ca Darryl. Nici nu cred că mi-o amintesc cum trebuie.

Ea îl strânse de braț.

– Dă-ți toată silința.

– Ei bine, din câte îmi amintesc eu, Narcis era un individ foarte arătos. Ba chiar frumos și, se spune, foarte arogant. Își petrecea tot timpul holbându-se la propria-i reflexie într-un lac. Iar Echo – care era o nimfă – cred că era îndrăgostită de el. Dar parcă era blestemată, sau așa ceva, și nu putea să rostească nici un cuvânt gândit de ea. Putea doar să repete ce îi spuneau alții. Așa că el stătea pe marginea piscinei, iar ea îl privea, adorându-l în tăcere. Până când, într-o zi, Narcis i-a spus propriei reflexii „Te iubesc” și Echo a putut, în sfârșit, să-i spună și ea lui Narcis „Te iubesc”.

– Și ce s-a întâmplat?

– Prostul acela înfumurat nici măcar n-a observat-o. Ea s-a risipit, rămânând din ea un simplu ecou. Iar el a continuat să se holbeze la propria reflexie, până când a înnebunit din cauza frustrării și s-a înjunghiat.

Rhys chicoti.

Meredith, nu. Nu spuse nimic o bucată bună de timp.

Dădură colțul străzii, iar drumul deveni mai umbrat. Se făcuse târziu, iar ei erau singuri pe stradă. Meredith îl apucă de braț în întuneric.

- Merry? Te simți bine?

- Obişnuiam să te urmăresc.

Se opriră din mers.

- Obişnuiam să te urmăresc, repetă ea, întorcându-se încet spre el. Îşi răsuci mai întâi capul, apoi restul corpului. În cele din urmă, îşi ridică bărbia şi îl privi în faţă. La lac, adăugă ea. Când eram mică. Te urmăream pe furiş şi mă ascundeam după stânci.

- Poftim? Rhys se simţea de parcă ar fi încasat un pumn care îl lăsase fără suflare. Era uluit. De ce făceai așa ceva?

- Ştiu că am greşit, spuse ea foarte rapid. Dar eram tânără şi... şi curioasă.

„Curioasă?” Furia începu să clocotească în el. Aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se ridica de jos după o lovitură.

O apucă de cot, o trase într-un intrând întunecat, unde un şir scurt de trepte se unea cu strada.

- Şi ce-ai văzut mai exact?

- Pe tine. Înghiţi cu dificultate. Buza îi tremură. În întregime.

Inima lui se opri pentru o clipă, până când o reađuse la viaţă cu o înjurătură grosolană.

Lacul acela fusese refugiul lui după fiecare bătaie încasată. Singurul loc în care se simţea în siguranţă. Acolo îşi examina corpul, să vadă cât de lovit era; acolo îşi răcorea rănilile cu apa rece de izvor şi încerca să se spele de sânge şi de ruşine. Şi acum afla că cineva îl spionase în tot acest timp, de după stânci. Gândul acesta îi întoarse stomacul pe dos. În acele momente fusese gol, din toate punctele de vedere. Vulnerabil. Toate vânătaile acelea vineţii şi carnea vie în urma loviturilor furioase de bici... ea le văzuse. Le văzuse pe toate.

Îi trebuiseră ani întregi ca să acopere toate rănilile provocate de tatăl lui. Reuşise să se vindece după unele şi să le ascundă pe altele sub cicatrici mai noi. Sau cel puţin așa crezuse, că le ascunsese. Dar iată că nu reuşise să le ascundă. Meredith le văzuse. Pe fiecare în parte. Chiar şi pe cele pe care nici măcar el nu le putuse vedea.

În plus faţă de această ruşine, îşi aminti că fusese un adolescent cu impulsuri masculine normale, disperat să obţină chiar şi un moment trecător de plăcere...

La naiba! De aceea știa că preferă să își folosească mâna stângă. Trase adânc aer în piept și se înecă.

- Nu pot să cred.

- Rhys, te rog.

El își întoarse fața dezgustat. Dezgustat de ea, într-o anumi-tă măsură. Dar mai ales, dezgustat de el însuși. Chiar își ima-ginase că Meredith s-ar fi căsătorit cu el? De bunăvoie? Chiar și femeile care nu fuseseră martore la o asemenea umilință îi respingeau atingerea.

Își desfăcu lavaliera și și-o scoase de la gât. Aerul i se părea prea dens. Ea știa. Știa totul.

- Te rog, murmură ea.

Îl apucă de mânecă și îi puse cealaltă mână pe obraz, răsucin-du-l, ca să se uite la ea. El își întoarse capul, dar tot nu reuși să o privească în ochi.

- Îmi pare rău, spuse ea și vocea i se frânse. A fost o greșeală îngrozitoare din partea mea, acum știi asta. Dar te urmăream peste tot. Nu mă puteam abține. Erai puternic și sălbatic, și me-reu în mișcare, și îmi doream să fiu ca tine. Și... eram fascinată de tine. Ba chiar îndrăgostită, drept să spun.

El râse batjocoritor.

- Îndrăgostită, zici...

- Da, răspunse ea, ceva mai tare. Da, te adoram. Eram ne-bună după tine. Dumnezeu mi-e martor că încă sunt ne bună după tine.

Îi prinse chipul cu ambele mâini și îi trase capul în jos, săru-tându-l pe maxilar, apoi pe colțul gurii. Apoi pe obraz. Apoi, pe fiecare pleoapă închisă în parte. El își ținu în continuare mâini-le încleștate pe lângă corp. O parte din el își dorea cu disperare această apropiere, dar nu avea încredere în propriile lui reacții dacă ar fi atins-o.

- Te rog, șopti ea, apăsându-și obrazul pe-al lui. Te rog, nu fi rușinat și nu fi supărat pe mine. N-aș suporta. Îmi pare atât de rău. Eram o fată prostuță, cu visuri de fată prostuță. Voiam doar să fiu aproape de tine, în orice fel aș fi putut. Îl să-rută pe buze. Dorința îi explodează de-a lungul șirei spinării. Rhys, șopti ea, punându-și brațele în jurul gâtului lui. Pur și simplu

nu mă mai puteam abține. A fost exact ca în poveste. Erai atât de frumos!

Își rezemă fruntea de bărbia lui. El îi simți respirația pe gât, rapidă și fierbinte, ca și cum ar fi fost speriată, sau excitată, sau ambele. El, cu siguranță, era și speriat, și excitat. Pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație neregulată.

Nu-i mai rămăsese nici un secret. Nici un zid de apărare. Nu mai avea nimic, în afară de acea durere imensă, întunecată, goală și infinită pe care o purta în el de când se știa. Un șir interminabil de scări, care duceau tot mai jos, spre puțul rece și întunecat al sufletului lui. Acum, în cele din urmă, ajunsese pe treapta cea mai de jos. Iar ea era acolo, așteptându-l pur și simplu. Fusesse acolo dintotdeauna.

O blestemă. O binecuvântă. Avea nevoie de ea. Acum.

- Te doresc, rosti el răgușit. Aici.

- Da.

Simți șuieratul moale al cuvântului rostit de ea pe piele. Își încheștă pumnii pe lângă corp, luptându-se cu propriile emoții.

- Nu pot să fiu tandru.

- Nu-mi pasă, spuse ea, ridicându-și fața spre el. Încearcă doar să fii rapid.

Și de îndată ce se hotărâră să se unească, se îndepărtară unul de celălalt. Se dădură amândoi un pas în spate și începură să se lupte cu propriile veșminte. Pentru că așa era cel mai rapid.

Rhys aruncă o privire peste umăr în timp ce își desfăcu șlițul pantalonilor și își descheie nasturii lenjeriei intime. Nu era nimeni pe stradă. Și chiar dacă ar fi avut lângă el o mulțime de spectatori, tot nu era sigur că s-ar fi putut opri. Nevoia de-a fi în interiorul ei era mai intensă și mai primitivă decât orice nevoie pe care o simțise vreodată.

Când se întoarse spre ea, Meredith își ținea deja fustele și ju-poanele ridicate deasupra genunchiului - suficient de sus ca el să-i poată vedea panglicile legate cu fundă de la jartieră și pielea albă ca laptele de deasupra. Carnea de pe interiorul coapsei îi tremura. Simți dorința perversă de a o mușca exact în acel loc.

Dar nu avea timp de asta.

— Grăbește-te, șopti ea, rezemându-se de perete și răsucindu-și soldurile în semn de invitație.

El își eliberă mădularul din pantaloni și simți frigul nopții preț de o clipă, după care îi găsi căldura care îl aștepta. O ridică de șolduri și se împinse în teaca ei strâmtă. Din nou și din nou, pătrunzând tot mai adânc cu fiecare mișcare, simțind cum trupul ei îi oferea tot mai mult, din ce în ce mai mult și totuși nu îndeajuns. Începu să se împingă cu și mai multă putere, cu și mai multă insistență, hotărât să o penetreze cât de adânc putea. Tot nu s-ar fi comparat cu felul în care ea îi invadase lui intimitatea.

— Mai mult, mârâi el. Ia-o pe toată.

La aceste cuvinte, Meredith se dezlănțui. Îl mușcă de gât, ca să își înăbușe țipătul de extaz. Mușchii ei interiori se strânseseră, îngreunându-i lui și mai mult înaintarea, dar sporind în același timp plăcerea până la un nivel de neimaginat. Iar el continuă să se împingă prin acel zid de rezistență splendidă, până când o pătrunse până la capăt.

Ah, Doamne. Era atât de bine. Atât de bine.

— Oprește-te, șopti ea agitată. Vine cineva...

El inlemni. Pași ușori se auziră păcănind pe drumul pietruit, din ce în ce mai tare. Din ce în ce mai aproape.

O împinse în cel mai îndepărtat colț al nișei, păzind-o cu trupul lui. Cu veșmintele lui închise la culoare, aveau să se piardă în umbră și să treacă neobservați. Cel puțin, așa spera. Respirațiile lor combinate i se păreau un vuiet monoton, iar bătăile inimii lui rezonau puternic în pieptul ei. Nu putea decât să stea nemișcat și să se roage ca pasiunea lor să nu se audă din stradă.

În tot acest timp, ultimele spasme ale orgasmului ei îi mângâiau erectia, tachinându-l înspre un punct culminant de nesuportat. Asta nu îl ajuta deloc să rămână tăcut.

Pe când sunetul de pași se estompă în sfârșit, Rhys era deja cuprins de o nevoie arzătoare, iar picioarele îi tremurau. Se retrase și se împinse din nou.

„Ah, Doamne.” Era în extaz.

Fuseseră forțați să se întrerupă, ceea ce îi intensificase fiecare senzație. Nu le sporise doar, ci le și multiplicase. Așa că își dublă ritmul mișcărilor, afundându-se în ea și abandonându-și toate

simțurile. Simți furnicături la baza șirei spinării, în anticiparea extazului. Era atât de aproape. Atât de aproape.

Țipă răgușit când plăcerea explodează în interiorul lui, încetoșându-i vederea și alungând orice altceva din ființa lui.

Se lăsă pe pieptul ei, pironind-o de perete. Simți o bucurie pură fierbând mocsit și fredonând lent în părți ale corpului lui în care nu s-ar fi așteptat să o simtă. În degetul lui înțepenit. În genunchiul rănit. În pieptul lui rănit și plin de cicatrici care îi acoperea inima ce bătea sălbatic. În acel moment binecuvântat simțea doar plăcere.

— Merry, eu...

Nu-și găsea cuvintele. Rămase pur și simplu acolo, gâfâind în părul ei, așteptând ca ea să-i spună ce avea de făcut în continuare. Pentru că al naibii să fie dacă el mai știa.

— Cere-mă, îi șopti ea la ureche. El îi simți zâmbetul din voce. Să știi că nu cred în soartă, în destin sau în orice altceva, decât în ceea ce există între noi chiar aici, chiar acum. Așa că cere-mă de nevastă.

Of, Doamne. Rhys trase adânc aer în piept și mirosul ei de iasomie îi pătrunse întreaga ființă. Încă îi simțea gustul dulce pe limbă. Toate acestea puteau să fie ale lui, atât de ușor.

Iar el era pe cale să facă cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse vreodată.

— Te voi cere. Își dresese glasul și se îndepărtă puțin, ca să o privească în ochi. Dar mai întâi trebuie să-ți spun ceva.

Capitolul 20

— Trebuie să-mi spui ceva? întrebă Meredith și zâmbi tot mai larg, prostește.

— Da.

„Te rog”, se gândi ea. „Te rog să fie *Te iubesc*.” Și apoi, ca Echo, ar fi putut să-i spună și ea același lucru. Nu o singură dată, ci de o sută de ori. „Te iubesc, te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Te voi iubi mult și te voi strânge în brațe tare și voi face ca lucrurile

să meargă din ce în ce mai bine. Vei uita orice clipă de durere, iar începând din acest moment vei cunoaște numai fericirea."

Însă el rămase în continuare tăcut, așa că Meredith simți cum i se ofilește zâmbetul.

- Implică mai mult de două cuvinte?

El oftă.

- Absolut.

Privirea îi era foarte serioasă și tulburată. Părea că nu-și dăduse deloc seama de aluzia ei. Probabil că așa era cel mai bine în cazul de față.

- Ah... Își dădu brusc seama că o piatră o împungea în omoplat. Atunci... pot să-mi cobor poalele?

- Da, sigur. Scuze.

Se retrase și se încheie în grabă la pantaloni. Lavaliera era o cauză pierdută. O mototoli și-o îndesă în buzunar, lângă ultima portocală. Meredith simți brusc, cu o certitudine tristă, că nu aveau să o mai mănânce împreună.

Își scutură fustele și le netezi.

- Hai să ne plimbăm, zise el. E mai ușor să discutăm așa.

O luă de mână și o scoase din întuneric. Întrucât strada era pustie, se plimbară agale chiar prin centrul orașului. O paradă din două persoane. Iar inima ei ținea locul tobei mari.

- Din ce mi-ai zis adineauri... începu el, frecându-se la ceafă cu mâna liberă. Înțeleg că știi că eu și tatăl meu... Ei bine, știi că nu ne-am prea înțeles.

Era puțin spus, iar Meredith fu nevoită să-și înăbușe un râset neîncrezător.

- Da. Știi că te bătea. Regulat. Tare. Ea, una, n-avea de gând să minimalizeze lucrurile. Dacă Rhys tot voia să vorbească despre asta, atunci chiar aveau să vorbească. Păstrase tăcerea prea mult timp. Până în vara aceea, adăugă ca blând. Ce l-a făcut să înceteze?

- Am crescut eu. M-am întors de la Eton cu 20 de centimetri mai înalt și cu 13 kilograme mai greu.

- Îmi amintesc.

Rhys o privi bănuitor, ca și când s-ar fi întrebat cum de remarcase așa ceva. Ea ridică din umeri. Cum să nu fi observat?

– În vara aia m-am întors la Nethermoor, spuse el, și pentru prima dată eram mai înalt ca tata. Eram și mai tânăr, și mai sănătos. Am știut amândoi că l-aș fi dovedit într-o luptă dreaptă. Așa că, prima dată când a încercat să-mi poruncească să mă duc în beci... pur și simplu am stat drept și i-am zis „Nu. Nu mai merg.” Și cu asta s-a terminat.

Ea îl luă de braț.

– Foarte curajos din partea ta.

– Ba a fost prostesc din partea mea. Era furios și nu avea cum să se descarce. Într-o noapte, câteva săptămâni mai târziu, mă întorceam de la călărit și l-am găsit în grajd. Biciuia cu frenezie o iapă, numai bunul Dumnezeu știe de ce. Grăjdarii nu-l puteau potoli. Tatăl tău nu era pe-acolo.

Meredith se încordă. Rhys observă.

– Să-nțeleg că știi încotro mă îndrept cu povestea...

Ea aprobă din cap. Greața i se cuibări greu în stomac.

– M-am luptat cu el, zise Rhys. Și în timpul încăierării, am lovit o lampă care a căzut în paie. Așa a început incendiul.

„Ah, nu. Nu, nu, nu.” I se adeverea cea mai groaznică temere a ei.

Se clătină ușor și se întoarse spre el, cu ochii mari, arzând de oboseală și de lacrimi. Ar fi vrut să-i închidă și, pur și simplu, să doarmă. Să presupună că această conversație nu avea loc.

– Dar... rosti ea cu buzele tremurânde.

– Da, oftă el apăsător. Știi ce s-a întâmplat după aceea. Caii... cei mai mulți dintre ei au murit. Morți oribile, chinuitoare. Tatăl tău a rămas schilod încercând să-i salveze. S-a pierdut întreaga moșie, iar satul a decăzut. Și de atunci, de paisprezece ani, n-a trecut o zi în care să nu mă gândesc la noaptea aceea. În care să n-o visez... Și să nu-mi doresc să fi murit eu în locul lor.

– O, nu! exclamă ea și își duse mâna la gură. Doar nu te consideri vinovat.

Ce prostie! Bineînțeles că se considera vinovat. Și o făcuse în toți anii care trecuseră de atunci. Când își dădu seama de asta, lui Meredith i se făcu inima cât un purice. Și i se tăie respirația.

El clătină din cap.

-N-ar fi trebuit să mă lupt cu el. Voia doar să bată calul. Ar fi trebuit să-l las să mă bată pe mine în schimb. Încasasem nenumărate bătăi de la el de-a lungul anilor. De-aș fi încasat una singură în plus, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

-Cum poți să spui așa ceva? Incendiul... a fost un accident. Nu a fost vina ta, Rhys.

-Nu cred în accidente. Și chiar nu contează dacă a fost sau nu vina mea. Răspunderea îmi aparține, la fel și datoria de-a îndrepta lucrurile. Acum sunt Lord Ashworth, oricât m-aș fi rugat să nu trăiesc îndeajuns cât să moștenesc titlul.

-Ăă... îngână Meredith, amețită. Cred că trebuie să mă așez.

El o trase spre un șir de trepte care duceau înspre o verandă îngustă și o îndemnă să se așeze pe cea mai de sus.

Apoi se puse într-un genunchi în fața ei.

-N-am putut îndura să-ți ascund asta, spuse el. Meriți să știi adevărul. Iar eu simt nevoia să știi. Dacă te căsătorești cu mine...

Nu mai putu continua. Meredith era uluită de cuvântul pe care i-l spusese adineauri: „dacă”. Era prima dată când îl folosea.

-Dacă te căsătorești cu mine, repetă el încet, te vei trezi în fiecare dimineață lângă omul vinovat pentru rănila tatălui tău, pentru felul în care a decăzut satul, pentru anii în care ai muncit din greu și te-ai sacrificat permanent. Trebuie să știu dacă ai putea îndura gândul. Îi întinse mâna deschisă. Nu-mi răspunde chiar acum. Gândește-te, dar bine de tot, înainte să iei o hotărâre. Aveai dreptate. Îți datorez măcar atât: să îți ofer ocazia să alegi cu adevărat.

Îi cuprinse cu palmele lui mari mâinile pe care ea și le ținea împreunate în poală.

-Dar îți jur că, dacă îmi vei da ocazia, voi îndrepta totul. În vocea lui răsuna sinceritatea. Îți jur în fața lui Dumnezeu că voi avea grijă de tatăl tău câte zile o să mai trăiască. Mă voi asigura că sătenii nu vor răbda niciodată de foame. Și îmi voi dedica toată forța corpului și toată hotărârea sufletului meu ca să te fac fericită. Îți cer doar să-mi acorzi ocazia de-a o face.

Ea înghiți în sec, tremurând de emoție.

-Am nevoie de asta, Meredith. Trebuie să îndrept lucrurile, fiindcă altfel nu știu cum o să mai pot trăi în continuare.

Închise ochii, strângându-i tare, apoi adăugă: Te rog, căsătorește-te cu mine.

Pe fața ei se rostogoli o lacrimă. Doamne, Dumnezeule, era groaznic. Dar nu așa cum credea el. Chiar dacă ar fi răsturnat într-adevăr lampa aceea, nu l-ar fi învinovățit niciodată de incendiu sau de urmările acestuia. Dar oare ar fi putut fi de acord să se mărite cu el, știind că el considera căsnicia lor un fel de absolvire de niște păcate pe care nici măcar nu le săvârșise?

Poate că ar fi putut, iar asta era cel mai rău lucru dintre toate. Chiar și acum, cuvântul „da” îi stătea pe limbă. Îl voia atât de mult. Poate că, într-adevăr, ar fi putut să-l lase să trăiască pe veci cu povara vinovăției și să îl țină pentru ea, pentru totdeauna. Poate că ar fi putut chiar și să se amăgească singură că, dacă-l va iubi îndeajuns de tare, în cele din urmă, totul se va termina cu bine. Dar oare ar fi putut să se amăgească o viață întreagă? Îi era teamă să se uite în adâncul ei și să afle.

– Promiți că o să te gândești la asta? o întrebă el.

Ea reuși să dea din cap că da.

– Ne putem întoarce acasă? Măine? Îl strânse de degete. Acasă, totul avea să fie mai clar. Acolo avea să știe ce avea de făcut. Rhys, mă duci acasă, te rog? adăugă ea.

– Dacă asta vrei... Cu o mină mohorâtă, el se ridică în picioare. Da, bineînțeles, adăugă el.

Ea vorbi tot drumul spre casă.

Rhys nu știuse niciodată că Meredith putea vorbi atât de mult, și totuși să spună atât de puține. În timp ce trăsura traversa Somersetshire și Devonshire, porțelanul și argintăria de deasupra lor zăngănea în cutii, iar gura lui Meredith nu tăcea. Rhys bănuia că ea se teme că, dacă s-ar fi oprit din vorbit un timp mai îndelungat, ar mai fi avut parte de vreo revelație șocantă din partea lui. Și nu știa cum s-o asigure că nu mai avea nimic de dezvăluit.

Așa că stătu pur și simplu cuminte și o ascultă; nu îl deranja niciodată să-i audă vocea. Din când în când, ea cădea un pic pe gânduri, după care izbucnea din nou, cu un alt subiect. Totuși, toate aveau de-a face cu hanul.

– M-am hotărât ce îmbunătățire trebuie să fac, după ce e gata aripa cea nouă. Fără să aștepte încurajări din partea lui, continuă: Trebuie să-l ajut pe domnul Handsford să-și aranjeze puțin casa și să dea un strat nou de vâruială pe biserică.

Rhys analiză în tăcere înțelesul celor două gesturi, știind că nu avea să fie nevoie să ceară explicații. Fără îndoială că urma să le primească oricum.

– E unul dintre lucrurile pe care le-am învățat la hotelul din Bath, zise ea. Ți-aduci aminte ce priveliște minunată aveam spre râu? Nu contează numai aspectul exterior al hanului, ci și ce anume vede clientul din camera lui. Biserica și casa domnului Handsford sunt chiar peste drum. Se văd din fiecare cameră nouă, așa că trebuie să luăm măsuri să arate cât se poate de bine. De fapt, tot satul trebuie să arate grozav. Curat, strălucitor, vesel. Poate că am putea vopsi în roșu toate obloanele și cercevele ferestrelor.

Rhys nu îi răspunse, ci doar mormăi aprobator, apoi își întoarse fața spre geam.

– Of! Dar clienții sunt cei mai importanți. Dacă am putea face rost de niște oaspeți de seamă, care să răspândească vorba despre stațiunea balneară.

– Ți-ar prinde bine un duce și o ducesă?

– Un duce? Cunoști vreunul?

– Cunosc mai mulți. Dar ducele de Morland îmi datorează o favoare. Și sigur ți-ar plăcea de soția lui. Rhys chiar sperase să îi invite pe cei doi la Devonshire cât de curând, însă și-o imaginase pe Meredith întâmpinându-i în calitate de Lady Ashworth, nu ca proprietara hanului Three Hounds.

– Ah! Bătu ea din palme. Ar fi ideal. Va trebui ca noua cameră din colț să fie perfectă. Apartamentul ducal.

Rhys oftă. Probabil că avea de gând să îi refuze cererea. Numai așa s-ar fi putut explica de ce era atât de energică și de emoționată și de ce se concentra obsesiv pe han. Se pregătea deja pentru o viață fără el.

Fir-ar! Știa el că nu ar fi trebuit să-i spună adevărul.

Însă încă nu-l refuzase oficial. Deci mai avea timp la dispoziție s-o facă să se răzgândească. Sau poate că, odată cu casa, avea să se răzgândească. Nu mai fusese de ceva vreme acolo. Cu ferestrele și ușile decupate și cu acoperișul nou din paie, părea intimă

și primitoare, chiar dacă rustică. Și dacă ajunsese să prețuiască peisajul, ar fi trebuit să vadă priveliștea din lucarnă. Poate că avea să se îndrăgostească de priveliște.

Da, sigur.

Merseseră din nou foarte bine, iar când ajunseră la marginea mlaștinii înserarea începuse să se lase, oarecum încetoșată.

– Oare mai este mult? întrebă ea, uitându-se înspre apus.

– Vreo cincisprezece-douăzeci kilometri, aș zice eu. Încă vreo oră sau două.

– Nu-mi place cum arată vremea. În curând o să se lase ceața.

Luă un pled țesut din compartimentul de sub banchetă și se vâri într-un colț, înfășurându-și picioarele cu el. Lui Rhys, care stătea vizavi de ea, i se păru foarte mică. Și foarte îndepărtată.

Ceața se lăsă într-adevăr din aerul umed al mlaștinii, învăluind trăsura și făcând-o să înainteze mult mai încet. Felinarele luminau doar o porțiune mică de drum în față, îndeajuns ca trăsura să înainteze în condiții de siguranță, chiar dacă mai încet. Însă ultima oră din călătoria lor se lungi și se transformă în trei ore, așa că era noapte în toată regula când ajunseră în Buckleigh-in-the-Moor.

– Nu se mai așteaptă să ajungem în seara asta, zise ea.

Rhys nu-și dădea seama dacă ea voia să-i ia prin surprindere sau nu.

În cele din urmă însă, el și Meredith fură cei luați prin surprindere. Când trăsura se opri în curtea hanului, un bărbat ieși în grabă din grajduri să-i salute. Ceața era atât de deasă, încât Rhys îl recunoscuse pe George Lane numai după ce se dădură jos, iar el se afla la vreo jumătate de metru de ei.

– Merry, Rhys, tuși el, cu respirația întretăiată. Slavă Domnului că ați venit!

– Tată! spuse Meredith și îl luă pe bătrân de braț. Pentru numele lui Dumnezeu, ce este? Ce s-a întâmplat? Ești bine?

– Sunt bine, dar... Tuși din nou. E vorba despre Cora. Nu știm unde e. Ne-am dat seama numai de vreo jumătate de oră, dar nimeni n-a văzut-o de la prânz. Doamna Ware zice că parcă-și amintește că a auzit-o spunând că ar vrea să se ducă la căsuță. Bărbații urmau să lucreze azi acolo până mai târziu, ca să termine dușumelele. S-o fi dus oare să le mai ducă ceva de mâncare?

Nu știu. Dar bărbații s-au întors de mai puțin de-o oră și n-a văzut-o nici unul. Iar pe ceața asta...

— O, Doamne, îngăimă Meredith.

Nu era cazul să-i explice lui Rhys pericolele. Cora s-ar fi putut pierde oriunde prin mlaștină. Poate că nimerise în mocirlă sau căzuse pe vreo pantă. Și dacă rămânea peste noapte acolo, fără protecție împotriva vremii de-afară...

Rhys o cuprinse de după umeri.

— O găsim noi. O găsec eu.

Se strădui să pară liniștitor, dar adevărul era că, dacă fata lipsea de mai multe ore pe vremea asta, nu îi mirosea a bine.

— Ați trimis oameni s-o caute? îl întrebă el pe George Lane.

— Darryl îi organizează în cărciumă.

Darryl Tewkes se ocupa de organizare? Rhys mârâi. Dumncezu cu mila!

Cu un aer hotărât, Rhys se duse direct spre han. Meredith îl urmă îndeaproape, tremurând toată de frică. Chiar și o străină să fi fost Cora, tot și-ar fi făcut griji pentru siguranța ei într-o astfel de situație. Dar în numai câteva săptămâni o îndrăgise surprinzător de mult pe fată. Dacă nu o găseau...

Asta îi era răsplata pentru că plecase în vacanță... Satul nu funcționa fără ea. Ar fi trebuit să își dea seama că urma să se întâmple ceva îngrozitor. N-ar fi trebuit să plece.

Rhys deschise larg ușa de la salon, anunțându-și sonor prezența. Darryl, care stătea cocoțat pe bar, se opri la mijlocul propoziției.

Și apoi se întâmplă o mică minune: pentru prima dată de la sosirea lui Rhys în Buckleigh-in-the-Moor, bărbații adunați în han îl salutară și îi făcură unanim o primire călduroasă. Din mulțime se auziră expresii izolate de „Doamne ajută!” și urale din inimă. Pe fiecare chip din încăpere se putea citi ușurarea. Până și câinii veniră în goană din bucătărie, țcănind cu ghearele și alunecând pe dalele de piatră, în timp ce se dădeau de-a rostogolul unul peste altul în graba lor de a trage cu dinții de cizme.

După care toți cei strânși acolo tăcură, așteptând indicațiile lordului lor.

Cândva pe parcursul ultimelor două luni, Rhys câștigase nu numai respectul fiecărui suflet din sat, ci și încrederea lor. În oricare altă împrejurare, inima lui Meredith s-ar fi umplut de bucurie să vadă o asemenea scenă.

– Felinare, îi spuse el lui Meredith. O să avem nevoie de felinare. Cât de multe găsești. Chiar și torțe, dacă rămâi fără.

Ea dădu din cap aprobator. După ce-l trimise pe Darryl să adune felinarele de sus și din hambar, se apucă să le umple și să le aprindă. Din magazie auzea tot ce se petrecea în cârciumă, unde Rhys le făcea instructajul oamenilor, cu o autoritate militărească răstită. Punea întrebări pe un ton lătrat și aștepta răspunsuri, îi împărțea pe oameni pe perechi și îi atribuia fiecărei echipe câte o zonă de cercetat. Când bărbații veniră după felinare, în șir indian, ea și Darryl le aveau deja pregătite.

– Tewkes, tu vii cu noi. Ne ducem în jos, pe drum.

Skinner făcu o mișcare bruscă din cap, iar Darryl apucă un felinar și-l urmă.

Rhys veni ultimul.

– Mă duc în partea de sus a mlaștinii. Dacă a ajuns la căsuță, probabil că a dus-o capul să rămână acolo.

– Te duci singur? întrebă Meredith.

Ceilalți plecaseră deja în grupuri. Firește că Rhys își păstrase pentru el porțiunea cea mai greu accesibilă și mai periculoasă.

El încuviință din cap.

– Rămâi aici, în caz că se întoarce.

– Asta s-o crezi tu! zise Meredith, aprinzând încă un felinar. Vin și eu. Cunosc terenul mai bine ca tine. Nu te duci singur pe ceața asta. Și, înainte ca el să se poată împotrivi, ea adăugă: Tata e aici, dacă se întoarce. Stai numai să-mi iau cizmele și pelerina.

Maxilarul lui Rhys se încordă din cauza nehotărârii, însă ea continuă să îl sfredelească cu privirea, fără șovăire.

În cele din urmă, el dădu din cap aprobator.

– Grăbește-te.

Meredith urcă și coborî scările din spate în decurs de un minut. Peste câteva clipe, era deja echipată cu cele mai groase cizme și își schimbase mantia de călătorie a curtezanei cu propria mantie din lână maro rezistentă.

– Sunt gata.

Se îndreptară spre ușa cârciumii și ieșiră în întuneric.

În depărtare se zăreau siluetele stranii ale bărbaților plecați în căutare: mănunchiurile de felinare se dispersară; globurile de lumină chihlimbarie fură înghițite de întunericul cețos, unul câte unul. Răsunară strigăte: „Alo!”, „Hei, tu!”, „Cora, dragă!”, care, la rândul lor se auziră din ce în ce mai slab și mai rar, pe măsură ce căutătorii se împrăștiau în toate direcțiile.

Meredith și Rhys începură să urce încet înspre mlaștină. La o vizibilitate atât de redusă, cărarea foștilor călugări era singura cale sigură, chiar dacă era mai lungă. Cu cât urcau mai mult, cu atât mai deasă devenea ceața, până când Meredith avu impresia că înoată în lapte. Felinarele nu făceau altceva decât să lumineze ceața, dându-i degete fantomatice și o textură ca de bumbac, înșelător de mângâietoare. Vedeau doar la câțiva pași în fața lor.

— Cora ! Cora, ne auzi?

Strigau pe rând. Până să ajungă pe creasta Bell Torului, pe Meredith o durea deja gâtul din pricina efortului de a urca, a strigătelor și a fumului uleios al felinarului, care îi ardea nările. Aici avură de ales: să o cotească înspre căsuță sau să continue drept înainte, spre ruinele conacului Nethermoor.

— Mai întâi la căsuță, spuse Rhys, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

Își croiră drum pe platou, iuțind pasul pe măsură ce înaintau. Îi ajută terenul neted și faptul că, la ridicarea casei, Rhys curățase locul de pietre. Totuși, aproape că dădură cu nasul de casa care le ieși în cale brusc, din ceață. Meredith puse o mână pe peretele de pământ curățat de curând și îl urmă până când degetele-i dădură de o altă textură: lemn finisat.

— Ușa a fost montată și încastrată, îi zise ea, care nu mai fusese acolo de câteva săptămâni, ocupată fiind să urmărească progresele la hanul ei.

— Bun, răspunse el. Mă bucur că muncitorii nu s-au lăfăit cât am fost noi în Bath.

Însă ușa nu avea încă zăvor, așa că se bălângăni fără zgomot spre interior. Claritatea întunericului din interiorul casei era aproape uluitoare, întrucât ceața nu pătrunsese încă prin pereți. Meredith își ridică felinarul și tresări când o rază de lumină se repezi înspre ea, reflectându-se într-unul din ochiurile noi de geam.

—Cora! strigară ei împreună, ridicând vocea înspre grinzi.
Cora, ești aici?

Nici un răspuns.

Meredith injură în șoaptă. Până în acel moment, reușise să-și țină în frâu panica, însă acum o simțea zăngănind în ochiurile de geam.

—O să cercetăm totuși toată casa, zise Rhys. Poate că doarme pe undeva. Tu uită-te jos, iar eu mă duc sus.

Ea dădu din cap aprobator. Ținându-și felinarul sus, începu să dea încet roată la nivelul de jos. Casa avea un aranjament simplu, dar plăcut. La unul dintre capete se afla o bucătărie mare, care împărțea cu salonul o vatră cu două laturi. Salonul se afla în mijlocul casei. În spate se aflau încăperi mai mici: cămara, baia. N-o găsi pe Cora în nici una dintre ele. Apoi, la capătul opus al parterului, era un dormitor, cu propriul șemineu, prevăzut cu o garderobă mică. Totul era simplu, dar foarte bine gândit.

Treptele nu fuseseră încă terminate, însă era pusă o scară care ducea la etaj. Se cățără cu o mână și cu cealaltă ținu de felinar, până ajunse cu capul și umerii în pod.

—Ai avut noroc pe-aici? întrebă ea, împingând felinarul pe scândurile recent montate, ca să-și elibereze amândouă mâinile, să se poată ridica.

—Deloc. Jos?

Meredith nu-i putu răspunde. I-ar fi plăcut să spună că motivul tăcerii ei era grija pentru biata Cora, dar nu era așa. Tocmai aruncase o privire la al etajul casei și ce văzu pur și simplu îi tăie respirația.

—Rhys, e... Înghiți cu greutate, apoi adăugă: E splendid!

—N-ar fi trebuit să vezi încă.

Veni înspre ea și-i dădu mâna, iar ea urcă și ultimele trepte.

Tot podul era deschis de la un capăt la celălalt, alcătuint o singură încăpere mare. Numai hornul care ieșea din bucătărie împărțea spațiul. Ca și jos, avea vatră dublă: una înspre ungherul ascuns sub streșini, iar cealaltă, amplasată în așa fel încât să împrăstie căldură în restul încăperii. Acoperișul înclinat abrupt se înălța deasupra lor în mijloc, însă cobora înspre părțile de sus ale ferestrelor de pe fiecare margine. Grinzile și paiele erau lăsate

la vedere, conferind o senzație primitoare, iar mirosul de lemn rindeluit recent umplea aerul.

În timp ce ea se plimba încet peste tot, el zise:

– Sper să fii de acord ca încăperile noastre – sau poate ar trebui să spun *camera noastră*, să fie la etaj. Locul ăsta a fost gândit să îi rămână într-un final tatălui tău... așa că, ținând cont de picioarele lui, m-am gândit că mai bine îi facem dormitorul jos. Și, de vreme ce aici, sus, o să fim numai noi, deocamdată am lăsat spațiul neîmpărțit și tavanul neterminat. Așa avem o grămadă de spațiu pentru noi, și, când ne mutăm de-aici, poate fi folosit pentru depozitare sau servitori. L-am gândit ca să fie plăcut, intim.

– Foarte intim și plăcut, fu ea de acord.

– M-am gândit ca în colțul ăsta să punem un pat, explică el, ducându-se înspre spațiul mai strâmt creat de vatra dublă. Știi tu, cald și plăcut, cu focul atât de aproape. Iar aici – și se duse plin de energie în capătul celălalt – etajere și bufete. Și în mijloc – un loc de stat, cu un birou pentru toate actele tale, chiar sub geamul ăsta.

– Astea ce sunt? întrebă ea, ridicând o bucată de lemn cu formă neterminată dintr-o stivă de lângă fereastră.

– Sunt...

Și se repezi să i-o ia din mână, așezându-se între ea și restul stivei.

– Neterminate.

Ea își lungi gâtul, încercând să se uite pe lângă el.

– Arată ca...

– Nu sunt.

Meredith își încrucișă brațele și ridică bărbia.

– Prea bine. Nu-mi spune. O să stăm pur și simplu aici toată noaptea, negând existența unor bucățele de lemn.

Rhys își dădu ochii peste cap și oftă.

– Fie...

Luă bucata de lemn din spatele lui și i-o aruncă. Ea o prinse cu ușurință și o ridică s-o cerceteze, întorcând-o pe toate părțile.

– Păi, e cioplită. Aici par a fi frunze. Îl privi, ridicându-și o sprânceană. Se vrea un ananas?

– Nu, zise el cu nerăbdare, ducându-și mâna prin păr înainte să i-o ia. Nu e ananas. O să fie un crin. Cred. Lovi ușor stiva de bucăți

de lemn dintre ei. Are și pereche pe-aici pe undeva. Dar, ți-am zis, nu sunt terminate. Trandafirii ies ceva mai bine. Uite! Luă o altă bucată din stivă și i-o întinse.

– Aha... Obiectul din mâna ei semăna mai degrabă cu o varză de lemn, însă nu i-ar fi spus asta pentru nimic în lume. Pentru ce sunt?

– Capete, pentru tijele de la perdele. Vezi, aici sus sunt patru ferestre. Și pentru fiecare fac câte un set separat. Arată pe rând spre fiecare fereastră și adăugă: Trandafiri, crini, margarete... Ajunse la ochiul de geam de lângă ei. Lalele. Apoi luă trandafirul de lemn din mâna ei și-i zâmbi trist. Știu că arată jalnic. Dar munca la ele îmi ocupă timpul când mă trezesc noaptea.

– De ce flori?

Rhys ridică din umeri.

– Păi ți-am promis flori, nu?

Meredith nici măcar nu putu răspunde din cauza împunsăturii ascuțite pe care o simți în inimă.

– Primele încercări au fost mult mai nereușite ca astea, dacă-ți poți închipui așa ceva. Dar când am început să lucrez cu mâna stângă, a devenit mai ușor. Tu mi-ai dat ideea asta.

Meredith se întoarse înspre geam, fără să-l poată privi în ochi.

– Aici lalele, zici? Înseamnă că e cea mai bună fereastră.

– Chiar este, zise el și o apucă de umeri, apropiind-o de sticlă. Când e senin afară, se vede la distanță de kilometri întregi. Iar dacă stai cu fața la pantă și te uiți foarte atent, poți să întrevezi o fâșie subțire de albastru, o nuanță mai închisă decât cerul. E oceanul, Merry. Chiar după coasta din Devonshire. O mângâie cu degetele mari pe umeri. Bineînțeles, acum nu se vede...

Nu, n-avea cum să vadă. Acum vedea doar întunericul de-afară care le reflecta propria imagine, ca o oglindă. Dar chiar și în reflexia aceasta imperfectă, întunecată, reușea să-i vadă entuziasmul de pe față și sclipirea din ochi. Toate sentimentele pe care și le reprimase le vărsase în casa aceasta. Și nu numai sentimente, ci și muncă asiduă și bună-credință.

Și construiseră ceva și între ei. Cum zisese și el de la bun început. În decursul tuturor conversațiilor și al săruturilor,

și al timpului petrecut unul în compania celuilalt, puseseră cap la cap ceva minunat, ceva cu perdele de dantelă, dulapuri în colț și vedere spre ocean. Nu numai o casă, ci și un cămin iubitor.

Oare cum ar fi reacționat Rhys dacă ar fi aflat că toate acestea fuseseră construite pe o fundație de concepții greșite și de vinovăție fără sens? Nu voia să știe, dar trebuia. Trebuia să-i spună tot. În noaptea asta.

Rhys o strânse de umeri.

– Meriți mult mai mult, dar asta e doar începutul. În timp, am de gând să reconstruiesc toată moșia, iar tu o să trăiești în lux adevărat: cele mai fine mobile, o armată întreagă de servitori... Promit că n-o să mai fii nevoită să ridici vreodată vreun deget, promit.

– Nu trebuie să-mi promiți nimic.

– Dar vreau să o fac. Îți datorez asta ție, dar și tatălui tău. Ați suferit prea mulți ani din cauza mea, iar acum e...

– Nu, murmură ea și se întoarce cu fața spre el. Te rog să nu-mi vorbești de destin, de incendii sau de obligații.

El se încruntă ușor, dându-i la o parte părul de pe frunte.

– Merry, nu știi ce să mai zic. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să fiu romantic, dar...

Meredith icni. „Romantic... O, nu. O, Doamne !”

– Ce-i?

– Cora. Am plecat s-o găsim pe Cora.

Rhys trase o înjurătură. Cum de uitase de scopul lor, chiar și pentru o secundă? Și pe fața lui Meredith se citea același sentiment de vină.

Ea se smulse din brațele lui și se duse după felinar.

– Am stat destul aici. Trebuie să mergem să căutăm la ruine.

Urcară împreună panta abruptă. Imediat ce ajunseră la ruinele conacului Nethermoor, se despărțiră în locul în care fusese cândva intrarea din față și încercuiră ruinele din direcții opuse. Rhys luă în primire perimetrul exterior, iar Meredith urmări peretele interior. Ambii ocoliră ruinele împiedicându-se și strigând-o pe Cora până răgușiră. Nimic.

Se întâlniră la bolta care stătea să se prăbușească. Lumina felinarului ei sălta prin ceață. Iar vântul începea să se întetească.

- Vreo urmă de ea? întrebă Rhys.

- Nu.

Se auzi un tunet în depărtare. Perfect. Exact asta le mai trebuia: o furtună.

- Cred c-ar trebui să ne întoarcem în sat. Poate că au găsit-o altundeva.

Lumina felinarului ei deveni nemișcată.

- Dar n-am cercetat chiar fiecare zonă din ruine.

- Ce vrei să spui? întrebă el, deși știa foarte bine.

Chiar uitase de locul ăla? Sau doar voise cu ardoare să uite, așa că reușise să și-l șteargă din minte? Însă Meredith avea dreptate: în cazul în care Cora se plimbase pe-acolo, beciul ar fi fost, logic, un adăpost de ceață și de frig. Trebuiau să verifice.

- Mă duc singură, zise ea.

- Nu. Nu te poți duce singură. Nu e un loc sigur.

Locul acela nu era sigur pentru nimeni. Nu fusese niciodată. Dar în nici un caz n-o putea lăsa să creadă că îi era frică de beciul ăla afurisit, în care nu erau decât pânze de păianjen și umbre. Tocmai el, care pusese la pământ gărzile imperiale ale lui Napoleon și alți mercenari?

Felinarul ei se legănă când îl mută dintr-o mână într-alta, și, preț de-o clipă, trăsăturile chipului ei fură mângâiate de lumina blândă, afumată. Își întinse prin ceață mâna rămasă liberă și i-o apucă pe-a lui.

- Mergem împreună. Și ne mișcăm repede.

O lăsă pe ea să-i conducă înspre intrarea în beci. Părea că știe drumul mai bine ca el. Acum era bine ascuns, mascat de zidăria căzută la întâmplare. Ținându-se de mână, își croiră drum peste bolovanii împrăștiati peste tot și găsiră scara. Pietrele se mișcară, lovindu-se unele de altele în timp ce pășeau peste ele.

Se părea că beciul fusese construit dintr-o peșteră naturală, pe care strămoșii lui o lărgiseră și o adânciseră în timp. Sau poate că de acolo extrăseseră piatră pentru casă, după care construiseră chiar peste gaura formată? Oricum, era locul ideal pentru a păstra mâncare și băutură, fiind ferit de capriciile vremii, răcoros și întunecos. Și tăcut. Părea locul ideal și pentru a păstra secrete.

Pe măsură ce coborau în gaura întunecată, vuietul vântului de-afară se stingea. Între timp, fiecare pas și oftat de-al lor reverbera în pereți. Locul acesta aduna orice sunet, îl închidea în sine și-l amplifică. Fiecare alunecare de picior, fiecare cuvânt rostit... fiecare trosnet sau bufnitură... părea să aibă o putere înzecită.

– Cora? strigă Meredith în întuneric.

Numele răsună prin încăperea, pierzându-se puțin câte puțin cu fiecare ecou, până când tot ce rămânea era un „O” rotund, ca o minge, care sărea prin întuneric.

Strigă din nou:

– Cora, ești aici?

Nici un răspuns.

Rhys ar fi strigat și el, dar i se uscaseră gâtul, iar maxilarul îi înțepenise.

– Nu-i aici, zise ea într-un final. Hai să plecăm.

– Stai, reuși Rhys să îngâne. Tuși și încercă să-și stăpânească emoțiile care îi urcau în gât. Nu știm dacă e sau nu aici. Știm numai că nu a răspuns la strigăte. Poate e lovită. Sau poate doarme. Trebuie să cercetăm tot beciul, fiecare colțișor.

Meredith rămase tăcută pentru o clipă. În cele din urmă, încuviință:

– Bine.

Luminând în jur, Rhys observă o mulțime de lăzi și de butoaie prin toată încăperea. Ciudat. Se așteptase să fie goală, plină numai cu pietre, mai ales după atâta timp, prădată de mult de localnici. Poate că îi ținuseră departe toate zvonurile alea despre stafii.

Știu că ajunseră la capătul de jos al scării, când ultimul pas al lui izbi pământul cu un zgomot surd care-l înfioră până în oase. Se împiedică de ceva ce semăna cu o sarmă.

– Cora? strigă Meredith, iar vocea ei răsună în întuneric ca un ecou limpede. Cora, ești aici?

Nici un răspuns din partea fetei.

Însă avură parte de un răspuns din partea Divinității... sub forma unui murmur adânc, amenințător, în capul scârilor.

– Vai, Doamne!...

Capitolul 21

Se auzi un tunet lung.

Un zgomot asurzitor de stânci care se rostogolesc.

Iar apoi, un cor de sute de zgomote de pietre prăvălite care se izbeau orbește unele în altele.

Diferența deveni instantaneu palpabilă. Nu avea nici o legătură cu luminozitatea – bezna rămase neschimbată – ci, mai degrabă, cu aerul. Briza răcoroasă și cețoasă fu absorbită instantaneu din cavitate și înlocuită cu jeturi de pietriș și cu o umezeală stătută și densă. Aerul se umplu de pământ și de secrete, și deveni inecăcios, ca și cum ar fi fost închiși într-un mormânt.

– Spune-mi că sunetul ăla n-a fost ce cred eu că a fost, zise Meredith.

– Ba da, a fost, confirmă el. Suntem prinși înăuntru.

Ea îl strânse mai tare de mână.

– N-o să pățim nimic, spuse el.

– Știi, n-o să pățim nimic, rosti și ea în același timp cu el.

După ce vorbiră amândoi odată, râseră scurt, împreună. Era de așteptat ca fiecare să se gândească să îl liniștească pe celălalt. Amândoi erau obișnuiți să fie partenerul mai puternic în orice fel de cuplu.

După ce ultimele ccouri ale răsului lor dispărură printre crăpăturile stâncii, Rhys luă felinarul din mâna ei și îl ridică între ei. Dincolo de puseul ei de vitejie, Meredith tremura puțin.

– Nu te îngrijora. Doar ești cu mine. Iar eu sunt indestructibil, mai ții minte?

Însuși locul acela îl făcuse indestructibil. Nu avea de gând să moară acolo. Tuși ușor ca să-și dreagă glasul, apoi continuă:

– Trebuie să căutăm lemne și materiale uscate. Ceva care să ardă.

– Vrei să faci focul? Nu e chiar atât de frig.

– Nu, dar felinarul nu va rezista toată noaptea. Și, după ce vom avea mai multă lumină, voi urca să evaluez pagubele.

Judecând după calitatea aerului, Rhys bănuia că peretele se prăbușise complet, dar voia să verifice personal, ca să fie sigur.

Ținând-o de mână, se uită în jur după lemne. Spre norocul lui, se împiedică aproape instantaneu de o ladă. Se aplecă și începu să smulgă scândurile cu mâinile goale. Era o operațiune dificilă. Lemnul era surprinzător de uscat și de solid, pentru o ladă care zăcuse într-o cameră subterană umedă mai bine de un deceniu.

După ce smulse capacul lăzii, Rhys duse felinarul deasupra ei, să vadă ce era înăuntru. După ce dădu la o parte un strat gros de paie – de asemenea, surprinzător de proaspete și uscate – descoperi câteva rânduri de sticle. Era ciudat că tatăl lui lăsase neatinsă o cantitate atât de mare de băuturi spirtoase.

Prinse o sticlă de gât și o ridică la lumină. Coniac francezesc. Și, judecând după culoarea chihlimbarie intensă ce clipoceă în lumina pâlpâitoare, era un coniac de bună calitate.

Ei bine, era clar. Lada nu îi aparținuse tatălui său. Bătrânul prețuisese întotdeauna mai mult cantitatea decât calitatea.

– Măcar nu vom muri de sete, spuse Meredith, luându-i sticla din mână. Pun pariu că are și ceva provizii de hrană depozitate pe-aici. Parcă a pomenit ceva de-o ladă cu măslina acum câteva săptămâni. Sau erau curmale? Și mai știu că se mândrea recent că a pus mâna pe niște tacâmuri din argint. Ne-am putea pregăti o masă pe cînste aici.

– Myles, spuse Rhys dintr-o suflare. Toate astea îi aparțin lui Gideon Myles. Își ține bunurile de contrabandă aici?

Meredith încuviință din cap.

– Dintre asociații lui, el e cel specializat în articole greu de plasat. Când nu găsesc imediat un cumpărător sau când cumpărătorul nu este dispus să plătească atât cât valorează bunurile... el le aduce aici și le depozitează, până reușește să le plaseze pe piață într-unul dintre orașe. Unele lucruri stau aici doar o săptămână. Altele, luni întregi.

– Un fir declanșator. Nemernicul a împânzit locul cu capcane!

– Poftim?

– Peretele nu s-a prăbușit de la fulgere. Mi s-a părut mie că m-am împiedicat de un cablu chiar înainte de prăbușire. Probabil că a instalat o încărcătură explozibilă pe undeva.

– Ei bine, ar fi logic. Gideon e foarte protector cu lucrurile lui.

Rhys ridică lampa deasupra capului și clipi până când ochii începură să-l usture de la fum, străduindu-se să deslușească mai mult din încăperea cavernoasă. Era plină până la refuz cu lăzi, butoaie... chiar și cu mobilier și covoare făcute sul.

– Așadar, acesta e adevăratul motiv pentru care nimeni nu vrea să reconstruiesc conacul Nethermoor, spuse el. O duceți cu toții bine de pe urma acestui comerț.

– Nu o ducem bine. Abia de reușim să supraviețuim. Gideon a trebuit să-și asume multe riscuri. Harold, Laurence, Skinner... lucrează pentru el. Stau de șase și îl ajută să-și transporte și să-și descarce marfa.

– Iar tu îi închiriezi poneii.

– Da.

– Și accepți, în schimb, o parte din bunuri?

Ea ezită scurt.

– Da, anumite bunuri. Provizii pentru han.

Rhys începu să injure încet. Ce să mai spună? Întregul sat Buckleigh-in-the-Moor, inclusiv viitoarea lui mireasă, era implicat într-o largă rețea de contrabandă. Știa că Myles comercializa bunuri neimpozitate, dar nu se așteptase niciodată la o operațiune de-o asemenea amploare. Sincer să fie, nu îl crezuse pe ticălos în stare de așa ceva.

– Nu sunt mândră de asta, Rhys. Știu că e ilegal și știu că este periculos. De aceea am fost atât de hotărâtă să construiesc hanul și să atrag călători în comitatul nostru. Dacă vreau să reușesc vreodată să-l conving pe Gideon să renunțe la această... la această afacere, satul va avea nevoie de o altă sursă de venit, care să înlocuiască rețeaua de contrabandă.

Rhys își încleștă maxilarul.

– Și patronajul unui nou Lord Ashworth nu ar servi acestui scop?

– Nu știu. Meredith oftă zgomotos. Nu pe o perioadă nedeterminată. Ai spus chiar tu că nici nu te gândești să ai vreun

moștenitor. Știi că sunt stearpă. Doar dacă nu te gândești să te căsătorești cu o altă doamnă... deși nu știu cum ai convinge-o să vină să locuiască aici. Se opri brusc. Nici măcar nu știu cum de poți suporta tu să trăiești în locul ăsta. Știu prin ce-ai trecut aici, Rhys. Am văzut totul în copilărie. Am văzut fiecare vânătaie, fiecare urmă de bici...

El îi îndesă felinarul în mână și se aplecă să smulgă o scândură din ladă.

- Trebuie să fac focul.

Nu putea vorbi despre asta acum. Ar fi preferat să nu vorbească niciodată despre asta.

- Rhys...

Trosc. Fixă o scândură de pământ și o rupse în două cu cizma. După ce aruncă surcelele într-o grămadă, mai smulse o scândură și se pregăti să repete operațiunea.

- Uită-te la fum, îi spuse el, hotărât să schimbe subiectul.

Ea își ridică privirea spre coloana neagră ca funinginea ce se ridica în aer din flacăra felinarului.

- Urcă. Asta înseamnă că există pe undeva o gaură de aerisire. O crăpătură - fie la intrarea în grotă, fie undeva deasupra noastră. După ce se luminează de zi, voi găsi o cale de ieșire de aici. Trebuie doar să așteptăm să se ivească zorii.

- Și să ne rugăm pentru biata Cora. Femeia trase adânc aer în piept. Cum pot să ajut?

- Adună niște paie ca să ațâțăm focul, spuse el. Și, presupun că nu ai la tine un tirbușon ca să deschidem sticla de coniac?

- Nu, n-am tirbușon, dar am metodele mele.

- Sunt sigur că le ai.

Dacă tot trebuia să petreacă o noapte în văgăuna aia, avea de gând să o petreacă bine încălzit și beat criță.

Făcură o mică groapă în pământ, în care să aprindă focul. Rhys aranjă scândurile rupte, sprijinindu-le unele de altele, iar Meredith umplu spațiile libere cu paie. Apoi, sparse gâtul unei sticle cu o piatră și vărsă o cantitate generoasă de băutură peste grămada de lemne. O scânteie de la felinar și...

Vum.

Focul ardea.

Preț de o clipă, flăcările se întinseră atât de sus și pălpăiră atât de puternic, încât Rhys rămase paralizat, amintindu-și de momentul când văzuse conacul Nethermoor cuprins de astfel de flăcări nimicitoare. Inima începu să-i bată repede și fruntea i se umplu de sudoare. Dar alcoolul se volatiliză rapid, iar focul se transformă într-o flacără mai mică, stabilă, de dimensiuni respectabile, dar neamenințătoare. Unii l-ar fi catalogat drept intim. Chiar romantic.

Ca să fie și mai de efect, Meredith desfăcu un covor afgan ce părea extrem de scump și îl întinse lângă foc.

– Ah, uite, spuse ea, deschizând o ladă nou descoperită. Blănuri! În scurt timp, modelul geometric al covorului era acoperit cu blănuri de capră sălbatică și de hermină.

Doamne, Dumnezeu! În grotă aia era depozitată o mică avere.

În vreme ce Meredith căuta câni, Rhys luă felinarul care era pe cale să se stingă și se duse să inspecteze intrarea. Așa cum bănuise, numeroase pietre se rostogoliseră și se prăbușiseră, acoperind complet intrarea. Poate că ar fi reușit să le deplaseze, dacă ar fi putut să proptească o scândură sau un drug de fier în punctul potrivit. Dar, fără lumina zilei care să pătrundă printre bolovani, nu avea cum să-și dea seama dacă eforturile lui ar fi îmbunătățit sau ar fi înrăutățit situația.

Când se întoarse în grotă, o găsi pe Meredith înlăturând paiele de deasupra unui serviciu de ceai din argint. Își ridică fusta și băgă mâna dedesubt, după o bucată de material curat de jupon și șterse cămile.

– Aici erai, spuse ea, turnând coniac într-o cană de ceai și întinzându-i-o. Suntem într-o situație fără ieșire?

– Nu, dar nu are rost să încercăm să ieșim de-aici în seara asta.

– Atunci fă-te comod și păstrează-ți forțele pentru mâine-dimineață, te rog.

Se cuibăriră unul lângă celălalt în blănuri, dar fără să se îmbrățișeze. Îi aștepta o noapte lungă și pustie împreună. Lui Rhys i se părea imposibil să treacă de noaptea aceea fără să poarte o anumită conversație. Așa că decise să ia taurul de coarne.

– Deci care e răspunsul tău?

În tăcerea care urmă, luă neliniștit o înghițitură prea mare de coniac, care îl arse pe gât, până în stomac.

Ea luă la rândul ei o înghițitură, și, în cele din urmă, șopti:

– Încă nu sunt sigură.

El înjură încet, scuturând din cap. De data asta, dădu pe gât o înghițitură și mai mare de alcool. Știa că avea să îl ardă, iar arsura fu bine-venită.

– Ești supărat?

– De ce să fiu supărat?

– Ai toate motivele din lume să fi supărat, Rhys. Nici nu știi cum poți sta aici, atât de calm.

Nici el nu știa prea bine cum. Coniacul îl ajuta. Mai luă o înghițitură, după care își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de suprafața umedă și rece a peretelui.

– Vrei să vorbești despre asta? îl întrebă ea.

– Despre ce? Despre căsătorie sau despre lipsa ei? Cred că am epuizat deja subiectul.

– Nu despre căsătorie. Despre trecut. Despre... locul acesta.

El rămase tăcut preț de o clipă, în speranța că ea avea să fie îndeajuns de isteță ca să priceapă din tăcerea lui că nu dorea să vorbească despre asta.

– Știu că te bătea aici.

El își încordă maxilarul, ca să nu țipe la ea să tacă. Nu îl acceptase. Așa că nu avea nici un drept să-i răscolească rănile, să îi numere cicatricile...

– Toți cei care lucrau la Nethermoor știau.

– Această grotă e izolată fonic, se răsti el. Nimeni nu știa ce se întâmplă aici.

– Ei bine, presupun că nu știa nimeni, nu cu exactitate. Dar era imposibil să nu observăm semnele după aceea. Și ce crezi că făcea când erai plecat la școală? Crezi că renunța la violență pe perioada iernii?

Simți un nod greu și fierbinte în piept. Abia de reuși să articuleze cuvintele:

– Te-a lovit și pe tine?

– Nu, pe mine nu.

O picătură de sudoare i se scurse de pe frunte spre ureche. Slavă Domnului! Dacă ar fi aflat că tatăl lui o rănise pe Meredith, Rhys și-ar fi pierdut complet controlul.

– Tatăl meu era foarte atent, zise ea. Nu m-a lăsat niciodată să mă joc în jurul conacului, nu m-ar fi lăsat niciodată să lucrez pentru omul acela. Dar erau alții care nu aveau tați care să le poarte de grijă.

– Și apoi eram eu, al cărui tată era, de fapt, problema. Nu aveam nici o scăpare.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Descarcă-te și te vei simți mai bine.

Rhys se îndoia serios de asta. Dar erau blocați acolo peste noapte și își dădea scama că Meredith nu avea să renunțe așa de ușor la subiect. Prea bine. Avea să se descarce, apoi să bea până își pierde cunoștința. Iar dimineață, când avea să se trezească și să reușească să se târască afară din văgăuna aia, urma să lase locul acela în urmă. Pentru totdeauna.

Își dresе glasul și se strădui să adopte un ton lipsit de inflexiuni.

– În luna de după moartea mamei, tata m-a adus aici pentru prima dată. Mi-a spus să stau în picioare, în mijloc. El s-a dat în spate, în umbră. Apoi, un pumn a apărut din întuneric și m-a lovit. Am căzut la pământ. Eram uluit. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că mă lovise. M-am gândit că sigur fusese un accident. Mi-a spus să mă ridic, așa că m-am ridicat. Atunci m-a lovit din nou, și mai tare. „Ridică-te”, îmi spunea. „În picioare, ticălos nenorocit!” Așa că mă ridicam, împleticindu-mă, doar ca să fiu lovit din nou. Și din nou. Și din nou, până când nu mă mai puteam ridica deloc. Am jucat acest joc amuzant între tată și fiu de câteva ori pe săptămână, tot restul copilăriei mele. Eu stăteam cam pe-acolo – arătă cu degetul spre centrul întunecat al încăperii –, iar el mă bătea până nu mai puteam să mă țin pe picioare. Dura tot mai mult de fiecare dată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu rămâneai pur și simplu întins la pământ?

– Nu știu, răspunse el.

Și chiar nu știa. Probabil că ar fi fost abordarea inteligentă – să mimeze înfrângerea. Dar avea doar nouă ani pe atunci, iar bătrânul era singurul lui părinte rămas în viață. Pur și simplu nu se gândise să îi iasă din cuvânt. Dacă tatăl lui îi spunea să se ridice, el se ridica. Se ridica și mai încasa o lovitură. Ceea ce părea să-l facă nemaipomenit de fericit pe bătrân. Și ce altceva își dorește un fiu decât să-și facă tatăl fericit?

Și, după atâția ani, vocea aceea parcă devenise o parte din el. În fiecare încăierare, în fiecare luptă. De fiecare dată când încasa o lovitură sau un glonț de muschetă care îl trântea, chircindu-se, la pământ, în minte auzea acel ordin dur, brutal: „Ridică-te. Ridică-te, gunoiule! Ridică-te și mai încasează una!”

Așa că se ridicase de fiecare dată. Oricât de mult și-ar fi dorit să treacă pe lumea cealaltă și să o lase pe aceasta în urmă, vocea aceea nu îl lăsase niciodată să rămână întins la pământ.

– Nu știu de ce făcea asta. Iar acum e mort, așa că nu voi ști niciodată. Poate că o bătuse pe mama înainte și avea nevoie de un înlocuitor. Poate că îi stârnea plăcere în vreun fel pervers. Uneori mă gândesc că... poate voia doar să mă călească, să mă facă mai puternic. Mai puternic decât se simțea el, în viața lui. Indestructibil.

– Mi-e foarte greu să nu te ating acum.

– Nu mă atinge! se răsti el din reflex. Adică, aș prefera să nu mă atingi.

– Înțeleg. Ea făcu o scurtă pauză. Ai tot dreptul să fii furios. Eu sunt furioasă pe nenorocitul ăla de aproape două decenii. Când am aflat că-a murit, am vrut să iau primul vapor spre Irlanda, doar ca să-i scuipe pe mormânt.

– Nu sunt mânios, spuse el pe un ton tot mai tăios. Totuși, ce vrei să obții de la această conversație? Încerci să mă convingi că tata era un ticălos bolnav? Știu deja asta, Merry. Sau discuția asta ar trebui cumva să mă facă să mă simt mai bine? Ar trebui să mă bucur gândul că tu, și tatăl tău, și fiecare lacheu, și fiecare cameristă care lucra pentru noi știți foarte bine că încasam bătăi care aproape că mă lăsau fără suflare, și totuși ați stat toți cu mâinile în sân, fără să faceți nimic?

- Nu, spuse ca și se trase mai aproape de el. Evident că nu. Tocmai de aceea ar trebui să fii supărat. Nu doar pe el, ci pe tot locul ăsta. Te-am dezamăgit cu toții, Rhys. Nu datorezi nimic acestui sat. Îl atinse ușor cu piciorul de coapsă, iar el tresări. Ții atât de multe emoții închise în tine. Le simt venind în valuri. Lasă-le să iasă la suprafață.

Rhys lăsă să iasă la suprafață doar o răsufare lungă și egală.

- Omul e mort, spuse el după o vreme. Dacă mă enervez, nu voi face decât să-mi vărs nervii în altă parte. Stricând ceva sau rănind pe cineva care nu merită asta. Iar asta nu ar schimba cu nimic lucrurile. Își drese glasul, apoi adăugă: La urma urmei, sunt încă în viață, în ciuda tuturor tentativelor lui de a mă ucide și a tuturor încercărilor mele de a muri. Lucrurile se întâmplă așa cum este scris să se întâmple.

Ea mârâi.

- M-am săturat până peste cap să te aud vorbind așa. Nu ai ajuns aici și acum prin voia destinului, Rhys. Ai supraviețuit, în ciuda tuturor celor întâmplăte, prin puterea, inteligența și curajul tău. Știi asta pentru că și eu sunt o supraviețuitoare. Și e atât de frustrant să te aud bombănind întruna despre soartă și despre destin, și despre cum „așa a fost să fie”, când, ani la rând, eu am menținut satul acesta pe linia de plutire cu eforturi și sacrificii imense. Am rămas, când alții au plecat. Am continuat să muncesc, când alții au renunțat. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am căsătorit cu un bărbat mai bătrân ca *tata*. Nu-mi spune că toate astea au fost în zadar, că viața mea ar fi fost la fel, indiferent ce făceam. Mă jignești când vorbești așa. Te jignești pe tine însuși. Ai supraviețuit, și nu pentru că soarta te-a ținut în viață, ci pentru că ești un bărbat puternic, curajos, ager la minte, rezistent și mărinimos. Și mă doare enorm de fiecare dată când te aud negând asta.

Rhys nu știa cum să răspundă la acest discurs. Se ridică în picioare, ca să se dezmoștească și să mai adune lemne pentru foc.

- Mai vrei niște coniac? îl întrebă când el se așeză la loc.

El primi băutura fără să spună ceva.

- Cred că am găsit o poveste pe care să o spună Darryl, în legătură cu lacul. Vrei să o auzi?

Nu ținea morțiș. Dar se părea că ea luase tăcerea lui ca pe un răspuns afirmativ.

— Seamănă puțin cu povestea pe care mi-ai spus-o tu la Bath. Darryl va face ce va dori din ea, dar cred că ar trebui să sune cam așa. Își drese glasul, apoi continuă: Cândva demult, în vremuri îndepărtate, pe când mlaștinile erau acoperite de păduri, iar pădurile musteau de magie, exista un sătuc pe locul în care se află astăzi Buckleigh-in-the-Moor. În fiecare noapte, sătucul era atacat de un lup însetat de sânge. În vreme ce sătenii dormeau, lupul îi răpea și îi devora pe cei slabi, pe bătrâni și pe copiii. Oamenii erau neajutorați. Apoi, într-o zi, în sat sosi un luptător. Un bărbat puternic, bun, însărcinat să îi protejeze pe săteni de orice pericole. În fiecare noapte, bărbatul se lupta vitejește cu lupul, încasând mușcăături și tăieturi în eforturile lui de a apăra satul. Dimineața, după ce lupul se întorcea în vizuina lui, eroul se ducea la un lac sacru, unde își curăța rănille și se vindeca.

Și mai era o fată tânără, continuă ea. Foarte curioasă și adesea singuratică. Aceasta îl urmărea pe furiș în fiecare dimineață și îl privea cum se scaldă în lac, spălându-se de sânge și lăsându-și rănille să i se vindece. În ochii ei, luptătorul era cel mai frumos și mai curajos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Se îndrăgosti de el, chiar dacă el nu o observase. Și, cu cât dragostea ei devenea mai puternică, cu atât era mai dureros pentru ea să vadă în fiecare dimineață rănille lăsate de lup pe trupul lui. Rănille îi erau tot mai adânci și mai grave cu fiecare zi, pe măsură ce lupul devenea tot mai înfometat și mai sălbatic.

Într-o noapte, fata rămase trează și se furișă afară din coliba ei, ca să urmărească lupta dintre bărbat și bestie. Eroul luptă cu multă pricepere și vitejie, dar, în noaptea aceea, lupul era mânat de disperare. Sub ochii îngroziți ai fetei, lupul îl trânti pe luptător la pământ și se năpusti asupra trupului lui inert, pregătindu-se să-l apuce de gât cu fălcile lui sălbaticice și pline de spume. Fata scoase o săgeată și o fixă în arc. Chiar pe când lupul se pregătea să-și înfigă colții în luptător, fata trase cu săgeata chiar în inima bestiei, ucigând-o pe loc.

Meredith se opri din povestit.

- Hm. Presupun că va trebui să găsim o explicație aici, să arătăm cum a devenit fata un arcaș atât de priceput. Și de ce nu a ucis lupul mai devreme. Mai vrei coniac?

- Nu.

Ea mai turnă ultimele picături în cana ei, și sticla se goli, așa că Meredith o lăsă să se rostogolească în întuneric.

- În orice caz, fata îl târî pe luptătorul rănit până la iazul sacru, spuse ea, continuând povestea, și îl stropi cu apă rece, până când toate rănile i se vindecară. Și, chiar pe când luptătorul își deschidea ochii, fata fugi și se ascunse, de teamă ca bărbatul să nu se rușineze de goliciunea lui. Când descoperiră lupul mort, sătenii dădură năvală, plini de bucurie. „Totul este bine“, strigau ei. „Lupul a dispărut, iar satul e salvat.“ Il aplaudară pe luptătorul derutat și organizară serbări în cinstea lui. Iar el își luă apoi rămas-bun de la ei. Misiunea lui acolo se încheiase. Plecă să poarte alte lupte, chiar mai curajoase, spre apărarea altor nevinovați. Fata nu l-a mai văzut niciodată. Dar a rămas de-a pururi fidelă dragostei ei și îl așteptă în liniște pe marginea iazului, sperând că el avea să se întoarcă într-o zi.

Meredith bău și ultima picătură de coniac.

- Ar trebui să se transforme într-o piatră, sau o floare, sau un copac, ceva ce am putea arăta acum oamenilor. Așa e cu poveștile astea, nu?

- Nu știu, de ce mă întrebi pe mine?

- Nu știi? Credeam că e destul de evident.

Rhys începu să-și maseze tâmplele. Avea deja o durere groaznică de cap din cauza băuturii și se săturase de povești și jocuri.

- Presupun că nu sunt chiar atât de deștept pe cât mă crezi. Vrei să nu mai vorbești în dodii?

- Te urmăream, Rhys. Când eram mică, te urmăream peste tot, ori de câte ori reușeam să mă furișez. De fiecare dată când veneai la grajduri, mă ascundeam și te priveam pe furiș. Dacă ieșeai călare, eu te urmăream pe jos cât puteam de mult. Când nu mai reușeam să țin pasul, mă întorceam la grajduri și așteptam să revii, ca să te mai văd măcar o clipă, când îi dădeai frâiele vreunui grăjdar. Ea râse scurt. Doamne, câte ore

am petrecut în podul acela cu fân, privind în jos. Aveam mercuru paie prinse în păr.

- Și...?

- Și eram acolo în noaptea aceea. În noaptea cu incendiul. Așteptam să te întorci acasă. Te-am văzut luptându-te cu el. Nu tu ai răsturnat felinarul, Rhys. Eu l-am aruncat. L-am aruncat spre el, dar l-am ratat pe ticălos. Aruncase biciul și se întinsese după furcă și... Vocea i se frânse. Nu voi uita niciodată privirea lui... Răutate pură. Te-ar fi ucis.

Rhys își inghiți un val de fiere care i se urcase în gât.

- Ar fi trebuit să-l lași.

- Cum poți spune una ca asta?

- Mai bine pe mine decât...

La naiba, el ar fi trebuit să moară în noaptea aceea. Știa, cumva, în adâncul sufletului, că ar fi trebuit să moară în noaptea aceea. Și, din cauza ei, își petrecuse paisprezece ani băjbâind prin lume, pe jumătate viu, căutând în zadar o intrare în iad. Totul degeaba. Degeaba.

Îl cuprinse o furie irațională. Își încheștă pumnul.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith, ești fiica unui grăjdar. Ai aruncat un felinar aprins într-un grajd cu cai? Trebuia să știi că nu e bine.

Ea își acoperi fața cu mâinile.

- Știam asta, o știi și acum. Dar atunci nu mai gândeam. Simțeam doar nevoia să-l opresc, iar felinarul a fost cel mai la îndemână obiect.

- Toți caii aceia... Doamne! Au murit în chinuri oribile. I-ai auzit urlând? I-ai auzit?

- Nu, spuse ea foarte încet.

- Norocul tău. Eu încă îi mai aud. Chiar și acum.

Chiar și acum, în văgăuna asta întunecată și umedă, încă mai auzea urletele cailor în mintea lui. Își astupă urechile cu mâinile, dar fără vreun efect, deoarece amintirile se aflau între ele.

- Am fugit să dau alarma, spuse ea. Apoi tata m-a obligat să mă duc acasă.

- Tatăl tău...

– Tata a rămas olog. Știu asta. O știu foarte bine. Eu l-am bandajat și l-am îmbăiat, și l-am îmbrăcat, și îngrijit zi de zi de atunci încoace. Și poate că pare oribil din partea mea, dar așa face-o din nou. Omul acela te-ar fi ucis. Nu îmi pare rău că l-am oprit, indiferent de consecințe.

Rhys își lăsă capul pe genunchi și i se făcu greață.

– Nu vrei să știi de ce? întrebă ea și îi puse o mână pe umăr.

El scutură din umeri, respingându-i atingerea.

– Nu, nu vreau să mai aud nimic. Mă doare îngrozitor capul. Lasă-mă în pace.

Avea o presimțire oribilă că știa ce avea să îi spună în continuare. Și nu voia să o audă. Nu voia ca acel dar minunat să se amestece cu toată durerea și furia acelui moment.

– Pentru că te iubeam.

La naiba, o spusese!

– Te iubesc de când mă știu, încă de când eram doar o copilă, continuă ea cu voce tremurată. Te-am iubit în toți anii în care ai fost plecat. Am citit fiecare pagină din fiecare ziar pe care l-am găsit, căutând măcar un cuvânt despre tine. Te-am visat noaptea. Mi-am împărțit patul cu alți bărbați, dorindu-mi să fii tu în locul lor. Și probabil că te voi iubi până la moarte pentru că, dacă puteam găsi o cale ca să nu te mai iubesc, așa fi găsit-o până acum. Trase adânc aer în piept și-l eliberă rapid. Gata, am spus-o. Te iubesc.

Capitolul 22

Meredith aștepta în întunericul pălpăitor, temându-se să mai spună ceva. Temându-se să se miște, să clipească sau să respire. Gata, dăduse la iveală adevărul pe care îl ținuse ascuns în ea atâția ani. Pe care îl ascunsese atât de adânc, încât reușise să-l nege chiar și față de ea însăși. Dar acum nu o mai putea face.

Cu cât reacția lui întârzia mai mult, cu atât ea devenea mai neliniștită. Frica o rodea în interior, de la măruntaie, până

la extremitățile membrelor. Îi rodea bărbia și degetele, și genunchii dinspre interior, făcându-le să tremure.

— Te iubesc, Rhys, spuse ea din nou. La urma urmei, ce mai conta dacă i-o mai zicea o dată? Îi atinse încheietura mâinii cu degete tremurătoare. Rhys? Te rog, spune ceva.

Iar, după un moment lung și chinuitor, el rosti un singur cuvânt:

— Rahat!

Meredith dădu din cap. Nu era chiar răspunsul la care sperase ea, dar, cumva, se potrivea perfect situației.

— Rahat, spuse el din nou, de data asta mai tare. Înjurătura lui răsună în întuneric. De ce nu mi-ai spus?

— Îmi pare foarte rău. Până ieri habar n-aveam că tu te-ai învinovățit în tot acest timp pentru incendiu. Credeam că l-ai considerat un accident. Pentru că asta a și fost. Un accident stupid și tragic.

El își înalță capul.

— Cum ai putut să-mi ascunzi așa ceva? Îți dai seama cât de mult ar fi contat pentru mine dacă aș fi știut asta în tot acest timp?

— Că eu am aruncat lampa sau că te iubesc?

— Și una, și alta. Nici nu-ți dai seama... Vocea i se gătui. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-am irosit toată nenorocita mea de viață...

— Îmi pare rău. Foarte rău. Aș vrea să-ți fi putut spune mai devreme, dar...

— Dar ce, Meredith? Ai fi putut să-mi spui mai devreme. Puteai să-mi spui acum câteva săptămâni. Cel puțin, ultima parte.

Inima i se făcu cât un purice. Târându-se pe genunchi, se întoarse spre el și îl cuprinse pe după umeri. Simțea nevoia de a-l ține pur și simplu în brațe.

— Îți spun acum, Rhys. Te iubesc.

Mușchii lui se încordară.

— Ți-am spus să nu mă atingi. Nu în locul ăsta.

— Bine, înțeleg. Fără tragere de inimă, ea își retrase brațele de pe umerii lui și se așeză din nou jos. Nu înțelegi? Nu datorezi nimic acestui sat. Nu-mi datorezi nimic nici *mie*. Dar ai o datorie față de tine însuși ca, după atâta durere, să-ți găsești fericirea.

Dacă poți să fii cu adevărat mulțumit aici, nu mi-aș dori nimic mai mult decât să împart această mulțumire cu tine. Dar dacă nu poți... Chiar dacă buzele îi tremurau, ea se forță să-și păstreze vocea puternică. Atunci, ar trebui să pleci.

El rămase tăcut. Respira așa rapid, încât se simțea umiditatea din grotă crescând cu fiecare clipă. Își scutură praful de pe pantaloni și se ridică în picioare, apoi mai puse o scândură pe foc, înainte să șteargă de praf o sticlă de coniac.

– Nu vrei să vorbești despre asta?

Tros! Gâtul sticlei se izbi de stâncă.

– Să vorbesc despre ce anume? întrebă el încet, turnându-și rachiul în cană.

– Despre tine. Despre noi. Despre trecut. Despre viitor.

Oare ar fi reușit vreodată să o ierte?

El nu îi răspunse, ci continuă doar să bea.

După tot ce îi spusese ea în seara aceea... despre incendiu, despre sentimentele ei... se schimbaseră tot ce știa despre el însuși, despre trecutul lui. Precum și tot ce știuse despre ea. Probabil că era copleșit, că încerca să înțeleagă ce se întâmplă. Și, pentru ca lucrurile să se înrăutățească și mai tare, erau blocați în locul acela în care el îndurase atâta durere. Poate că, în momentul acela, Rhys nu era în stare de conversație. Pentru numele lui Dumnezeu, se mira că încă putea să se țină pe picioare.

Pentru ea sigur nu era ușor. Se sprijini de o ladă din apropiere și se ridică în picioare, nesigură pe ea.

– Îmi dau seama că probabil ești supărat, rosti ea cu grijă.

– Nu sunt supărat.

– Ba bineînțeles că ești supărat. De ce nega în continuare un lucru atât de evident? Ești al naibii de furios. E normal, Rhys. Poți să o lași să se vadă.

– De ce-aș fi furios? Despică aerul cu mâna și coniacul îi sări din cană. Câteva picături căzură pe brațul lui Meredith. Altele aterizară în foc și ațâțară flăcările, făcându-le să scânteieze. În schimb, emoțiile lui continuară să mocnească liniștit. Incendiuul nu s-a produs din vina mea, continuă el. Spui că mă iubești, că m-ai iubit întotdeauna. Ultimii paisprezece ani de chin din

viața mea au fost doar o mare greșeală. Ar trebui să fiu fericit, nu-i așa? În extaz! Nu-mi mai spune că sunt furios.

- Foarte bine, nu ești furios.

Urmă o tăcere încordată.

- La ce te aștepți? întrebă el în cele din urmă, cu voce neutră. Spune-mi la ce reacție te aștepți din partea mea. Ar trebui să mă cuprindă o criză de furie și să arunc cu lăzi în pereți? Ar trebui să-mi pun capul în poala ta și să plâng, în timp ce tu îmi murmuri vorbe dulci și mă mângâi pe păr. Sau... știi: sperî că o să-ți ridic fusta și-o să ne împerechem ca animalele toată noaptea. Ca și cum câteva ore de sex ar putea să ștergă anii întregi în care viața mea a fost iadul pe pământ. Scutură din cap. Ești bună, Meredith, dar nu chiar atât de bună.

Ea încercă să nu se lase rănită de cuvintele lui.

- Nu, spuse ea, nu mă aștept la nici o criză de isterie și nici la o... împerechere. Dar ți-am spus lucruri greu de acceptat, iar locul ăsta ar scoate pe oricine din minți. Se întinse și își puse mâna pe brațul lui, încercând să îl liniștească. Vom trece peste asta. Vino, așază-te lângă mine, să așteptăm împreună venirea dimineții.

- Am spus să nu mă atingi. Își smulse brațul din mâna ei și făcu un pas mare înapoi. Îndreptă un deget spre ea. Vorbesc serios, Merry. Stai departe de mine în clipa asta. Nu știi de ce-aș putea fi în stare.

- Bine. O podidiră lacrimile când se vâri înapoi în grămada de blănuri. Gata, nu te mai deranjez.

Se întinse pe-o parte, înfășurându-și brațele în jurul trupului, ca să se încălzească. El trecu de cealaltă parte a focului, unde se ghemui, rezemându-se de un butoi, și își puse brațele pe genunchi.

Din această poziție, flăcările și fumul păreau să danseze în jurul feței lui, schimonosindu-i trăsăturile. Măinile îi erau strânse pumni. Era atât de încordat, încât Meredith îl simțea cum vibrea-ză de la forța propriei furii reprimată.

Simțea că în el se dădea o luptă. O luptă tăcută acolo, în colțișorul lui. O luptă cu el însuși, cu demonii lui, cu ea. Poate pur și simplu o luptă cu furia însăși... nu știa nici ea sigur. Tot ce știa era că nu o lăsa să îl ajute. Nici măcar nu o lăsa să se apropie de el.

Probabil că adormise la un moment dat, deoarece, următorul lucru de care deveni conștientă fu un zgomot de piatră frecându-se de piatră. O apucă tremuratură. Focul era stins, iar blănurile căzuseră de pe ea în timpul somnului. Își strânse genunchii la piept și își înfășură brațele în jurul lor, încercând să se încălzească.

După un moment în care se uită în gol doar la pielea ei ca de găină de pe brațe, Meredith avu o revelație. Era *dimineată*. Focul se stinsese, dar încăperea era totuși îndeajuns de luminată ca să distingă lucrurile din jur. Trebuia să fie lumina zilei. Slabă, prăfuită, dar, totuși lumina zilei. Întreaga cavernă era luminată.

Nu îl vedea nicăieri pe Rhys.

– Rhys, ești aici?

Se ridică cu greu de pe covor. Oricât de furios ar fi fost Rhys, cu siguranță că nu ar fi lăsat-o singură acolo. Sau da?

– Rhys?

Ecoul strigăturii ei răsună prin grotă, fără răspuns. Inima începu să îi bată nebunește. Fusta i se încurcase în jurul picioarelor și o scutură ca să se elibereze, în timp ce se ridica.

Apoi auzi, dinspre scări, un icnet jos, masculin, de bărbat care se căznea. Apoi urmă o prăbușire puternică.

– Rhys!

Aerul se umplu de praf, dar ea se strecură prin el, ca să ajungă la trepte. Pe măsură ce norii de praf se risipiră, văzu silueta lui Rhys în cadrul intrării proaspăt eliberate, aplecat, pregătindu-se să rostogolească un ultim bolovan. Rhys vârî un drug de fier sub bolovan, apoi împinse și trase cu toată puterea. Cu siguranță că ar fi putut ieși din grotă prin deschizătura deja făcută. Era destul de mare ca să treacă amândoi prin ea. Dar nu îl întrerupse. Era și el îndeajuns de deștept ca să-și fi dat seama de același lucru. Dar, dintr-un motiv oarecare, era important pentru el să elibereze complet ieșirea.

Cu un ultim efort solicitant, reuși să miște capătul mai îngust al bolovanului. Îl împinse apoi cu cizma, și pietroiul se rostogoli într-o parte, lăsându-le cale liberă.

– Gata, spuse el, ștergându-și transpirația de pe frunte. Articulațiile degetelor îi erau julite și pline de sânge. Mi-am încheiat socotelile cu locul ăsta.

Cuvintele lui aveau un ton definitiv. Oare ce intenționase să zică? Își încheiase socotelile cu această grotă oribilă? Sau cu Nethermoor în general?

Și cum rămânea cu ea? Își încheiase socotelile și cu ea?

Coborâră înapoi spre sat, mergând tăcuți unul lângă celălalt. El nu părea să aibă chef de conversație, ca să nu spunem mai mult, iar Meredith rămase bucuroasă cu câțiva pași în urma lui. O durea tot corpul. Mușchii îi protestau după noaptea petrecută pe podeaua rece și stâncoasă, capul o durea foarte tare, iar stomacul îi cerea de mâncare. Dar cel mai tare simțea durerea înțepătoare din piept.

Durerea se ușură considerabil când intrară amândoi în cărciuma hanului și găsiră încăperea plină de oameni.

— S-au întors! strigă Darryl. Doamna Maddox și domnia sa s-au întors!

Împleticindu-se prin mulțimea care aclama, tatăl ei își croi drum până la ea și aproape că îi căzu în brațe.

— Merry, spuse el, trăgând-o într-o îmbrățișare strânsă și mângâindu-i părul. Am fost atât de îngrijorat. Știam că ești cu Rhys, și că el o să aibă grijă de tine, dar...

— Sunt bine, tată. Îl îmbrățișă și ea. Îmi pare tare rău că te-ai îngrijorat pentru noi. Toți ceilalți s-au întors?

Își întinse gâtul și se uită peste umărul lui, prin mulțime. Erau adunați acolo mulți oameni — s-ar părea că toți locuitorii satului, chiar —, dar nu o vedea pe singura persoană pe care o căuta cu privirea.

Până când zări un coș cu chifle proaspete și i se tăie respirația. Se smulse din îmbrățișarea tatălui ei.

— Sunt aici, doamnă Maddox, spuse Cora, venind repede din bucătărie și scuturându-și făina de pe mâini. Sunt aici. M-am întors la muncă. Îmi pare atât de rău, doamnă. Și nu știu dacă mă veți putea ierta vreodată, dar nu voi mai...

Meredith o întrerupse, îmbrățișând-o strâns. Cora izbucni imediat în lacrimi. Meredith se uită ușurată spre Rhys, dar acesta dispăruse în mulțime. Nu-l mai vedea.

Se întoarse din nou spre fata care îi plângea în brațe.

— Biata de tine. Ne-am îngrijorat atât de tare din cauza ta.

Murdăria și pietrișul de pe hainele ei se amestecară cu stratul de făină de pe hainele Corei. Cu toate astea, Meredith o mângâie pe fată pe păr.

Cora se răsuci în brațele ei.

– Se ard chiflele!

– Lasă-le, nu contează. Îi făcu un semn discret lui Darryl, să se ducă să salveze pâinea. Apoi, o conduse pe Cora spre cea mai apropiată masă și o ajută să se așeze pe un scaun. Pe unde ai fost, draga mea?

Cora își mușcă buza și își pironi ochii în pământ. În încăpere se lăsă o liniște desăvârșită.

– Nu-ți fie teamă, o îndemnă Meredith. Poți să-mi spui.

– A fost cu mine.

O mână grea, masculină, se așeză pe umărul fetei. Meredith își mută privirea de la mână, la umăr, apoi la chipul pe care ar fi trebuit să se aștepte să îl vadă, de ceva timp. La naiba, ar fi trebuit să-și dea seama.

– A fost cu mine, repetă Gideon Myles. Toată noaptea.

Meredith se holbă la el furioasă și văzu roșu în fața ochilor. Reuși să mai rostească un singur cuvânt.

– Unde?

– Într-un loc retras. Într-un loc sigur.

– Am ieșit doar să ne plimbăm, spuse Cora, trăgându-și nasul. Dar s-a lăsat ceața, și Gi... și domnul Myles a spus că ar trebui să așteptăm să se ridice. Că nu era sigur să mergem acasă pe ceață. Fata o strânse mai tare de mână pe Meredith. Doamnă, jur că nu asta am vrut. Am ieșit doar la o plimbare, și după ce s-a lăsat ceața...

– Nu era sigur să vă întoarceți acasă. Știu. Meredith înghiți cu greu și se întoarse spre Gideon, care nu părea a se căi deloc. Nu era sigur pentru tine să mergi acasă? Tu, care locuiești în mlaștină dinainte să se nască fata? Dar a fost sigur pentru toți ceilalți locuitori ai satului să pornească în căutarea Corei, răscolind fiecare vale, pisc, râu și baltă? Cineva ar fi putut muri.

Myles ridică din umeri și își feri privirea.

-Nu-ți întoarce privirea. O strânse o ultimă dată de mâini pe Cora, apoi îi dădu drumul. Tremurând de furie, își propti mâinile pe masă și se ridică, încet, în picioare. Te-ai atins de ea?

Cora își puse capul pe masă și începu să plângă.

Meredith își încheștă bărbia și îl țintui cu privirea pe Gideon, până când acesta o privi în ochi. Te-am întrebat ceva: Te-ai atins de ea?

-Nu e treaba ta, Meredith.

-Ba pe naiba! Lovi scaunul dintre ei cu piciorul, dându-l la o parte și se apropie de el. Răspunde-mi!

-N-am făcut nimic din ce n-a vrut și ea să fac.

Meredith nici nu își dădu seama când își ridică mâna care-i zbură spre el. Auzi doar zgomotul palmei pe fața nebărbierită a lui Gideon.

-Nenorocitul! E doar o fetișcană!

-Nu e o fetișcană, e o...

-Nu spune asta! Să nu care cumva să-i spui așa!

Înainte să apuce să-l mai plesnească o dată, el o prinse tare de incheietura mâinii.

-Crede-mă, habar n-ai ce urma să zic. Îi dădu drumul și o privi plin de dispreț. Adică, tu ai voie să faci ce vrei, iar eu nu? Tu ai voie să te destrăbălezi și să pleci cu Ashworth ca să v-o trageți în înalta societate, dar eu nu am voie să...

Gideon fu luat complet prin surprindere. Într-o clipă se afla în picioare în fața lui Meredith, iar în clipa următoare, Rhys îl izbi de perete. Și întrucât o singură dată nu era de ajuns, Rhys îl prinse cu mâinile de cămașă, îl trase dinspre perete și îl izbi din nou.

Ceilalți din tavernă săriră din scaune și se refugiară spre marginea încăperii.

Rhys îl țintui pe Gideon la perete cu o mână, se lăsă pe spate și lansă o lovitură cu cealaltă. În ultima secundă, Gideon reuși să se răsucescă în strânsoarea lui, iar lovitură îi atinse razant umărul după care ricoșă în perete, în loc să-i rupă gâtul instantaneu. Își propti antebrațul în gâtul lui Rhys și îl lovi cu cizma în burtă, îndepărtându-l. Cu celălalt braț, se întinse după pistol.

Rhys ajunsese însă primul la armă.

– Fără arme, spuse el, smulgând pistolul de la brăul lui Gideon și aruncându-l deoparte. Doar cu pumnii.

Pistolul alunecă pe dușumea și se opri la picioarele Corei.

Cu o mișcare rapidă, Gideon îl lovi pe Rhys cu piciorul în genunchi – genunchiul stâng rănit, pe care-l expunea întotdeauna. Lovitura îl făcu pe Rhys să se retragă puțin, ceea ce îi oferit lui Gideon un moment de respiro și timp de reacție.

Atac!

Se întinse într-o parte și apucă un sfeșnic de pe poliță.

– Nu! strigă Meredith.

Gideon își înfășură degetele în jurul barei groase de alamă, chiar în momentul în care Rhys se trase în spate, pregătindu-se pentru o nouă lovitură cu pumnul. Amândoi atacă în același timp. Rhys îl pocni primul pe Gideon în falcă, alterând unghiul de coborâre a sfeșnicului, dar nu și viteza acestuia. Obiectul se izbi de spatele lui Rhys cu o bufnitură surdă. Ambii urlară de durere, îndepărtându-se pentru o clipă.

Dar nu pentru mult timp.

Cu un strigăt de luptă nedeslușit, Gideon atacă din nou.

Rhys se feri, iar sfeșnicul lovi masa, străpungând adânc tăblia. În vreme ce Gideon se chinuia să își recupereze arma dintr-o grămadă de așchii, Rhys apucă un scaun și îl azvârli cu putere. Acesta îl lovi pe Gideon în cap și se făcu țândări.

– Nenorocitul!

Gideon lăsă sfeșnicul și își aplecă umărul în față, atacându-l cu toată forța pe Rhys.

Deși Rhys era mai voluminos, fu prins pe picior greșit. Se poticni în spate când Gideon îl îmbrânci, și amândoi măturară suprafața încăperii, aterizând pe tejghea, cu un zgomot puternic de sticle sparte și lemn rupt.

Meredith își acoperi gura cu mâinile. Doamne, Dumnezeu! Aveau să distrugă complet taverna.

În caz că Rhys simțea vreunul dintre pumnii pe care-i încasa de la Gideon în piept și în stomac, nu lăsa să se vadă acest lucru. În schimb, îl apucă pe Gideon de cămașă și îl ridică puțin spre stânga, izbindu-i corpul de tejghea și trântindu-l pe spate. În câteva secunde, Rhys se urcă deasupra lui, încălecându-i coapsele

ca să-l țină imobilizat la orizontală și începu să-i care pumni cu nemiluita.

— Încetați! strigă Meredith. Rhys, Gideon! Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă!

Dar nici unul dintre ei nu-i ascultă rugămintele.

Gideon își întinse mâinile, ca să-l apuce pe Rhys de gât. Își orientă coatele în față, împingând, până când îl izbi pe Rhys cu capul de rândurile de pahare suspendate. În toiul încăierării, o ploaie de cioburi mărunte începu să cadă peste ambii, urmată de picături roșii de sânge. Al cui sânge? Meredith nu își dădea seama.

După ce ploaia de cioburi se opri, imaginea rămăsese aproape neschimbată. Gideon întins pe spate pe bar; Rhys aplecat deasupra lui. Gideon cu degetele strănse în jurul beregatei lui Rhys, sufocându-l. În tot acest timp, Rhys căra lovitură după lovitură în coastele lui Gideon. Meredith auzi un pârâit care îi întoarse stomacul pe dos.

Of, Doamne! Lupta nu avea să se oprească decât atunci când unul din ei avea să rămână lat, inconștient. Sau mort.

Cora vru să se arunce spre cei doi, dar Meredith a apucă de braț și o trase înapoi. Nu avea cum să-i oprească. Oricine încerca să intervină, avea să fie probabil rănit sau chiar ucis.

— *Mori*, mugi Gideon strângându-și și mai tare degetele în jurul gâtului lui Rhys.

Drept răspuns, Rhys îi scuipe doar două cuvinte:

— *Obligă-mă!*

Fața lui Rhys căpătă o nuanță înspăimântătoare de roșu, dar Meredith își dădu seama că forța lui Gideon slăbea. Cu o expresie aproape plină de regrete, Rhys își ridică pumnul și îl lovi o ultimă dată în falcă pe Gideon. Din gura acestuia țâșni un jet de sânge, care le stropi și pe Meredith, și pe Cora. Cora țipă. Trupul lui Gideon deveni inert, mâinile căzându-i moi pe bar.

Un dinte se rostogoli pe dușumea și ricoșă din lespezile de piatră.

Dar Rhys continuă să îl lovească.

— *Ridică-te! Trosc!* Asta-i tot ce poți? *Trosc!* Ridică-te în picioare, gunoi mizerabil! Apucă trupul inert al lui Gideon de gulerul

cămășii și începu să-l scuture, izbindu-l cu capul de bar. Trezește-te, nenorocitul, și încearcă din nou să mă omori!

Îi dădu drumul cămășii lui Gideon, iar capul acestuia căzu din nou inert pe bar. Rhys rămase deasupra lui sângerând, gâfâind, transpirat. Și poate... plângând ușor, deși Meredith nu-și putea da seama cu exactitate.

Chiar pe când își adunase suficient curaj ca să meargă la el, Rhys își înclăștă bărbia și își ridică din nou pumnul greu, pregătindu-se parcă să-i dea lovitura fatală lui Gideon. Toți cei din încăperea își ținură respirația.

- Nu! strigă Cora.

- Rhys, nu face asta, spuse Meredith.

Din spatele celor două femei, un bărbat își croi drum prin mulțime și se grăbi să îl apuce pe Rhys de braț. Meredith își dădu seama că era prietenul lui Rhys și sponsorul Corei. Domnul Julian Bellamy. Nu își închipuise niciodată că avea să se bucure atât de mult să-l revadă.

- Păstrează-ți forțele, spuse Bellamy, respirând sacadat și folosindu-și toată puterea ca să controleze furia lui Rhys. Păstrează-ți forțele pentru cel care merită furia ta. L-am găsit.

După un moment lung și încordat, Rhys își coborî brațul, eliberându-l din strânsoarea lui Bellamy. Se holbă doar spre trupul fără simțire al lui Gideon, ca și cum nici măcar nu l-ar fi recunoscut. Privirea îi rătăci apoi spre barul distrus, ca și cum nu și-ar fi dat seama cum ajunsese acolo.

- Rhys, îndrăzni Meredith...

El îi aruncă o privi rece, indiferentă. Înghiți în sec și își șterse fruntea cu mâneca. Materialul se acoperi imediat de murdărie, transpirație și sânge.

- Ai vrut să mă vezi furios, spuse el, scuipând sânge într-o parte. Ești fericită acum?

Pe Meredith o înecă plânsul.

- Așadar, ești furios. Grozav! Nici că puteai alege un moment mai potrivit!

Domnul Bellamy îl apucă pe Rhys de cămașă, ca să-i capteze atenția.

- Păstrează-ți furia. L-am găsit! Pe cel care l-a ucis pe Leo!

Capitolul 23

Se lăsă o liniște adâncă. Toată lumea, inclusiv Meredith, înmărmuri când văzu măcelul și distrugerea din jurul lor. Taverna văzuse mai multe încăierări, însă niciodată așa ceva. Nimeni nu știa ce avea să urmeze.

Detensionând atmosfera, domnul Bellamy îl bătu ușor pe umăr pe Rhys.

– Haide, Ashworth, zise el cu blândețe, haide să plecăm de-aici.

După o clipă de pauză, Rhys încuviință din cap. Sări peste bar, aterizând pe podea cu o bufnitură.

Bellamy se uită la Rhys, strâmbând din nas la vederea sângelui și a murdăriei.

– Ai pe undeva vreun costum curat?

Rhys își atinse ușor buza care-i sângera.

– La mine acasă, sus.

– Atunci acolo mergem. Bellamy înclină din cap spre Meredith. Doamnă Maddox, mereu o plăcere să vă văd.

Meredith aproape că-l îmbrățișă, de recunoscătoare ce era. Nimeni din sat n-ar fi putut nici să oprească scena, nici să-l aducă pe Rhys cu picioarele pe pământ.

Bellamy se întoarse întrebător către Cora.

– Te simți bine?

Fata încuviință din cap.

– Ai grijă să nu mai fugi. Când plecăm, o să vii cu noi.

Meredith încercă să-l privească pe Rhys în ochi, însă acesta se feri.

– Rhys, zise ea, apucându-l de braț, uită-te la mine. Ești rănit?

– Ce-ți pasă?

– Sigur că-mi pasă.

– Să nu-ți pese. Nu vreau să-ți pese. Se îndepărtă de atingerea ei. Nu suport să fiu lângă tine acum.

Când plecară bărbații, căinii se luară după ei cu pași mărunți. Meredith rămase în urmă. Se uită la dezastrul din jurul ei și se întrebă ce era mai distrus: localul sau sufletul ei?

Cora se duse repede lângă Gideon. După câteva secunde, acesta începu să mormăie injurături și să se chircească sus pe bar, drept dovadă că Rhys nu-l ucisese.

Preț de un minut, spumegând de furie, Meredith se gândi să-l termine ea pe Gideon. Dar firea ei practică avu câștig de cauză: nu voia astfel de încurcături în localul ei și nici o asemenea vină în sufletul ei. Gideon pur și simplu nu merita. În schimb, voia ca el să nu mai sângereze pe barul ei. Se duse după trusa cu bandaje și medicamente, dar când luă cutia cea mică din bucătărie, Cora o apucă de mâini.

– Am eu grijă de el, zise fata apăsător, iar în glasul ei nu se mai simțea nici urmă de fetiță, ci o hotărâre de femeie. Harold și Laurence stăteau în spatele ei, suflecându-și mânecele. Îl ducem sus, într-una din camerele de oaspeți, adăugă ea.

Meredith aprobă din cap, amortită.

– Eu rămân să strâng pe-aici.

După ce-i scoase pe toți afară, zăvorî ușa. Mătură singură fiecare ciob de sticlă și fiecare așchie de lemn. Spală cu cârpa sângele de pe tejghea și adună tot nisipul dintre dale. Îndreptă mobila care mai rămăsese întreagă și puse înapoi pe poliță suportul de lumânări din alamă.

La vremea prânzului, se duse sus să se spele și să-și schimbe rochia, după care pregăti o masă simplă, de familie: pâine, brânză și cărnați. Îi chemă pe tatăl ei și pe Darryl de la grajduri. Caii și căruța domnului Bellamy erau încă acolo, însă nici țipenie de stăpânul lor. Sau de Rhys.

După ce bărbații mâncară, Meredith pregăti o tavă și o duse sus.

– Am adus niște ceai și supă, spuse ea, împingând ușa cu piciorul. Iar pentru tine, Cora, mâncare solidă.

Gideon stătea culcat pe spate, purtând încă pantalonii și cizmele, fiind însă cu pieptul gol. Cora stătea pe un scaun lângă el, ținându-i o cataplasma pe o parte a feței.

– Doarme, zise ea. I-am dat laudanum pentru dureri.

Meredith puse tava pe o măsuță de lângă ea. Apoi traversă încăperea, se aplecă peste umărul Corei și se întinse să ridice cataplasma de pe fața lui Gideon. Pentru numele lui Dumnezeu! Falca, obrazul și sprânceana îi formau toate, la un loc, o rană uriașă și umflată. Vreo săptămână nu avea să mai vadă lumina zilei cu ochiul acela.

– Păi, ai cam meritat-o, Gideon, zise ea încet, deși știa că el n-o auzea.

– Lucrurile nu s-au întâmplat așa cum credeți dumneavoastră, spuse Cora, dându-i la o parte lui Gideon părul de pe frunte. Noi doi, azi-noapte...

– Chiar și-așa. A căutat-o cu lumânarea.

Încă din seara aceea, când Rhys venise din mlaștină, împletindu-se în han, cu o rană adâncă la cap.

Meredith rămase lângă bolnav, până când se odihni Cora, după care pregăti cina. Și după ce termină de strâns și de spălat, se așeză la barul ei zgâriat și crestat și-și turnă un pahar mare de vin. Apoi încă unul. Pe teighea zăcea un ziar împăturit. Nu se atinse de el, fiindcă nu avea cum să-i spună ce voia ea să știe astăzi.

Aproape de miezul nopții se auzi cu un ciocănit în ușa dormitorului ei. Meredith își aruncă un șal pe umeri, se duse la ușă, trase zăvorul și crăpă ușa.

În prag stătea Rhys, îmbrăcat cu o cămașă curată și pantaloni de călărie. Tăieturile fine de pe frunte îi fuseseră curățate și îngrijite.

– Plec în zori, zise el.

Meredith putu doar să clipească.

– E vorba de criminal. Bellamy crede că l-a găsit pe bărbatul care era cu Leo în seara în care a fost atacat. Îl cheamă Faraday. Se ascunde în Cornwall. Bellamy vorbește cu Cora chiar acum. O să vină și ea, ca să-i confirme identitatea.

– Și de ce trebuie să te duci și tu?

Rhys ridică din sprâncene.

– Nu-i clar? Eu sunt ăla cu mușchii. În caz că n-o să coopereze, rolul meu va fi să smulg adevărul de la el. Iar apoi o să facem dreptate.

- Înțeleg.

- Da, înțelegi. Așa cum au înțeles cu toții azi-dimineață. Cu asta mă ocup. În ochi îi licări disprețul de sine. Adăugă, apoi, răgușit: Cum e Myles? O să...?

- O să supraviețuiască. Are dureri, dar o să supraviețuiască.

Fața îi rămase mohorâtă, dar colțurile gurii i se înmuiară de ușurare. Meredith adăugă:

- A meritat-o, pentru ce i-a făcut Corei.

La pomenirea fetei, Rhys tresări din nou.

- Se afla sub protecția mea. N-ar fi trebuit s-o las singură deloc. Își drese glasul și se scutură ușor: Am descărcat marfa de la Bath și mi-am strâns lucrurile din căsuță. Și am adus înapoi câinii.

Meredith își coborî privirea. Două perechi de ochi căprui, parcă înlăcrimați, o priveau cu jale. Iar unul dintre câini scheună.

- O să le fie dor de tine, zise ea.

- Și mie de ei.

Meredith deschise ușa larg, iar câinii se repeziră înăuntru, bângându-se unul într-altul în fuga lor spre vatră. Ținu ușa deschisă, drept invitație, chiar și după ce se așezară câinii.

Își lăsă șalul să-i alunece de pe un umăr.

- Mai sunt ore bune până în zori... Nu avea pic de rușine, știa. Dar ce naiba? La ce folos să fie mândră? Dacă tot avea să plece pentru totdeauna, măcar să aibă parte de o ultimă noapte cu el.

- Nu, spuse el, iar maxilarul i se încordă. Nu mă invita înăuntru. Fiindcă știi că nu pot refuza. Și doar te-aș folosi. Așa cum l-am folosit și pe Myles azi-dimineață. Sunt furios ca dracu', iar tu ai fi doar o altă persoană fără nume pe care aș nimici-o. Te-aș poseda tare și repede, până ai uita de tine. De mine... Înghiți cu greu. Te-aș folosi doar...

Doamne, Dumnezeu! Dacă voia cumva s-o descurajeze, obținea exact efectul contrar. Meredith își strânse picioarele, în timp ce între coapse o cuprinse o înfierbântare umedă. Niciodată nu se stărnise atât de repede. El îi descriesese exact lucrul după care tânjea ea: o ultimă partidă în forță, repede, de neuitat.

Îl privi cu curaj în ochi și deschise ușa și mai larg.

- Ne-am folosi unul pe celălalt...

Fu îndeajuns.

Meredith nici nu apucă să tragă aer în piept, că el și intră, o luă în brațe și trânti ușa în urmă, lipind-o strâns de ea. Meredith era ținută între ușa tare de stejar din spatele ei și zidul și mai tare de mușchi înfierbântați din fața ei, dar nu se simțise nicicând prizonieră într-un mod mai desăvârșit și mai delicios ca atunci.

Rhys își lăsă mâinile să alunece de-a lungul șoldurilor ei. O ridică, apăsând-o de ușă. Lăsându-și șalul să cadă pe podea, ea trase frenetic în sus poalele cămășii de noapte, ridicând-o până la talie, ca să-și poată înfășura picioarele în jurul mijlocului lui. Încrucșându-și gleznela, îi trase pelvisul înspre ea. Gemură amândoi când creasta tare a erecției lui se frecă de sexul ei dezgolit. Ea era deja incredibil de umedă pentru el, iar el incredibil de tare. Nu mai era nevoie de preludiu.

Rhys o ținu sus cu unul din brațe, în timp ce cu mâna liberă își desfăcu pantalonii. O pătrunse cu o mișcare brutală, împingându-i spatele în ușă. Ea gâfâi, iar el se împinse din nou, dându-i tot ce-i promisese. O izbi bine, tare, într-o poftă trupească în care uită de toate.

O mușcă de umăr, iar ea îi zgârie gâtul cu unghiile. El îi răspunse cu o injură mârâită, descătușată, pe care n-o mai auzise niciodată într-un dormitor, însă care o stârni într-un mod sălbatic. Imediat ce plăcerea urcă și se cuibări în sexul ei, membrele i se înmuiară. Tot corpul îi era sprijinit numai de forța lui, în timp ce el o pătrundea încă o dată și încă o dată. Ea părea că nu mai are oase și că încearcă doar să se mențină la suprafață, deasupra mării violente, pline de vârtejuri, a poftelor trupești.

- Rhys. Își trecu degetele prin părul lui scurt. Da.

Și apoi el se opri, rămânând nemișcat, adânc, în ea, gâfâind pe curbura gâtului ei.

Șoldurile i se strânseseră de dorință. Doamne, era atât de aproape! Oare voia s-o tortureze?

- Nu pot să fac așa ceva, zise el, trăgând aer în piept.

—Cum adică? întrebă ea, încolăcindu-și picioarele în jurul lui, iar mușchii intimi i se încordară și ei, făcându-l să gemă de plăcere.

—Pur și simplu nu pot. Nu așa, gâfâi el pe gâtul ei. Blestemații aștia de câini îmi rod cizmele.

Meredith gemu, își întoarse și își lungi gâtul să vadă. Așa era: cei doi câini stăteau la picioarele lui, trăgând cu dinții de ciucurii cizmelor, acolo unde aceștia atingeau tivul cămășii ei.

Nu se putu stăpâni și pufni în răs. Iar după o clipă se porni și el, chicotind pe înfundate pe gâtul ei.

Apoi își săltă capul și-o privi în ochi. Și preț de-o clipă rămaseră așa, cu trupurile unite, respirând greu, râzând cu ochii și vorbind fără cuvinte.

O dulceață de nestăvilite înflori în inima lui Meredith, umplându-i sufletul și răspândindu-se până în membre. Începuseră într-o stare de furie frenetică și de disperare, însă nu avură nevoie decât de un minut de contact piele pe piele, pentru ca normalitatea benefică să iasă învingătoare. Era cum spusese el de la bun început. Era atât de firesc să fie împreună...

Cu mâinile tremurânde, îi atinse părul. Ochii lui luciră de afecțiune și de vulnerabilitate, iar ea avu senzația că arătau așa fiindcă reflectau emoția ei.

Rhys înghiți cu greu, iar ea îi cuprinse fața cu palmele.

—Ah, Rhys.

„Te iubesc”, își zise în gând. „Sunt îndrăgostită fără scăpare de tine, iar tu vrei să mă părăsești în zori.”

—Nu-mi spune, zise el. Știu.

În continuare tare și împănțat adânc în ea, o prinse de partea de jos a spatelui cu palmele și o ridică de la ușă. Se întoarse, se duse spre pat și o așeză ușor pe saltea, fără să iasă din ea. Apoi se lăsă pe ea, cu tot cu cizme. Câinii, privați de amuzament, se întoarseră pe preșul de la vatră.

Ea stătea acum pe pat, înconjurată complet de forța lui și ferită de frig. Niciodată nu-i fusese însă atât de frică, de frig și nu se simțise atât de singură. El îi trase tivul cămășii de noapte, ridicându-i-o până la mijloc.

- Dă-ți-o jos. Vreau să te văd. Simt nevoia să te văd...

O ultimă dată.

Cuvintele acelea nespuse îi făcură pielea de găină. Însă chiar dacă tremura, își desfăcu cămașa și și-o trase peste cap, aruncând-o deoparte. Pe urmă îi dădu lui jos cămașa, în timp ce el începu să se miște din nou înăuntrul ei. Însă acum încet. Cu blândețe.

Trecându-și greutatea de pe un braț pe altul, Rhys o ajută să-i tragă complet peste cap cămașa. Acum erau amândoi cât se putea de goi, fără să se despartă, și nici unul din ei nu dădea semne că ar fi vrut să o facă.

Sprîjinindu-se pe un cot, își trecu mâna liberă peste sânul ei.

- Ești atât de al naibii de frumoasă! șopti el întretăiat, răgușit de o dorință arzătoare. Atât de frumoasă! Își îndoi coapsa și alunecă adânc în pântecul ei. Ar fi trebuit să știi că nu pot visa că vei fi a mea.

- Dar sunt, zise ea și-i cuprinse obrazii. Sunt *a ta*. Cu trupul, cu sufletul... Te iub...

- Nu o spune, o întrerupse el și o sărută încet. N-aș putea îndura.

Când zvăcni din nou înlăuntrul ei, ea nu mai avu aer să vorbească. În schimb, îl sărută apăsător pe gură, pe obraji, pe gât, pe ureche... pe toate părțile din el la care putea ajunge.

El o prinse de brațe și o țintui de saltea, ridicându-se și mișcându-se încontinuu. Meredith nu voia să se sfârșească vreodată. „Te rog, să nu fie asta ultima oară.” Făcu eforturi să nu atingă punctul culminant. Dacă o lăsa nesatisfăcută, se gândi ea, orgoliul lui masculin pur și simplu nu l-ar fi lăsat să plece.

Însă Rhys o copleșea: era prea mare, prea încrâncenat, prea tandru, prea sălbatic. Nu-i putea rezista. Niciodată nu putuse. O purtă până la punctul culminant strălucitor, care o lăsă fără suflare, după care scoase la rândul lui un mormăit sălbatic, desfătându-se și el cu ea.

Când se prăbuși peste ea, epuizat și găfâind, ea își încolăci brațele în jurul lui și-l ținu strâns.

- Rămâi, șopti ea, pipăindu-i cu limba pielea sărată. Nu pleca, te rog.

– Trebuie. Ieși din corpul ei și se așează pe marginea patului, încheindu-se la pantaloni. Trebuie să rezolv treaba asta cu Faraday. Cu asta mă ocup eu.

– Nu. Meredith se ridică în fund, adunând așternuturile în jurul ei. Tu nu te ocupi cu așa ceva.

El se întinse după cămașă.

– M-ai văzut azi-dimineață. Tot satul m-a văzut. Așa mi-am petrecut cam toată viața, Meredith. Luptându-mă, încăierându-mă, distrugând lucruri. Am crezut că în sfârșit o să mă domolesc, dar... Îi aruncă o privire aspră, neclintită. L-aș fi omorât.

– Poate. Dar Gideon a încercat primul să te omoare pe tine. Cu Faraday ăsta nu-i același lucru.

– E un criminal.

– N-ai de unde să știi asta. Din ce povestește Cora, ar fi putut să fie doar o victimă nevinovată, exact ca prietenul tău, Leo.

– Nu e treaba mea să stabilesc dacă e vinovat sau nu. Apoi își luă cămașa albă și și-o trase peste cap. Treaba mea e să lovesc primul, după care Bellamy o să pună întrebările.

– Nu poți să faci așa ceva. Nu vei face așa ceva. Îi ținu o mâneacă, pentru ca el să-și poată băga mâna. Toate bătăile și încăierările din timpul vieții tale, toate au avut ceva în comun. Toate au fost lupte drepte, echilibrate, cu adversari care și-au căutat-o cu lumânarea. Tu, Rhys, n-ai fost niciodată un bătăuș. Tocmai de-asta am fost atât de atrasă de tine încă de când eram fetiță.

– Pe când erai fetiță, nici măcar nu te băgam în seamă, zise el batjocoritor.

– Întocmai. Îi netezi cămașa la spate, întinzându-i-o pe mușchii încordați. Îți dai seama că e un lucru uimitor? Oricare alt tânăr, în locul tău, ar fi căutat o țintă ca mine. Eram mică, ciudată și enervantă. Aș fi fost atât de ușor de chinuit. Băieții de la grajduri mă tachinau mereu când tata nu era de față. Erau atât de obișnuiți să fie luați peste picior de șefii lor, încât căutau pe cineva de care să se ia, la rândul lor. Așa se simțeau importanți, simțeau că dețin controlul. În schimb, tu – îl mângâie ușor pe spate –, dintre toți flăcăii, aveai toate motivele să-mi faci viața un calvar, dar n-ai făcut-o. Pe tata l-ai respectat. Erai bun

cu grăjdarii. Îți plăceau caii. Și m-ai lăsat în pace. Făcu o pauză și-și duse mâna la părul lui. Poate zici că era un lucru prostesc, dar... te-am iubit pentru asta.

El înjură ușor și își cuprinse genunchii, lăsându-și capul să-i cadă în mâini.

- Nu mă crezi? Încă te iubesc, Rhys. Mai mult ca niciodată.

- Știu. Știu. Dar nu știu ce-i cu mine. Își frecă fața cu o mână, apoi își propti bărbia în palmă. Zici că mă iubești. În sinea mea știu că asta ar trebui să îndrepte lucrurile. Se uită la ea. Nu-i așa? Adică, asta e singurul lucru pe care am așteptat toată viața să-l aud. Iar acum, că mi-ai șoptit acele două cuvinte, ar trebui să-mi dispară mânia, să nu mai sufăr, să apară curcubeie dintre nori și să aud un cor de îngeri. Ochii îi luceau de emoție în timp ce își trecu vârful degetelor peste bărbia ei. Și în pofida oricăror lucruri, femeia asta frumoasă, deșteaptă și puternică mă iubește. Ar trebui deja ca viața mea să fie ordine.

- Dar nu e, spuse ea.

El scutură din cap și își retrase mâna.

- Nu e. Îmi tot spui că mă iubești. Și asta mă străpunge din ce în ce mai adânc de fiecare dată. Mă doare, Merry. Nu înțeleg de ce, dar mă doare ca naiba. Cuvintele alea... mă fac să-mi doresc să izbesc ceva, să-mi dau drumul la mânie. Înjură din nou, strângându-și pumnii. Ceva nu-i în regulă cu mine. Prea multe nu-s în regulă la mine.

- Parțial, e și vina mea. N-ai cum să mă ierți.

- Nu ține de vină sau de iertare. E vorba de plăcerea de a distrage. Nu pot risca să te rănesc. Oftă aspru și se ridică în picioare. Ar trebui să plec.

Din pat, Meredith se întinse și-l luă de mână.

- Mai stai; încă nu s-a luminat. Dacă e prea dureros pentru tine, nu trebuie să vorbim.

- Ba da. Trebuie să vorbim. Se întoarse și se ghemui lângă saltea. Privirea îi era îngândurată în timp ce își plimba degetele peste nodul format de mâinile lor împreunate. Ceva bun tot am făcut aici, cred eu. Casa e a tatălui tău, să facă orice dorește cu ea. O să am grijă să i se dea din nou pensia. Bărbații vor termina hanul, iar

tu o să ai caii de poștalion, promit. Și o să-ți plătesc și pentru stricăciunile aduse cărciumii.

– Nu-mi fac griji pentru han, prostuțele. Ci pentru tine. Apoi, cu voce spartă: *Rhys*. Nu te mai purta ca și când acesta ar fi sfârșitul. Nu poți să-mi faci una ca asta acum. Ce s-a întâmplat cu toată vorbăria aia despre destin? Cum că eu aș fi destinul tău și tu al meu?

Rhys o sărută apăsător pe încheieturile degetelor, apoi își sprijini fruntea pe mâinile lor împreunate.

– Îți jur: dacă o femeie m-ar putea îndrepta, dacă m-ar putea face un om întreg, doar tu ai fi aceea. Dar sunt frânt prea tare, Merry. E prea târziu pentru mine. Doamne, mi-ar plăcea să nu fie așa, dar...

– Nu vorbi astfel, nu...

El îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Uneori, pur și simplu, nu e dat să fie.

Capitolul 24

– Credeam că ținutul tău natal e neplăcut, spuse Bellamy, mi-jind ochii prin fereastra trăsorii. Comparativ cu asta, e chiar vesel. O fi numai coincidență, Ashworth, sau chiar te urmează o ceață deprimantă oriunde te duci?

Rhys nu răspunse. Puțin îi păsa de ceață. Se simțea ca și când în piept îi huruia un nor cu tunete. Inima îi fierbea de simțiri adânci, violente, invălmășite. Durere, confuzie, mânie. Și chiar dacă plecase numai de o jumătate de zi, deja îi era atât de dor de Meredith, încât de-abia respira. Însă trebuia să se distanțeze de ea; nu putea s-o lase să fie prinsă în vârtej.

Își trecu absent limba peste o tăietură din interiorul buzei de sus. Gustul sărat al sângelui îl făcu să se concentreze. Gustul de cupru îi dădea o senzație ciudată, ce aducea a nostalgie. Tot așa cum încăierarea de ieri cu Myles îi clarificase anumite lucruri. Împărțea și incasa lovituri. Iată ce făcea el; și o făcea foarte bine. În fond, așa fusese crescut. Era moștenire de familie.

– Povestește-mi despre Faraday. E masiv? întrebă Rhys, plin de speranță. Nu-i plăcea să pocnească oameni mici de statură.

Bellamy ridică din umeri.

– E cam de-o statură cu mine, după cum a zis și Cora.

Rhys ridică din sprânceană și își studie tovarășul cu interes. Cu o privire stânjenită, Bellamy se retrase defensiv pe banchetă.

– Atunci e în regulă, spuse Rhys.

– Bun, spuse Bellamy și se trase de manșetă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de câteva luni. Prima dată am crezut că Morland a aranjat crima. Voia jetoanele de la Clubul Armăsarilor, și era în încăperea în care jucam cărți, în seara în care eu și Leo ne făceam planuri să mergem la meciul de box.

– Dar Morland n-a avut nimic de-a face cu asta, se încruntă Rhys. Crezuse că lămuriseră treaba asta în Gloucestershire.

– Acum știi și eu. Și atunci mi-am dat seama: pentru fiecare jeton pe care-l strângea Morland, undeva, exista un fost membru mânios al Clubului. Așa că am mers pe la fiecare, întrebându-i unde erau în noaptea crimei. La început, am sărit peste Faraday, fiindcă toată lumea părea să știe că plecase din oraș cu câteva zile înainte. Până și personalul din casa lui mi-a confirmat asta.

– Dar, de fapt, nu plecase.

– Nu. Și știa de meciul de box. În seara aceea, Morland i-a câștigat jetonul. Ne-am uitat la ei cum joacă. După ce Faraday a pierdut, Leo, care știi că era cinstit de felul lui, a dat mâna cu Morland și l-a felicitat pentru jocul bun pe care-l făcuse. Faraday s-a prefăcut bine, dar am văzut că era furios. Când ne-a anunțat că vrea să plece imediat la țară, am bănuțit că nu mai are bani. Nu ne-am îndoit de asta. În sfârșit, la a treia tură de întrebări, unul dintre lachei mi-a spus adevărul: Peter Faraday a plecat din oraș doar la două zile după moartea lui Leo. Înjură, apoi adăugă: El trebuie să fi fost.

– Să sperăm că o să-l identifice cu precizie Cora.

Fata era întinsă pe bancheta din fața lor, dormind adânc. Cel puțin, Rhys se gândi că asta făcea, fiindcă nu cunoștea nici o femeie care s-ar fi așșat de bunăvoie cu gura larg deschisă în fața a doi domni. Somnul acesta adânc venea după ce fata se prefăcuse că moșăie de la ieșirea din Devonshire și până trecură

de Bodmin Moor. Nu-l mai privise în ochi de când plecaseră de la hanul Three Hounds. Îi era din nou frică de el, iar Rhys o înțelegea.

Probabil că tot satul se temea iarăși de el. Nu reușea să uite cum își ridicase privirea de la fața însângerată a lui Gideon Myles și văzuse barul distrus, dar și pe locuitorii din Buckleigh-in-the-Moor, strânși toți laolaltă, uitându-se lung la el, îngroziți.

Și acolo, în mijlocul tuturor, Meredith a lui cea minunată... cu fața albă ca varul și stropită de sânge. Amintirea îi întoarse stomacul pe dos și îi făcu capul să-i pulseze de durere. În toată viața lui nenorocită nu se simțise mai monstruos ca atunci.

– Uite soarele, spuse Bellamy. Slavă Domnului!

Rhys se aplecă peste acesta și se uită pe furii pe geam. Cornwall era un loc singuratic, însă, la fel ca Devonshire, avea o frumusețe aspră. Pe când cotiră, se ridică și ceața. Întrezări niște petice de pământ, ca niște degete lungi, verzi, care se întindeau înspre o mare albastră strălucitoare. Golfulețele dintre ele erau întunecate, cu stânci ca un fagure de miere. Parcă se clătinau pe marginea lumii, în timp ce trăsura aluneca pe drumul de coastă, chiar deasupra valurilor care se spărgeau de țărnam.

– Ce căutăm mai exact? întrebă el.

– Potrivit surselor mele, casa e cocoțată deasupra unui golfuleț stâncos.

– Nu ți s-a spus ceva mai concret? S-ar părea că sunt multe golfulețe stâncoase pe-aici.

– O să ne dăm seama când ajungem acolo, zise Bellamy încrezător. La ultima oprire, fermierul de-acolo mi-a zis că e singura casă pe o distanță de câțiva kilometri.

Trăsura se înclină la o altă curbă strânsă, iar Rhys se ținu de marginea banchetei să nu alunece în poala lui Bellamy. Nu i-ar fi făcut plăcere deloc.

– Ia zi-mi și mie, spuse el după un minut, chiar crezi că individul ăsta, Peter Faraday, l-a ademenit pe Leo pe o alee *știind* foarte bine că aveau să fie atacați? Că asta însemna să-l ducă la pieire?

– Posibil.

– De ce să fi făcut una ca asta?

Bellamy scrâșni din dinți.

- De-aia am plecat în călătoria asta, nu? Ca să aflăm.

- Păi, dacă stă în picioare teoria ta, spuse Rhys uitându-se la drum, de unde știi că nu suntem și noi acum ademeniți într-o capcană?

- N-am de unde să știu. Și bătu cu degetele pe sticla geamului. O să fim vigilenți.

În fața ochilor li se ivi o casă, care ieșea din ceață de parcă ar fi plutit pe propriul nor jos. Era mică, făcută din piatră și cărămidă, concepută mai excentric. Vopseaua de pe obloane era decojită. Înăuntru nu se vedea nici o lumină și nici fum nu ieșea din horn.

- Nu pare chiar așa de primitoare, nu?

- Nu, incuviință Rhys. Și nu pare nici așa de locuită. Poate te-au dezinformat sursele tale.

- Nu, uită-te bine: e ascunzătoarea ideală. O scutură pe Cora, ca să o trezească. Trezește-te! Eu și Ashworth o să mergem înăuntru. Tu rămâi aici. Dacă nu ieșim după tine într-o jumătate de oră, îi spui birjarului să te ducă direct înapoi.

Clipind năucă, fata se ridică în șezut. După ce se întinse leneș, se uită pe geam în timp ce se apropiau de casă.

- Oh! exclamă ea. Ce imagine înfiorătoare. Nu rămân singură în trăsură. Vreau să vin cu voi.

- Nu știm ce-o să găsim înăuntru, spuse Rhys. Ar putea fi periculos.

- Credeam c-am venit aici ca să-l identific pe individ. Cum să o fac de-aici? Vă zic eu: n-am de gând să rămân în trăsură.

Când trăsura se opri, Bellamy se aplecă în față.

- Și ce-o să faci? o întrebă Bellamy. O să fugi iar în ceață?

- Nu am fugit în ceață. Știi ce fac. Numai că asta a presupus toată lumea, oftă ea. Cred că m-am obișnuit să fiu considerată proastă...

- Ai prefera să fii considerată femeie ușoară?

- Nu sunt femeie ușoară! Nu mai sunt. N-am luat un șfanț de la domnul Myles. Lucrurile nu s-au petrecut așa cum credeți dumneavoastră. Îi aruncă o privire scurtă și îngrozită lui Rhys. Sau cum ați crezut dumneavoastră, milord. Gideon a fost foarte drăguț cu mine. Se pare că avem multe în comun. Am stat de vorbă toată noaptea. Aproape.

– A, aproape, o îngână Bellamy. Și acum se pare că ești îndrăgostită de infractorul ăsta...

– Și ce dac-aș fi? spuse Cora. Nu văd de ce-ar fi treaba dumnea-voastră.

– Tot așa cum ai fost foarte îndrăgostită și de Leo, după o oră petrecută în compania lui, după care i-ai lăsat cadavrul fără vreun bănuț înainte să mi-l abandonezi la ușă?

Buza Corei tremură.

– Nu pot să cred c-ați spus așa ceva. Aș fi putut să-l las pe Leo acolo, să moară pe stradă, singur, neștiut de nimeni.

Rhys oftă apăsător.

– Las-o baltă, Bellamy. Numai Dumnezeu știe ce minciuni i-a îndrugat potaia aia ca să-i intre pe sub fustă. Nu e fată rea; atâta doar că poate fi prostită ușor...

Genele de culoarea bronzului ale Corei tremură în timp ce fata își studie mâinile.

– Poate c-așa e...

Bellamy zise cu vehemență:

– Eu doar...

– Te porți ca un măgar, știu. Deja ne-am săturat cu toți de asta. Să sperăm totuși că o să-ți treacă.

El așa bănuia. Era clar că Bellamy încă jelea pierderea prietenului său. Și își dorea cu ardoare răspunsuri, în vreme ce Cora tânjea după afecțiune. Rhys îi înțelegea pe amândoi, însă nu se pricepea nici la alinat, nici la diplomație. Avea la îndemână doar două metode ca să rezolve problemele oamenilor: pumnul drept și pumnul stâng. Ieri se ocupase de Gideon Myles. Azi voia să-l ia în primire pe Faraday.

Ușa trăsorii se deschise, și Bellamy se prinse de marginea acoperișului ca să coboare.

– Haideți, zise el. Amândoi.

Rhys ieși primul, apoi îi întinse mâna Corei. Traversară un arhipelag de trepte, până la intrarea principală.

Bellamy își întinse bastonul și bătu rapid în ușă.

– Hei! Îl căutăm pe domnul Peter Faraday.

Nici un răspuns. După un minut de așteptare, Bellamy bătu din nou în ușă.

– Bună ziua! Hei!

Zăvorul scârțâi. În sfârșit, cineva crăpă ușa, iar prin deschizătură văzură silueta subțire a unui servitor bătrân. Nu că ar fi avut prea multe în plus de văzut. Era destul de slab, cu părul alb ca neaua. Sărise peste un nasture de la haină, astfel că trupul îi stătea strâmb.

— Ne cerem scuze, îi zise Bellamy. Am venit de la Londra, să vorbim ceva urgent cu domnul Peter Faraday.

Bătrânul mormăi:

— Ceva urgent? În partea asta de sat nu-i nimic urgent, în afară de nevoia mea de-a ieși noaptea la baie. În plus, nici nu-i amiază încă, așa că domnul Faraday nu poate fi deranjat.

— Pentru Dumnezeu, omule! Nu suntem în cartierul Mayfair din Londra! Nu mai putem noi de orele de primire! Suntem aici acum și cerem să-l vedem. Dacă nu vrei să te dai la o parte, o să te dăm noi.

Bătrânul șuieră indignat și zise:

— Nici măcar nu mi-ați prezentat cartea de vizită...

Oftând de nerăbdare, Bellamy se scotoci în buzunarul de la piept și scoase două monede. Rhys o recunoscă pe una ca fiind unul dintre jetoanele de alamă de la Clubul Armăsarilor.

— Asta e cartea noastră de vizită. Arată-i-o stăpânului tău. Iar în cealaltă palmă îi strecură o guinee. Asta e pentru tine.

Majordomul în vârstă ridică din sprâncenele cărunte și închise degetele peste monede.

— Fiți amabili și așteptați aici, domnilor.

După nici un minut, se întoarse. Îi returnă lui Bellamy numai jetonul de alamă.

— Domnul Faraday o să vă primească în salon.

Îl urmară pe majordom pe un coridor îngust, ce părea că s-ar fi strâmbat în timp. Salonul era gol, iar majordomul îi lasă din nou singuri, fără să le spună cât aveau să-și aștepte gazda.

— Așteaptă aici. Bellamy trase un fotoliu într-un colț îndepărtat al încăperii și o instală pe Cora, parțial ascunsă în spatele unui paravan micuț, ca să nu fie observată de prima dată.

Cât despre Rhys, acesta se așeză pe un divan zdrențaros și-și puse o cizmă pe măsura pătrată din fața lui.

Bellamy nu fu de acord.

– Ai stat toată ziua în trăsură, spuse el. Chiar trebuie să stai așezat și acum? Sarcina ta e să stai ca o matahală în colț și să pari amenințător. Amenințător, nu... comod.

Rhys îl ignoră și își întinse brațul pe spatele divanului, scrutând mobilierul sărăcăcios și colțurile pline de pânze de păianjen.

– Credeam că urmărim un filfizon spilcuit. Poate că toată ave-rea lui stă în broderii de aur; cu siguranță nu în mobilier.

– Se ascunde. Cum altfel ar putea un om înstărit să locuiască tocmai aici, într-o casă atât de umilă?

– Poate pentru că îi place briza mării, se auzi un glas necunoscut, dar cult.

Rhys își întoarse brusc privirea înspre ușă, unde stătea Peter Faraday, se gândi el. Și da, înțelese ce voise să spună Cora. Faraday era, într-adevăr, leit Julian Bellamy. Sau, cel puțin, semăna izbitor cu el.

Îl examinează cu atenție: Faraday era avea părul castaniu-închis, nu negru ca smoala, iar ca statură era o idee mai scund ca Bellamy. Tenul, în schimb, îi era mult mai deschis la culoare. Însă, pe o alee întunecată, nu i-ar fi deosebit nimeni.

– Domnilor, zise Faraday, sprijinindu-se de tocul ușii, cărei ocazii îi datorez această plăcere? Purta o tunică simplă peste cămașă și pantaloni largi, iar părul închis la culoare îi era ciufulit, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat ca să-i salute și nu intenționa să plece nicăieri, cel puțin pentru un timp.

La cum arăta, Rhys ar fi putut pune pariu că nu se dăduse jos din pat cu săptămânile.

– Crede-mă, nu e nici o plăcere în asta, spuse Bellamy. Dacă ai văzut jetonul, știi exact de ce ne aflăm aici.

Privirea lui Faraday se ascuți, însă rămase complet nemișcat.

– Așa crezi?

De unde stătea, pe divan, Rhys scutură din cap.

– Dacă voi doi aveți de gând să fiți sfoși, o să stăm aici toată ziua. Faraday, e casa ta; ia loc.

– O să stau în picioare, mulțumesc.

Rhys se aplecă în față, scrutându-l cu privirea.

– Nu pentru mult timp.

Faraday părea a fi pe punctul de-a leșina. Se cam dusesse naibii planul lui de-a scoate cu pumnii adevărul de la el.

O fi fost el o brută violentă, dar pur și simplu nu-i stătea în fire să bată invalizi. Era evident că Faraday avusese deja parte de porția lui de bătăi. Spuse simplu:

– Stai jos. Tipul ăla bătrân care-și zăngăne lanțurile după el știe să facă ceai? Fiindcă ne-am adunat aici ca să lămurim niște chestiuni.

Bellamy îi aruncă o privire.

– În caz că te-ntrebi, nu ai reușit deloc să fii amenințător, șopti el.

– O, haide! Fii serios, spuse Rhys. Uită-te la el. Cu cât stă mai mult în picioare, cu atât mai palid se face. Nici măcar nu se poate mișca, la cât de țeapăn e. Dădu din cap către Faraday. Câte oase ți-ai rupt când tu și Leo ați fost atacați?

Bărbatul ezită.

– Șoldul. Trei coaste.

– Atâta tot?

– Încheietura de la mâna stângă. Și-o ridică, uitându-se lung la ea. Cred că s-a fracturat puțin unul dintre oase, dar se pare că s-a sudat singur destul de bine. Am mai pierdut și câțiva dinți. Pe lângă astea... doar vânătaii, dar s-au estompat de mult. Își drese glasul, conștient de ce se întâmpla. Eu am fost cel norocos.

Rhys se uită la postura lui și la cât era de tras la față și își dădu seama că nu mințea. Sau, cel puțin, că nu își minimalizase răni-le. În acel moment, Rhys se convinse de nevinovăția lui. Dintre toți, el știa cel mai bine ce greu era să-ți revii după răni atât de grave. În nici un caz nu și le-ar fi făcut cineva de unul singur, doar ca să-și mascheze implicarea într-o crimă.

Se ridică și traversă încăperea. Fără un cuvânt, își puse o mână pe sub brațul lui Faraday și-l ridică, mutându-i greutatea rănii de pe tocul ușii pe umărul lui. Apoi îl conduse încet spre un scaun și îl ajută să se așeze.

– Mulțumesc, spuse Faraday, privindu-l amuzat pe Rhys. A fost destul de îndrăzneț din partea ta.

– Dacă aș fi întrebat, ai fi refuzat să mă lași să te ajut.

– Așa este.

Rhys se întoarce la locul lui.

– Vindecarea doare mai rău ca momentul când te rănești, să știi. Și eu am vreo zece oase plesnite.

– Mi-am dat seama, spuse Faraday și își înclină puțin capul. Privirea i se opri pe cicatricea de pe tâmpla lui Rhys, iar apoi alunecă pe despicătura proaspătă de la buza lui. Tu trebuie să fii Ashworth, marele erou de război. Încă te bați, din câte se vede... Mai ai dinți în gură?

– Majoritatea.

– Asta-i bine. Giles face niște biscuiți grozavi. Strigă peste umăr: Giles! Când servitorul cel bătrân se ivi în ușă, Faraday îi porunci: Ceai, Giles. Și biscuiți. Și niște sendvișuri, dacă reușești să le încropești.

– Bănuiesc că nu aveți și ciocolată, nu-i așa? Întrebă Cora cu speranță, din colțul ei.

– Ah... Bună! Faraday îi zâmbi dezinvolt fetei. Parcă îmi zisese Giles și de-o fătucă frumușică. Am crezut că s-a țacănit de tot și l-a confundat pe domnul Bellamy cu o fetișcană.

– Minunat, mormăi Bellamy. Ceai și prăjituri! E o petrecere în toată regula.

Faraday se așeză mai comod în scaunul lui.

– Credeam că asta îți place cel mai mult. Așa se vorbea mereu prin oraș.

– E potrivit că ai vorbit la trecut. În ultima vreme nu prea mă mai duc pe la petreceri.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele rănitului.

– Suntem în aceeași oală.

– Așadar, ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina? Întrebă Rhys. Ia-o cu începutul.

Faraday trase adânc aer în piept.

– M-am dus în East End pentru meciul de box, ca tot omul, după care s-a întâmplat să dau de Leo pe stradă. M-a strigat și...

– Domnișoara Dunn zice altceva.

– Domnișoara Dunn? Faraday își împreună mâinile, cu o indiferență studiată. Cine e domnișoara Dunn?

Bellamy arată spre Cora.

– Domnișoara Cora Dunn, prostituata care v-a găsit după atac. Cea căreia i-ai spus să-l ducă pe Leo la mine acasă.

– A! exclamă Faraday privind-o pe fată cu un interes sporit. Îmi pare rău, draga mea. Nu te-am recunoscut. Era întuneric în noaptea aia.

– Ea spune că tu l-ai chemat pe Leo.

– Serios? Se uită la unghie și ridică din umăr. Așa o fi fost. Sincer, nu-mi amintesc. Și nici nu văd de ce-ar fi important.

– Dacă ne minți, e important, zise Bellamy cu voce scăzută, ca o amenințare.

– Ce-ai discutat cu Leo? întrebă Rhys. Cora zice că v-a auzit certându-vă, strigând.

– Ah, da. Leo era nervos pe mine. Vă aduceți aminte că îmi pierdusem jetonul de la Clubul Armăsarilor cu câteva zile înainte, în favoarea ducelui de Morland? Leo era supărat pe mine fiindcă pariasem pe el. Știa că Morland umblă să le adune pe toate zece și să desființeze clubul și mă avertizase să nu joc cu el.

– Dar ai jucat.

– Da. Cum i-am spus și lui Leo, mă săturasem deja de clubul ăsta caraghios. Cu membri ca voi doi, nu mai era amuzant. Iar eu, unul, nici măcar nu cresc cai.

– Dar cu ce îți ocupi timpul? întrebă disprețuitor Bellamy.

– Cam cu ce ți-l ocupi și tu, prietene: cheltuiesc bani, când îi am. Îmi perfecționez arta petrecerii timpului liber. Mă străduiesc să devin priceput la a nu fi bun de nimic.

– Deci, zise Rhys, dacă spre asta țintești în viață, de ce-ai venit tocmai până aici, la marginea Angliei?

– Aveam nevoie de un loc pentru perioada de convalescență. Sunt moștenitorul unchiului meu, dar deocamdată nu am nici o proprietate a mea. M-am gândit la locul ăsta. Pe vremuri, am adus aici o blondă dulce pentru o vacanță de vară foarte plăcută. O sorbi pe Cora din priviri, într-un fel care nu-i fu pe plac lui Rhys. Chiria e mică, iar servitorii discreți.

Giles intră în salon cu un serviciu de ceai ce zăngănea precar pe tavă. Cora preluă sarcina de a servi și începu să-i dea fiecărui domn câte o ceașcă plină cu băutura aburindă.

– De ce-ai nevoie de discreție? îl întrebă Rhys. Ai fost rănit într-un atac violent și ai plecat de la fața locului, lăsându-l pe Leo în grija unui străin. Ai plecat din oraș în secret, te-ai furișat în casa asta uitată de lume și nici măcar o dată n-ai încercat să iei măsuri de identificare a atacatorilor sau de aducere a acestora în fața legii. De ce?

Bellamy fornăi:

– Fiindcă ascunde ceva, firește.

– Mersi, dragă. După ce luă ceașca de la Cora, Faraday sorbi prudent din ceai. Ce să ascund?

– Dacă aș fi știut, n-aș mai fi fost acum aici, nu-i așa? zise Bellamy, începând să se agite.

– Spune-ne despre atac, îi întreruse Rhys. Ce s-a întâmplat mai exact pe alee?

– Cum v-am zis, eu și Leo vorbeam despre jetoane, în timp ce domnișoara Dunn aștepta după colț. Din celălalt capăt al aleii au venit doi huligani. Am fost luați pe nepregătite. Înainte să ne dăm seama ce se întâmplă, au și tăbărat pe noi, cărându-ne pumni. Am dat și noi, încercând să ne apărăm, dar bărbații ăia erau... mari. Și hotărâți.

– Ce altceva ne mai poți spune despre ei? întrebă Rhys.

– Cora zicea că unul era chel, spuse Bellamy. Iar celălalt...

– Scoțian, așa mi s-a părut mie, interveni fata. Sunt aproape sigură.

Rhys se aplecă spre marginea scaunului.

– I-ai recunoaște, i-ai putea identifica dacă ar fi prinși?

Faraday își duse mâinile la tâmple.

– Sincer să fiu, nu-mi aduc aminte prea multe după ce a început bătaia. Chel sau roșcat, irlandez sau scoțian, cu bot de câine sau cu șase degete... Nu-mi aduc aminte. Dacă nici pe domnișoara Dunn nu am recunoscut-o, cum să le recunosc pe brutele alea? N-am avut timp să mă uit bine la ei. Nici măcar nu au încercat să ne jefuiască înainte să ne ciomăgească.

– Păi atunci, dacă nu după bani umblau, ce voiau?

Faraday îi aruncă o privire ciudată.

– Chiar nu știi?

Rhys și Bellamy se uitară unul la celălalt, perplecși.

– Să fiu al naibii! Chiar că nu știi. Faraday se frecă la ochi câteva secunde, apoi chicoti gutural și se întinse după un biscuit. Pe tinc, domnule Bellamy. Pe tine te voiau.

Capitolul 25

Bellamy păli.

– Ce naiba îndrugi acolo ?

– Exact ce-am spus, răspunse Faraday. Tu erai ținta atacului.

Bellamy sări de pe scaun. Ceașca lui de ceai se sparse de podea, iar Cora se înfioră.

– Ușurel, spuse Faraday și ridică o sprânceană către Rhys. Prietenul tău e cam impetuos, nu-i așa?

Bellamy își trecu mâinile prin părul lui brunet și începu să se plimbe agitat prin cameră. Din când în când, înjura mormăit.

Faraday îl privi impasibil, apoi se lăsă pe speteaza scaunului.

– Trebuie să recunoști că are logică. Toată lumea se aștepta ca în noaptea respectivă să fii tu cu Leo, iar noi doi semănăm al naibii de mult. Pe întuneric am fi putut fi ușor confundați. Brutele alea nu umblau după bani, ci după vărsare de sânge.

Rhys se încruntă.

– Chiar și-așa, nu poți fi sigur...

– Leo era.

– Ce?! Bellamy se opri din măsurat încăperea în lung și-n lat.

– A zis „Spune-i lui Julian”, zise Faraday. Clipi de câteva ori și-și dresc glasul. Astea i-au fost ultimele cuvinte. Mi le-a spus de două ori. Clar ca lumina zilei. „Spune-i lui Julian.” De ce crezi că i-am dat adresa ta domnișoarei Dunn?

– Dumnezeule! Bellamy se lăsă cu toată greutatea pe pervaz și-și duse o mână la ochi. Am știut eu! Am știut eu că a murit din vina mea. Vocea i se frânse. Cum s-o mai privesc vreodată în ochi pe Lily?

Faraday zise:

– Dacă ții la siguranța ei, ai face bine să stai departe de ea. Este evident că e periculos să ne aflăm în preajma ta. Leo n-a știut niciodată cum să-și aleagă însoțitorii. Așa se întâmplă când deschizi un club și lași cam pe oricine să devină membru.

Rhys își măsură gazda din priviri.

– Dacă e adevărat tot ce ne-ai spus, de ce nu ai așteptat să vină Cora înapoi? De ce nu te-ai dus cu ea la Bellamy? În schimb, ai șters-o pe furie și l-ai lăsat singur pe Leo.

– Are dreptate. N-are logică, spuse Bellamy.

Faraday ridică din umeri, defensiv.

– Nu știu... Cred că am intrat în panică.

– Și de ce anume te-ai temut?

– De întrebări. De bănuieli. Să nu fiu găsit singur cu un bărbat mort.

– Dar dacă povestea ta e adevărată... încep Rhys.

– *Dacă*, sublinie Bellamy.

– Dacă povestea ta e adevărată, n-ai fi avut nici un motiv să te temi în cazul unei investigații, termină Rhys. Ca să nu mai zic – și se uită lung la picioarele bărbatului – că te-ai dus înapoi la trăsura cu un sold rupt...

– Nu, spuse Faraday și făcu o grimasă. M-am târât.

Răspunsul nu prea îl mulțumi pe Rhys. Omul ăsta își târâse un picior rupt și vesta țesută cu fir de aur prin șanțurile din Whitechapel, în loc să aștepte să-i sară cineva în ajutor?

Faraday observă privirea sceptică a lui Rhys.

– V-am spus, am intrat în panică. Și... Răsufleă lent. Știam că o să moară. Și n-am vrut să fiu de față. Pur și simplu n-aș fi putut.

– Așa că l-ai lăsat să moară singur, se înecă Bellamy, tușind. Pe întuneric, pe o alee mizerabilă, cu o târfă drept companie.

Faraday își luă ceașca de ceai și se holbă în ea.

– Știți ceva? Cred că ne-am întreținut destul pe ziua de azi. Domnișoară Dunn, chipul dumitale frumos a luminat încă o dată o întâmplare foarte înnegurată. M-am simțit bine, dar acum trebuie să vă rog pe toți să plecați.

– Ești un mincinos nenorocit! bodogăni Bellamy. Nu plec nicăieri până nu ne spui adevărul. Vreau răspunsuri.

Faraday își ridică brusc privirea.

– V-am dat răspunsuri. Chiar multe. Haideti că vă mai dau: Cum se numesc părinții mei? Jason și Emmeline Faraday. Unde am copilărit? În Yorkshire. Unde am învățat? La Harrow și la Cambridge. Sunt plin de răspunsuri sincere la astfel de întrebări, domnule Bellamy! Își așeză zgomotos ceașca de ceai pe masă. Dar tu?

– Trecutul meu n-are nici o legătură cu ce s-a întâmplat.

– O, ba da, tare mă tem că da. Și consider că merit să îl știi, de vreme ce în ultimele luni n-am făcut decât să mă vindec după rănilor menite ție.

O liniște tensionată se lăsă în încăpere. Bellamy îl bătu pe umăr pe Rhys și-i făcu semn din cap înspre un colț. Rhys pricepu aluzia și se ridică de pe divan, urmându-l.

– Ce-i? zise el.

– E timpul pentru mușchi, șopti Bellamy.

Rhys clătină din cap.

– Pentru Dumnezeu! Omul e deja rănit.

– Nu vezi că minte?

– Și eu bănuiesc că nu chiar tot ce spune e adevărat.

– Zi-i cum vrei tu, dar ascunde ceva. Dacă o să-l pocnești suficient de tare, o să-și verse secretele.

– Poate. Rhys îi aruncă o privire rece. Și dacă te-aș pocni pe tine, ți le-ai vărsa și tu pe-ale tale. Îl lăsă câteva clipe să priceapă amenințarea, după care adăugă: N-o să-l bat. Nu sunt un bătăuș, cum mi-a reamintit cineva recent. Cineva de care îi era din ce în ce mai dor, cu fiecare minut care trecea.

– Fir-ar să fie, Ashworth! Leo...

– Leo, îi luă Rhys vorba din gură, n-ar fi vrut să-l lovesc. Sunt sigur de asta.

– Atunci îl bat eu.

– Ba nu, spuse Rhys și îi puse o mână pe umăr. Apoi îl strânse din ce în ce mai tare, până se convinse că omul înțelese.

– Domnule Bellamy, zise Faraday, apucând mânerul fotoliului și făcând eforturi să se ridice, te asigur că ți-am acordat tot ajutorul pe care ți-l puteam da. Dacă dorești să-i găsești pe ucigașii lui Leo trebuie să găsești răspunsul la o singură întrebare.

- Nu zău! spuse Bellamy. Care ar fi aia?

- Cine te vrea mort ?

- Cine mă vrea mort? murmură în barbă Bellamy, în colțul de trăsură în care se cufundase. O întrebare și mai bună ar fi cine *nu* mă vrea mort.

- Eu nu te vreau mort, zise Rhys. Apoi adăugă sincer: De fapt, mi-e totuna când vine vorba de existența ta în general.

Dinții îi clănțăniră când trecură peste un fâgaș.

- Nu erai cu o femeie în noaptea aia? întrebă el. Cu una măritată, dacă îmi amintesc bine. Am crezut că de-aia nu te-ai mai dus la meciul de box. Cum ziceai c-o cheamă?

- Carnelia. Lady Carnelia Hightower. Dar dacă soțul ei ar fi vrut să-i omoare amanții, eu aș fi fost ultimul într-o coadă foarte lungă, oftă Bellamy. Nu, n-a fost el. Însă ar fi alții.

- Alți soți geloși? Sau alți dușmani?

- Ambii. Dar ce-ți pasă ție?

Rhys ridică din umeri.

- Nu-mi pasă. Încotro ne îndreptăm?

- Eu mă duc în oraș. Vreau să dau nițel târcoale, să scormonesc un pic, să văd ce pot afla.

- Și fata? întrebă Rhys. N-o mai pot proteja.

Și el avea să se ducă la Londra. Să se întâlnească cu avocatul, să aranjeze cu moșia și pensia lui George Lane. Apoi trebuia să se gândească la ce urma să facă în continuare. Poate că avea să se înroleze din nou în armată. Și-ar fi putut răscumpăra funcția. Sau ar fi putut să se facă mercenar, dacă voia o schimbare de ritm. Deocamdată, Anglia nu era în război cu nimeni, însă cu siguranță exista ceva, pe undeva, care trebuia distrus. Preferabil undeva departe. Poate că, despărțit de un ocean de Meredith, i s-ar mai fi domolit durerea crâncenă din piept.

- Fiți drăguți și nu discutați despre mine ca și când n-aș fi de față, zise Cora, împreunându-și mâinile la piept. Cred că sunt liberă să fac ce vreau, acum că l-ați găsit pe domnul Faraday. Iar eu, una, vreau să mă întorc la han.

- De ce vrei să te întorci acolo? întrebă Bellamy.

– Îmi place să lucrez la han. Îmi plac oamenii din sat și ei mă plac pe mine. Eram fericită acolo.

Trăsura luă o curbă strânsă pe drum și toți se înclinară după ea. Bellamy zise:

– E vorba de Gideon Myles, nu-i așa?

– Nu în totalitate, răspuse fata, roșind. Dar parțial, da.

– N-o să iasă nimic bun din toată treaba asta, să știi. Omul e un contrabandist mărunț.

– Contrabandist sau nu, ține la mine. Și se uită la Rhys. Dar și la dumneavoastră, milord, ține cineva din Buckleigh-in-the-Moor. Nu vreți să vă întoarceți?

Rhys oftă și-și întoarse capul spre geam. Trăsura ieșise de pe drumul de coastă, așa că zări ultima imagine cu stâncile abrupte din Cornwall, în timp ce începeau să urce ușor spre drumul principal. Gravitația îl trase în jos în timp ce urcară panta, iar el alunecă spre marginea banchetei așezate cu spatele la sensul de mers, așa că își propti o cizmă de bancheta opusă și se încordă.

– Nu e vorba *dacă* vreau să mă întorc, ci despre cum e mai bine pentru toată lumea.

– Exact, zise Bellamy. Uite ce e, Cora. E laudabil că vrei să te așezi și tu la casa ta, dar alege pe altcineva mai de ispravă, fiindcă un pungaș ca ăla o să-ți aducă numai necazuri. Crede-mă, vorbesc din experiență. Am dus o viață nenorocită, iar acum cineva vrea să mă omoare. N-aș vrea să încurc nici o femeie, cu atât mai puțin pe cea pe care chiar o...

Și se întrerupse.

Rhys termină gândul în locul lui:

– Cred că Bellamy încearcă să spună că, dacă Gideon Myles ar ține într-adevăr la tine, te-ar lăsa în pace.

Cora se cocoță pe banchetă.

– Ce prostie! zise ea indignată. Câtă lașitate!

– *Lașitate?* exclamă cei doi în același timp.

– O fi făcut ceva lucruri nepotrivite la viața lui, zise ea, dar de ce nu s-ar putea schimba un om? Eu m-am schimbat. Nu mai sunt femeie ușoară. Acum vreau o viață cinstită și poate că și Gideon vrea același lucru. Scutură din cap. „Dacă ar ține la tine, te-ar lăsa în pace”, murmură ea, imitând timbrul grav al lui Rhys. Privirea

ci îndrăzneată se intersectă cu a lui. Dacă m-ar iubi cu adevărat, ar rămâne lângă mine. Și s-ar purta mai bine.

Rhys se holbă la ea, surprins. Era într-adevăr aceeași fată care tremura în prezența lui cu doar câteva săptămâni în urmă? Nu era sigur ce planuri de viitor pentru o viață cinstită avea Myles, dar era convins că ea, Cora, nu avea să mai fie vreodată prostituata cuiva. Își cunoștea acum propria valoare. Bravo ei! Se părea că Meredith o influențase, fiindcă știa cum să-i facă pe oameni conștienți de valoarea lor.

Poate avea dreptate Cora. Poate și *el* se purta ca un laș. În Devonshire era o femeie care îl iubea. Îl iubea atât de mult, încât fusese dispusă să-și riște propria viață ca s-o salveze pe a lui, decizie luată într-o fracțiune de secundă, iar apoi își petrecuse următorii paisprezece ani trăgând ponoasele. Îngrijindu-se în același timp pe sine, pe tatăl ei și pe cei din sat. Dispusă să treacă din nou prin toate.

Bineînțeles că era îngrozit. Cum să nu fie? Tragedia aceea încă avea de-a face cu el, dar nu cu faptul că Rhys n-ar fi fost dorit sau că n-ar fi avut nici o valoare, ci era urmarea faptului că era iubit. Meredith crezuse că merita orice sacrificiu ca să-i salveze lui viața și, dacă voia să fie cu ea, trebuia cumva să găsească în el curajul de a fi de acord cu asta. Doamne! Și el care credea că fusese greu să-i accepte setul de bărbierit dăruit!

Nu fugise niciodată în viața lui de pe vreun câmp de luptă, dar de asta fugea ca de dracu'.

Durerea din piept i se intensifică. Nu înțelegea de ce îl dorea atât de tare să fie iubit. Dar nici nu avu timp să aprofundeze, fiindcă trăsura se hurducăi violent.

– Ce-a fost asta? întrebă Cora, tresărind la auzul unui lovituri suierătoare de bici.

Rhys se încordă.

– Nu știu.

Îl auzi pe birjar strigând la cai de pe locul lui, mânându-i să înainteze. Apoi trăsura trepidă tare. Urmă încă o hurducătură, mai puternică decât prima. Rhys aproape căzu de pe locul lui când trăsura se împotmoli. Bellamy se uită la Rhys.

– Oare ar ajuta dacă ne-am oferi să mergem pe jos?

– Poate că da.

Însă nu avură ocazia să își pună în practică ideea, fiindcă se auzi un scârțait jos, prevestitor de rău, și trăsura începu să alunece. Înapoi.

Era a doua oară într-o săptămână când Meredith dormea până la amiază. Din fericire, nu avea nici un oaspete în han. Și se gândi că localnicii nu se așteptau azi la un mic dejun complet. Iar dacă se așteptau cumva, să fie sănătoși! Urmau să învețe să se obișnuiască și cu dezamăgirea.

Când, în sfârșit, își adună forțele ca să se spele, să se îmbrace și să se târască în jos pe scări, descoperi uimită că sala mare era plină de bărbați. Se adunaseră cu toții în jurul tăbliței fixate pe perete, certându-se și dezbătând.

Cocoșat pe un scaun, Darryl părea să apere atât tăblița, cât și propria lui viață, cu nimic altceva decât o bucată de cretă.

– Ia să vedem, domnilor...

– Săculețul ăla ar trebui să fie al meu, spuse Skinner, izbindu-se cu pumnul în piept. Am pariat pe cinci săptămâni. Nimeni n-a pariat pe mai mult de-atât.

Harry Symmonds scutură însă din cap.

– Dar au trecut mai bine de cinci săptămâni, nu-i așa? Asta nu înseamnă că pariul tău e corect, ci doar greșit, ca la toți ceilalți. Tewkes, anulează pariurile și declară egalitate.

Lui Meredith nu-i venea să creadă. După tot ce se întâmplase cu o zi în urmă, în dimineața asta ei tot se adunaseră ca să se certe pe un pariu ridicol? De la bar, își băgă două degete în gură și fluieră, ca să le atragă atenția. Când se întoarseră toți spre ea, își găsi, în sfârșit, puterea să vorbească.

– Ce naiba faceți?

Skinner ridică din umeri.

– Pai, dacă lordul Ashworth tot a plecat din sat... Trebuie să ne vedem de pariuri, doamnă Maddox.

Meredith se încinse de furie. Cu mâna tremurândă, scoase un burete umed de sub teighea și i-l aruncă lui Darryl. Buretele îl izbi în umăr cu un pleoscăit, iar el țipă, surprins.

– Fă lună tabla aia! îi porunci ea.

Darryl o ascultă, iar bărbații se uitară în liniște.

– Acum ieșiți de-aici, zise ea. Toți. Three Hounds e închis până când hotărâsc eu.

Bărbații nu se mișcară.

– Afară! țipă ea, îndreptând degetul spre ușă. Acum!

În timp ce bărbații își târșăiau pașii înspere ieșire, înghiontindu-se între ei și bodogânind, Darryl, care părea neliniștit, răcni:

– E doar temporar, domnilor! Nu uitați de Three Hounds. Eu și doamna Maddox o să facem locul ăsta ca înainte cât ai zice pește, după care o să servim iar bere.

– Nu face promisiuni, Darryl, zise Meredith. Du-te și ocupă-te de grajd. Sigur e de rănit pe undeva, dacă ai chef de curățat excremente cu lopata.

– Haide, doamnă Maddox, se apropie Darryl de ea, chipurile fără să se simtă jignit. Știu că locul ăsta arată rău acum, dar o să-l punem pe picioare cât ai bate din palme. Și, în final, toate o să se aranjeze. E cum ai zis dumneata: oamenii vin și pleacă, dar drumul ăsta e mereu aici. Ca și hanul. Întotdeauna o să avem Three Hounds. E casa noastră.

– Mulțumesc, Darryl. Tânărul vorbise din inimă, bănuie ea, dar nu o consolase prea mult. Hanul nu i se mai părea un cămin... Și acum, dacă nu te superi, chiar aș dori să rămân singură o clipă.

– Sigur, doamnă Maddox. O să sortăm sticlăria după-amiază.

Meredith se uită lung în urma lui, întrebându-se dacă era cazul să-i spună să-și vadă de treburile lui, fiindcă părea să devină puțin cam înfumurat.

După ce el plecă și ea rămase singură, Meredith se așeză pe unul dintre puținele scaune trainice rămase întregi. Se uită de jur împrejur la clădirea pe care o îmbunătățise cu atâtea eforturi și pe care se străduise cu atâta mândrie s-o administreze cu eficiență și stil. Întotdeauna afirmase că hanul acesta era sufletul ei. Și poate că așa și fusese, cândva. Dar nu și acum. Sufletul ei îi aparținea acum lui Rhys, iar el plecase. Își puse brațele unul peste altul pe masa din fața ei și își lăsă capul în jos.

Peste nici un minut, simți niște mâini puternice cum o prind de umeri, masând-o cu blândețe.

– Lasă, Merry, lasă. O să fie bine.

- Of, tată. Se șterse la ochi cu încheietura mâinii, în timp ce tatăl ei înconjură masa și se așază pe scaunul din fața ei. Nu voia să-i spună, dar n-ar fi rezolvat nimic dacă amăna: A plecat, tată. Rhys a plecat.

- Știu.

- Îmi pare atât de rău! Sigur ești dezamăgit.

- Eu? Nu-ți face griji pentru mine, copilă. Îi luă mâinile într-ale lui, pline de cicatrici și cu artrită. Rhys o să se întoarcă. O să vezi tu.

- Chiar crezi asta?

- Nu sunt singurul care crede. Deja s-au pus iar pe pariat în curte. Skinner adună pariuri despre când o să se întoarcă lordul Ashworth.

- O ceată de nerozi, murmură ea, dând din cap. Ingrăți afurisiți! De ce ar vrea să se mai întoarcă, după felul în care l-a tratat satul?

- Pentru tine, Merry. Toată lumea știe că o să se întoarcă pentru tine. Și ochii i se umeziră și i se încrețiră la colțuri. Eu am pariat pe mâine.

Capitolul 26

- Oh, Doamne! spuse Cora. Ce s-a întâmplat?

Rhys se încordă când trăsura începu să se miște. La început încet. Apoi prinse viteză, hurducând fără oprire în josul pantei pe care tocmai ce o urcaseră.

- Ne-am desprins de cai. Probabil că de la zdruncinătura pe care tocmai am simțit-o.

- O, Doamne! spuse ea. O să murim cu toții.

- În cele din urmă. Rhys se ridică, atât cât putu, și se prinse cu mâinile de acoperișul tare al trăsurii. Balansându-și greutatea, izbi cu putere ușa trăsurii, spărgând zăvorul în bucăți. Dar nu azi.

- Ce faceți? întrebă Cora.

Rhys îi oferi mâna și un singur cuvânt drept explicație:

- Sari!

Ea rămase cu gura căscată, uitându-se spre ușa ce tocmai fusese deschisă și spre peisajul care se derula tot mai rapid prin fața ochilor ei.

– Ați înnebunit?

Rhys aruncă o otheadă pe fereastra din spate a trăsurii. Așa cum se temuse, trăsură gonia chiar spre coastă – și spre stâncile acelea amenințătoare.

– Ori sărim acum, ori ne prăbușim mai târziu, insistă el. Când văzu că tot nu se mișcă, îi făcu un semn lui Bellamy. Scoate-o de aici!

– Corect.

Bellamy își veni în fire și intră în acțiune, prinzând-o pe Cora de încheietura mâinii și trăgând-o spre ușa deschisă. Se așeză în spatele fetei, își puse un braț pe după mijlocul ei și se prinse cu celălalt de acoperiș.

Rhys ar fi sărit el cu Cora în brațe, dar de-abia de trecea singur prin ușă, cu atât mai puțin cu o fată în brațe. Spera ca Bellamy să nu o dea-n bară.

– Împinge-te tare cu picioarele, spuse el. Trebuie să te ferești de roți.

Bellamy dădu din cap încruntat.

– La trei, Cora. Unu... doi...

Cora se crispă.

– Nu putem la cinci?

Trăsură se zdruncină, izbindu-se de un obstacol, iar ea țipă când vehiculul se înclină pe două roți.

În clipa în care trăsură se prăbuși înapoi pe toate cele patru roți, Rhys se hotărî. Nu mai era timp de ezitări. Își puse o cizmă pe spatele lui Bellamy, își flexă coapsa și împinse cu toată puterea.

– Trei.

Fu ciudat de satisfăcător. De mult își dorea să-i dea lui Julian Bellamy un șut rapid în fund.

Cei doi dispărură din trăsură și, ținând cont că atelajul nu rămăsese fără o osie și nu se răsturnase, Rhys presupuse că asta însemna că nu ajunseseră sub roți. Era momentul să îi urmeze.

Dar în timp ce își croia drum spre ușa deschisă, trăsură ce accelera se lovi de o piatră. Sau poate că sărise peste marginea

drumului. Nu avea cum să-și dea seama, dar vehiculul zbură în aer preț de o secundă ce îi răscoli stomacul. Apoi ateriză într-o sfărâmatură de lemne, înclinându-se pe o parte.

Rhys fu aruncat din ușă în partea îndepărtată a trăsurii. Se izbi cu capul de fereastră, cu o bufnitură violentă. Preț de o clipă, lumea oscilă între lumină și întuneric, în timp ce el fu la un pas de a-și pierde cunoștința.

Când își reveni, își dădu seama că trăsura nu se mai răsucea. Dar nici nu se oprise. Cabina distrusă sălta și se rostogolea, de la un obstacol la altul, alunecând în jos pe pajiștea pietroasă, pradă forței gravitației. Înaintând constant spre stâncă.

Rhys s-ar fi putut lăsa dus de ea. Ar fi putut.

Stătea uimit și fără suflare, ghemuit pe podeaua trăsurii. Capul îi bubuia de durere. I-ar fi fost atât de ușor să rămână pur și simplu acolo. Să se lase purtat de ce mai rămăsese din trăsura dincolo de marginea stâncii și izbit de pietrele de jos. Să termine cu totul, astăzi.

Așteptă ca vocea aceea să se facă auzită, să răsune ca un ecou din peretii craniului lui. „Ridică-te! Ridică-te, nenorocit mizerabil! Ridică-te și mai încasează.“

Nu o auzi. Spre deosebire de oricare alt moment în care îi dăduse târcoale morții, de data aceasta, pivnița aceea întunecată din mintea lui rămase straniu de tăcută. Nu îl auzi pe tatăl lui împingându-l și batjocorindu-l, forțându-l să revină la viață. Ticălosul ăla bătrân fusese, în sfârșit, redus la tăcere.

În schimb, o auzi pe ea. O auzi pe Meredith. Frumoasa, puternica, dulcea lui Meredith. Cuvintele ei îi răsuna acum ca un ecou în urechi. „Te iubesc, Rhys. Rămâi. Nu pleca.“

Al naibii miracol! Nu voia să părăsească acest pământ astăzi. Voia să rămână și să se descurce mai bine.

Ceea ce însemna că trebuia să iasă din această capcană a morții. Chiar acum.

O zdruncinătură sălbatică a trăsurii îl aruncă în mod convenabil spre ușă. Următoarea bufnitură l-ar fi împins înapoi, dar Rhys apucă marginea deschizăturii ușii și se prinse de ea cu toată puterea.

Se auzi o altă lovitură crâncenă și o trosnitură puternică de lemn – vreo roată sau osie ceda. Trăsura se înclină și începu să alunece sălbatic, în spirală. De asemenea, îi trânti ușa peste degete. Rhys mârâi de durere.

Dar, cumva, în ciuda distrugerii iminente a trăsurii, cu picioarele sub el, îmbrânci ușa cu umărul, aruncă o privire scurtă spre pământ ca să calculeze distanța...

Și sări.

O clipă prea târziu.

Era o zi frumoasă pentru a muri.

Soarele strălucea deasupra lui, cald și reconfortant. Simți o briză proaspătă, sărată pe piele. Pentru o clipă, Rhys auzi doar muzica pescărușilor din depărtare și ritmul blând al valurilor.

Apoi se auzi bufnitura asurzitoare, în timp ce trăsura se dezintegrează pe bolovanii zimțați de dedesubt.

El tresări, agățându-se cu disperare de proeminența stâncoasă. Doi pumni de bazalt sfărâmicios erau tot ce îl împiedica să urmeze aceeași cale verticală spre propria moarte. Își răsuci gâtul și se uită în jos, la trăsura. Sau, mai degrabă, la rămășițele de lemn care pluteau și care fuseseră cândva o trăsura.

Rhys dădu din picioare, căutând o suprafață pe care să se împingă. Atinse cu cizmele fațada netedă a falezei, dar nu se putu împinge îndeajuns de tare. Ce bine ar fi fost dacă ușa nu i-ar fi prins degetele, cu câteva secunde mai devreme. Atunci ar fi avut mai multă putere în mâini – îndeajuns cât să se țină bine, să se tragă în sus, să pună un picior peste margine. Dar așa, abia de reușea să se mai țină ca să nu cadă în mare.

Privirea i se încetoșă pe margine și pâlpoi în centru, ca suprafața unui lac. La naiba cu tot! Așa se petrecuse toată viața lui. Când în sfârșit nu își mai dorea să moară, chiar în aceeași zi, un accident stupid cu trăsura avea să-l ucidă.

Dumnezeule, o iubea pe Meredith. O iubea atât de mult. Acum, nu avea să mai aibă ocazia să i-o spună. Putea doar să spere că ea știa cumva. Se prea putea ca ea să o știe oricum, chiar dacă el nu rostise niciodată acele cuvinte. Era o femeie inteligentă.

Închise ochii și se concentră, negociind cu degetele lui slăbite, dureroase. „Mai țineți-vă puțin acum“, le spuse el, „și o veți putea mângâia mai târziu“. Ca să-și distragă atenția de la înălțimea amețitoare, își lăsă mintea să-i rătăcească peste părțile corpului ei pe care își dorea cel mai mult să le atingă. Care erau, de fapt, fiecare parte a ei. De la părul ei des și negru, până la degetele ei frumoase de la picioare. Iar pofta pentru trupul ei nici nu se compara cu admirația pe care o avea pentru forța ei, pentru inima ei generoasă.

În timp ce puterea brațelor îi slăbea, începu să tremure. Se concentră din nou în sinea lui, pe bătaia constantă a inimii. Inima care o iubea atât de mult. Nu era încă mort. Nu cât inima încă îi bătea.

Tic. Tac. O pauză îngrijorătoare. *Tic.*

Simți ceva pe braț și tresări din reflex, pierzându-și din priză.

– Iisuse, Ashworth. Încerc să ajut.

Bellamy. Era Bellamy, care venise să îl ajute. Ciudat, dar Rhys nu se simțea chiar salvat.

– Ia-mă de mână, spuse Bellamy, fluturând-o prin fața lui.

– Ba pe naiba, reuși Rhys să mârâie. Sunt mai greu ca tine. Dacă n-ai un punct de sprijin solid în care să te ții, nu mă vei putea ridică. N-o să reușesc decât să te trag în jos.

– Ai dreptate. Bellamy se lăsă pe burtă și se uită în jos, dincolo de picioarele suspendate ale lui Rhys.

– Bănuiesc că nu mai există altă proeminență potrivită la vreo jumătate de metru sub mine, nu-i așa? încercă Rhys.

– Nu. Singurul lucru de sub tine e o moarte sigură. Bellamy se ridică în picioare și începu să își afunde cizmele în pământ. Înăpoi la primul plan. E o creastă aici. Îmi proptesc picioarele în ea. Ia-mă de mână.

– N-o să funcționeze.

– Trebuie să funcționeze. Ai o idee mai bună?

Rhys trebuia să admită că nu avea.

– Bine, atunci. La trei.

– După trucul ăla din trăsură? Bellamy clătină din cap. N-am încredere în tine la număr. Doar dă-mi mâna.

Cu dreapta se ținea cel mai bine, așa că Rhys își mută greutatea cât putu de mult pe partea aceea. Apoi o întinse prudent pe cea stângă.

Se întâmplară două lucruri atunci. Bellamy îl prinse bine de încheietura stângă. Iar mâna dreaptă începu să-și piardă din priză. Pietrișul i se adună pe sub unghii, pe măsură ce degetele răsfirate îi alunecau tot mai jos. Ambii înjurară la unison. Dacă Rhys își pierdea priza la mâna dreaptă, ar fi rămas suspendat doar de una singură, ca o greutate moartă pentru Bellamy. Bellamy n-ar fi putut să-l țină așa mult timp, cu atât mai puțin să-l tragă în sus.

Rhys băjbăi sălbatic încercând să se prindă din nou. Nimic. Degetele îi alunecară doar mai aproape de margine.

Crac.

Rhys urlă de durere când Bellamy îl călcă pe mâna dreaptă, fixându-i-o la pământ. Îl podidiră lacrimile.

– Doamne, Dumnezeu!

– Haide! scrâșni Bellamy printre dinți, trăgându-l de brațul stâng. Sus cu tine.

Mâna de sub cizma lui Bellamy îl durea îngrozitor. Dar cel puțin nu mai aluneca. Rhys își flexă mușchii brațului și ai abdomenului și reuși să se ridice suficient cât să-și treacă un picior peste marginea stâncii.

După câteva secunde de gemete și opintit, se afla pe teren solid, încercând să respire și holbându-se în sus la cerul albastru luminos. Era în viață.

– La naiba! exclamă Bellamy și i se alătură, prăbușindu-se pe iarba presărată cu pietre. Ce-i drept, Ashworth, lucrurile nu sunt niciodată plictisitoare când ești tu prin preajmă.

Degetul mic de la mâna dreaptă era înclinat într-un unghi ciudat față de celelalte. Rhys se holbă la el, amețit de durerea familiară.

– Cred ca mi-ai rupt degetul.

– Cred că ți-am salvat viața. Și asta după ce mi-ai tras una în fund, mulțumesc foarte mult.

– Unde-i Cora?

Bellamy făcu un semn cu capul spre panta ascendentă.

– Cred că și-a sucit glezna. Vizitiul arată ca naiba, dar va supraviețui.

Rhys își prinse degetul mic mutilat între degetul mare și arătătorul de la mâna stângă. Scrâșni din dinți și trase de el spre exterior, apoi inspiră și îl împinse cu forță înapoi, în poziția corectă, tresărind din pricina durerii sfâșietoare.

Așa cum îi spusese lui Faraday, vindecarea durea întotdeauna mai rău ca vătămarea în sine.

Își ridică privirea și îi văzu pe Cora și pe vizitiu șchiopătând în josul pantei.

Cora se apropie de stâncă precaut, aruncă o privire peste margine, apoi se dădu înapoi, palidă și găfâind.

– Oh, Doamne!

Rhys se uită la hainele rupte ale vizitiului și la brațele lui zgâriate. În timpul accidentului, probabil că zburase de pe locul lui.

– Ești bine? îl întreabă el, ridicându-se imediat în picioare. Căii? Vizitiul confirmă din cap.

– Toți sunt în siguranță, domnule.

– Ce naiba s-a întâmplat?

– Hamurile s-au rupt, pur și simplu. Întâi pe partea dreaptă, apoi pe stânga. Odată ce-au cedat, osia n-a mai rezistat. Trăsura și căii s-au separat rapid.

– Sabotaj, spuse Bellamy cu glas șuierat. Faraday avea dreptate. Cineva și-a pus în gând să mă omoare. Își trecu o mână prin păr. Poate chiar Faraday. Poate că a pus pe cineva să se ocupe de asta, în timp ce tu îți savurai ceaiul și biscuiții.

– Sau *poate*, spuse Rhys, hamurile au cedat pur și simplu și nu totul are legătură cu tine. Și-l imaginează pe slujitorul decrepit al lui Faraday târându-se sub trăsura cu o pilă sau cu un rașpel și răsede de idee. Ghinion, pur și simplu.

Curiozitatea îi depăși în cele din urmă amețeala, așa că Rhys se uită în jos pe faleză. Pământul cădea abrupt. Jos de tot, marea mușca din epava răsucită cu fâlcile ei de stânci și valuri. Trăsura se fărâmasese în bucăți. Nici un om n-ar fi supraviețuit unei asemenea căderi.

I se tăie brusc răsufierea, așa că trase zdravăn de lavalieră. Începu să fie copleșit de amploarea evenimentelor din ultimele câteva minute.

- Dumnezeule! spuse el uimit. Aproape că am murit.

- La fel ca noi toți, spuse Bellamy.

- Da, dar... mie nu mi se întâmplă niciodată așa ceva. Se frecă pe ceafă. Adică, am fost aproape de moarte de zeci de ori, dar niciodată în halul ăsta. De data asta, *chiar că* aproape că am murit. Nu m-aș fi putut salva singur.

- O să consider asta ca pe o revărsare de recunoștință, spuse Bellamy. Mereu ești atât de zgârcit când cineva îți salvează viața?

Rhys se strâmbă și se gândi la Meredith.

- Așa se pare.

Cora arată spre tâmpla lui.

- Sângerăți, milord.

El își atinse fruntea cu o mână. Degetele i se umplură de sânge. Încă respirând greu, Rhys întinse mâna spre batista din buzunarul de la piept.

În schimb, dădu peste două monede cu formă ciudată.

Scoase una și miji ochii la ea. Un disc subțire de alamă, ștanțat cu un cap de cal pe o parte și cu coada acestuia pe cealaltă parte. Jetonul lui Leo Chatwick, de la Clubul Armăsarilor.

- Bellamy, spuse el. Cap sau pajură?

- Ce-ai de gând să faci?

- E un experiment. Cap sau pajură?

Bărbatul ridică din umeri.

- Pajură.

Rhys aruncă moneda și o prinse pe încheietura mâinii, punându-și palma peste ea. Când își dădu mâna la o parte, văzu un fund de cal strălucitor și i se păru cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse vreodată. Izbucni în hohote de râs. Lui Leo îi plăcuseră mereu glumele bune.

- Poftim. Asta a fost a lui Leo. Îi aruncă jetonul lui Bellamy, care părea năucit, însă îl prinse cu ușurință. Acum este al tău. Am pierdut.

Cine ar fi ghicit? Pe toate lucrurile sfinte și profane, chiar pierduse. Se părea că norocul lui blestemat îl părăsise în cele din urmă. Acum trebuia să învețe câteva trucuri noi, cum ar fi să fie mai precaut. Nu mai putea să bântuie prin lume, aruncând în aer moneda

aceea cu „Viață“ pe o față și „Moarte“ pe cealaltă. De acum încolo, avea să își croiască singur propria soartă.

Și Rhys știa exact unde – și cu cine – voia să o facă.

Capitolul 27

Era aproape amiază când se întoarseră la Buckleigh-in-the-Moor, în ziua următoare, călărind în șir indian pe cei patru cai de poștaion. Probabil că erau o privesc pe cinste. Sătenii ieșiră din casele lor să-i vadă trecând, unul câte unul, Rhys, Bellamy, Cora și mult încercatul lor vizitativ, mergând la trap pe drum și intrând în curtea hanului Three Hounds.

Lui Rhys nu-i plăcuse deloc că trebuieră să se oprească peste noapte. Întreaga lui ființă ar fi vrut să se întoarcă la Meredith cât mai curând posibil. Să cadă în genunchi, să-i promită că avea să o iubească, să-i ceară iertare pentru tot. Nici măcar nu știa ce cuvinte urma să folosească în acest sens. Ei bine, două cuvinte anume cu siguranță. Mai departe, putea doar să speră că avea să fie inspirat la momentul respectiv.

Dar glezna Corei avusese nevoie de îngrijiri medicale, și fiecare dintre ei suferise răni mici care trebuieră oblojite. Trebuieră să se ocupe și de alte nevoi de bază: odihnă, hrană, și ai adecvate. Se forțase să aibă răbdare, să aștepte.

Acum că ajunseseră, nu avea de gând să mai aștepte nici o secundă în plus. Încetini calul și descălecă, îndreptându-se grăbit spre ușa hanului.

Fu întâmpinat de Gideon Myles. Omul ieși în viteză pe ușă. Fața îi era o mare vânătaie, pașii împiedicați și expresia hotărâtă. Era un om care se îndrepta spre o țintă clară.

Iar aceea nu era Rhys.

El trecu pe lângă Rhys și Bellamy și se grăbi să o ajute pe Cora să descălece.

– Cora, spuse el, trăgând-o pe față în brațele lui, îngropându-și fața în părul ei. Cora, slavă Domnului că te-ai întors. M-am trezit și tu nu erai, iar eu n-am avut puterea necesară să pornesc după

tine... O strânse tare în brațe. Nu te-aș fi lăsat să pleci. Nu te mai scap din ochi de-acum.

Rhys tuși cu putere.

Myles se trase din îmbrățișare, uitându-se la vânătaia de pe obrazul Corei și la mantia zdrențuită pe margini!

– Ce-ai pățit? Își întoarse privirea arzătoare spre Rhys și Belamy. Dacă i-ați făcut ceva, vă omor.

Rhys spuse nerăbdător:

– Ah, deci, brusc, îți pasă de bunăstarea fetei?

– Bineînțeles că îmi pasă. Și nu e nimic brusc în asta. Își frecă mâinile în sus și în jos pe brațele ei. O iubesc mai mult decât propria viață. Aș fi spus asta și zilele trecute, dacă cineva nu și-ar fi zdrobit pumnul în fața mea.

– Într-adevăr? Întrebă Cora, clipind greu. Mă... mă iubești?

– Da, într-adevăr. O trase puțin mai la o parte. Te iubesc. Și vreau să te întreb ceva, dar sunt așa de vanitos, că nu-mi place să te întreb când arăt așa.

– Probabil că așa e cel mai bine, spuse ea timid. Mi s-a adus la cunoștință că pot fi prea ușor influențată de un aspect frumos și de farmec.

– Nu stau prea bine cu nici una din aceste însușiri, momentan.

– Da, așa e. Ea zâmbi și își trecu degetele prin părul lui. Și, dacă merită pusă, întrebarea tot va rămâne.

– Înțeleg, spuse Myles, rânjind ușor. Vrei să mă pui să depun efort pentru asta.

Ea încuviință din cap și se prinse de gâtul lui.

– Foarte bine. Așa și trebuie. Își înclină capul spre al ei și o sărută zgomotos. Și destul de apăsător, având în vedere falca lui umflată.

Pe când mulțimea adunată acolo ovaționa tânăra pereche, Belamy se opri lângă Rhys.

– Așa nu mai trebuie să mă chinui să-i gălesc un loc nou.

Al naibii Gideon Myles, care îi furase scena. Rhys își dorea propria reuniune fericită.

– Unde naiba e Meredith?

- Vrei să-mi dai foarfeca, te rog? Cocoțată pe o ladă, Meredith se lăsă cu toată greutatea pe tocul ferestrei și se aplecă într-o parte, întinzând un braț. E chiar acolo, lângă dantelă.

- Aici? Darryl își trecu o mână prin părul nisipiu și cercetă grămezile de materiale și de ațe, până găsi foarfeca. După care sări prin podul căsuței și i-o înmână cu o înfloritură galantă. Poftim.

- Mulțumesc, Darryl.

Tânărul zâmbi.

- Orice pentru dumneavoastră, doamnă Maddox.

Meredith se întoarse la sarcina ei. Întinse o lungime de șnur din partea de sus a ferestrei până la pervaz, apoi tăie lungimea exactă. Își înfășură șnurul în jurul gâtului, ca să nu-l piardă, și începu o altă măsurătoare, de-a curmezișul.

- Ce sunt astea? întrebă Darryl.

- Ce anume?

- Astea.

Își întinse gâtul și îl zări ținând în mână o bucată strâmbă de lemn, răsucind-o pe toate părțile cu atenție.

- Sunt flori, spuse ea.

- Sunteți sigură? Îmi par mai degrabă legume. Asta de-aici nu e o varză? Și asta pare a fi țelină.

- E o lalea. Sunt flori.

Zâmbi în sinea ei și se întoarse la măsurătorile ei.

- Dacă spuneți dumneavoastră.

Auzi o bufnitură surdă când Darryl aruncă deoparte capătul cu laleaua sculptată.

- Da' chiar că sunteți nerăbdătoare să faceți perdelele, spuse el. Care-i graba, doamnă Maddox? M-am gândit că veți fi mai preocupată să reparați hanul.

- Hanul ăla are mereu nevoie de câte ceva. Se încruntă, concentrată, și își prinse buza cu dinții. Gata, spuse ea, tăind șnurul pentru ultima măsurătoare a ferestrei. Apoi adăugă: Vreau doar ca acest loc să arate frumos când se întoarce Rhys. Să arate ca un cămin.

Darryl chicoti.

- Doamnă Maddox, lordul Ashworth nu se mai întoarce.

– Ba da, spuse Meredith. Știi că a plecat, dar se va întoarce. În cele din urmă.

De preferat, înainte să treacă alți paisprezece ani. Dar, indiferent cât urma să dureze, ea avea să-l aștepte. Poate că așa-i era destinul. Sau doar așa credea. Orice ar fi fost, se părea că se molipsise de la sminteala lui Rhys și nu voia să se vindece.

– Ba nu, doamnă Maddox, spuse Darryl pe un ton ciudat de încrezător. Nu se mai întoarce.

Meredith își întoarse încet gâtul.

– Ce vrei să spui?

Băiatul îi zâmbi calm și ochiul stâng îi zvâcni.

– Nu va mai aduce neazuri pe-aici. M-am asigurat de asta. Buckleigh-in-the-Moor a scăpat de cei din neamul Ashworth. Pentru totdeauna.

Inima începu să îi bată un pic mai repede, deși îi porunci să rămână calmă. Doar era vorba de Darryl Tewkes. Cu siguranță era doar o altă poveste sălbatică, imaginară de-a lui. Se dădu jos de pe ladă, cu o bufnitură seacă.

– Darryl, ce vrei să spui?

– Am rezolvat problemele pentru dumneavoastră. Pentru toată lumea. Luă o bucată de dantelă și începu să o plieze. Nu sunteți mulțumită?

– Nu. Nu, nu sunt mulțumită.

– Lăsați, lăsați. Știi că sunteți o femeie independentă și vreți să faceți lucrurile în felul dumneavoastră, dar nu aveți de ce să fiți supărată pe mine, doamnă Maddox. Nu mi-a dat de ales. Am încercat să-i sugerăm să plece, dar omul nu pricepe o aluzie. Mai întâi, torțele, care n-au funcționat, și nici faptul că i-am mutat pietrele. Am încercat să arunc cu o piatră în el, dar nici asta n-a funcționat.

– Tu ai fost?

Meredith era îngrozită. Când Gideon se trezise în după-amiaza aceea, cei doi băuseră ceai împreună și purtaseră o conversație lungă. Printre altele, el îi jurase că nu era responsabil de rănilor suferite de Rhys în noaptea aceea, la ruine. Din moment ce nu mai avea nici un motiv ca să mintă în legătură cu asta, concluzionase că, mai mult ca sigur, fusese un accident.

Evident, concluzionase greșit.

Doar prin puterea voinței, continuă pe un ton liniștit:

- Darryl, ce i-ai făcut lordului Ashworth? Spune-mi chiar acum.

- Nu i-am făcut nimic lui. Să spunem doar că i-am acordat un pic de atenție specială trăsorii domnului Bellamy.

Meredith icni.

- Trăsura domnului Bellamy? Dar... dar Cora s-a dus cu ei!

Oare Darryl nu era pe jumătate îndrăgostit de fată? Fiecare bărbat din sat era pe jumătate îndrăgostit de ea.

- Vreți să spuneți curva? El clătină din cap, țâțâind încet. Părea destul de drăguță la început, dar și-a dat arama pe față în cele din urmă. Ne e mai bine fără ea, doamnă Maddox. Three Hounds nu e genul ăla de han.

Putu doar să se holbeze la el, încremenită, nevenindu-i să creadă.

- Știți ce mă întreb eu? zâmbi el ușor, făcându-i pielea să se înfioare. Mă întreb dacă o să ne bântuie *cu adevărat* după ce moare. Sper că da. Călătorii și-ar dori asta. Va trebui să-mi schimb povestea un pic, dar e în regulă. Ce ziceți, doamnă Maddox? întrebă el, îndreptându-se spre ea. Cum sună mai bine? „Lordul Fantomă”? Sau „Baronul Fantomatic”?

- Nici una, spuse ea, dându-se înapoi. O scândură din dușumea scârțâi. Ea strânse mai tare de foarfeca. Nu te apropia. Mă sperii.

- Sunt doar povești, doamnă Maddox. Și sunt doar eu. Doar mă cunoașteți.

- Nu, nu cred.

- Nu fiți supărată. Se apropie mai mult de ea. Am făcut-o pentru dumneavoastră. Pentru noi. Ne mergea destul de bine înainte să se întoarcă lordul Ashworth. Și i-a adus aici și pe prietenul lui încrezut din Londra și pe prostituata aia, făcând probleme întregului sat. A distrus taverna, a încercat să vă ia cu el. Darryl gesticula furios. Nu puteam să mă uit cum distruge Three Hounds, doamnă Maddox. Am muncit prea mult pentru locul ăsta.

El muncise prea mult?

- Darryl, prostule, nimeni n-a muncit mai mult ca mine pentru locul ăsta. Și îți spun eu, întoarcerea lordului Ashworth a fost cel

mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în Buckleigh-in-the-Moor. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat mie vreodată. Cum îndrăznești să... să...

Chiar dacă se hotărâse să fie puternică, Meredith începu să tremure. Închise ochii și își imaginează tot felul de posibilități oribile. Rhys pretinsese mereu că ar fi indestructibil, dar nici un om nu era nemuritor. Dacă Darryl reușise cumva să...

„Nu.“

Deschise ochii și știu. Știu pur și simplu, cu o certitudine adâncă, profundă, că totul avea să fie bine.

– Te înșeli, Darryl. Lordul Ashworth chiar *se va întoarce*. Nu ca o fantomă sau o fantasmă, ci viu și întreg.

– Doamnă Maddox, nu mă ascultați...

– Nu, nu te ascult. Ci îți spun: *se va întoarce*. N-am fost niciodată atât de sigură de nimic altceva în viața mea.

– Zău, de ce?

– Pentru că e chiar în spatele tău.

Darryl inlemni. Înghiți cu zgomot. Genele îi dansară sălbatic în timp ce se întoarse lent, apoi își înalță capul.

Și mai mult.

Și mai mult, până când văzu privirea urâtă a lui Rhys.

– Bu-hu-hu!

Cu o mișcare rapidă ca un fulger, Rhys îl apucă pe Darryl de gât. Tânărul se zvârcoli și bolborosi, agățându-se în zadar de mâinile lui Rhys.

– Nenorocit mic și intrigant ce ești! mârâi Rhys. Știam eu că nu te plac.

– Cora e bine? întrebă Meredith, aproape copleșită de emoție.

– E bine. Rhys strânse mai tare, iar fața lui Darryl se întunecă, de la stacojiu la vinețiu. Dar ar fi putut să moară. Cu toții am fi putut muri. Îl scutură bine pe tânăr. Mă gândesc să te arunc în mlaștină, să las porcii sălbatici să te adulmece.

În clipa aceea, lacrimile curgeau deja șiroaie pe fața lui Darryl, iar tenul lui violet tindea deja spre albastru.

– Rhys, spuse Meredith, făcând un semn din cap spre tânăr. Te rog.

El îi dădu imediat drumul.

– La naiba, murmură Rhys, când Darryl căzu la podea, trăgând aer cu înghițituri hârăite. Din fericire pentru tine, e săptămâna în care renunț să maiucid oameni cu mâinile goale.

– Isuse.

Darryl se zvârcolea pe podea, strângându-se de stomac și gâfâind ca un pește azvârlit din apă. *Nu pot. Să respir.*

Rhys se uită urât la el.

– Te arde, nu-i așa?

Darryl își smuci capul.

– Bun. Mă bucur. Rhys se întoarse spre Meredith. Cunoscut sentiment, Merry. Vorbi încet și numai pentru ea. Am atârnat la un pas de moarte de mai multe ori decât pot număra. Iar urcușul acela abrupt înapoi spre viață doare ca naiba. Durerea provocată de o rană trece în câteva secunde. Tot ce vine după aceea este durerea provocată de procesul de vindecare. Îi aruncă o privire sinceră, plină de scuze. Vezi tu, am uitat asta. Că revenirea la viață... doare.

Ea dădu din cap, înțelegându-l cu desăvârșire. Sufletul lui era zdrobit, iar dragostea ei... trebuie să-l fi durut ca ginul turnat pe o rană deschisă. Dar se întorsese, gata să mai primească din el, oricât de mult îl durea pe dinăuntru. Pentru că era cel mai curajos bărbat de pe pământ.

Și era al ei. Cu totul al ei, în sfârșit. Inima îi crescuse de bucurie.

Darryl gemu pe podea.

– Pleacă, mârâi Rhys la el. Ieși de-aici și dispari. Dacă nu vrei să-ți petreci veșnicia bântuind tu însuși aceste ruine, ai grijă să nu te mai găsească.

Chinuindu-se încă să tragă o gură de aer, Darryl se târi spre scară pe burtă. Într-un ritm dureros de lent, dispăru din pod. O bufnitură surdă le dădu de înțeles că ultimele trepte le coborâse într-un mod violent. În cele din urmă, auziră ușa scârțâind în balamale.

Când rămaseră, în cele din urmă, singuri, Rhys se întoarse spre Meredith. Fruntea îi era încruntată de concentrare.

– Te iubesc, spuse el răspicat. Trebuie să-ți spun asta, înainte să-ți spun orice altceva. Pentru că e cel mai important lucru. Te iubesc.

Om drag și scump. Îi spusese acele cuvinte de parcă ar fi fost un fel de verdict blestemat asupra vieții ei.

– Sunt foarte fericită să aud asta.

El oftă, evident ușurat. Se duse la ea, privind în jurul lui prin pod.

– Pui perdelele?

Ea dădu din cap, lăsând ușor foarfeca pe pervazul ferestrei.

– Dantela pe care ai cumpărat-o din Bath.

– Drăguț.

Se opri lângă fereastră și se uită la prveliște peste umărul ei. Atât de aproape de ea, dar fără să o atingă încă. Respirația ei deveni agitată, iar inima începu să-i bubuie. Fiecare centimetru din ea tremura de anticipare.

El spuse nonșalant:

– Cred că aici ar merge numai bine o măsuță de toaletă. Un scă-unel, o oglindă. Schiță un pătrat în spațiul gol cu mâinile lui mari. O, cât își dorea să o atingă cu mâinile alea. Setul tău de pieptănat din argint poate sta chiar aici.

– Chiar lângă setul tău de bărbierit.

El își întinse mâna lui mare spre a ei. Ea se uită în sus în ochii lui căprui, calzi, plini de emoție.

– *Merry.*

Îi crescua inima în piept când el o trase în sfârșit în brațele lui. Chiar acolo unde voia să fie. El își inclină capul până când bărbia aspră îi zgârie tâmpla. Și rămaseră așa acolo, împreună, doar respirând. Momentul era prea intens pentru un sărut, prea profund pentru cuvinte. Ușurare, bucurie, sentimentul că lucrurile erau pur și simplu așa cum trebuiau să fie.

Ea își apăsă fruntea pe reverul lui uzat și pe mușchiul tare ca un zid de dedesubt.

– Am știut că te vei întoarce, șopti ea. Pur și simplu am știut.

El o prinse de după mijloc, apoi o trase înapoi, ca să îl privească.

– Parcă nu credeai în soartă sau în destin.

– Încă nu cred. Dar cred în tine.

– Bine. Mărul lui Adam i se mișcă, în timp ce o privea adânc în ochi. La naiba cu soarta! Dumnezeu și diavolul și toți slujitorii lor s-ar putea aduna chiar aici, chiar acum, să mă tragă spre osânda mea, și aș lupta cu fiecare dintre ei ca să rămân cu tine. Nu pentru că ăsta mi-ar fi destinul sau pedeapsa, sau din lipsă de alternative, ci pentru că te iubesc prea mult ca să fiu oriunde altundeva. Și dacă refuzi să te căsătorești cu mine, tot voi rămâne aici. Voi cobori la han în fiecare noapte să mănânc și să beau, doar ca să mă uit la tine și să fiu aproape de tine. Eu... Îți îndepărtă părul de pe față, prinzându-i obrazul în mâna lui aspră. Merry, te iubesc.

– Of, Rhys. Eu... Ezită, căutându-i privirea. Poți îndura faptul că...?

El dădu din cap.

– Spune-mi.

– Și eu te iubesc. Te iubesc de atâta timp.

El închise scurt ochii, apoi îi deschise din nou.

– Încă doare un pic. Dar e din ce în ce mai bine. O atinse pe obraz cu degetul mare. Din câte îmi amintesc, încă îmi datorezi un răspuns.

– Adu-mi aminte care era întrebarea.

– Te căsătorești cu mine?

Ea se prefăcu a se gândi.

– Da.

Își zâmbiră. După atâta timp și atâtea discuții... da, chiar era atât de simplu. Pentru că era așa cum trebuia să fie.

Într-o explozie bruscă de energie, el o prinse de mijloc și o aruncă în aer, ca și cum ar fi fost ușoară ca o pană. O prinse chiar de sub șolduri, ducând-o rapid la piept și făcând-o mai înaltă ca el. Ceea ce o bucură nespus, pentru că îi putea vedea de sus zâmbetul lui larg, colțuros. Și apoi, ce plăcere era să își îndoaie puțin capul, treptat, lent, ațățător... până când, în sfârșit, îl sărută.

Îl iubea cu ardoare! Afecțiunea lor nu avea să fie niciodată una calmă, blândă. Erau amândoi făcuți din granit, sculptați chiar din mlaștină, iar dragostea lor avea să fie feroce și încăpățanată, ba chiar și dureroasă atunci când aveau să se ciocnească. Dar și solidă și rezistentă. O iubire făcută să dureze pentru totdeauna.

El o lăsă în cele din urmă jos și își apăsă fruntea pe a ei.

- Ți-am mulțumit că m-ai salvat?

Cu ochii încă închiși, ea clătină din cap.

- Ei bine. Atunci mă voi asigura că o voi face. În fiecare zi, pentru tot restul vieții noastre. O sărută pe frunte. Sunt un om frânt, Merry. Nu te pot minți. E posibil să dureze ceva timp până voi fi din nou cu adevărat întreg și, chiar și atunci, e posibil ca piesele să nu se îmbine perfect. Dar îți sunt recunoscător. Sunt recunoscător pentru tine. Și te iubesc, mai mult decât am cuvinte sau puterea să o exprim. Nu te voi mai părăsi niciodată.

Ea îl cuprinse de după gât și îl trase aproape.

- Chiar dacă ai încerca, nu te-aș mai lăsa să pleci.

Promisiuni dulci, ambele. Dar nu durară mult.

Rhys plecă de lângă ea chiar în dimineața următoare. Iar Meredith fu bucuroasă să îl lase să plece, întrucât avea o misiune urgentă. Rhys se duse la Lydford și se întoarse rapid, cu preotul după el. Nu era prima duminică a lunii, dar era duminică. Prin urmare, Rhys decise că aceea avea să fie ziua nunții lor. Meredith nu avea de gând să se opună.

Biseriçuța din satul lor nu mai avusese parte de ani de zile de o slujbă de seară, dar avu parte de una în seara aceea. Ba mai mult, la lumina lumânărilor. Lumânări subțiri pâlپătoare încălzeau fiecare vitraliu chihlimbariu și roșu. Se citi anunțul de căsătorie, care fu urmat de slujba de căsătorie, cu întreaga populație din Buckleigh-in-the-Moor prezentă. Mirele purta un costum impecabil negru cu alb; mireasa, un voal de dantelă din Bath. Bellamy și Cora le erau martori. George Lane privea cu mândrie.

Și toți - cel puțin toți cei pe care Cora reușise să-i convingă cu un ghiont - spuseră că scena era imaginea perfectă a romantismului.

După aceea, se strânsură la han pentru dans și distracție. Acolo, înconjurați de binevoitorii tot mai chercheliți, Meredith își răsfiră degetele pe ceafa soțului ei, în timp ce dansau un dans ce aducea a vals.

- Lady Ashworth, spuse el, mimând un ton formal - arăți neobișnuit de minunat în seara asta. O trase aproape și își frecă

nasul de urechea ei. Dumnezeule, ce bine e să pot să îți spun așa, în sfârșit.

– Ce bine e să te aud spunând-o, în sfârșit. Ea zâmbi. Așteptase să audă acele cuvinte mult mai mult decât așteptase el să le spună. Din vara în care împlinise doisprezece ani, de fapt. Și iat-o, în brațele lui. Soția lui.

– Când putem pleca? întrebă el, trecându-și limba peste lobul urechii ei. Vreau să te duc acasă.

Simți un fior plăcut pe șira spinării când îl auzi. Casa nu era încă gata. Nu avea mobilier sau accesorii. Nici perdelele nu erau gata. Dar se ocupase în după-amiaza aceea de elementele esențiale: o saltea, pături, câteva sticle de vin și o grămadă zdravănă de turbă pentru foc. Era tot ce le trebuia pentru moment.

– În curând, spuse ea, trăgându-se înapoi. Dar, mai întâi... Vreau să vorbim despre han.

El își ascunse orice urmă de iritare și îi zâmbi răbdător.

– Ce-i cu hanul?

– Am avut o discuție cu Gideon, cât ai fost plecat.

Zâmbetul îi pieri.

– Ah, da?

– Vrea o viață cinstită acum, o familie. Alături de Cora.

– Mi-am cam dat seama.

Ea se uită spre bar, unde tinerii serveau împreună băuturile.

– Sunt dulci împreună, nu-i așa?

– Presupun. Rhys ridică din umeri ca și cum ar fi spus că un bărbat mare și puternic ca el nu prea știa mare lucru despre dulceață.

Meredith zâmbi. Știa foarte bine că el știa, dar nu l-ar fi obligat să o recunoască.

– Atunci, crede-mă pe cuvânt. Sunt dulci. Și pun pariu că se vor căsători până de Crăciun. Gideon va scoate lucrurile din pivniță și va folosi banii ca avans pentru Three Hounds. Când îl văzu încruntat, își grăbi discursul: El și Cora se vor ocupa de el, sub supravegherea mea la început. Le vom plăti cu tot mai multe acțiuni din han, până când îl vor deține integral. Te rog, spune că ești de acord.

– Sunt de acord cu orice vrei tu, dar... Se încruntă și mai tare. Chiar vrei să renunți la han?

– Sigur că nu. Vreau doar să îl vând, pentru un profit. Zâmbi și îi atinse fața cu o mână, frecându-și degetul mare de buza lui de jos. Așa e cel mai bine pentru sat.

– Și tu?

– Tu ești cel mai bun lucru pentru mine. Sincer, Rhys. Sunt gata să-mi construiesc un viitor cu tine.

Îl sărută ușor pe buze, iar când încercă să se îndepărteze, el o prinse, transformând sărutul într-unul mai profund, mai pasional. Foarte excitant.

– Mă bucur că te desparți de han, spuse el după un timp. Pentru că am un proiect nou pentru tine.

– Te referi la conacul Nethermoor?

– Da. Și sunt dispus să pariez că ai deja grămezi de idei istețe pentru el.

Ea încercă să-și ascundă un zâmbet ștregăresc. Chiar avea câteva.

– Știam eu. Ești cea mai descurcăreață femeie din Anglia. Își ridică privirea și chicoti gutural. N-o să uit niciodată prima seară, când am stat în ușă – își înclină capul spre intrare – și te-am văzut cum ai spart sticla de vin roșu în capul lui Harold Symmonds.

Ea râse când își aminti.

– A picat ca trăsnet, nu-i așa?

– Eu am rămas și mai trăsnet. Am știut chiar atunci că erai singura pentru mine. Îi luă mâna de pe față, îi sărută palma, apoi i-o apăsă pe pieptul lui. Știu că nu trebuie să-ți spun că am văzut o mulțime de lucruri neplăcute în viața mea. Am avut parte de multe răni și de multă durere. Dar, în ciuda a toate, inima asta a continuat să bată. O simți?

– Da.

Îi simțea bătăile inimii în palmă. Echilibrate și puternice, ca întotdeauna.

– Bătăi, bătălii, lupte. Oricât de sumbre ar fi fost împrejurările, oricât de disperat mi-ar fi fost sufletul... inima asta nu a renunțat niciodată. Vocea i se adânci, i se îngroșă de emoție. Cred că știu de ce. Vrei să îți spun?

Ea încuviință.

— Inima asta îți aparține.

Ea rămase fără cuvinte. Lacrimile trebuiau să fie de ajuns. Câteva lacrimi acum, apoi sărutări toată noaptea. Urmate de o viață întreagă de pasiune și de iubire tandră. Acesta era doar începutul lor fericit.

— Este a ta, spuse el. Pentru totdeauna.